

Vòng tay yêu tinh

Hoàng Hải Thủy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Đồng hồ đánh chuông 8 tiếng khi tôi bước ra khỏi cửa Hội Quán Thám Hiểm và đứng bên hè phố nhìn xuống đại lộ. Bây giờ là buổi tối, người thành phố bắt đầu bước chân vào những cuộc đi ăn chơi ban đêm. Trong lúc đứng đó một mình, tôi bỗng cảm thấy rất rõ, rất mạnh, cái cảm giác bị người lạ rình mò, theo dõi. Tôi có cái cảm giác khó chịu đó từ hai tuần nay. Cảm giác làm tôi khó chịu và khó hiểu. Một cái gì đó làm cho tôi thấy lạnh lạnh, tê tê, nhột nhột ở phía bên thân mình mà tôi nghĩ, tôi biết là đang có người rình mò, như làn da tôi cảm thấy mắt kẻ đó nhìn tới. Cảm giác của tôi là một cảm giác bén nhậy và kỳ lạ. Những con người cổ xưa sống trong những rừng sâu không có gì tranh đấu ngoài sức mạnh tay chân, đã có cái cảm giác như tôi mỗi khi có sự nguy hiểm đe dọa, rình rập. Hiện giờ, một vài giống dân vẫn còn sống đời thô lỗ trong những rừng sâu cũng còn cái cảm giác đó, trừ những kẻ đã giao thiệp với loài người văn minh hơn đến từ miền đồng bằng và đã làm quen với chất rượu mạnh của người miền xuôi.

Có điều làm tôi bối rối là tôi chưa tìm ra được kẻ nào đang theo rình mò tôi. Hình như tôi bị rình mò cả từ bốn mặt. Tôi nhìn từ đầu phố đến cuối phố. Có ba chiếc xe tắc-xi đậu ở đầu phố, nhưng trong cả ba xe đều không có người ngồi và ba bác tài xế đang nói chuyện với nhau, đứng xúm cả một chỗ. Tôi không thấy bóng dáng một kẻ khả nghi nào lảng vảng đâu đó quanh tôi. Những người đi lên đi xuống đều có vẻ vội vã. Tôi nhìn kỹ hàng cửa sổ, trên dãy nhà bên kia đường. Tôi vẫn không thấy có bằng cớ gì cho tôi nghi ngờ kẻ, hoặc bọn lạ theo rình mò tôi đang nấp sau một ô cửa sổ nào bên đó. Vậy mà vẫn có những đôi mắt đang nhìn tôi lúc này, nhìn kỹ tôi không rời. Tôi biết chắc như thế.

Tôi bắt gặp cái cảm giác bị rình mò như thế này ở nhiều nơi trong vòng hai tuần lễ vừa qua. Tôi cảm thấy có kẻ rình mò tôi nhiều lần khi tôi đi vào Bảo Tàng Viện - đây là lần thứ nhất tôi có cảm giác bị người rình mò, theo dõi - nơi tôi tới để nhìn lại lần cuối bộ đồ trà bằng bích ngọc của nhà tỷ phú Vương Sâm triển lãm lần đầu mà cũng là lần cuối ở đó. Vì chính tôi là người đã đem bộ đồ trà bích ngọc quý giá ấy từ rừng núi Thượng Lào về đây để làm giàu thêm cho kho tàng châu báu đã nổi tiếng thế giới của tỷ phú Vương Sâm. Sau đó, cảm giác bị người rình mò lại đến với tôi nhiều nơi như ở

trong rạp hát, trong hàng ăn, trong công viên, trên du thuyền, trong sông bạc, nơi tôi chính mắt trông thấy số tiền bán bộ bảo ngọc tiêu tan đi nhanh như gió, nơi tôi nhận chân một sự thật là dù kiêu hãnh, dù tôi có thể làm được rất nhiều việc, tôi vẫn không biết đánh bạc và tôi không có may mắn ở bên bàn bạc.

Và, tôi cảm thấy bị rình mò nhiều nhất là ở ngoài phố. Tôi đã chờ đợi thấy mình có cảm giác khó chịu và khó hiểu đó ở ngoài phố cho nên tôi không thấy gì làm ngạc nhiên lắm. Nhưng, khi cảm thấy mình bị rình mò ngay cả trong hội quán - hội quán Thám Hiểm có tôi là hội viên là một hội tư, hội viên toàn là những người sống cuộc đời phiêu lưu, mạo hiểm. Trong xã hội gọi là tiên bộ và văn minh, đa số nhân dân đều sống yên lành trong những thành phố, được bảo vệ đủ mọi thứ này, số người có máu phiêu lưu, mạo hiểm và sống mạo hiểm không còn nhiều nữa. Vì vậy, việc bị rình mò ngay cả trong nhà hội Thám Hiểm làm cho nổi khó chịu và khó hiểu của tôi gia tăng. Đây là lần thứ nhất tôi cảm thấy bị đe dọa ở ngay trong thành phố. Bực hơn nữa là tôi lại chưa biết sự đe dọa ở đâu tới, ai cho người theo rình mò tôi, ai muốn làm hại tôi? Vì sao? Để làm gì?

Vì sao? Để làm gì? Ai? Đêm nay tôi nhất định phải tìm cho ra. Vừa đúng lúc tôi thầm quyết định như vậy, có kẻ chạm tay vào vai tôi. Tôi giật mình và bàn tay phải tự động bay lên tìm cán khẩu súng lục nằm trong túi áo ngực. Với cử chỉ đó, tôi thấy rõ việc bị rình mò bí mật trong những ngày vừa qua đã làm cho thần kinh tôi cũng căng thẳng đến là chừng nào. Tôi vội vã sờ tay vào túi áo ngực như để lấy ra một hộp thuốc lá để ở đó và quay mặt lại gương cười với người bạn vừa vỗ nhẹ lên tôi. Người bạn vừa tới bên tôi là Nguyên Minh, anh vừa từ Bắc Băng Dương trở về được vài ngày sau khi sống hai năm trời thám hiểm ở mồm địa đầu ngàn năm tuyết giá đó.

- Sao có vẻ hốt hoảng vậy? - Minh hỏi tôi - Bộ cậu đang bị ông chồng của người đẹp nào dọa tới hỡi hỡi sức khoẻ ư?

- Có chuyện gì đâu - Tôi nói suê soa cho qua đi - Mình sống ở những nơi hoang vu, vắng vẻ nhiều rồi. Về thành phố đông người không quen.

Tôi nói tiếp bằng một giọng thành thật và giọng nói của tôi như đã đánh lạc hướng nghi ngờ của Minh:

- Thành phố đông người quá...

- Còn tôi thì sau 24 tháng sống cô đơn ở nơi chỉ có tuyết trắng, được về đây, tôi thích thú lắm. Song, chắc chỉ một hai tháng gì đó là tôi cũng lại chán ngấy cảnh sống xô bồ này và lại thấy thèm đi. Sao? Nghe nói bồ lại sắp ra đi một chuyến nữa hả? Lần này định đi về phương nào? Lại về biên thùy Trung Hoa ư?

Tôi lắc đầu. Tôi sắp sửa làm một chuyến đi thật nhưng chưa chắc đã phải là đi về hướng Trung Hoa. Thật sự, tôi cũng chưa biết là tôi sẽ đi đâu. Tôi sẽ lựa chọn một nơi nào đó tùy hứng nhất thời sau khi đã chi tiêu hết số tiền tôi kiếm được nhờ bộ bảo ngọc tôi vừa bán cho Vương Sâm.

Minh nhìn vào mặt tôi và nhận xét tôi kỹ hơn:

- Không gặp chuyện gì rắc rối chứ? Nếu có, tôi rất sẵn sàng được giúp anh?

Tôi lại lắc đầu. Tất cả mọi người đều biết rằng tỷ phú Vương Sâm không phải là trọc phú. Y là một hào phú, vì y có tiền mà lại rộng rãi, y biết quý báu vật hơn tiền. Y quan niệm rằng tiền bạc thì nhiều người có thể có nhưng báu vật thì một số ít người có. Và, những báu vật thường chỉ có một, không có hai. Vì vậy, y chịu mua rất đắt tiền những món bảo vật hiếm có. Bộ đồ trà bằng bích ngọc tục truyền rằng là của bà Lã Hậu đời nhà Hán bên Trung Hoa được kể là một bảo vật thiên hạ vô song. Vương Sâm, cũng như những nhà sưu tầm cổ ngọc tỷ phú, những viện bảo tàng lớn nhất trên thế giới, đều có nghe nói đến bộ đồ trà có một không hai ấy. Đặc biệt Vương Sâm là người thích làm chủ bộ đồ trà bằng ngọc xanh đỏ nhất. Vì y rất thích nên tôi cũng bán cho y và vì y thích, nên y trả giá thật cao, cao ngoài cả sự đòi hỏi của tôi.

Số tiền có thể giúp cho người khác làm vốn sống ung dung cả một đời tôi đã làm tiêu tan rất mau trong những sòng bạc lớn của thủ đô. Nhưng tôi là người có nhiều tự ái, tôi không thể yêu cầu sự giúp đỡ, nhất là sự giúp đỡ chỉ là tiền bạc, ở bất cứ người bạn nào. Tôi không thấy cần phải kể lể cho Minh biết vận xui của tôi trong các sòng bạc trong thời gian vừa qua. Kể như vậy có khác gì gián tiếp cho hắn biết tôi đang cần tiền. Hai nữa, tôi chưa phải là tuyệt vọng hẳn về tiền, tôi hãy còn một số tiền, nhỏ so với số tiền tôi vừa thua bạc nhưng vẫn còn là lớn với nhiều người. Hai nữa, cuộc sống trong thành phố vẫn có những khoản tiền lớn đến bất ngờ cho những ai sẵn sàng nắm lấy.

- Chờ tôi đây nghe. Tôi ra ngay.

Minh dẫn tôi và trở vào hội quán. Có người ở trong hội quán gọi Minh trở vào. Tôi không chờ, tôi bước đi trên hè phố.

Kẻ theo dõi tôi là ai? Tại sao? Phải chăng kẻ theo tôi tới đây là một kẻ tới từ vùng rừng núi ba biên giới Lào - Việt - Trung Hoa, vì tôi đã đoạt báu vật của họ? Họ tới đâu với mục đích giết tôi và cướp lại báu vật hoặc giết tôi để trừng phạt, để trả thù? Tôi không tin. Tôi đoạt được bộ báu vật trong tay Bành Chân, một tướng cướp đúng truyền thống giang hồ đạo tặc của Trung Hoa võ lâm. Từng ăn học ở nhiều thủ đô Âu Mỹ, gã có thể tìm tôi nhưng tìm đường hoàng, việc cho người bí mật theo do thám tôi chắc chắn không phải là việc làm của Bành Chân. Tôi vẫn ngầm nghĩ rằng Bành Chân đã cố tình để cho tôi mang bảo vật ra khỏi vùng biên thùỵ do y làm lãnh chúa. Nếu y muốn ngăn cản tôi, y không cần chờ tôi yên ổn về tới đây, nhất là sau khi tôi đã bán bảo vật cho người khác và chi tiêu gần hết tiền.

Không, chắc chắn bọn bí mật theo rình tôi không phải là đàn em của tướng cướp Bành Chân. Trên đường về tới đây, tôi đã một vài lần bị một bọn gian theo đuổi làm khó. Chẳng hạn như lần tôi bị vu cáo trong một chuyện vớ vẩn để bị cảnh sát hỏi lời thối trong vài tiếng đồng hồ. Bọn gian lợi dụng thời gian này để tới lục soát phòng trọ của tôi. Nhưng chúng mất công vô ích. Chúng không biết rằng món bảo vật đã được tôi nhờ một bà già cẩn thận đem về trước cho tôi. Bà này yên trí tôi gửi mang mấy cái

bát đĩa cổ, dễ vỡ, nên giữ gìn rất cẩn thận.

Bọn rình mò tôi mấy hôm nay có phải là cùng một bọn với bọn đã làm phiền tôi trên đường về của tôi không? Nếu đúng là một, chắc là chúng phải biết rằng bảo vật bây giờ không còn ở tay tôi nữa chứ? Nếu muốn lấy lại bảo vật, chúng không nên mất công theo rình tôi mới phải chứ. Hay là chúng định trả thù? Nếu định trả thù, chúng đã có thừa cơ hội để ám hại tôi rồi, chúng cần gì phải mất công đi theo rình mò tôi như vậy? Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, việc tôi bị người theo rình là một việc có thật. Đêm nay tôi nhất định làm cho bọn theo rình tôi phải ra mặt. Tôi tin rằng tôi có cách làm cho chúng phải lộ diện. Tôi bắt tay vào việc ngay lúc này.

Trong những châu thành lớn, địa điểm ban đêm vắng vẻ nhất chính là nơi lúc ban ngày đông người ta nhất. Khu Lam Sơn vào giờ này vắng tanh như ở giữa bãi sa mạc. Khi tắt cả những văn phòng, những cửa hiệu đều đóng cửa, nơi đó lát nữa đây sẽ chỉ có tôi và bọn đi theo rình mò tôi.

Khi tôi đi tới đầu phố, dãy phố có toà nhà hội quán Thám Hiểm, một gã đàn ông đi ngược đường tôi. Tôi đi xa hội quán và gã đi tới gần hội quán. Về mặt, về người, y phục và dáng điệu của gã đàn ông này có một vẻ gì quen quen với tôi làm cho tôi đứng khựng. Tôi đứng nghiêng người nhìn gã đàn ông có vẻ quen quen đó trong lúc gã ung dung, nhàn tản, đi về phía cửa hội quán Thám Hiểm.

Linh tính tôi dường báo cho tôi biết mắt tôi vừa nhìn thấy một sự gì lạ, một sự kiện gì cần để ý, nhưng ngay lúc đó tôi không thấy có gì đáng cho tôi chú ý lắm, ngoài việc tôi gặp một người đàn ông có nhiều vẻ quen thuộc. Gã đi xa tôi và tôi lại đi. Tôi đi về khu Lam Sơn, đi và biết rõ rằng bọn theo dõi tôi từ mấy ngày nay đang đi theo tôi.

Mãi cho tới khi tôi đi tới vỉa hè trước toà Đốc Lý tôi mới nhận thấy rõ sự kỳ dị vừa xảy ra. Sự ghi nhận ấy làm tôi rùng mình kinh hoàng.

Vì... mặt mũi gã đàn ông vừa đi ngang mặt tôi, vì y phục của gã, dáng đi của gã... nhất nhất đều giống hệt tôi. Mặt mũi gã giống hệt mặt mũi tôi và bộ y phục gã bận trên người giống hệt bộ y phục tôi đang bận. Trên mọi phương diện, gã đàn ông ấy chính là tôi...

Tôi vừa thấy chính mặt tôi đi ngang trước mặt tôi.

Chương 2

Chân tôi dừng lại khi óc tôi phát giác ra sự kiện đó. Người đàn ông tôi vừa gặp giống hệt tôi, giống đến nỗi chính tôi cũng phải ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó tôi nghĩ lại. Làm gì có hai người có thể giống hệt nhau ở cõi đời này? Giống nhau vài nét nào đó nhiều hoặc ít thì có thể nhưng hoàn toàn giống hệt thì không thể. Ở trong thủ đô đông người rất có thể có tới năm mười người đàn ông giống tôi, trông thoáng tưởng là tôi. Việc tôi gặp mặt những kẻ giống tôi chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên. Nhưng nếu người đó lại giống tôi cả cách ăn bận, nghĩ là nếu y ăn mặc giống hệt tôi, đó không phải là một cái gì ngẫu nhiên nữa.

(Ghi chú của người đánh máy: Mất 1 khúc cuối trang 15 vì bản photocopy bị thiếu)

... theo dõi, rình mò từ nửa tháng nay không? Tôi muốn tìm biết và tôi cần phải được biết rõ trong đêm nay.

Tôi do dự. Tôi muốn gọi xe tắc xi trở lại hội quán ngay lúc đó, nhưng lý trí cho tôi biết rằng việc có một kẻ giống hệt tôi không thể nào là sự thật, chắc lúc này tôi chỉ nhìn thoáng qua thấy một người hơi giống và vì nhìn thoáng, tôi nghĩ là giống hết sức mà thôi. Tôi bức bối khi thấy rõ thần kinh của tôi bị khủng hoảng vì những chuyện không đâu và tôi lại tiếp tục bước.

Càng đi sau vào trung tâm thủ đô, tôi càng thấy bóng người thưa thớt. Công viên nhà thờ nằm lạnh dưới ánh trăng. Cả khu rộng lớn này dường như chỉ có cái đồng hồ lớn trên mặt tiền cao vút của nhà thờ và tôi là hoạt động. Tôi dừng lại nhìn quanh. Bên kia đường, những khung cửa sổ đóng kín của những toà nhà lầu như những con mắt vô hồn vì đã khép lại, không nhìn. Vắng tanh. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy có những cặp mắt nhòm ngó, rình mò tôi. Những cặp mắt không rời tôi lấy nửa phút. Lúc này, tôi còn bị rình mò chặt chẽ hơn trước.

Tôi không gặp một ai, không có bóng một cảnh sát viên hay một người gác đêm nào. Tôi chần chờ ở những ngã tư đường, chờ đợi kẻ rình mò tôi ra mặt. Đây là thời gian và địa điểm tốt nhất để chúng xuất đầu lộ diện hại tôi.

Nhưng tôi vẫn không thấy ai cả, và cảm giác bị rình mò, bị mắt người nhìn theo vẫn không rời tôi.

Tôi hơi thất vọng khi tôi đi tới cuối đại lộ và nhìn ra dòng sông lớn giờ này mênh mang nước bạc. Bờ sông quanh tôi cũng vắng tanh, tôi đi tới ngồi trên một ghé đá. Một con tàu từ từ trôi ngoài kia giống như một con bò nước trên lưng có ánh sáng. Trăng rằm trải ánh sáng xuống dòng nước bạc, nhiều chỗ trắng vàng đến rực lên như bốc lửa. Cảnh vật vắng và không gian, thời gian yên lặng đến nỗi bàng hoàng và mơ màng như đang sống trong một giấc mơ. Những giấc mơ thường không có tiếng động, không có mùi vị, nóng lạnh, chỉ bàng bạc một màu.

Tôi không nghe, không cảm thấy có người lại gần, mặc dù linh cảm của tôi rất sắc và lúc đó, tôi đang đề phòng, đang chờ đợi có kẻ thù hoặc ít nhất, tôi đang chờ đợi những kẻ đến gần tôi với ý định xấu, xuất hiện. Đột nhiên, có người ngồi cạnh tôi trên ghé đá và bằng một giọng nói lịch sự, hoà nhã, hỏi xin tôi chút lửa hút thuốc. Một người đàn ông. Khi ánh lửa từ đầu que diêm cháy lên và đưa tới gập đầu điều thuốc lá trên miệng hắn, tôi trông thấy một khuôn mặt khắc khổ, có nhiều nếp nhăn và rám nắng, mặt một người suy nghĩ nhiều, khuôn mặt một người sinh trưởng ở thành phố, làn da cảm cạo nhẵn, đôi mắt và hai bên miệng có cái vẻ mệt mỏi của người đọc sách quá nhiều, người sống với sách vở và tư tưởng. Những ngón tay của bàn tay khum khum úp lại che lửa que diêm thon dài, móng tay cắt xén cẩn thận và sạch. Những ngón tay đó dài, thon nhưng cho tôi cái cảm giác là bàn tay rất mạnh, mạnh một cách kỳ diệu, mạnh và tàn nhẫn - như bàn tay một nhà giải phẫu hoặc một điêu khắc gia. Bàn tay và khuôn mặt nhìn thoáng qua ánh lửa của cây diêm châm thuốc điều đó cho tôi nghĩ rằng người

đàn ông lạ vừa tới ngồi bên tôi đây là một người làm một nghề chuyên môn và tự do nào đó. Ý nghĩ đó càng có vẻ đúng khi tôi nhìn xuống bộ y phục hần bần. Bộ áo quần hàng đắt tiền màu nâu hạt dẻ, cái nón nỉ cũng màu nâu. Dưới làn hàng áo, đôi vai hần nở và lớn. Bờ vai đó cho tôi nghĩ rằng hần có một sức khỏe khác thường.

- Cảm ơn ông - hần nói sau hơi khói đầu tiên trong lúc tôi ném que diêm tắt đi - một đêm thật đẹp và hợp với những cuộc phiêu lưu, một đêm có vẻ có nhiều chuyện lạ. Và sau lưng chúng ta, cả một thành phố chờ đợi chuyện lạ. Bất cứ chuyện lạ nào cũng có thể xảy ra trong thành phố này trong một đêm như đêm nay. Một đêm thật đẹp...

Tôi nhìn hần kỹ hơn. Lời nói của hần thật lạ và khả nghi, nhất là trong lúc này lúc tôi đang đề phòng người lạ và chờ đợi chuyện lạ, nhưng gã đàn ông này trông có vẻ hiền lành, thật thà và tầm thường quá. Tôi chờ đợi thấy đột ngột hiện ra bên tôi một người Tàu, một người mặt mũi quái dị. Nếu có một gã quái dị hiện ra bên tôi, chắc tôi không đến nỗi ngạc nhiên bằng người đàn ông có vẻ rất thường và không có gì là đe dọa này.

Thoạt nghe gã nói, tôi thấy gã có vẻ khả nghi. Nhưng thật ra, có gì khả nghi không? Gã chỉ phát biểu một câu nói rất thường, như người mở đầu câu chuyện bằng một nhận xét về trời mưa, trời nắng vô thưởng vô phạt. Tôi lấy làm lạ có lẽ chỉ vì thần kinh tôi đang bị căng thẳng, có thể vì chính tôi đang chờ đợi cái lạ nên tôi cho rằng lạ và khả nghi mà thôi.

Gã đàn ông tầm thường này không thể biết cái nguyên do thúc đẩy tôi tìm tới ghé đá công viên này đêm nay. Đôi mắt gã tuy sắc xảo nhưng đó là cái sắc xảo của người học hỏi nhiều, người biết nhiều điều hơn người nhờ sách vở chứ không phải vì kinh nghiệm sống, làm cho tôi hết nghi ngờ gã ngay. Gã chắc chỉ là một ông giáo sư đại học, có thể là người độc thân, có tâm hồn lãng mạn, vì đêm trăng đẹp nên ra đây ngồi, những ông trí thức loại như gã hay nói đến những gì phiêu lưu, mạo hiểm, xa xôi, liều mạng...nhưng thật ra, lại là những người chưa bao giờ ngủ trên những vật có thể nằm ngủ được mà lại không phải là cái giường nệm bông.

Rõ ràng là không biết tôi đang nghĩ gì về gã, người đàn ông chỉ tay về phía con tàu chạy êm trên sông bạc, nói bằng một giọng nửa thân mật, nửa tâm sự:

- Trong con tàu nhỏ kia chẳng hạn, làm sao chúng ta biết được nó có những gì trong tâm hồn những người nó mang theo? Bao nhiêu thù hận, bao nhiêu ước mơ? Sẽ có bao nhiêu người định làm những việc liều lĩnh trong đêm nay?

Lời nói của gã mơ hồ, nghe thì như là chứa đựng nghĩa lý thâm trầm nhưng sự thực thì chẳng có gì đáng kể. Vì lịch sự và thấy vui vui, tôi cũng dùng ngôn ngữ trừu tượng, mơ hồ để đáp lại:

- Con người muốn làm rất nhiều việc động trời lớn lao. Nhưng may sao có rất ít người có đủ can đảm để thực hiện ý muốn... Nếu con người nhiều can đảm hơn, chắc cuộc sống này sẽ không sống được. Vì loạn.

Rất quan trọng, gã gật đầu:

- Ông nói đúng. Con người muốn thì rất nhiều nhưng có rất ít người dám thực hiện mơ ước của mình. Nếu kẻ nhiều tham vọng mà lại có một trí óc thông minh siêu phàm, người đó rất dễ trở thành một ông Thánh Sống...

Tôi cười:

- Tôi xin lỗi không đồng ý với ông bạn. Xã hội con người hiện tại đi vào giai đoạn có tổ chức đủ chặt chẽ để cho con người sống có trật tự. Thời buổi này và xã hội này không cho phép kẻ thông minh hơn người có thể tạo điều kiện để làm chúa, để có thể ép buộc người khác làm theo ý mình, làm nô lệ cho mình. Thời xưa, thời cách nay cả mười thế kỷ thì có thể...

Có vẻ suy nghĩ, gã yên lặng vài giây và nói sau khi thở ra hơi khói thuốc lá:

- Ông có thể làm đấy. Cuộc đời này hiện giờ vẫn còn có người nhờ óc thông minh cao tuyệt đỉnh, bắt người khác phải làm nô lệ cho mình.

Gã nói quả quyết như một tín đồ cuồng tín khi nói đến giáo chủ của mình, một vị giáo chủ quyền phép tuyệt luân mà gã tôn kính như thần thánh. Tôi nghĩ gã có thể là một tín đồ của một đạo giáo nào đó, những đạo giáo có những kẻ cuồng tín sẵn sàng đổ máu vì những lý do rất vu vơ. Không muốn tranh luận, tôi lạnh nhạt:

- Ông tin như vậy ư?

- Tôi tin. Còn ông - gã hỏi lại tôi - ông không tin gì sao?

- Tôi chưa có dịp nào để tin cả..

- Ông sắp có dịp tốt để tin đó, ông Huy Giang...

Tôi kêu lên:

- Ông biết tôi ư?

Người đàn ông lạ vừa gọi đúng tên tôi. Gã gọi tôi bằng một giọng chắc chắn, không chút nghi ngờ, như gã đã biết rõ tôi từ lâu chứ không phải đêm nay là lần đầu.

Trong giây phút ngạc nhiên ấy, tôi tưởng tai tôi có thể nghe lầm. Nghe lầm như mắt tôi hồi nãy đã trông lầm vậy.

Tôi phải hỏi lại:

- Ông biết tên tôi ư?

- Vâng.

Như không coi đó là việc đáng cười, không giải thích tại sao và trong trường hợp nào gã biết tên tôi, người lạ nói tiếp bằng một giọng thành kính:

- Ông Thánh biết rõ về ông chứ không phải tôi. Người biết rõ, biết hết. Người phái tôi tới đây gặp ông đêm nay để đưa ông đi. Đêm nay ông được đưa tới gặp Người.

Người...? Ông Thánh...? Gã đàn ông này có điên không đây? Gã nói gì lắm nhảm về Thánh thế này

nhỉ? Ở giữa thế kỷ 20 chỉ có người và người với nhau làm gì có ông Thánh nào? Đời này còn có ai được suy tôn là Thánh? Đời này chỉ còn hai ông Phật Sống ở bên Tây Tạng, nhưng nơi đâu xa đất Phật quá. Người được gã đàn ông này gọi là Thánh đó dường như ở gần ngay đây. Quái dị. Gã chưa làm cho tôi hết ngạc nhiên về chuyện gã nói đúng tên tôi mặc dù tôi chưa bao giờ gặp gã, gã đã nói sang một chuyện khác còn bí mật và làm tôi ngạc nhiên hơn.

Cũng trong giây phút ngạc nhiên, khó hiểu và bức dọc đó, tôi biết: những kẻ rình mò tôi từ nửa tháng nay đã lộ diện. Chúng đã tới. Đêm nay tôi được thấy rõ kẻ nào tổ chức cuộc rình mò tôi, tôi được biết chúng rình tôi làm gì? Tôi sắp biết chúng muốn gì ở tôi...

Gã dục tôi:

- Chúng ta đi thôi...

Gã đẩy vẻ hoà nhã nhưng cùng một lúc, vẻ hoà nhã tràn đầy tự tin và độc đoán. Gã không thêm đếm xỉa gì tới ý muốn của tôi, gã không cần hỏi tôi có muốn đi với gã đêm nay hay không. Gã chỉ bảo tôi đi với gã và gã làm như tôi sẽ phải lú lú theo lời gã.

- Khoan đã...

Tôi gạt bàn tay ra khỏi tay áo tôi, tôi cũng lấy giọng hoà nhã nhưng cố ý tỏ ra khinh thường gã. Tôi muốn biết gã biết tôi coi gã không khác một tên điên khùng và tôi không thêm chấp gã:

- Người mà anh gọi là... Thánh đó - tôi cười nhẹ như đang nói đến một chuyện đùa vui chứ không phải là một chuyện quan trọng - với tôi, không... Thánh thần gì cả. Vì Thánh biết tên tôi nhưng Thánh không biết tánh tôi. Tôi không đi đâu hết, nhất là tôi không muốn cùng đi với những người tôi không muốn đi. Không có ai có thể bắt được tôi đi đâu hết. Tôi chỉ đi những nơi nào tôi muốn đến, tôi chỉ gặp những người nào tôi muốn gặp. Nhưng... nếu anh chịu nói cho tôi biết anh muốn đưa tôi đi đâu, người muốn gặp tôi là ai và gặp tôi để làm gì? Tôi sẽ xét xem tôi có bằng lòng không và tôi sẽ trả lời anh sau. Trước hết, tôi cần nói để anh biết... tôi không ưa thái độ của anh...

Gã bình thản nghe tôi nói. Rồi bàn tay gã bay ra rất nhanh, nắm chặt cổ tay tôi. Tôi đã từng bị nhiều người khoẻ hung bạo nắm chặt cổ tay nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp người có bàn tay cứng, mạnh đến như gã này. Cổ tay tôi bị nghiền chặt bởi một cái kềm sắt.

Mặt gã sát vào mặt tôi. Tôi rùng mình khi thấy nét mặt gã không có qua một nét gì lạ, không giận dữ, không bức tức. Tôi vẫn định ninh rằng khi người ta dùng đến sức lực, nét mặt người ta tự động đổi khác đi. Nếu định luật đó mà đúng thì tức là gã lạ mặt này chưa sử dụng đến hết sức lực của gã, gã có thể bóp nát xương cổ tay tôi nếu gã muốn hoặc nếu gã dùng hết sức.

Giọng nói của gã vẫn trầm trầm, bình thản:

- Anh đã được nói cho biết tất cả những gì anh cần biết. Và anh phải đi với tôi, đi ngay bây giờ.

Gã buông tay tôi ra. Tôi nhẩy bật dậy và run lên vì giận:

- ...Khùng. Bộ anh tưởng anh có thể bắt được tôi phải nghe lời anh ư...?

Tôi có luyện Karaté, không đủ để được coi là một võ sĩ nhưng đủ để phòng thân khi cần đến. Nhưng tôi chưa kịp dơ tay - cổ tay bị nắm của tôi làm tôi đau nhức đến óc - thì hai bàn tay của gã quái dị đã ôm cứng lấy mình tôi. Bây giờ không còn là tay tôi nữa mà là thân mình tôi bị xiết trong một gọng kềm sắt thép. Nếu gã xiết chặt lại, tôi có thể chết cứng vì nghẹt thở, vì máu không chảy được từ tim tới chân tay.

Vừa ôm tôi, gã nói nhỏ vào tai tôi như thì thầm:

- Anh phải theo tôi. Anh phải đi tới nơi Người muốn anh tới...

Người...! Người ...! Nhưng Người của gã là ai mới được chứ...? Người của gã muốn gì tôi? Tôi cảm thấy vòng tay xiết ngang ngực tôi nói lỏng và một bàn tay rờ mó tôi rất nhanh. Tuy vòng ôm đã nói lỏng, tôi cũng không sao có thể cự quật được. Tôi như một con chim yếu đuối trong bàn tay người. Gã tìm thấy khẩu súng lục trong mình tôi và rút nhanh súng ra khỏi bao. Cũng nhanh như khi ôm tôi, gã buông tôi ra và lùi lại một bước.

Bây giờ thì gã ra lệnh:

- Đi.

Tôi đứng yên, hít thở những hơi dài để tự trấn tĩnh. Tôi cần sự trấn tĩnh để đối phó với tình thế. Tôi kiểm soát rất nhanh tình hình coi tôi có bao nhiêu hy vọng chiến thắng. Tôi không phải là kẻ hèn nhát. Tôi đã có nhiều dịp chứng tỏ sự can đảm của tôi, nhưng với tôi, can đảm không phải liều lĩnh, là nhắm mắt xông đại vào kẻ thù như người điên xông vào cản xe tăng, nhào ra trước họng súng. Can đảm, với tôi, cũng như với tất cả những người can đảm thật sự ở cõi đời này, là thái độ bình tĩnh không hoảng hốt trước nguy hiểm, bình tĩnh để tìm cách đối phó chiếm phần thắng về mình. Chịu đựng là một hình thức và là một phần can đảm, chịu đựng cũng là can đảm. Chịu đựng để phản công chứ không phải là chịu đựng để rồi buông xuôi, chịu thua sau đó.

Tôi biết gã đàn ông bí mật này không phải là kẻ thù chính của tôi. Như gã đã nói cho tôi biết, gã chỉ là một sứ giả, một sứ giả chịu lệnh của một người nào tài trí hơn gã, của chủ gã, đi bắt tôi tới một địa điểm nào đó. Tôi lại biết chắc rằng gã đàn ông này còn có nhiều đồng lõa ở quanh đâu đây. Bọn đồng lõa sẽ xuất hiện khi gã làm một dấu hiệu cầu cứu. Nếu tôi nhào tới đánh gã bây giờ - vũ khí của tôi đã bị gã tước mất và rõ ràng là gã mạnh hơn tôi nhiều, vài đòn karaté tài tử của tôi không thể thắng được gã - tôi có hy vọng gì thắng được hay là tôi chỉ hành động như trẻ con? Tôi có sức mạnh hơn người thật như gã còn mạnh hơn tôi gấp bội và rõ ràng là gã vừa cho tôi một bài học về sức mạnh : sức mạnh không đưa con người tới đâu hết, nhất là không giúp cho con người thoát được những hiểm nguy thật sự. Ngoài khẩu súng của tôi, chắc chắn gã đàn ông bí mật này còn có những thứ vũ khí riêng của gã. Rất có thể là gã đang chờ đợi tôi tấn công và tấn công kẻ địch đang chờ đợi mình tấn công là một việc làm dại dột, ngu xuẩn không một người thông minh nào lại làm.

Tôi nghĩ như vậy trong vài giây đồng hồ suy nghĩ rất nhanh đó. Rồi tôi lại nghĩ đến kẻ được nói tới

một cách thành kính bằng cái tên "Ông Thánh" và "Người". Kẻ được gọi Thánh đó mới thực sự là kẻ thù của tôi, gã đàn ông này chỉ là một tên tay sai. Bản tánh tò mò đặc biệt của những người phiêu lưu, mạo hiểm bốc mạnh trong tôi, tôi muốn gặp mặt Ông Thánh nào đó.

Tôi còn có thể la lên cầu cứu và bỏ chạy, nhưng tôi thấy hai việc kêu cứu và bỏ chạy đều lộ bịch. Gã đàn ông sứ giả này sẽ không để cho tôi la và đồng lõa của gã sẽ không để tôi có thể chạy. Lý do làm tôi không muốn bỏ chạy và kêu cứu chính vì trong thâm tâm, tôi tò mò muốn biết về con người được gọi là Thánh.

Đây là bờ sông. Gã đàn ông này không thể bắt tôi lội xuống sông theo gã. Dù gã có đưa tôi đi đâu chẳng nữa, gã cũng phải đưa tôi trở lại trung tâm thành phố. Ở đây vắng vẻ nhưng trong kia, không xa, ngay sau dãy nhà cao kia là nơi đông người, có đèn sáng. Tôi chỉ cần đi vào tới đó là kẻ thù không còn làm gì nổi tôi, cần gì phải đứng ở đây mà kêu hoặc phải chạy trốn. Nếu không muốn đi theo gã này, tôi vẫn còn thừa điều kiện để cho gã một bài học đáp lễ khi tôi và gã vào tới trong phố kia.

Tôi rảo bước đi ra khỏi công viên bờ sông. Và tôi ngạc nhiên khi thấy gã yên lặng đi theo tôi, không phản đối và cũng không nói gì hết về hướng đi của tôi.

Cơn giận của tôi tan dần theo bước chân. Càng ra khỏi công viên vắng, tôi càng thấy cuộc gặp gỡ giữa tôi với gã đàn ông kỳ lạ này có nhiều vẻ khôi hài, hoạt kê hơn là đe dọa nguy hiểm. Tôi tò mò tự hỏi không biết vào tới trong kia gã sẽ làm cách nào để bắt tôi phải đi theo gã. Chuyện bắt cóc người ở giữa thành phố đông người - dù là ban đêm - là một chuyện không thể xảy ra được. Kẻ thù có thể giết tôi bằng cách bắn tôi giữa phố đông nhưng nếu chúng định bắt tôi ngoan ngoãn đi theo chúng thì...không sao có thể được, trừ phi gã này quí xuống lạy tôi thì may ra. Nhưng tại sao gã đàn ông kỳ dị này lại lẻo đẻo đi theo tôi như thế này? Gã cũng phải biết rằng gã không thể bắt tôi đi với gã được chứ. Hay là gã điên thực? Ý nghĩ gặp một gã khủng đêm nay làm cho môi tôi nở nụ cười. Gã điên hay không, gã có nguy hiểm thực hay không? Chỉ vài bước nữa thôi tôi sẽ biết rõ.

Vài phút trước, gã có thể bắt cóc tôi bằng cách đánh cho tôi ngất lịm đi rồi gọi đồng lõa đem xe hơi cho tôi lên, chở đi. Tôi nghĩ đến chuyện tai sao tôi lại không bị tiếp xúc ở gần nhà hội quán Thám Hiểm. Hay là chúng cần tôi đi theo chúng lặng lẽ, bí mật. Nếu chúng đánh ngất tôi ở ngoài công viên bờ sông, rất có thể có người hoặc có cảnh sát trông thấy. Chúng cũng không muốn lại gần tôi ở gần hội quán vì sợ có người quen của tôi trông thấy.

Trên đường đi ra khỏi công viên vắng, tôi suy nghĩ đến những chuyện đó. Rồi tôi trông thấy bóng một cảnh sát viên đứng gác ở ngã tư đường.

Từ trước, tôi vẫn coi thường cảnh sát, nhất là loại cảnh sát gác đường. Chưa bao giờ tôi tưởng tượng đến có một ngày, một đêm nào đó tôi phải nhờ đến một chú cảnh sát đứng gác đường can thiệp. Đêm nay, tôi phải nhờ đến. Tôi thú nhận với chính tôi một cách thành thật và không mắc cỡ rằng hình bóng người cảnh sát đứng kia làm cho gan ruột tôi nở ra, tôi đã hoàn toàn hết sợ.

Tôi đứng lại và chỉ về phía người cảnh sát, tôi nói với gã đàn ông:

- Nè bạn. Có nhân viên công lực kia. Tôi chắc rằng bạn cũng như tôi, chúng ta không thích nhờ đến cảnh sát can thiệp. Tuy nhiên, đôi khi một viên cảnh sát có thể gây ra rất nhiều phiền nhiễu cho những người không biết điều như ông bạn. Bạn nên bỏ khẩu súng trở lại bao của nó trong áo tôi và đi đi. Tôi sẽ để cho bạn yên ổn đi, không nói gì hết. Còn như nếu ông bạn không chịu, tôi sẽ nhờ viên cảnh sát kia giữ ông bạn lại. Họ có thể ghép ông bạn về tội mưu bắt cóc người ngoài công lộ. Nếu ông bạn bị cảnh sát hỏi thăm đến đời tư, tôi e rằng ông bạn sẽ còn bị phiền vì nhiều tội khác. Tôi không phải là một người giận dai, nhất là tôi không muốn nhờ đến cảnh sát. Vậy tôi để ông bạn ra đi thông thả. Nếu muốn gặp tôi, ông bạn có thể đến hội quán Thám Hiểm liên lạc với tôi. Có điều gặp tôi lần sau, ông bạn nên tỏ ra lễ độ một chút. Khi nổi giận, tôi có thể khó chịu và khó chơi lắm...

Gã mỉm cười với tôi, như cười với một đứa trẻ. Nét mặt và đôi mắt gã lại tràn đầy ưu ái, hiền từ, nhưng sau câu nói của tôi, gã vẫn không bỏ đi. Gã còn luồn tay gã vào cánh tay tôi và dắt tôi đi thẳng tới trước viên cảnh sát:

- Thôi mà, chú Năm... Còn làm khó anh gì nữa.

Khi đến gần người cảnh sát, gã nói to lên như thế. Rõ ràng gã cốt nói cho viên cảnh sát nghe thấy. Bằng giọng nói cộc làm ra vui nhưng vẫn cho người nghe biết là người nói phải chịu đựng, gã nói tiếp:

- Chú đã đi chơi một chiều quá xá rồi. Bây giờ mình về nhà thôi. Đến mai, anh em mình lại đi chơi nữa. Chú chẳng nên làm phiền ông cảnh sát... Ông ấy còn nhiều việc khác phải làm...

Người cảnh sát bước lên một bước, nhìn hai chúng tôi đi tới. Lúc đó tôi không biết nên cười hay nên quát lên. Trước khi tôi kịp nói gì, gã đàn ông đã đưa cho người cảnh sát một tấm danh thiếp. Người cảnh sát đọc nhanh, mặt lộ vẻ kính trọng, tay để lên vành mũ chào thoáng và hỏi:

- Có chuyện gì không, bác sĩ?

- Rất buồn phải nhờ tới ông bạn - gã đàn ông kỳ lạ đáp - Tôi nhờ ông bạn giúp tôi... Ông bạn của tôi đây hiện đang nghỉ trong dưỡng đường của tôi. Ông nguyên là phi công, một phi công tài ba, song... vì gặp nạn máy bay rơi... nên trí óc bây giờ hơi lộn xộn một chút. Bạn tôi, từ ngày sau tai nạn, cứ tưởng mình là một nhà thám hiểm tên là... Huy Giang. Thật ra, bạn tôi tên là Nguyễn Tuấn Huy.

Người cảnh sát nhìn tôi, khó hiểu. Anh có vẻ chờ đợi tôi nói một câu gì đó. Anh cười nhẹ như để khuyến khích tôi.

Tôi bực dọc gắt lên:

- Anh nói làm nhầm cái gì vậy ? Tôi cho anh biết, anh quá lắm rồi nghen. Tôi không nể anh nữa đâu.

Gã đàn ông vẫn cười. Gã nhìn người cảnh sát như để phân vua về thái độ của tôi, gã gật gật đầu và nói ve vuốt tôi y như nói với một người bệnh khó tánh:

- Xin lỗi. Tôi xin lỗi... Chúng mình về đi. Đi chơi lâu quá ở nhà họ lo sợ.

Gã vỗ nhẹ lên vai tôi và quay lại nói với anh cảnh sát:

- Bạn tôi hiền, tốt lắm. Chỉ thỉnh thoảng ông ấy lại bỏ bệnh viện đi chơi lang thang một buổi, để cho chúng tôi phải vất vả đi tìm về thôi. Ông bạn tôi hiền thì hiền thật, song khôn ngoan thì khôn lắm. Mỗi lần trốn đi, ông lại bày đặt ra một chuyện mới. Tìm được ông ấy là một việc mà đưa được ông về tới bệnh viện lại là một chuyện khác. Thường thường thì phải tôi đích thân đi đón mới đưa được ông bạn tôi về nhà, người khác đi đón là khổ với ông ấy. Có lần ông bạn tôi la lên là ông bị bắt cóc... Báo hại người nhân viên của tôi không lanh trí, cãi không lại, bị cảnh sát bắt giữ mất mấy tiếng đồng hồ. Hôm nay, bạn tôi ra đi từ lúc trưa. Tôi biết có chuyện khó nên tôi phải bỏ việc khác để đi tìm đón ông về. Nhưng lần này, bạn tôi cũng nhận ông là nhà thám hiểm Huy Giang và nghĩ rằng: tôi bắt cóc ông. Ông muốn tới nói với ông bạn rằng ông bị tôi bắt cóc. Ông cảnh sát làm ơn nghe chuyện cho ông bạn tôi hài lòng. Và tôi nhờ ông cảnh sát nói cho bạn tôi yên tâm rằng việc bắt cóc người trong một thành phố của chúng ta là một việc không thể nào xảy ra được. Nhất là không có tên bắt cóc nào lại dám đưa người bị bắt cóc tới nhờ một ông cảnh sát can thiệp như thế này.

Tôi là người thích khôi hài. Khi một chuyện bày đặt gì hay, khéo, dù cho tôi có là nạn nhân của chuyện, tôi vẫn cười như thường. Gã đàn ông sứ giả kỳ bí này đặt chuyện quả là hay, ứng đối thật nhanh. Tôi tự hỏi không biết gã có tài ứng đối hay đây cũng là một thủ đoạn được dặn bảo từ trước. Tôi chịu thái độ rất bác sĩ nhà nghề chịu đựng cơn bệnh tác quái của gã. Nhưng tôi tin rằng dù có gian ngoan đến mấy, gã cũng chẳng thể làm hại được tôi, nên tôi cười :

- Ông bác sĩ giả hiệu này tưởng tượng hay lắm. Có điều tôi không phải là người cù lần để cho y sỏ mũi muốn dắt đi đâu cũng được. Tôi thực sự tên là Huy Giang. Ở thành phố này có nhiều người biết tôi. Tôi là hội viên của hội Thám Hiểm. Tôi không hề quen biết ông bạn này. Đêm nay, đột nhiên ông ta đến gặp tôi, bảo tôi đi theo ông ta. Đâu có bắt người dễ thế được..?

Tôi lại cười và gã đàn ông lại gật đầu với người cảnh sát như để thăm nói: "Ông bạn coi, tôi nói có sai đâu." Người cảnh sát như đã bắt đầu sốt ruột vì vụ lằng nhằng này, tuy nhiên, đối với tôi, anh vẫn có thiện cảm, anh trấn an tôi:

- Nếu tôi là ông, tôi sẽ không lo sợ gì... Vì như bác sĩ vừa nói... bọn bắt cóc người không đời nào dám đưa nạn nhân tới gặp cảnh sát. Bây giờ cũng đã khuya rồi, tôi tưởng ông bạn nên theo bác sĩ đây về nghỉ.

Bây giờ, đã đến lúc tôi phải chấm dứt cái trò đùa vô lý này. Thọc tay vào túi, tôi móc ví ra và chìa ngăn để giấy căn cước vào mặt người cảnh sát:

- Đọc coi. Những căn cước này sẽ cho ông biết sự thật.

Y đỡ lấy cái ví của tôi, đưa lên ánh đèn, đọc cẩn thận. Rồi y gấp ví lại, đưa trả tôi, giọng nói và vẻ mặt trở thành thương hại thực sự:

- Đọc rồi. Yên trí đi ông bạn... Ông bạn cứ theo bác sĩ về đi. Tôi bảo đảm là không có chuyện gì

nguy hiểm xảy ra đâu.

Y quay lại hỏi tên bác sĩ giả hiệu:

- Bác sĩ có cần xe tắc xi không?

Tôi trợn mắt ngạc nhiên nhìn gã cảnh sát. Gã này là đồng lõa của tên bác sĩ giả hiệu định bắt cóc tôi đêm nay hay sao? Rồi mắt tôi nhìn xuống cái ví da gã vừa trao trả tôi. Trong ví có tấm thẻ căn cước. Tôi nhìn và nhìn, tôi như không tin cả ở mắt tôi.

Vì trong ví có tấm căn cước mang hình tôi nhưng đề tên là Nguyễn Tuấn Huy. Cái ví da này giống ví của tôi hệt nhưng rõ ràng không phải là ví của tôi.

Tôi vội lục các túi áo, túi quần. Trong người tôi không còn qua một vật gì chứng minh rằng tôi là Huy Giang chứ không phải là Nguyễn Tuấn Huy.

Cảm giác an ninh, được bảo vệ, không ai có thể làm hại được tôi ở giữa thành phố đông người này tan biến đi rất mau. Tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi rất có thể bị bắt cóc ở giữa phố đông, bị bắt cóc trước mắt cảnh sát mặc dầu tôi la lên là tôi bị bắt cóc. Tôi bắt đầu thấy rằng rất có thể, tôi bị gã đàn ông bí mật này bắt đi tới những nơi bắt đi tới những nơi gã muốn mang tôi tới mặc dù tôi không muốn.

- Nè ông cảnh sát...

Tôi nói, giọng nói của tôi đã mất những âm thanh vui vui, thích thú. Tôi bắt đầu hoảng sợ và lờ mờ thấy rằng phen này, tôi phải đối phó với một kẻ địch nguy hiểm không ngờ.

- ...Ông đang phạm một lỗi lớn đó - tôi nói tiếp - tôi chỉ mới gặp người này cách đây có mấy phút. Tôi hoàn toàn không quen biết gì hắn. Hắn yêu cầu tôi đi với hắn tới một nơi nào đó nhưng tôi không chịu đi, hắn không chịu nói cho tôi biết hắn muốn đưa tôi đi đâu cũng như hắn không chịu nói ai là kẻ muốn gặp tôi, gặp để làm gì. Khi tôi nhất định từ chối, hắn vật lộn với tôi. Tôi có mang súng, hắn đoạt mất súng của tôi đồng thời tráo cả ví của tôi... Nếu ông khám nay người hắn, chắc chắn ông sẽ tìm thấy cái ví cùng khẩu súng của tôi. Ông không thể để hắn mang tôi đi được, tôi yêu cầu ông đưa cả tôi và hắn về quận.

Người cảnh sát hết nhìn tôi lại nhìn gã đàn ông bí mật nọ. Anh có vẻ khó hiểu và khó chọn được một quyết định. Có thể vì anh thấy tôi không có vẻ điên khùng chút nào, nhất là lời yêu cầu của tôi hợp lý. Mặt khác, gã đàn ông tự xưng là bác sĩ lại rõ ràng là bác sĩ. Gã không có qua vẻ gì có thể nói là một tên gian phi đi bắt cóc người.

Trong lúc anh cảnh sát đang bối rối, gã đàn ông tự xưng là bác sĩ nói bằng giọng hiền khô: - Tôi sẵn sàng theo về quận và chịu bất cứ cuộc khám xét nào. Có điều tôi phải nói trước là... bệnh nhân có thể nổi cơn hưng dữ bất cứ lúc nào. Tôi cần đưa bạn tôi về ngay bệnh viện. Ông cảnh sát gọi dùm cho cái tắc xi vậy. Tôi ngăn lại:

- Không. Tôi không đi tắc xi. Tôi chỉ bằng lòng đi về quận trong xe cảnh sát có cảnh sát ngồi bên.

Bộ mặt viên cảnh sát tươi lên khi anh thấy một ông bạn đồng nghiệp của anh từ đầu phố bên cạnh đi

tới.

- Có ông trung sĩ tới đây. Hai ông chờ cho một lát, để tôi hỏi ý kiến ông trung sĩ coi.

Người trung sĩ cảnh sát phẩy phẩy đi tới. Biết là mình đang được chờ đợi, ông ta hỏi ngay:

- Cái gì lộn xộn đó, chú 27 ?

Tôi để ý thấy 27 là con số khắc trên tấm huy hiệu cảnh sát gắn trên ngực áo người cảnh sát trẻ.

Chú 27 kể lại vắn tắt tình trạng của tôi. Người trung sĩ nhìn tôi có vẻ chú ý, tôi mỉm cười với ông:

- Tôi chỉ muốn đi về quận cảnh sát với ông này - Tôi chỉ tay vào gã đàn ông bác sĩ giả hiệu - đi về quận trên một chiếc xe tuần tiễu của cảnh sát...

Gã đàn ông vẫn từ tốn. Gã lại đưa tấm danh thiếp ra cho thầy đội mới tới coi:

- Tôi xin tự giới thiệu - gã ôn tồn và kiên nhẫn nói - tôi là bác sĩ Hải Tùng. Đây là địa chỉ bệnh viện của tôi. Tôi sẵn sàng đi về quận nhưng tôi cần phải nói trước rằng bệnh nhân của tôi có thể nổi cơn hung dữ bất cứ lúc nào. Tôi lại không mang theo thuốc cần thiết để trị cho ông ấy. Do đó, nếu các ông trì hoãn việc làm của tôi, nếu có gì đáng tiếc xảy ra, các ông phải chịu trách nhiệm. Ông bạn tôi có những phản ứng bất thường lắm. Đêm nay, tôi lo sợ muốn đưa bạn tôi về bệnh viện gấp vì... không hiểu ông bạn tôi kiếm ở đâu ra vật đáng sợ này.

Gã móc trong túi lấy ra một vật đưa cho thầy đội cảnh sát. Vật đó là khẩu súng lục nhỏ của tôi.

- Trong nách ông bạn tôi có mang bao súng - gã nói tiếp - Nhờ may mắn tôi lấy được súng của bạn tôi, nếu không thì có lẽ đã lòi thối to rồi...

Thầy đội tiến lên và mở áo veste của tôi ra coi. Khi thấy dưới nách tôi quả có cái bao da đựng súng, đúng như lời Hải Tùng nói, nét mặt y khác đi. Tôi biết rằng cả hai người cảnh sát này cùng tin lời Hải Tùng hơn là tin lời tôi.

- Đúng. Khẩu súng này là khẩu súng của tôi - tôi nói - tôi có giấy phép mang súng.

- Giấy phép của ông đâu?- Y hỏi tôi, giọng nghi ngờ.

- Giấy phép mang súng của tôi để trong cái ví đã bị gã này tráo mất - tôi đáp - ông cứ khám người gã sẽ thấy cái ví của tôi.

- Tội quá... Tội quá...

Hải Tùng vừa nói vừa ái ngại nhìn tôi. Trông gã càng lúc càng có vẻ bác sĩ nghề thật sự. Gã có vẻ thương hại tôi và trong lúc đó, tôi cũng thấy thương hại tôi nữa. Tôi lờ mờ cảm thấy tôi thua gã về đủ mọi mặt. Cũng không có gì lạ lùng lắm. Gã đã âm mưu làm vụ này từ nhiều ngày nay trong lúc tôi không ngờ, không đề phòng. Gã lại ôn tồn nói với người trung sĩ:

- Tôi đề nghị thế này vậy... Để tránh cho tôi khỏi mất thì giờ đưa bạn tôi về quận cảnh sát, tôi mong các ông kiểm soát bằng cách này. Bạn tôi đây tự nhận ông ta là nhà thám hiểm nổi tiếng Huy Giang và ngụ ở hội quán Thám Hiểm. Tôi đề nghị các ông gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm hỏi ông Huy Giang. Nếu ông Huy Giang có ở đó và trả lời các ông, xin các ông giúp tôi đưa bệnh nhân của tôi mau

mau về bệnh viện. Còn như nếu ông Huy Giang không có trong hội quán, tôi xin cùng với các ông về quán ngay để điều tra cho rõ thực hư.

Thầy đội nhìn tôi. Tự tin trở lại, tôi mỉm cười :

- Được lắm - tôi nói - nếu hiện lúc này có ông Huy Giang trong hội quán Thám Hiểm, tôi xin nhận tôi là một thằng điên và tôi tên Nguyễn Tuấn Huy. Tôi xin đi theo ông bác sĩ ngay lập tức...

Tôi, Hải Tùng , viên cảnh sát số 27, đi theo thầy đội tới chỗ đặt máy điện thoại ở đầu đường. Trước khi tôi kịp nói, Hải Tùng đã cho thầy đội biết số điện thoại của hội quán Thám Hiểm. Tôi vững tâm đứng chờ. Làm sao họ có thể tìm thấy tôi trong hội quán cho được?

- Phòng tiếp tân của hội quán Thám Hiểm? - thầy đội nói vào máy điện thoại - Đây là trung sĩ cảnh sát Trần Mai. Tôi cần ông cho biết, hiện nay có ông Huy Giang, nhà thám hiểm nổi tiếng Huy Giang, ở trong hội quán không? Nếu có làm ơn cho tôi nói chuyện với ông Huy Giang ...

Y vẫn đặt ống nói ở tai, quay lại nói với Hải Tùng :

- Họ đang đi tìm...

Tôi buồn cười đến suýt bật cười thành tiếng. Tôi đang đứng đây với họ mà họ lại chờ đợi tìm được tôi ở trong một toà nhà cách đây cả bốn, năm cây số. Thật là khôi hài...

Tôi choáng váng khi nghe thấy viên trung sĩ nói vào máy:

- Dạ... Ông Huy Giang đó ạ? Thưa không, xin lỗi ông... Không có gì phiền đến ông cả. Xin ông cho tôi nói chuyện lại với anh thư ký phòng tiếp tân... Cảm ơn ông... Nè anh... Có đúng ông Huy Giang, nhà thám hiểm, vừa trả lời điện thoại tôi đó không? Đúng chứ? Xin lỗi mà. Làm gì mà nóng quá vậy? Tôi chỉ cần hỏi coi có đúng ông Huy Giang đó không. Thưa ông Huy Giang... Chúng tôi làm phiền ông là vì ở đây có một người tự nhận là ông.

Tôi dẫn lấy ống điện thoại trong tay người trung sĩ cảnh sát để áp lên tai tôi. Tôi nghe tiếng người nói:

- Tôi biết có một người điên vẫn tự nhận là Huy Giang. Thật tội...

Tôi bàng hoàng khi nghe rõ đó chính là tiếng nói của tôi.

Chương 3

Ống điện thoại được lấy ra khỏi tay tôi. Họ gượng nhẹ với người điên nên họ không làm dữ với tôi. Tuy nhiên họ cũng đề phòng. Chú 27 giữ một bên cánh tay tôi, Hải Tùng giữ cánh tay bên kia. Thầy đội lại nói với tên Huy Giang giả hiệu:

- Thưa vâng. Hẳn tên là Nguyễn Tuấn Huy. Dạ đã có bác sĩ của hẳn lo cho hẳn rồi. Xin chào ông Huy Giang...

Y đặt ống điện thoại xuống và quay lại nhìn tôi, đôi mắt lộ rõ vẻ thương hại:

- Thôi. Bây giờ thì chịu về rồi chứ? Nhận bậy, nhận bạ làm quái gì. Vĩnh dự gì đâu... Minh là Nguyễn Tuấn Huy thì cứ nhận mình là Nguyễn Tuấn Huy cho xong...

Y hỏi Hải Tùng:

- Bác sĩ cần xe cứu thương không

- Cảm ơn - Hải Tùng lắc đầu - Trường hợp bệnh trạng của ông bạn tôi đây là một trường hợp đặc biệt. Ông bạn tôi bị mặc cảm bị bắt cóc, lúc nào ông ấy cũng nghĩ rằng ổng bị người lạ bắt cóc. Đưa ổng về trong xe riêng, ổng có thể làm dữ để phản đối. Tôi xin đưa ông về bằng xe buýt hay xe hoả. Có nhiều người khác ở chung quanh, ông bạn tôi ít sợ hơn. Ít nhất, cùng đi trong xe đông người, tiềm thức của bạn tôi phải nhận rằng ông không thể bị bắt cóc được... Nào bạn.

Y vỗ nhẹ nhẹ lên tay tôi:

- Chúng mình về chứ? Để hai ông cảnh sát đây làm việc khác, anh em mình quấy rầy hai vị nhiều rồi.

Tôi ra khỏi trạng thái bàng hoàng, để hiểu âm mưu của kẻ thù. Hồi nãy, khi mới ra khỏi hội quán, tôi trông thấy một gã đàn ông giống tôi về mọi điểm đi vội vào hội quán. Lúc đó tôi đã ngạc nhiên nhưng sau đó, tôi lại cho là tôi hoa mắt. Nếu ngay lúc đó, tôi trở lại hội quán, chắc chắn tôi đã chạm trán với tên mạo nhận là tôi và sự việc bây giờ chưa biết là đi tới đâu. Phiền một nỗi là tôi không ngờ bọn bí mật này lại tổ chức chu đáo đến thế. Chúng cho một tên giống hệt tôi vào thế chỗ tôi. Chắc chúng đã tổ chức vụ này nhiều ngày rồi.

Tôi kêu lên tuyệt vọng:

- Ông cảnh sát. Ông bị hấn lừa rồi. Tên Huy Giang trong hội quán chỉ là một tên mạo nhận. Tôi mới thật là Huy Giang.

Hải Tùng đặt tay lên vai tôi, cử chỉ đầy ưu ái. Y vẫn tỏ ra thương hại tôi nhiều hơn là bực tức:

- Thôi chứ. Chính anh đã cam kết với hai ông đây rằng nếu có ông Huy Giang ở trong hội quán Thám Hiểm thì anh chịu anh là Nguyễn Tuấn Huy rồi mà? Lại nuốt lời sao?

Thầy đội cũng phụ hoạ:

- Đêm nay ông bạn đi chơi thể này cũng là đủ rồi. Thôi, ông bạn nên nghe lời tôi, theo ông bác sĩ về đi. Rồi mai lại đi...

- Nhưng tôi là Huy Giang... Tôi mới thật là Huy Giang...

- Ủ, thì ông bạn là Huy Giang chứ sao? Có ai nói gì đâu? Bao giờ ông đi thám hiểm Tây Tạng, ông nhớ cho tôi đi theo với. Tôi cũng khoái đi thám hiểm lắm. Bây giờ thì ông bạn đi về đi. Khuya rồi.

Y dùng giọng nói để nói với trẻ con và những người mất trí nói với tôi. Lần đầu tiên, tôi thấy rõ sự vô ích của tôi trước sự âm mưu kỳ dị này. Tôi như bị vướng mắc vào giữa một màng lưới, tôi không sao thoát ra được. Kẻ thù của tôi đã tính trước tất cả. Hồi nãy, nếu tôi đi trở vào hội quán bắt gặp tên mạo nhận là tôi, chúng đã có sẵn biện pháp khác để thắng tôi. Trong hội quán, tôi có nhiều bạn. Ngay viên thư ký phụ trách phòng tiếp tân cũng biết rõ tôi, nếu những người đó còn bị lừa thì còn ai trên đời này không bị lừa nữa..?

Kẻ thù của tôi nguy hiểm thật. Chúng muốn làm gì tôi chứ? Người tôi lạnh đi khi tôi nghĩ đến chuyện

chúng có thể giết tôi một cách êm thấm. Chúng giết tôi để cho tên đồng bọn của chúng chiếm chỗ của tôi. Nhưng chiếm chỗ của tôi để làm gì? Bản tính tò mò nổi lên trong tôi. Tôi muốn đi theo gã Hải Tùng này để được biết rõ ai là chủ nhân gã, kẻ nào được gã tôn xưng là ông Thánh? Và ông Thánh chủ nhân gã định làm gì tôi.

Tôi tin rằng gã không nói sai về chuyện gã đưa tôi lên xe hoả. Được lắm, tôi sẽ theo gã lên xe hoả. Tôi vẫn chưa chịu thua. Trên xe hoả có nhiều người, tôi sẽ có thể tìm được vài người tin tôi, tôi vẫn có thể gây ra một cuộc rối loạn và thoát về hội quánh lột mặt nạ tên mạo nhận là tôi ở đó. Đấu trí với bọn này cũng là việc nên làm. Chẳng mấy khi tôi được sống một cuộc phiêu lưu đat bất ngờ như thế này ở ngay trong thành phố.

Nghĩ vậy, tôi bình thản lại:

- Bác sĩ Hải Tùng - tôi bảo gã - Chúng mình đi...

Tôi với gã sánh vai nhau đi trên hè phố vắng về phía cửa xuống xe điện ngầm. Chúng tôi đi như hai người bạn, một tay gã vịn vào cánh tay tôi.

Chúng tôi đi qua cửa ga. Một toa xe đậu chờ khác trong sân ga. Tôi bước lên toa xe sau cùng. Hải Tùng theo sát tôi. Toa xe cuối cùng này vắng tanh. Tôi đi lên toa trên, Hải Tùng vẫn yên lặng đi theo tôi, gã không phản đối cũng không làm một cử chỉ gì ngỏ ý muốn bắt tôi ngồi ở toa xe vắng này.

Nửa đêm, xe điện ngầm vắng khác. Toa xe thứ hai chỉ có hai bà khách già, tôi đi lên toa trên nữa.

Ở toa xe thứ ba này, tôi thấy có một toán lính thủy và một ông sĩ quan trẻ tuổi, một chàng thiếu úy hải quân. Tim tôi đập mạnh. Đây là đồng minh của tôi, chàng thiếu úy và bán tiểu đội binh sĩ này sẽ giúp tôi thắng trận đấu trí gay go này.

Tôi đi thẳng tới góc xe họ ngồi. Trong toa xe này, ngoài toán quân nhân, còn có một cặp hành khách nữa, một thanh niên và một thiếu nữ. Hai người này ngồi bên nhau ở gần cửa xe. Vì mãi nhìn toán quân nhân, tôi không để ý gì tới hai người này. Tôi vừa đi ngang chỗ cặp thanh niên ngồi, chợt tôi nghe tiếng kêu:

- Anh... Kia bác sĩ Hải Tùng... Ông đã tìm được anh.

Chân tôi tự động dừng bước. Và tôi nhìn ngang. Người thiếu nữ đứng dậy, nàng vòng tay lên ôm cổ tôi và nàng thồn thức:

- Anh... anh bỏ đi đâu để em đi tìm... Tội nghiệp.

Không rõ nàng muốn nói tội nghiệp cho nàng hay tội nghiệp cho tôi. Tôi không chú ý đến việc tìm hiểu cho rõ vì tôi đang bàng hoàng vì đôi mắt nhung đen tuyệt đẹp - đôi mắt đàn bà đẹp nhất mà tôi đã được thấy trong đời - đang ngược lên nhìn tôi. Đôi mắt chan chứa yêu thương, cảm động, đôi mắt có những giọt lệ trong như thủy tinh lóng lánh dưới hàng mi dài cong vút. Nàng nhìn tôi, nàng ôm tôi và nàng đang khóc vì tôi. Dù biết rõ nàng mừng, nàng khóc giả dối, nàng đang đóng kịch: người thiếu nữ đẹp tuyệt và đa tình này chỉ là một nữ đồng lõa của tên gian phi Hải Tùng, một tay sai của tên được

gọi là Ông Thánh, một kẻ thù của tôi, một tên trong bọn thực hiện âm mưu bắt cóc tôi đêm nay, tôi vẫn không thể nào không xúc động. Vì nàng có khuôn mặt trái soan với sống mũi dọc dừa thật thanh, làn da trắng hồng ở trên đôi má và hồng mịn trên đôi môi tươi hé mở. Từ vành môi hé mở ấy, hơi thở của nàng thoảng bay vào mặt tôi, thơm ngát như mùi hoa hồng buổi sớm. Người thiếu nữ này đúng là hình ảnh người yêu mà tôi vẫn hằng mơ ước sẽ có. Tôi sẵn sàng yêu nàng và hy sinh hết cho nàng. Nếu gặp nàng ở một nơi nào khác, trong trường hợp khác, chắc là tôi sung sướng lắm. Nhưng gặp nàng ở đây, đêm nay...

Giọng nói của lão Hải Tùng vang lên sau lưng tôi dặt tôi trở về với thực tại:

- Kiều Xuân... Cô Kiều Xuân... Cô chẳng nên xúc động quá... Ông anh cô đã bình an trở về. Cô nên mừng chứ sao lại khóc?

- Kiều Xuân... Em thấy tôi nói có đúng không? Tôi đã bảo thế nào ông bác sĩ cũng tìm thấy anh hai của cô mà?

Giọng nói thứ ba vang lên. Vừa nghe giọng nói này, tôi đã thấy có ác cảm... Với Hải Tùng, tôi thực sự chỉ ngạc nhiên và không ngờ, tôi không thấy thù ghét lão. Với Kiều Xuân, tôi cũng ngạc nhiên, ngạc nhiên xen lẫn với hoài nghi: tôi không tin một người đẹp như nàng lại có thể là một nữ ma đầu của bọn ma giáo. Tiếng nói thứ ba vừa thốt ra đó là của một gã thanh niên. Gã này ngồi cạnh Kiều Xuân. Gã trạc tuổi tôi và ăn bận rất lịch sự. Trông gã rõ là một thanh niên con nhà giàu, có học, có tương lai sáng. Mặt gã nhẵn nhụi nhưng không biết tại sao vừa nghe tiếng gã nói và nhìn mặt gã, tôi đã ghét cay ghét đắng.

- Sao anh Hai? Anh Hai thấy trong mình ra sao? - hần hỏi tôi và tiếp bằng một giọng mỉa mai - Anh Hai đi chơi tận đâu để cho bao nhiêu người vất vả đi tìm anh Hai?

Nghe mấy người này nói, người ngoại cuộc, tức là đám quân nhân, chắc phải yên trí rằng tôi là một anh con nhà giàu có em gái đẹp, loạn trí, thỉnh thoảng lại bỏ nhà đi lang thang để cho thân nhân đi tìm rồi rít tít mù...

Người thiếu nữ đẹp tên là Kiều Xuân, người tự nhận là em gái tôi, vẫn nắm lấy tay tôi như sợ ông anh yêu quý của nàng vượt chạy mất, nhìn gã thanh niên vừa chỉ trích tôi bằng đôi mắt trách móc:

- Phát... Anh cay đắng với anh Hai làm gì? Bác sĩ Tùng có phải vất vả đi tìm anh Hai thì có chứ Phát có đi tìm đâu?

Phát có vẻ hơi bức:

- Tôi chẳng đi tìm anh Hai của cô từ trưa đây là gì?

Họ đóng kịch thật khéo. Nghe cứ như thật. Tôi thấy rõ đám quân nhân nọ đang chú ý theo dõi cuộc đối thoại của bốn người chúng tôi. Mắt chàng sĩ quan nọ không rời được mặt Kiều Xuân.

Tôi gỡ tay nàng ra khỏi tay tôi và nhìn họ ba người. Bề ngoài, họ thật hoàn toàn, họ đóng trọn vai trò của họ: một ông thầy thuốc có lương tâm, giàu kinh nghiệm, kiên nhẫn, hiền hoà với bệnh nhân; một

cô em gái xinh đẹp lo âu vì ông anh dở hơi; một gã bạn trai - gã này có thể là người yêu hoặc chồng chưa cưới của cô gái - bức dọc vì thái độ của ông anh người yêu của mình song vẫn chịu đựng. Họ hoàn toàn đến nỗi trong một khoảnh khắc thời gian, chính tôi cũng hoang mang nghĩ rằng hay là họ nhận lầm người? Nếu họ đóng kịch, làm sao họ có thể hoàn toàn và tuyệt diệu đến thế được? Trong vài giây đồng hồ, tôi nghĩ: "Tôi là ai? Tôi là Huy Giang hay tôi đúng là Nguyễn Tuấn Huy? Nếu thực sự tôi là Tuấn Huy và có cô em gái đẹp như thế này cũng thú lắm chứ? Nhưng ngay sau đó, tâm trí tôi gạt bỏ ý nghĩ hoang mang đó đi. Đôi thanh niên nam nữ này được đặt chờ sẵn ở đâu để đối phó với tôi. Người thiếu nữ này tuy đẹp, tuy đáng yêu thật, song vì một lý do, nguyên nhân nào đó, chỉ là một tay sai của một tên gian có đầu óc xuất chúng. Tên đó đã tính trước được tất cả mọi việc, kể cả những việc không ai có thể tính trước được như việc đêm nay tôi đặt chân lên toa xe này.

Kẻ nào tiên đoán được sự việc giỏi như thế phải được coi là Thánh Sống! Thì đúng rồi. Hải Tùng chẳng nói rằng: "Ông Thánh" muốn gặp tôi đó sao. Quanh tôi như có những dây mạng nhện chăng đầy. Những sợi dây chi phối từng cử chỉ tôi, lôi kéo tôi về một hướng nhất định. Chúng lôi kéo tôi đi về đây? Để làm gì? Tôi quay lại đám quân nhân. Tất cả đang chăm chú nhìn bọn tôi. Chàng sĩ quan trẻ tuổi đang rất muốn can thiệp vào vụ hoặc được tới gần.

Tôi nói lớn với họ, nói rõ từng tiếng một:

- Các bạn hãy nghe tôi. Tôi tên là Huy Giang, tôi ngụ ở Hội Quán Thám Hiểm. Tôi không mong các bạn tin tôi lắm đâu nhưng bọn người này đang bắt cóc tôi...

Người thiếu nữ nắm lấy tay tôi như để ngăn tôi đừng nói:

- Anh Hai... Anh Hai... Tội quá... Anh Hai...

Tôi lớn tiếng nói:

- Tôi chỉ yêu cầu các bạn làm cho tôi một việc là khi các bạn ra khỏi toa xe này, các bạn làm ơn gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm. Các bạn hỏi bạn tôi là ông Nguyễn Minh. Các bạn nói cho bạn tôi là Nguyễn Minh rằng các bạn gặp tôi bị ba người bắt đi đêm nay và gã tự nhận là Huy Giang hiện đang ở trong hội quán là một tên gian mạo nhận tôi. Nếu các bạn nói cho Minh biết như thế, bạn tôi có thể có cách lột mặt nạ tên mạo nhận là tôi và cứu được tôi về...

Người thiếu nữ nghẹn ngào:

- Tội quá anh Hai... Bác sĩ Hải Tùng, bác sĩ có cách nào giúp anh tôi được không?

Tôi hỏi lớn về phía đám quân nhân:

- Có bạn nào nhận lời giúp tôi không?

Chàng sĩ quan đi tới.

Tôi chờ đợi chàng tới để hỏi tôi, nhưng khi tôi nhìn thấy chàng hỏi Hải Tùng bằng một giọng tin cẩn và kính nể: "Thưa bác sĩ ...tôi có thể giúp gì được bác sĩ và cô đây?", tôi biết chắc rằng tôi không chờ mong gì được ở chàng.

Hải Tùng ôn tồn nói với chàng sĩ quan:

- Xin Thiếu Úy cho tôi được nói chuyện với Thiếu Úy một lát...

Lão dặn gã thanh niên tên là Phát:

- Cậu Phát trông anh Huy Giang dùm tôi nhé...

Phát bảo tôi:

- Thôi, ngồi xuống đây đi...

- Anh Hai ngồi xuống đây với em. Kiều Xuân dịu dàng nói.

Hai bàn tay kéo tôi ngồi xuống cái ghế giữa họ. Tôi không chống cự. Sự ngạc nhiên và thán phục cái âm mưu tuyệt vời này làm cho sự đề kháng trong tôi như tê liệt đi. Tôi ngồi nhìn ngay về phía Hải Tùng và chàng Thiếu Úy. Hai người này đi quá ra phía đầu toa xe đằng kia và nói nho nhỏ gì với nhau. Đám quân nhân cùng đi với chàng Thiếu Úy cũng lắng nghe. Tôi biết lão già ma đầu đó đang kể với họ chuyện gì về tôi. Tôi thấy nét mặt những chàng lính dịu đi. Họ không còn ngạc nhiên nữa, họ nhìn tôi thương hại. Chàng thiếu úy đặt vài câu hỏi, Hải Tùng đáp. Rồi hai người đi trở lại chỗ tôi ngồi.

Chàng Thiếu Úy hòa nhã nói với tôi:

- Ông bạn yên tâm đi. Lát nữa chính tôi sẽ gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm cho ông bạn. Tôi sẽ hỏi ông nào ở đó ạ? Hỏi ông Nguyễn Minh?

Tôi sẽ mừng rỡ nếu tôi biết rằng tôi đã thuyết phục được chàng sĩ quan này. Nguyễn Minh có thể giúp tôi nếu anh biết có chuyện bí mật và nguy hiểm vừa xảy đến cho tôi. Tên gian nọ có thể nhận là tôi và đánh lừa được nhiều người, nhưng hẳn sẽ không thể đánh lừa mãi một người sắc xảo như Minh nếu anh nghĩ rằng hẳn mạo nhận là tôi. Song, tôi không thể mừng được vì tôi thấy rõ chàng thiếu úy này đã bị Hải Tùng mê hoặc, chàng ta coi tôi như một người mất trí và chàng nói thế để cho người mất trí đừng làm dữ. Tôi biết chính Hải Tùng đã yêu cầu chàng tới nói với tôi những câu này.

- Tôi quen Hải quân Đề Đốc Vũ Sơn - tôi nói với chàng sĩ quan - Ông hãy nói chuyện gặp tôi hôm nay và nói với Đề Đốc rằng tôi chờ đợi Đề Đốc tới ăn cơm với tôi ở hội quán Thám Hiểm. Tôi biết rằng ông sẽ không giúp tôi đâu nhưng nếu ông chịu giúp tôi, ông sẽ thấy có nhiều chuyện lạ lùng lắm.

Trong bộ ba, Kiều Xuân có lẽ là người kém bản lĩnh nhất. Khi tôi nói thế với chàng sĩ quan, nàng có vẻ sợ. Song, trước mắt chàng sĩ quan, nàng sợ vì thái độ nói năng lảm nhảm của tôi chứ không sợ vì chuyện gì khác:

- Anh Hai! Thôi mà. Em xin anh...

Đôi mắt nàng nhìn chàng thiếu úy tràn đầy biết ơn:

- Anh Hai yên tâm đi. Ông Thiếu úy đã hứa giúp anh Hai mà, thế nào ông Thiếu úy cũng làm những gì anh Hai nhờ ông...

Chàng Thiếu úy cười duyên với nàng:

- Thừa vâng. Tôi đã hứa là làm.

Tôi phá lên cười cợt. Trường hợp này đúng là đáng cười. Không một chàng sĩ quan của bất cứ một binh chủng nào, có thể chống cự nổi cuộc tấn công bằng mắt của Kiều Xuân.

- Xong rồi Thiếu úy - tôi ngừng cười để nói với chàng sĩ quan - Tôi không trách ông đâu. Tôi đánh cuộc với tôi rằng không có ai có thể bắt cóc được tôi ở giữa thành phố, tôi thua cuộc. Rồi tôi lại đánh cá với tôi rằng không có ai có thể bắt cóc được tôi ở trong một toa xe đông người, một lần nữa tôi lại bị thua. Nhưng tôi vẫn chưa chịu thua hẳn. Mấy người này đêm nay có thể mang tôi đi. Nhưng tôi tin rằng rồi tôi sẽ trở về được. Nếu Thiếu úy thấy rằng tôi có vẻ không điên, nếu Thiếu úy còn biết lo đến số mạng của một người khác, ra khỏi đây Thiếu úy hãy gọi điện thoại cho bạn tôi là ông Nguyễn Minh ở hội quán Thám Hiểm dùm tôi. Việc đó theo tôi nghĩ, không làm cho ông mất công là bao nhiêu và cũng chẳng làm phiền đến ai.

- Trời ơi... anh Hai...

Kiều Xuân kêu lên, nàng úp mặt vào cánh tay tôi và nàng khóc. Tôi ngồi yên trên ghế, chờ đợi dịp khác. Người thiếu nữ nắm tay tôi. Mắt nàng thỉnh thoảng liếc nhìn chàng thiếu úy. Lão Hải Tùng ngồi cạnh chàng thiếu úy ở hàng ghế đối diện tôi.

Tới ga Bảo Châu, chàng sĩ quan cùng đám quân nhân xuống. Chàng thiếu úy rõ ràng là tiếc rẻ vì phải xa người đẹp. Tôi dơ tay chào mĩa chàng trong khi cô em gái giả hiệu của tôi chào chàng bằng một nụ cười biết ơn. Nụ cười đó của nàng đã đủ làm cho chàng sĩ quan trẻ tuổi, đa tình này quên gọi điện thoại tới hội quán Thám Hiểm dùm tôi. Ở trạm này, có thêm một số khách lên xe. Tôi nhìn họ, tìm tòi, nhận xét và hy vọng trong khi họ chia nhau ngồi vào ghế. Nhưng hy vọng của tôi tan biến đi như gió thoảng sau khi tôi nhìn một vòng những khuôn mặt họ. Có một nhà xã hội học nào đó đã nói một câu chí lý: "Đám đông không có linh hồn", tôi nói thêm cho rõ là: "Đám đông không có tai, có mắt". Những người mới lên toa xe kia họp lại là đám đông, họ không nhìn thấy gì lạ và nếu có người nói gì cho họ nghe, họ cũng không hiểu.

Họ gồm một phái đoàn tu sĩ đi dự một hội đồng tôn giáo nào đó trên đường về, một cô nữ thư ký, cô này vừa ngồi yên chỗ đã dờ sắc tay ra lấy cây son môi tô lại đôi vành môi vẫn còn nguyên màu son đỏ chót, ba tên thiếu niên tập sự du đảng có ba bộ mặt chuột kẹp giống hệt nhau, một bà nạ dòng mang theo ba đứa con bệu nhếch, quấy phá, một ông già trông có vẻ là công chức hưu, ông già này nhìn bọn thiếu niên du đảng bằng cặp mắt đề phòng, khinh bỉ chen lẫn sợ hãi, một thanh niên có vẻ là giáo viên, một thiếu phụ cũng có vẻ là cô giáo, hai cô gái bán hàng hoặc chiêu đãi gì đó, hai cô gái này vừa ngồi đã nhí nhớn trả lời những câu nói đùa, gạ gẫm rõ rệt của mấy tên du đảng trẻ tuổi. Ngoài số người kể trên ra, đám người mới còn có năm, bảy người tầm thường về tất cả mọi mặt. Tôi không có thì giờ và tâm trí để nhận xét kỹ và đoán ra nghề nghiệp của số người tầm thường này. Tôi chỉ biết rằng tất cả bọn họ đều kém thông minh, kém tưởng tượng và chẳng sao có thể giúp nổi tôi. Tôi chẳng nên mất công kêu gọi họ và chờ đợi họ giúp. Ba kẻ bắt cóc tôi đây giàu thông minh và khả năng hơn họ gấp

bội. Vô ích thôi. Có kêu gọi, tôi cũng chỉ làm cho tôi thêm lỗ bịch. Bộ ba này sẽ phá tan ý định của tôi ngay từ khi tôi mở miệng kêu gọi, tôi chỉ làm cho họ có dịp được chứng minh là họ đúng và tôi sai và cười thảm tôi. Dường như bọn họ có vẻ thăm mong tôi kêu gọi cứu giúp để họ được trở tài cho vui.

Nhưng... Vì chẳng còn cách nào tự cứu khác, tôi dù biết là vô ích mà vẫn cứ phải thử. Vả lại, biết đâu đây? Tôi chẳng nên coi thường người đời và tuyệt vọng quá sớm. Ở đời này có nhiều người bề ngoài trông rất tầm thường mà sự thực lại là người rất đáo để, nếu cứ căn cứ trên mặt mũi mà xét khả năng con người ta thì Hít-Le với Mao Trạch Đông là hai người Đức, người Tàu tầm thường nhất. Biết đâu khi nghe tôi nói lại chẳng có một người trong đám người trong đám người này nổi óc tò mò muốn thử làm theo lời tôi yêu cầu coi sao. Chỉ cần một người thắc mắc gọi điện thoại về Hội Quán Thám Hiểm nói chuyện với Nguyễn Minh là tôi có hy vọng gây khó dễ cho bọn người bí mật bắt cóc tôi đêm nay. Như ông công chức già kia chẳng hạn. Tôi tin rằng ông ta là người cẩn thận, ông ta chỉ yên tâm sau khi đã làm trọn lời yêu cầu làm một việc chẳng vất vả mất công gì...

Khi tôi vừa mở miệng định thốt lời yêu cầu ông công chức già, Kiều Xuân, người thiếu nữ đẹp ngồi cạnh tôi, người tự nhận là em gái yêu của tôi - tôi không biết tên nàng có phải thật là Kiều Xuân không, song tôi thấy cái tên đó thật hợp với nàng - Kiều Xuân âu yếm vỗ nhẹ lên bàn tay tôi và nàng nghiêng về phía lão Hải Tùng, miệng nói:

- Bác sĩ ...

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng có một âm thanh trong trẻo và mạnh đủ làm cho tất cả mọi người trong toa xe nghe rõ:

- Bác sĩ ơi... Anh Hai tôi ngồi yên rồi. Tôi đưa cho anh... cái đó, nghe bác sĩ ? Được không, bác sĩ ?

Lão bác sĩ giả hiệu gật đầu:

- Được rồi đó, cô ba. Cô đưa cho ông hai cái đó đi...

Kiều Xuân lấy từ cái túi vải hàng không để dưới chân nàng ra một gói nhỏ:

- Anh Hai - nàng đưa cái gói cho tôi - của anh Hai đây. Không được anh hai vuốt ve nó, nó buồn đó...

Tay tôi tự động cầm lấy cái gói và mở ra. Từ bàn tay tôi rớt xuống lòng tôi một con cúp bê bằng vải và nỉ, một con cúp bê đã cũ, mái tóc giả hung vàng của nó đã rơi tả.

Trong lúc mắt tôi kinh ngạc nhìn con cúp bê quái dị đó nằm trong lòng tôi, trí óc tôi ghi nhận thủ đoạn thần sầu, ác độc đến cực độ của kẻ nghĩ ra kế hoạch bắt cóc tôi đêm nay. Kẻ đó phải có linh hồn đen tối như ác quỷ. Nếu hẳn không hẳn là một ông Thánh như thủ hạ của y tôn xưng, y xứng đáng là một ác quỷ. Sự xuất hiện bất ngờ của con cúp bê rơi tả này vừa buồn cười vừa quái đản. Có một vẻ gì gợi sự sợ hãi, khủng khiếp ở nó. Tiếng nói trong và rõ của người thiếu nữ chạy suốt toa xe và làm cho tất cả mọi người chiếu mắt nhìn về phía tôi. Tất cả đều chú ý tới tôi. Tôi thấy rõ vẻ ngạc nhiên bất mãn của ông công chức già và vẻ riều cợt hỗn xược không cần che dấu của ba tên du đảng. Hai người nữ chiêu

đãi viên nhìn tôi che miệng cười rình rích. Rồi lão Hải Tùng đưa ngón tay trở lên xoay xoay vào thái dương lão, cử chỉ đó ngầm bảo cho mọi người biết rằng họ đang nhìn một anh chàng điên. Tôi thấy mọi người thay đổi vẻ mặt. Đám tăng ni có vẻ ái ngại nhìn tôi. Vẻ bất mãn cũng biến đi ngay trên nét mặt răn reo vì năm tháng của ông công chức già.

Lúc đó, tôi mới nhận thấy là cơn giận đã làm cho tôi đứng bật dậy, hai bàn tay tôi giận dữ nắm chặt lấy con cúp bê, nhưng người ngoài khi họ đã tin là tôi điên, chỉ nhìn thấy ở hai bàn tay tôi một cử chỉ sợ hãi bị người khác cướp mất vật tôi đang cầm chặt trong tay:

- Mẹ kiếp... Tôi thốt ra một tiếng chửi thề và dơ cánh tay lên để quật con cúp bê xuống sàn toa xe.

Nhưng khi chưa kịp quật con cúp bê vô tri vô tội đó xuống, tôi nhận thấy rõ sự vô ích trong ý định chống cự của tôi đêm nay. Kẻ thù bí mật của tôi đã tổ chức vụ này quá kỹ, quá khéo, không để một sơ hở nào để tôi có thể lợi dụng chống lại. Tôi từ từ buông tay xuống và bên tai tôi văng vẳng lời nói của lão Hải Tùng: "...Anh phải đi theo tôi. Anh phải đi tới nơi. Người muốn anh tới...". Và sự việc đã xảy ra đúng như lời gã nói, tôi phải đi theo gã, tôi phải đi tới nơi kẻ nào đó muốn tôi tới dù tôi có muốn hay là không. Họ đã giốn với tôi quá nhiều. Được rồi, tạm cho là họ thắng tôi keo đầu này đi, tôi cần tĩnh tâm suy nghĩ để trả thù họ. Dù tôi có không thoát được tay họ đêm nay, tôi cũng cần trả đòn lại họ. Muốn trả đòn, tôi cần phải bình tĩnh, cần suy nghĩ, giận dữ cũng như sợ hãi đều vô ích trước nguy cơ và kẻ thù.

Tôi từ từ ngồi xuống ghế và bỏ con cúp bê vào túi áo ngực, đầu nó với mái tóc râu ngô thò ra khỏi túi áo tôi một cách lộ bịch và khôi hài. Một tên du đảng nói lớn với hai cô chiêu đãi viên: "Thằng cha đó khùng... Cô ngồi xa nó ra. Nó mà vô lấy bọn này không thêm cú đâu". Một cô chiêu đãi cong cong: "Sức mấy... Có mấy người vô người ta thì có...!"

Tôi cảm nhẹ hai bàn tay người thiếu nữ có cái tên đẹp Kiều Xuân lên:

- Em cưng...

Tôi cũng dùng giọng nói như nàng vừa nói, tiếng nói của tôi tuy nhỏ nhưng rõ rệt, cả tàu cùng nghe rõ tiếng tôi:

- Em biết vì sao anh phải bỏ nhà trốn đi mà? Anh bỏ đi vì anh không thể chịu nổi cậu Năm Phát của em...

Một tay tôi chỉ vào bộ mặt đầy ác cảm của gã, một tay tôi vòng ra ôm lấy vòng lưng ong của nàng:

- Cậu Phát... cậu chắc cũng dư biết cậu là hạng người nào rồi hả? Cậu là loại công tử bột mà người ta thường gọi là... "đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi... chỉ phải cái tội ăn cắp vặt.." Cậu đã phải vào tù vì tội ăn cắp tiền của người khác. Dù cha mẹ cậu có bỏ tiền ra chạy cho cậu khỏi án nặng, cậu cũng vẫn là kẻ đã bị tù vì tội ăn cắp. Cậu thực không xứng đáng làm chồng em gái tôi. Dù tôi có điên khùng đi chăng nữa, tôi vẫn có lý khi tôi không chịu gả em tôi cho cậu.

Về mặt mọi người lập tức thay đổi sau câu nói rất tỉnh của tôi. Bây giờ kẻ bị chú ý và cười mỉa là

Phát. Tôi hài lòng khi thấy mặt gã đỏ bừng lên rồi xám xịt lại. Mắt gã nhìn tôi lộ ánh căm thù, nhưng gã chỉ ú ớ chứ chưa biết trả lời tôi làm sao. Rõ ràng là kẻ sai gã đi bắt tôi đêm nay không dạy trước cho gã biết gã phải làm gì trong trường hợp tôi chơi sỏ lại gã như tôi vừa làm.

Tôi, tay vẫn ôm lưng "em gái" quay lại nói với lão Hải Tùng:

- Bác sĩ Hải Tùng... Ông là bác sĩ, chắc ông quen thuộc nhiều với những tên có bệnh sát nhân. Tôi nói nhẹ hơn là những tên có máu làm bậy. Chắc ông biết tướng bộ đặc biệt của bọn tội phạm? Ông thử nhìn cậu Năm đây coi. Mắt cậu ấy quá nhỏ, đó là mắt mà người ta thường gọi là mắt lá răm. Có ca dao rất đúng là: "Những người con mắt lá răm. Trai thì trộm cướp, gái buôn chồng người ..." Hai tai cậu ấy lại quá nhỏ, đúng là tai chuột. Miệng cậu ấy quá rộng. Đó là miệng của người tham lam, tham đủ mọi thứ chứ không chỉ tham ăn mà thôi. Ông là bác sĩ thân với gia đình tôi, ông có bổn phận phải cảnh giác cha mẹ tôi với em gái tôi về cậu này chứ? Tại sao ông lại ngậm miệng? Bộ ông đã nhận tiền hối lộ để ngậm miệng của cậu ấy ư? Lương tâm của bác sĩ để đâu?

Mặt gã thanh nhiên càng xám xịt lại khi gã thấy thiên hạ theo lời giới thiệu của tôi, hết nhìn mắt y lại nhìn tai y rồi nhìn miệng y. Điều đau cho y nhất là lời tôi nói không phải là hoàn toàn xa sự thực. Mắt y quả có hơi ti hí, tai y quả có quá nhỏ và miệng y hơi rộng. Hải Tùng vẫn giữ nguyên bình tĩnh. Nhưng tôi thấy ánh mắt lão sáng lên những tia thán phục.

Tôi nhìn xuống mặt Kiều Xuân:

- Thiệt mà cung. Cậu Năm đây không phải là chồng của em.

Mặt tôi sát gần mặt nàng. Tôi ngửi thấy mùi thơm ngây ngất từ tóc nàng, từ hơi thở nàng, từ trong người nàng, bay sang tôi. Tôi đã trả đòn được ba người này. Tôi đang vui vui và nàng thật đẹp, tôi nhắc cầm nàng lên:

- Em cung. Anh đi vắng anh chẳng biết là mấy ngày rồi, anh không được em hôn anh.

Và tôi hôn nàng. Nụ hôn của tôi chẳng có vẻ gì là anh trai hôn em gái cả. Trong lúc hôn môi nàng, tôi nghe tiếng Phát chửi thề, nhưng chỉ là tiếng chửi thề thầm theo hơi thở mà thôi. Tôi xử dụng đòn "gậy ông đập lưng ông" nên họ không làm gì được tôi. Họ bảo tôi là anh người thiếu nữ này, tôi xử sự như tôi là anh nàng thật. Môi Kiều Xuân thơm như hai cánh hoa hồng.

Tôi có cảm giác như tôi ghé miệng vào một đoá hoa hàm tiếu. Tôi hôn nàng, hôn nàng và lại hôn nàng... Bọn du đảng và hai cô chiêu đãi viên cười rinh rích, đoàn tăng ni quay mặt đi, ông già công chức lại tỏ vẻ bất mãn... bằng mấy tiếng ho khúc khúc. Và khuôn mặt người thiếu nữ thoát đỏ hồng rồi trắng xanh đi. Nàng không dám chống cự tôi nhưng giữa hai cái hôn, tôi nghe nàng nói thầm:

- Anh sẽ phải đền tội. Anh sẽ phải trả giá những cái hôn này thật đắt. Rồi anh sẽ hối hận. Tôi cười và rời xa nàng. Tôi bất chấp. Giờ đây tôi sẵn sàng đi theo lão Hải Tùng, đi bất cứ đâu lão đưa tôi đi miễn là có nàng cùng đi. Lão Hải Tùng cất tiếng:

- Chúng ta xuống xe. Đến nơi rồi.

Con tàu chạy chậm và ngưng ở Trạm Đường Trung. Hải Tùng đứng lên trước, lão ra hiệu bằng mắt cho Kiều Xuân. Nàng đứng lên, tay nắm tay tôi, mắt nhìn xuống. Bàn tay nàng lạnh như băng. Tôi vẫn cười một mình, đứng theo. Hải Tùng đi trước, Kiều Xuân đi sát tôi, Năm Phát đi sau. Họ đưa tôi ra khỏi tàu, lên sân ga bước ra đường phố.

Tôi nhìn lại sau lưng và tim tôi ấm lại, cơn giận của tôi dịu đi khi tôi nhìn thấy bộ mặt sát nhân của Phát.

Phố đêm vắng tanh. Một gã bận đồ tài xế nhà giàu đứng chờ ở cửa nhà ga. Gã tò mò nhìn tôi rồi gật đầu chào Hải Tùng.

Lão này đột ngột:

- Huy Giang... Vào xe này.

Lão lại gọi tôi là Huy Giang, tên thật của tôi, như vậy là nghĩa lý gì đây? Một chiếc xe hơi lớn, sang, mới đậu chờ trước cửa ga. Hải Tùng đi tới mở cửa xe, tôi vào xe trước, tay vẫn nắm tay Kiều Xuân, kếp nàng ngồi vào xe cạnh tôi. Hải Tùng ngồi vào băng bên kia, Phát ngồi băng trước, cùng với tài xế. Cửa xe đóng lại. Hải Tùng đưa tay ra hạ một cái cần nào đó trong xe, một tấm kính từ từ dựng lên, che kín vùng tôi ngồi. Khi Hải Tùng vừa đưa tay ra, Kiều Xuân rút mạnh bàn tay nàng ra khỏi tay tôi, nàng vung tay tát mạnh vào miệng tôi rồi ngồi vào góc xe, nàng tấm tức khóc.

Chương 4

Chiếc xe lớn và mạnh như một con tàu biển, trôi êm trên đường phố vắng. Xe chạy về hướng bắc của thành phố. Hải Tùng lại nhấn một cái nút nào đó, một tấm màn rơi xuống che kín những ô kiếng quanh tôi. Tôi bị vây kín bằng những làn vải tím nên không còn trông thấy cảnh vật bên ngoài. Trong xe chỉ sáng một ngọn đèn mờ nhưng cũng đủ ánh sáng để tôi thấy Kiều Xuân hết khóc, nàng ngồi yên mắt nhìn mũi giày của nàng, vẻ ngồi như suy nghĩ. Tôi rút gói thuốc lá và lịch sự hỏi nàng:

- Khói thuốc không làm phiền em gái cưng chứ?

Nàng không trả lời cũng không nhìn tôi. Hải Tùng có vẻ đang suy nghĩ đậm. Qua những phút xe đậu lại, tôi biết là xe vẫn còn chạy trong thành phố. Rồi xe quanh quẹo luôn luôn, tôi biết rằng xe đã chạy vào những phố nhỏ và dường như xe làm một vòng tròn lớn, như vậy có nghĩa là bọn chúng cho xe chạy vòng quanh để đánh lạc hướng tôi. Bây giờ có thể là xe đang chạy về phía Nam của thành phố. Nhưng điều đó tôi không chắc lắm, vì ngồi trong xe kín mít như thế này, người nhận xét giỏi đến đâu cũng bị mất phương hướng. Tôi chỉ còn có thể nhìn đồng hồ xem giờ xe chạy.

Chừng nửa tiếng sau nữa, xe bắt đầu chạy nhanh, tôi biết xe đã ra khỏi thành phố. Xe chạy nhanh đều trong một tiếng đồng hồ nữa. Sau một phút dừng lại, xe lại chạy và tôi có cảm giác như xe vừa chạy qua một cánh cổng sắt.

Xe chạy đều trong khoảng bảy phút nữa mới dừng lại hẳn. Hải Tùng ra khỏi cơn mơ mộng và mở cửa xe. Gã tài xế và Phát ra đứng đợi bên ngoài. Tôi theo Kiều Xuân ra khỏi xe.

- Ông Huy Giang... Chúng ta đã tới nơi rồi...

Hải Tùng nói, giọng hoà nhã. Lão như một chủ nhân, ông lịch sự, hiếu khách thân chinh đi mời khách về nhà cung phụng. Và tôi là một ông khách quý được mời tới với tất cả trọng vọng chứ không phải là một tên bị bắt tới.

Dưới ánh trăng khuya, mặt trăng bây giờ đã nhợt nhạt như mắt người say rượu và bị bão tố đe dọa, tôi nhìn thấy một toà nhà lớn và cao, trông như một toà lâu đài thời cổ. Có ánh sáng đây đó trên những khung cửa sổ của mặt tiền toà nhà. Kiều Xuân và Phát sánh vai nhau đi qua khung cửa lớn vào nhà trước. Tôi nhìn quanh. Quanh tôi là một vùng tối bao la chỉ có ánh trăng soi trên vòm cây, không đâu có ánh sáng ngoài toà nhà lớn này. Tôi có cảm giác đang đứng giữa một vùng hoang vu có nhiều cây như rừng thưa, và xa kia có đồi, có suối.

Hải Tùng nắm nhẹ cánh tay tôi và hai chúng tôi cùng đi qua khung cửa cao rộng. Mỗi bên cửa có hai gã gia nhân đứng thẳng như lính đứng gác. Khi đi ngang qua chúng, tôi nhận thấy chúng đều là người da đen, cả bốn tên đều cao lớn và mạnh mẽ. Khi tôi đi vào tới trong nhà, chân tôi tự động dừng lại và miệng tôi vô tình thốt ra một tiếng kêu thán phục. Trong này đúng là một toà lâu đài. Dường như tất cả những bảo vật, cổ vật quý báu, hiếm có nhất của thế giới đều được tích tụ và trưng bày ở đây. Dãy hành lang dài, rộng, làm bằng đá quý suốt từ nền tới trần, được trải kín bằng những tấm thảm quý. Tôi đã từng đi thăm nhiều bảo tàng viện nổi tiếng của thế giới, chưa nơi nào tôi thấy có nhiều thảm quý giá bằng nơi đây.

Trước những tấm thảm ấy, tôi thấy xếp hàng nhiều hình nhân mặc giáp sắt, biểu tượng những nhà quý phái, vương hầu đời cổ.

Hải Tùng không để cho tôi có thì giờ nhìn kỹ những kỳ vật đó, lão chạm nhẹ tay tôi và tôi nhìn thấy xuất hiện trước mặt tôi một gã gia nhân bận y phục hoàng như gia nhân của một nhà quý phái lớn:

- Chú Tôn đây sẽ lo cho anh - Hải Tùng nói - Sẽ gặp lại anh sau, anh Huy Giang...

Một lần nữa, lão lại gọi tôi bằng tên thật của tôi.

- Thưa ông, mời ông theo tôi...

Gã gia nhân tên là Tôn nghiêng mình nói với tôi. Gã đưa tôi vào một khung cửa nhỏ và sau một cái nhấn tay cửa gã lên một nút bấm nào đó, cánh cửa nhẹ mở. Tôi theo gã bước vào một thang máy nhỏ. Khi thang đứng lại, một cánh cửa khác lại mở, tôi bước vào một phòng ngủ trần thiết theo lối xưa, đồ vật bày biện trong căn phòng ngủ này cũng đẹp và quý như những vật tôi thoáng thấy ngoài hành lang. Sau những tấm thảm dày là cửa vào phòng tắm.

Trên giường có để sẵn quần áo, ca-vát, khăn tay đủ cả. Vài phút sau tôi đã tắm xong và cạo mặt, trở ra bận bộ y phục dùng để bận đi dự dạ tiệc. Bộ quần áo thật vừa với tôi, y như chính tôi đã may nó vậy. Tò mò, tôi mở cánh cửa tủ áo cuối phòng. Trong tủ có treo đầy quần áo của tôi, may ở chính tiệm may mà tôi vẫn đặt may.

Gã gia nhân tên là Tôn trở vào phòng. Gã có vẻ chờ đợi tôi biểu lộ vẻ kinh ngạc, nhưng gã thất

vọng, vì đêm nay tôi đã thấy quá nhiều chuyện đáng ngạc nhiên. Năng khiếu ngạc nhiên trước sự lạ của tôi đã cùn mất.

Tôi thản nhiên hỏi gã:

- Bây giờ tôi phải theo chú đi đâu đây?

Không trả lời, gã mở cửa và bước vào thang máy đứng chờ tôi. Khi thang máy ngừng, tôi tưởng tôi sẽ bước trở ra hành lang, nơi tôi đặt chân vào toà lâu đài này. Nhưng lần này thang máy mở vào một căn phòng nhỏ, sàn và vách lát bằng gỗ quý. Phòng không bày biện qua một vật gì. Một cánh cửa lớn hơn mở nơi cuối phòng. Nơi cửa này lại có một gã da đen cao lớn đứng khoanh tay trước ngực. Gã này có vẻ được lệnh chờ đợi tôi. Đưa tôi tới đây là hết phận sự của tên Tôn. Gã cúi chào tôi rồi lặng lẽ quay ra.

Gã da đen cúi chào rất trịnh trọng đúng kiểu dùng để chào những vị vua chúa ở xứ Ngàn Lẻ Một Đêm. Gã quay lại mở cửa rồi lại cúi chào lần nữa vào trong phòng. Tôi bước qua ngưỡng cửa. Đúng lúc ấy, có tiếng chuông gõ 12 tiếng. Nửa đêm.

Một giọng nói sang sảng vang lên chào tôi:

- Chào bạn Huy Giang. Bạn đến thật đúng giờ.

Giọng nói có âm thanh trầm bổng kỳ dị, rất trong và rõ. Chỉ cần nghe giọng nói, người ta cũng biết kẻ có giọng nói đó là người có uy quyền, có sức mạnh chế ngự người khác, một sức mạnh khủng khiếp.

Tôi nhìn vào phòng và thấy người chào tôi ngồi ở đầu một cái bàn dài. Trên bàn có bày ba bộ muỗng đĩa cho ba người ăn. Tôi nhìn thấy những vật ấy trước khi nhìn vào cặp mắt người ngồi.

Khi nhìn vào mắt y, trong một lúc, tôi không còn trông thấy gì khác. Vì đôi mắt tôi nhìn đó có màu xanh như bích ngọc, và đó là đôi mắt tinh anh nhất mà tôi đã được nhìn thấy trong đời. Mắt ấy lớn, hơi xéch một chút, và sáng long lanh như tất cả năng lực tuyệt vời của mùa xuân trời đất đều qui tụ trong nó. Đôi mắt sáng như kim cương, sắc cũng như kim cương nữa. Đôi mắt không hề chớp như mắt một con chim - đúng hơn như mắt một con rắn độc.

Tôi phải cố gắng mới dứt được mắt tôi ra khỏi đôi mắt kỳ dị của kẻ lạ ngồi đó. Rồi xa để nhìn khuôn mặt của đôi mắt ấy. Cái đầu bên trên đôi mắt thật lớn, vầng trán cao và rộng, nhẵn thín không có qua một sợi tóc. Vòng sọ thật tròn và lớn gấp đôi đầu người thường. Đôi tai dài hơn và to, hai đầu tai nhọn hoắt. Dưới cặp mắt là cái mũi lớn, quặp lại như mũi điều hâu, đôi gò má cũng cao, cũng lớn tương xứng nhưng tròn. Đôi vành môi dài, dày, bất động như môi những bức tượng đá cổ xưa. Cả bộ mặt lớn, dài có màu trắng xanh của đá quý, nhẵn, không một nếp nhăn và cũng không có qua một cảm giác. Vật sống động duy nhất trong bộ mặt ấy là đôi mắt, sống động một cách đáng sợ.

Thân thể người đó cũng cao, to một cách khủng khiếp. Đôi vai nở cùng với bộ ngực ấy gợi cho tôi cái cảm giác đang nhìn một cái thùng sắt được bận quần áo. Tuy đứng xa y, tôi đã thấy rõ từ y phát ra một sức mạnh không phải là sức quyền rũ củ người thường.

- Mời bạn ngồi, bạn Huy Giang...

Giọng nói sang sảng như tiếng chuông lại vang lên. Một tên gia nhân từ vùng tối gần vách hiện ra, lặng lẽ kéo cái ghế bên trái người ngồi mời tôi. Tôi cúi chào chủ nhân và yên lặng ngồi xuống ghế.

- Sau chuyến đi vừa qua - y nói tiếp - chắc bạn đã thấy đôi? Tôi có lời cảm ơn bạn đã nhận lời mời đến đây đêm nay.

Tôi nhìn y, nhưng không thấy y có vẻ gì riêu cợt. Tôi cũng giọng nói kiểu cách lịch sự để đáp:

- Tôi mới là người phải cảm ơn ông về chuyến du hành bất ngờ đầy hứng thú này. Thực ra thì tôi có muốn từ chối cũng không được, vì những người ông cho đi mời tôi... thật quả là quá ư khéo léo...

Y gật đầu:

- Tôi đồng ý với ông bạn. Bác sĩ Hải Tùng quả là người có biệt tài thuyết phục. Ông ấy cũng sắp tới đây ăn tối với chúng ta. Mời bạn... uống...

Gã hầu rót sâm banh vào ly. Tôi đưa ly rượu lên soi trong ánh đèn và nhìn vào đó với một cảm giác thích thú. Tôi thích thú không phải vì rượu, tôi uống được rượu nhưng không phải là bợm nhậu, không phải là kẻ coi rượu quý báu hơn tất cả. Tôi thích thú vì cái ly tôi đang cầm trên tay thật quý. Nó được mài cắt từ một khối pha lê nguyên chất, một tay thợ tuyệt khéo đã chế tạo thành cái ly vô song này và tôi, với con mắt của người sành cổ vật, biết ngay đây là một cái ly cổ rất quý. Nó giống bảo vật cổ hơn là một cái ly chỉ dùng để uống rượu.

Như đọc được ý nghĩ của tôi, chủ nhân cất tiếng:

- Đúng. Bạn nhận xét giỏi đấy. Nó là một trong bộ tam bảo của A Lịch San Đại Đế. Mỗi lần tôi dùng bộ tam bảo vương tửu này, tôi lại như trông thấy Đại Đế đang ngồi ngự ẩm giữa một triều đại vàng son chói lọi. Những đêm xanh huyền ảo của những cuộc vạ lý trường chinh như hiện ra trước mắt tôi. Tiểu Vương Hamid ở Trung Đông đã giữ bảo vật này từ mấy trăm năm nay dùm tôi. Tôi muốn nói là bảo vật này là gia bảo của Tiểu Vương Hamid trước khi tôi bỗng thích làm chủ nó.

Theo lời nói văn hoa của chủ nhân, tôi hiểu rằng ý đã cướp bộ bảo vật này ở tay một vị Tiểu Vương ở Trung Đông, phần đất còn nhiều vua và nổi tiếng là giàu kim cương nhất của thế giới, tôi cũng dùng lời nói của y để đối đáp:

- Ông cũng phải là người nhiều tài thuyết phục lắm, ông mới có thể làm cho Tiểu Vương Hamid thuận để lại bộ bảo vật này cho ông...

Y vẫn ôn hoà:

- Đúng, Tiểu Vương Hamid, cũng như tất cả những vị quân chủ khác hiện còn trị vì ở Trung Đông không cần tiền. Những người anh em được tôi gọi đến để thuyết phục vua đã phải mất công nhiều lắm mới thành công.

Tôi đưa ly lên môi, nhấp một chút rượu. Mặc dù không muốn, nét mặt tôi cũng lộ ra vẻ thán phục.

Chủ nhân lại ngọt ngào tiếp:

- Vàng. Rượu cũng thật quý. Đây là thứ ngự tửu được chế riêng dâng Quốc Vương Tây Ban Nha. Nhưng một lần nữa, những người anh em sứ giả của tôi đã lại tỏ ra có biệt tài thuyết phục. Khi tôi uống thứ rượu này, tôi chỉ cảm thấy hơi buồn một chút là sự khoái lạc của tôi đã làm cho Quốc Vương Tây Ban Nha khả kính mất đi một chút khoái lạc.

Tôi uống chất rượu trong ly pha lê thành kính như một tín đồ được uống rượu thánh. Rồi tôi ăn ngon những miếng thịt chim thơm mềm. Mắt tôi nhìn thấy cái bát lớn bằng vàng có cần nhiều đá quý. Đường nét của cái bát vàng kỳ tuyệt để nổi óc tò mò của tôi nổi lên, tôi phải nhô người lên mặt bàn để nhìn cho kỹ.

- Benvenuto Cellini, thiên tài điêu khắc trứ danh của Ý Quốc và của cả thế giới muôn đời đã sáng tạo ra nó - chủ nhân nó - Đây có thể được coi là tuyệt phẩm của nghệ sĩ Cellini. Ý Quốc coi nó là quốc bảo và đã giữ nó cho tôi trong nhiều thế kỷ.

Tôi kêu lên:

- Nhưng đời nào chính quyền Ý Quốc lại chịu để cho một vật được coi là quốc bảo như vật này ra khỏi nước họ chứ?

Y mỉm cười:

- Tất nhiên là họ không bằng lòng. Nhưng như ông thấy đây, họ không giữ nổi bảo vật.

Tôi bắt đầu nhìn quanh phòng. Ở đâu cũng như ở hành lang lớn ở ngay gần cửa, là nơi có bày thật nhiều, quá nhiều bảo vật. Gọi đây là một kho tàng vô giá thì đúng hơn là một phòng ăn. Nếu chỉ một nửa số những bảo vật mà mắt tôi nhìn thấy đây là bảo vật thật chứ không phải là giả mạo, số tiền trị giá chúng cũng đã lên tới nhiều tỷ tỷ bạc. Và tôi tin rằng đây toàn là đồ thật, bởi vì có nhiều bảo vật người đời sau không sao có thể làm giả được. Nhưng... không một ai có thể làm chủ được nhiều bảo vật của thế giới đến như thế này. Không một nhà tỷ phú nào có đủ tiền mua được một phần mười những bảo vật hiện đang trưng bày ở đây. Dám nói là tiền bạc cả nước Hoa Kỳ cũng không sao có thể mua đủ được. Vì có nhiều vật được coi là quốc bảo không chánh quyền nào chịu bán. Một lần nữa, chủ nhân lại đọc được ý nghĩ của tôi, vì y bỗng nói:

- Bạn không nên nghi ngờ. Chúng đều là của thật. Tôi dám tự hào tôi là người hiểu biết nhất thế giới về bảo vật. Tôi hiểu biết hơn ai về nghệ thuật, tức là tất cả những gì đẹp, quý mà loài người có thể làm kể từ ngày trái đất có loài người cho tới nay. Hơn nữa, tôi còn là người hiểu biết hơn ai hết về người. Tôi sưu tầm bảo vật và tôi sưu tầm cả người nữa. Cũng như những bảo vật, những đàn ông, đàn bà được tôi lựa chọn đều là những tinh hoa. Chính vì lý do đó mà hôm nay, bạn Huy Giang, bạn có mặt ở đây đêm nay.

Gã hầu rót thêm rượu vào ly. Gã đặt chai rượu trong thùng đá lạnh trên bàn cùng với những hộp ngọc đựng thuốc lá rồi như đã biết trước tính chủ, gã lặng lẽ rút lui. Tôi nhận thấy gã đi vào một cánh cửa khuất trong vách. Cửa ra vào phòng này đều như đục liền trong vách. Người muốn ra chỉ việc

đứng đúng chỗ hoặc nhấn một nút điện là cửa tự động mở ra. Tôi chắc chắn tất cả hệ thống cửa lâu đài này đều hoạt động bằng điện.

Tôi còn nhận thấy một điểm nữa: gã hầu bàn vừa rồi là người Tàu.

- Mẫn Tử - Chủ nhân chợt nói, đúng là y đọc được ý nghĩ của tôi. Tên nó là Mẫn Tử. Nó nguyên là ông hoàng Trung Hoa, nhưng nó cho việc được hầu hạ tôi là một vinh hạnh nhất cho nó ở cõi đời này.

Tôi chỉ thần nhiên gật đầu, như việc những ông hoàng Trung Hoa bỏ vương tước để đi theo hầu thiên hạ là việc thường xảy ra, cũng như việc uống rượu bằng ly pha lê khối, đựng ngự tửu của Quốc Vương Tây Ban Nha, ăn rau xà-lát trộn trong bát vàng của Cellini v.v... đều là những việc rất thường.

Và tôi thấy rằng cái trò chơi bắt người lạ lòng xảy ra ở giữa thành phố cách đây mấy tiếng đồng hồ, cái trò chơi mà tôi là nạn nhân, đến nay đã chuyển sang giai đoạn thứ hai. Tôi sắp được người đàn ông kỳ dị chủ nhân toà lâu đài nhiều bảo vật nhất thế giới nói cho biết lý do tại sao hắn lại cho người đi bắt tôi. Vì vậy, tôi cố giữ thần nhiên để có thể hoàn toàn tỉnh táo đối phó với mọi diễn tiến mà tôi biết chắc là còn nhiều bất ngờ. Người đàn ông kỳ dị mà tôi chưa hề biết tên, ngoài việc tôi đã nghe lão Hải Tùng nói đến một ông Thánh nào đó đã phái lão đi mời tôi, tôi tin rằng người đàn ông kỳ dị này chính là ông thánh của Hải Tùng, bắt đầu nói vào một đề tài khác. Nét mặt y vẫn không có qua một nét cảm xúc, đặc biệt là đôi môi y gần như không hề mấp máy nhưng tiếng nói của y vẫn lớn, vẫn trong và vẫn sang sảng như tiếng chuông đồng:

- Huy Giang. Tôi đặc biệt có cảm tình với anh. Anh đang nghĩ rằng: Minh hiện đang bị người ta bắt, mình là một tù nhân, ở bên ngoài có một tên đội lột mình, nhận là mình, một tên đội lột thần tình đến nỗi ngay cả những người bạn thân nhất của mình cũng không nhận ra sự giả mạo. Người đàn ông đang ngồi nói chuyện với mình đây là một con quỷ sống. Y không còn lương tâm, y có một trí óc thông minh tuyệt vời và y có thể làm cho mình vĩnh viễn đi khỏi cuộc đời này. Tôi biết anh đang nghĩ như thế và anh đã nghĩ đúng.

Y ngừng. Tôi thấy tôi không nên nhìn thẳng vào cặp mắt y. Cặp mắt xanh đó như có ma lực làm tôi tiêu ma hết ý chí. Tôi cũng thấy là y nói đúng. Quả thật tôi đang nghĩ như thế về y và tôi thấy với một người như y, tôi chẳng cần phải chối theo lời thường tình.

- Huy Giang - y nói tiếp - tuy anh đang hoang mang, nhưng anh vẫn không đặt những câu hỏi ngớ ngẩn, anh vẫn không nói những câu thừa, không làm những việc thừa. Giọng nói anh, hai tay anh vẫn không run. Bề ngoài anh vẫn bình tĩnh nhưng bên trong, trí óc anh đang làm việc ráo riết, anh đang chú ý tìm những cơ hội để đối phó, để có thể thoát. Tất cả khả năng của anh đều đang được dùng vào việc tìm kế hớ để thoát ra khỏi mạng lưới mà anh cảm thấy bao bọc kín mít quanh anh. Vì vậy, tôi mến anh. Anh thật là người biết tự chủ và có khả năng tự chủ phi thường. Anh đúng là người biết chơi,

Y lại ngưng nói. Y quan sát tôi kỹ hơn và tôi cố gắng nở một nụ cười đáp lời ca tụng của y và để mắt tôi chạm vào tia mắt y với ý định thăm cho y biết rằng đôi mắt y không làm cho tôi sợ hãi.

- Anh chưa quá 35 tuổi - y nói tiếp - Tôi đã theo dõi anh từ nhiều năm nay. Tôi đã chú ý nhiều đến khả năng siêu việt của anh trong thời gian anh làm điệp viên cho phe tự do trong Độ Nhị Thế Chiến.

Bàn tay tôi tự động nắm chặt lấy ly rượu. Tôi vẫn tin rằng không ai biết rằng tôi làm công tác điệp viên đó trừ tôi và ông xếp của tôi ra.

- Huy Giang.. Anh đã thành công trong công tác điệp báo của anh bởi vì công tác đó của anh không đi ngược với quyền lợi cùng ý muốn của tôi. Rồi anh lại làm tôi chú ý anh khi anh lãnh việc thu hồi bộ hồng ngọc của Tây Thái Hậu do bọn Nga Sô lấy được để ở Mạc Tư Khoa. Anh đã khôn khéo để lại đây bộ giả và thoát đi với bộ thật. Nhưng tôi không thú bộ hồng ngọc ấy. Tôi có nhiều bộ khác quý hơn, đẹp hơn bộ ấy nhiều. Nếu tôi thích, chắc chắn không còn tới anh đến lấy, và dù cho anh có lấy được, nó cũng về tay tôi. Nhưng như tôi đã nói, cái may mắn lớn nhất của anh là những việc anh làm không cản trở gì việc của tôi. Vì vậy tôi để anh yên lành mang chiến lợi phẩm về trao cho người sai anh đi lấy. Sự can đảm và sáng kiến thực hiện công tác tuyệt hảo của anh làm tôi thích thú. Tôi thích những người giàu tưởng tượng và sáng kiến. Tôi không ưa những kẻ ù lì chỉ biết nghe người bảo sao là làm vậy. Tôi lại càng thú anh hơn khi thấy anh từ chối sự ân thưởng. Anh tỏ ra thích làm những việc khó làm, những việc người thường không sao làm được hơn là làm vì lợi. Anh giống tôi ở điểm đó nhiều nhất. Và do đó tôi thích anh. Y càng nói tôi càng ngạc nhiên, có thể nói là tôi đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Giờ đây thì dù có không muốn, mặt tôi cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Tôi không thể không kinh ngạc vì những công tác mà tôi đã làm như công tác thu hồi bộ hồng ngọc của Tây Thái Hậu bị lọt vào tay bọn điện Cẩm Linh, được kể là một công tác tối mật. Tôi đã đặt điều kiện tiên quyết để nhật công tác này là chỉ có một mình tôi làm nó mà thôi. Hiện giờ ngay cả đến bọn cộng sản bự ở điện Cẩm Linh cũng vẫn chưa biết là bộ hồng ngọc ấy đã không còn ở trong tay chúng. Bộ hồng ngọc chúng hiện vẫn còn cất giữ và vẫn quý báu là bộ giả. Tôi vẫn tin rằng trên đời này không có ai biết chuyện đó trừ tôi và chủ nhân bộ hồng ngọc bảo vật đó ra. Đêm nay, tôi mới biết là tôi lầm.

- Sau vụ anh đi Mạc Tư Khoa tráo hồng ngọc, tôi mới quyết định... suu tâm... anh - Y lại tiếp - Nhưng ngay lúc ấy thời gian chưa chín mùi để tôi làm việc đó, tôi còn để anh tự do đi làm việc khác trước khi thu phục anh. Tôi theo dõi anh thật sát và tôi biết rõ vụ đi cuối cùng của anh. Anh đến biên giới Việt - Miên - Trung hoa để tìm một bộ bảo ngọc đem tới đây từ một ngôi cổ mộ trong lục địa Trung Hoa. Người chiếm được bảo vật là một tướng cướp Cờ đen. Y tên là Bành Chân. Vốn là một gã phiêu lưu lãng tử có hào khí khác người, Bành Chân gặp anh và mến anh. Tuy vậy khi biết anh tới để đoạt bảo vật của y, Bành Chân vẫn nhất định giết anh như thường. Biết được hào khí của gã và tất cả cơ may rủi của gã, anh đã dụ gã đánh với anh một ván cờ. Nếu anh thua, anh sẽ ở lại làm nô lệ cho Bành Chân trong ba năm. Nếu anh thắng, Bành Chân phải để cho anh ra về và phải giúp phương tiện cho anh ra khỏi vùng rừng núi trùng điệp ấy. Bành Chân nhận lời.

Gã tin rằng về nghệ thuật cờ tướng, anh không thể nào thắng được gã. Nhưng bằng một nước cờ sinh

tử, anh đã thắng gã và anh trở về được yên lành. Bành Chân đã giữ đúng lời hứa.

Y kể thật đúng. Không hiểu tại sao y có thể biết rõ đến thế? Sự ngạc nhiên làm tôi há miệng tròn xoe nhìn y. Như không muốn kéo dài hơn niềm thoả mãn được thấy tôi kinh ngạc, y cười tiếp:

- Tôi không muốn làm anh kinh ngạc hơn hoặc thắc mắc cho là tôi có tai mắt nhìn nghe được chuyện xảy ra ở ngàn dặm. Sự thật không có gì siêu phàm. Bành Chân là một cộng tác viên của tôi. Hắn có giúp tôi vài việc nên tôi biết rõ vụ đấu trí giữa anh và hắn. Giả dì có vậy thôi. Tôi có trên khắp thế giới những cộng tác viên như Bành Chân. Giả tí như vụ đấu trí ấy, anh thua hắn. Hắn giữ được bộ bảo vật nhưng hắn không giữ được anh ở với hắn và hắn sẽ bảo vệ sinh mạng của anh hơn cả chính sinh mạng của hắn vì hắn biết rằng tôi chú ý đến anh và thế nào tôi cũng bắt hắn phải nộp anh cho tôi.

Tôi ngồi ngay ngắn lại trên ghế với một hơi thở dài. Càng nói chuyện với người đàn ông kỳ dị này, tôi càng cảm thấy màng lưới bó chặt tôi hơn.

- Tôi đã thử anh mấy lần trên đường về của anh - y tiếp - Tôi chỉ cốt thử anh thôi chứ không muốn đoạt bảo vật anh mang về. Nếu tôi muốn, anh đã không thể giữ được. Tôi chỉ phái sứ giả đi làm khó anh để thử tài anh. Tôi lại càng hài lòng khi thấy ứng phó tài tình. Anh xử sự thật hợp ý tôi. Không có gì chê trách được trong cách ứng phó với những trường hợp bất ngờ của anh. Anh Huy Giang, tôi nhắc lại một lần nữa, anh rất hợp ý tôi.

Nói tới đây, y hơi nhô người về phía tôi như để làm cho tôi chú ý hơn tới lời y nói:

- Và rồi đến đêm nay. Trong thời gian gần đây, với món tiền anh kiếm được nhờ bảo vật, anh thử thực hiện một phương pháp đánh bạc mới do anh sáng chế ra. Tôi biết rõ phương pháp của anh, anh có thể thành công nếu không có tôi, tôi đã dùng phương pháp của riêng tôi để lột anh dần dần, lột của anh từng ngàn cho đến lúc anh hết tiền. Anh vẫn nghĩ rằng phương pháp của anh hữu hiệu nhưng anh thất bại vì anh có ít tiền vốn. Thật ra nếu anh có cả tỷ bạc và dùng cả tỷ bạc đó vào việc thực hiện phương pháp của anh, kết quả cũng như vậy mà thôi, không có gì thay đổi. Đó là một bài học tôi đã ngầm tặng anh. Anh lãnh hội được bài học đó chứ?

Y hỏi tôi như một ông thầy hỏi đệ tử. Thì ra từ bao đêm nay tôi thua đều là vì y, một kẻ thù mà tôi không hề biết là có. Tôi giận tuy nhiên tôi trấn tĩnh được và chỉ lịch sự đáp:

- Tôi đang nghe ông nói.

- Đêm nay, tôi thừa sức phục thuốc ông, đánh ông ngất rồi đem ông tới đây. Làm cách đó giản tiện và đỡ mất thời giờ hơn, song tôi không muốn. Vì làm như vậy tất nhiên ông không phục. Và cách xử sự như vậy cũng quá thô sơ, nó không còn hợp với thời đại văn minh này của chúng ta. Làm như vậy, tôi không thấy hào hứng. Tôi cho người bí mật bao vây anh và để cho anh biết là anh bị bao vây. Cảm giác đó làm cho anh bức dọc, anh phải đi tìm kẻ nào đang bao vây anh. Anh đã ra khỏi hội quán Thám Hiểm và giờ này, một kẻ đội lốt anh đang sống cuộc đời của anh một cách hợp pháp trong đó. Hắn nguyên là một kịch sĩ nổi tiếng. Hắn sẽ không làm gì để anh có thể bị xấu hổ. Hắn đã nghiên cứu anh

trong nhiều tuần lễ, hẳn quen thuộc với 8 phần 10 tổng số người quen của anh và quen thuộc với tất cả những thói quen của anh. Nói tóm lại, tất cả khả năng đều được dùng trong việc đưa anh tới đây, để cho anh thấy rõ sức mạnh của cái tổ chức này. Và một lần nữa, qua những sự việc đã xảy ra, tôi nói rằng tôi rất có cảm tình với anh. Anh có thái độ đặc biệt của kẻ phiêu lưu mạo hiểm, của kẻ mà danh từ mới gọi là "chịu chơi"; khi thấy đáng thua, anh chấp nhận thua, không liều lĩnh chống cự bừa bãi gây đổ vỡ như những kẻ tầm thường khác. Anh đã không chống cự lại Hải Tù. Nếu anh chống cự một cách mù quáng, anh cũng vẫn bị đưa đến đây đêm nay nhưng tôi không còn thấy mến anh lắm nữa. Tôi lại rất thú vị khi được biết thái độ của anh đối với Kiều Xuân và Phát. Kiều Xuân là một thiếu nữ tôi định dùng vào nhiều việc lớn và tôi đang huấn luyện cho nàng đi tới đó. Anh có thể ngạc nhiên và tự hỏi vì nguyên nhân nào, có sự sắp đặt trước hay tình cờ, Kiều Xuân và Phát lại có mặt trong toa xe điện đó. Tôi có nhiều cặp nam nữ như thế đứng chờ sẵn ở quanh công viên. Họ tới đó năm phút sau khi anh tới. Tôi đã nói rằng anh không làm sao có thể thoát được. Tất cả những gì anh có thể làm đều đã được biết trước và tính cách đối phó, hoá giải trước. Tất cả lực lượng cảnh sát của quốc gia này cũng không thể cứu được anh đêm nay. Anh Huy Giang... Bởi vì tôi muốn anh tới đây đêm nay. Tôi nghe những lời nói có sự đề cao, đe dọa khéo léo và tự đắc ấy với sự ngạc nhiên mỗi phút một tăng trong tôi.

Y nói xong, tôi đứng dậy:

- Ông là ai? - tôi hỏi thẳng - ông muốn gì tôi?

Đôi mắt xanh chiếu ra tia sáng quái dị:

- Ta là đáng có nhiều quyền phép ở cõi đời này - y trả lời chậm và rõ - Người chết cũng như kẻ sống đều gọi ta là SA TĂNG. Ta cho người một dịp có thể cùng ta ngự trị cõi đời này. Tất nhiên, muốn thế người phải chịu với ta vài điều kiện.

Chương 5

Hai câu nói của y rung động không ngừng trong óc tôi như chúng có điện. Nếu những lời tôi vừa nghe được thốt ra vào lúc khác, ở bất cứ nơi nào khác, tôi đã cho là vô lý. Nhưng thốt ra ở đây, đêm nay, sau những chuyện lạ vừa xảy ra với tôi, nó không vô lý chút nào. Đôi mắt lớn, xanh biếc, không có mí mắt của kẻ đang ngồi trước mặt tôi đây đúng là mắt của Ma Vương. Tôi đã cảm thấy có một cái gì ma quái trong tất cả những gì xảy ra với tôi đêm nay. Trong vẻ bất động của tấm thân to lớn quá khổ kia, qua đôi môi lúc nào cũng mím chặt, nói mà không mấp máy đó, tiếng nói có âm thanh bồng bềnh vang ra thực là ma quái. Tất cả con người đó như là hiện thân của những gì được kể là ma quái ở trong cõi đời này.

Kể từ ngày trái đất có loài người, người ta đã nói nhiều đến Ma Vương Sa Tăng. Trong văn chương, Sa Tăng còn được gọi bằng một cái tên nữa là Mễ Phát Tô. Đã có nhiều vở kịch có Mễ Phát Tô đóng những vai quan trọng. Nhưng hình ảnh của Mễ Phát Tô trong những vở kịch đó khác xa với người đàn ông tự xưng là Ma Vương đang ngồi trước mặt tôi. Mễ Phát Tô trong những vở kịch nổi

tiếng là một người gầy, cao, tai nhọn, cằm nhọn, có râu đen và bận toàn y phục đen. Ma Vương đang ở trước mặt tôi trông khác hẳn. Không, người tự xưng là Ma Vương này không có vẻ gì là khôi hài, giả tạo hết. Tôi thấy y chỉ có vẻ đáng sợ.

Một tiếng chuông vang lên, một ánh đèn sáng lên trên vách, một khung cửa lộ ra và Hải Tùng bước vào phòng. Tôi nhìn và nhận thấy khung cửa qua đó Hải Tùng vừa bước qua dường như khác với khung cửa gã người hầu Trung Hoa đã bước ra hồi nãy. Cùng lúc tôi nhớ lại rằng khi theo Hải Tùng bước vào hành lang, nơi có trưng bày nhiều cổ bảo vật độc đáo, tôi không nhìn thấy thang lầu. Như vậy có nghĩa là mọi đường di chuyển trong toà lầu đài này đều là thang máy. Tôi lại nhận ra một đặc điểm nữa: tất cả những gian phòng trong nhà này đều không có cửa sổ. Cửa ra vào thì có nhưng lẫn trong vách, nếu không biết nút điện làm cửa mở thì người ở trong phòng không biết làm sao để ra khỏi phòng.

Tôi nhô người dậy, đáp cái chào lịch sự của Hải Tùng. Lão ngồi xuống ghế bên tay mặt của Ma Vương.

Ma Vương nói với lão:

- Tôi vừa nói cho anh Huy Giang biết... tôi rất hài lòng vì thái độ của anh.

Hải Tùng mỉm cười:

- Còn tôi, tôi thấy ông Huy Giang có một điểm đáng trách... Ông đã làm cho Văn Phát phải buồn phiền. Ông nên nhớ rằng tự ái là tật chung của con người. Và tự ái là tật lớn nhất của Văn Phát.

Tôi cũng mỉm cười:

- Một phần không phải lỗi của tôi. Vì trò đưa con cúp bê của ông trình làng quá ác độc, làm tự ái của tôi bị tổn thương quá nặng nên tôi mới nghĩ đến chuyện dùng đòn nặng để đánh trả.

- Việc dùng con cúp bê đó là một ý kiến hay, độc đáo - Ma Vương xen vào - Và hữu hiệu.

- Một trò quỷ quái - tôi nói với Hải Tùng - Nhưng lúc đó tôi thấy lạ, bây giờ thì không. Vì trước khi ông đặt chân vào đây, tôi đã biết là tôi đang có hân hạnh ăn bữa tối với Ma Vương.

Hải Tùng lạnh lùng nói:

- Và bây giờ. Chắc anh chờ đợi tôi rút ra một mũi dao nhọn để chích máu tươi nơi cổ tay anh dùng làm mực ký và Ma Vương đặt trước mặt anh một hợp đồng ghi điều kiện mua bán linh hồn?

Tôi đáp, sắc mặt và giọng nói lộ một chút giận dữ:

- Tôi không đến nỗi trẻ con và si ngốc, khờ khạo đến thế.

Ma Vương tắc lưỡi. Nét mặt y vẫn không chuyển động duy có đôi tròng mắt như nháy múa trong mắt:

- Lối ký kết mua bán đó xưa rồi - Ma Vương nói - Tôi đã bỏ lối ký kết bằng máu đó sau ngày mua linh hồn của Giáo sư Phốt.

Hải Tùng nhìn vào mặt tôi:

- Và nếu anh nghĩ rằng tôi là hiện thân của Giáo sư Phốt thì anh lầm. Tôi là tôi, tôi không phải là giáo sư Phốt.

Người ta vẫn truyền tụng chuyện giáo sư Phốt bán linh hồn cho Sa Tăng để đổi lấy tuổi trẻ và tình yêu trong lúc sống. Về sau, Giáo sư Phốt được gặp một nàng tên là Kiều Mai. Nàng này vì yêu ông nên đã giúp ông thoát khỏi sự nô lệ muôn kiếp cho Sa Tăng. Kiều Mai đã hy sinh mình để cứu người yêu. Đó là một mối tình đẹp, được đời truyền tụng, viết thành tiểu thuyết, thành kịch bản trình diễn. Theo tinh thần chuyện đó, quyền lực của Ma Vương đã bị thua sức mạnh của tình yêu. Đó là một chuyện không lấy gì làm thú vị cho uy tín của Sa Tăng. Tôi lại nghe tiếng y cười nhẹ và nói:

- Nhất là nàng Kiều Xuân không phải là nàng Kiều Mai. Tôi muốn nói nàng sẽ không bao giờ hy sinh để cứu anh đâu.

Tôi cảm thấy máu nóng bốc lên mặt. Hai người này đùa rỡ với tôi, đùa rỡ nhưng vẫn đe dọa. Tôi như con chuột bị vờn giữa hai con mèo ác độc. Trong khoảnh khắc thời gian tôi nghĩ như thế, người thiếu nữ đẹp có cái tên gợi cảm là Kiều Xuân chợt thấp thoáng hiện ra trước mắt tôi như một hình ảnh đe dọa khác.

Tiếng nói rung động nhiều âm thanh của Ma Vương lại vang lên:

- Tôi đã trở thành tân tiến cho hợp thời. Tôi vẫn còn mua linh hồn. Đúng. Mua hoặc cướp lấy. Nhưng những điều kiện tôi đưa ra không còn gắt gao như trước nữa. Bây giờ, có trường hợp tôi chỉ muốn linh hồn, muốn trong một thời gian dài ngắn nào đó tùy sự cần dùng. Và tôi trả giá hậu hỷ khi muốn linh hồn.

Tôi lạnh lùng:

- Bây giờ, đã đến lúc các người hết coi tôi là con nít chưa? Tôi ngồi ở đây với các người tức là tôi nhìn nhận rằng các người đã thắng được tôi, ít nhất cũng là thắng tôi trận đầu. Tôi nhìn nhận rằng ông bạn có thể là Ma Vương... Ma Vương hay Sa Tăng... tùy ý. Nhưng bây giờ đây, các người muốn gì?

Một khoảng thời gian ngưng nghỉ ngắn. Hải Tùng đốt một điều thuốc, lão tự rót một chút rượu vào ly và đẩy cây đèn cây nằm ở giữa tôi và lão qua bên. Tôi biết lão làm vậy để có thể nhìn rõ mặt tôi hơn. Lần thứ nhất Ma Vương nhìn đi nơi khác, đôi mắt xanh biếc của y không còn dán chặt vào mặt tôi nữa. Tôi hiểu giai đoạn thứ ba của cuộc gặp gỡ đêm nay sắp điềm.

Y đột ngột hỏi tôi:

- Anh đã bao giờ nghe nói đến huyền thoại "bảy bước chân vàng của Phật" chưa?
Tôi gật đầu.

- Sự việc đó cho tôi thay đổi các xử sự với những linh hồn được tôi chọn lựa. Tưởng anh cũng nên nghe tôi nhắc lại sự việc đó. Khi Đức Phật Thích Ca sắp đến ngày đản sanh, người ta trông thấy Người sáng chói hào quang nằm trong lòng mẹ.

Đây là lần thứ nhất tôi nghe thấy có âm thanh chế nhạo, mai mỉa trong giọng nói của Ma Vương . Y

nói tiếp:

- Thế rồi đến giây phút ra đời, Phật từ lòng mẹ bước ra, vừa sanh đã mạnh và đi đứng được như đứa trẻ con bảy, tám tuổi. Trước đám quần thần, tỳ nữ xúm xít chào mừng, Phật đã bước đi bảy bước. Bảy bước chân đó biến thành châu bảo long lanh vàng trên mặt đất. Bảy vết chân đó trở thành bảy ngôi sao vàng dẫn đường cho loài người đi tới giải thoát sau này. Và bảy bước chân vàng của Phật biết tự cử động và di chuyển. Chúng đã đi ra khỏi hoàng cung, chia nhau đi khắp ngã. Chúng đi trước trên con đường cầu đạo và hành đạo mà Phật sẽ đi sau đó. Những vết chân vàng đó như bảy ông Thánh Báp-Tít nho nhỏ đi trước làm tiên tri loan báo tin Chúa Giáng Thế. Hô... Hô...

Tiếng cười phát ra từ đôi môi im lìm của Ma Vương.

- Một bước chân vàng của Phật đi về Nam, một bước đi về Bắc, một đi về Đông, một đi về Tây. Chúng mở đường giải thoát cho chúng sinh bốn cõi trên trần thế. Kể như vậy ta mới thấy có bốn bước chân vàng. Còn ba bước nữa đi đâu mất? Than ôi, Dục Tình Vương, kẻ chú ý nhất đến tiến trình của Phật vì nếu Phật mà thành công, kẻ bị thiệt hại nhiều nhất là Dục Tình Vương. Ánh sáng rọi đường của Phật sẽ làm cho loài người u mê biết đường về bến Giác và sẽ không còn chạy theo tiếng gọi của dục tình nữa. Nếu Phật thành công, Dục Tình Vương sẽ bị diệt. Lẽ tự nhiên là Dục Tình Vương không ưa thích cái viễn ảnh đen tối đó, vì Vương là một vị vua nhiều tham muốn nhất. Về điểm này, Dục Tình Vương có đôi chút giống như tôi nhưng y kém tôi rất nhiều về trí thông minh và thủ đoạn. Bởi vì y chưa biết rằng sự thật nhiều khi còn đánh lừa và làm hại con người nhiều hơn là sự giả dối. Tuy nhiên vì sợ hãi cho nên...trước khi ba bước chân vàng xấu số kia kịp đi xa, Dục Tình Vương đã dùng pháp thuật bắt lấy chúng. Phải nói là Dục Tình Vương đã bắt rồi quyền rũ ba bước chân đó mới đứng. Y dạy chúng tham muốn, giả dối và tương kế tựu kế, y cũng thả cho ba bước chân vàng đã bị cám dỗ đó đi bốn phương. Nghĩa là sau đó có chuyện gì xảy ra? Trên cõi đời như vậy là có những bước chân vàng thật của Phật và cũng có những bước chân vàng thật của Phật đã trở thành giả. Con người ta tìm đi theo bước chân Phật, có người theo phải những bước chân giả, và con đường những bước chân giả này dẫn đi êm ái hơn, đẹp đẽ và thú vị hơn con đường của những bước chân vàng thật chưa bị cám dỗ kia rất nhiều. Do đó có nhiều người đời đi theo những bước chân giả hơn là đi theo con đường khô khan, khắc khổ, cơ cực, thiếu rất nhiều thú vui của bốn bước chân vàng thật của Phật. Kể ra thì những kẻ đi theo ba bước chân vàng đã bị Dục Tình Vương cám dỗ, biến đổi đó thật không đáng trách, bước chân vàng nào cũng là bước chân của Phật và chúng giống nhau hoàn toàn. Có khác chăng là khác ở mục tiêu của những đường đi, khác ở đoạn cuối cùng của con đường, khác nơi con đường đưa người ta tới. Những kẻ đi theo ba bước chân vàng giả bị đưa trở về bến mê, bị lạc trở vào vòng luân hồi tử sinh muôn kiếp trong khi những kẻ đi theo vết chân vàng thật được giải cứu, được thoát ra bể khổ. Thời gian càng qua, càng có nhiều kẻ theo lầm ba bước chân vàng đã bị cám dỗ và Dục Tình Vương càng thích thú. Ba bước chân vàng giả dối đó được hoan nghênh đến nỗi trên đời chẳng còn mấy ai đi theo

bốn bước chân thật nữa. Đến giai đoạn này thì Phật Thích Ca nổi giận. Phật ban ra một lệnh và từ khắp bốn phương bốn bước chân thật vội trở về với Phật. Còn lại ba bước chân đã bị cắm dõ. Ba bước chân đó cũng bị bắt nốt đưa về. Bây giờ có một vấn đề nan giải được đặt ra. Vì ba bước chân vàng tuy đã bị cắm dõ nhưng dù sao cũng là bước chân của Phật. Chúng không thể bị tiêu diệt. Vì vậy chúng bị giam giữ ở một nơi. Cho đến khi trái đất này còn người, chúng không thể được tự do. Hiện giờ, trong một ngôi chùa vĩ đại nhất thế giới ở Tích Lan có một ngôi chùa nhỏ, bí mật. Chỉ có những phượng trưng trụ trì của ngôi chùa lớn này biết về ngôi chùa nhỏ xíu đó. Ngay cả những vị sư tằm thường tu hành trong ngôi chùa lớn đó cũng không được biết về ngôi chùa bí mật và những gì bí mật cất dấu trong nó. Trong lòng ngôi chùa bí mật đó cất dấu cả bảy bước chân vàng của Phật. Bốn bước chân thật canh giữ ba bước chân đã bị cắm dõ. Bảy bước chân đó cùng nằm trên đường lên một ngai vàng. Kẻ nào hữu duyên hoặc vô phúc lọt được vào đều có quyền dẫm lên những bước chân vàng để lên ngôi. Người bước lên ngôi chỉ phải bước lên có năm bước chân mà thôi. Nếu y đặt chân lên ba bước chân thật và hai bước đã bị cắm dõ, y sẽ được giải thoát đời đời. Còn nấy y đặt chân lên ba bước chân vàng đã bị cắm dõ và hai bước chân vàng thật, y tự nhiên trở thành đệ tử của Dục Tình Vương dù y không muốn.

Ma Vương chiếu đôi mắt biếc trở lại nhìn tôi:

- Huyền thoại truyền như vậy. Tôi không hề có ý định chiếm lấy những bước chân vàng đó của Phật, thật hoặc đã bị cắm dõ. Chúng chẳng có ích gì cho tôi, nhưng chúng giúp tôi có một sáng kiến thật hay, một sáng kiến độc đáo trong nhiều thế kỷ chỉ có một. Đời sống... là một cuộc chơi dài giữa hai trò Sinh, Tử. Đàn ông cũng như đàn bà, tất cả đều là những người chơi bạc trong số có quá nhiều tay chơi dở. Tất cả mọi người đều trong đời mình, có một lần nào đó sẵn sàng đem linh hồn và cả cuộc đời mình ra mong đổi lấy cái họ cho là hạnh phúc. Nhưng đời là một cuộc chơi tàn nhẫn, nhiều may rủi, có nhiều luật lệ rắc rối và mâu thuẫn, nhưng luật lệ của đời trái ngược nhau và thay đổi, biến hoá luôn luôn, lúc thế này lúc thế khác. Vì vậy, tôi sáng chế ra một trò chơi căn cứ trên kiểu mẫu bảy bước chân vàng của Phật. Bạn Huy Giang, bạn nên nghe kỹ những lời này. Vì chúng có ảnh hưởng trực tiếp đến đời bạn. Tôi cho thiết lập hai ngai vàng trên một bệ cao. Có tất cả không phải là bảy bậc dẫn lên bệ cao đó, mà là hai mươi một bậc. Cứ mỗi ba bậc lại có một bậc có một bước chân vàng. Như vậy là trên cả hai mươi một bậc có bảy bước chân vàng tất cả. Trong hai ngai vàng thì một ngai thấp hơn ngai kia một chút. Tôi, Ma Vương, sẽ ngồi trên cái ngai thấp đó. Trên ngai kia đặt sẵn một vương miện và một vương trượng. Và như vậy có nghĩa là trong bảy bước chân vàng đặt trên hai mươi một bậc thêm đó có bốn bước may mắn và ba bước không may. May mắn và bất hạnh đây là với đời chứ không phải là với tôi, Ma Vương. Kẻ nào chơi trò này với tôi phải đi trên hai mươi một bậc thêm đó để tới ngai vàng. Khi đi lên, hẳn phải đặt chân lên bốn - bốn chứ không phải năm bậc có bước chân vàng. Nếu hẳn có diễm phúc đặt chân lên cả bốn bước chân vàng của Phật, hẳn là người sung sướng nhất đời. Tôi

sẽ trở thành đầy tớ của hắn. Hắn muốn gì cũng được. Tôi và tổ chức lớn này của tôi, tài sản cả tỷ tỷ bạc của tôi, tất cả sáng kiến của tâm huyết của tôi đều đặt dưới chân hắn. Hắn ước muốn gì cũng được toại nguyện. Tất cả: uy quyền, tiền bạc, đàn bà. Hắn thù ghét ai tôi sẽ làm hại kẻ đó. Hắn sẽ là Chúa Tể...

Trong lúc Ma Vương nói những lời đó, tôi nhìn sang Hải Tùng. Lão đang cúi mặt nhìn xuống, trong những ngón tay lão có một con dao bõ túi xinh xinh. Lão đang mở ra, gập lại lưỡi dao mỏng đó. Tôi cất tiếng hỏi:

- Nhưng nếu kẻ đó dẫm phải ba bước chân kia thì sao?

- À... Ba bước chân vàng đã bị hư hỏng kia là ba bước của tôi. Nếu kẻ nhận cuộc chơi này chỉ dẫm lên một bước chân của tôi, hắn phải làm giúp tôi một việc, bất cứ việc gì tôi bảo hắn làm. Nếu hắn dẫm lên hai bước chân tôi, hắn phải phục vụ tôi trong thời gian một năm. Đây là những vụ mưu sinh hồn ngắn hạn của tôi. Nhưng... nếu hắn dẫm lên cả ba bước chân của tôi...

Tôi cảm thấy đôi mắt sắc của Ma Vương nhìn tôi và tiếng lão Hải Tùng gừ trong cổ họng, dường như lão vừa phải cố nén một tiếng thở dài.

Ma Vương nói tiếp, giọng nói của y vẫn đều đều:

- Nếu hắn dẫm lên cả ba bước chân của tôi... hắn sẽ là nô lệ của tôi suốt đời. Thẻ xác và linh hồn hắn là của riêng tôi. Tôi muốn giết hắn lúc nào tôi muốn và bất cứ cách nào tôi muốn. Tôi cho sống được sống, tôi bắt chết phải chết.

Giọng nói của Ma Vương tuy trầm trầm nhưng có những thanh âm thật rùng rợn. Đôi mắt xanh của y như bốc lửa:

- Cuộc chơi có một vài luật lệ nhỏ nữa - Y nói tiếp - Người đi lên ngai vàng không cần bắt buộc phải đi liền một lần tới hết, hắn có thể bước một bước rồi ngưng lại để lần sau đi tiếp cũng được. Đi một bước, hay ba hay hai bước, tùy ý. Nếu hắn chỉ bước có một bước rồi ngưng, và bước chân đó là của tôi, hắn sẽ làm cho tôi một việc tôi nhờ hắn, được trả công hậu và sau khi hắn làm xong, lại có thể thử may rủi lần nữa. Nếu lần thứ hai này, hắn chỉ bước có một bước và cũng lại đặt chân lên bước của tôi, hắn phải làm việc cho tôi một năm và được trả công hậu trong năm đó.

Tôi suy nghĩ về những lời Ma Vương nói: uy quyền, muốn gì được nấy... Nếu được làm chủ Ma Vương người ta sẽ như có cây đèn thần của chàng A La Đình ngày xưa trong huyền thoại Ba Tư ngàn lẻ một đêm. Không một phút nào tôi lại ngờ rằng Ma Vương - hoặc bất cứ y là ai - lại không thể làm trọn được lời y hứa.

- Tôi muốn giải thích trước về hệ thống xếp đặt những bước chân vàng trên 21 bậc thang - Y nói tiếp - Lẽ tự nhiên là sự sắp xếp những bước chân ấy thay đổi đi mỗi lần. Sự sắp xếp của bảy bước chân rất đơn sơ nhưng tôi để cho sự may rủi làm việc đó. Chính tôi cũng không biết trước chúng được sắp xếp như thế nào. Có thể cuộc chơi mới thú. Sẽ có một cái bàn trong có bảy hòn bi. Khi một kẻ sắp

bước lên, tôi cho cái bàn tròn đó quay làm cho bầy hòn bi - trong đó có ba hòn của tôi - xoay tròn theo. Khi bàn dừng lại, những hòn bi sắt trong đó rơi vào bầy lỗ, những lỗ đó được tiếp liền bằng điện với bầy bậc thang trên lối đi lên ngai. Người đang đi sẽ không biết nhưng tôi và những người khác chứng kiến cuộc đi ấy sẽ biết là hấn đặt chân lên bước chân nào nhờ một bảng chỉ dấu chân trên vách sau lưng. Mỗi bước chân đi sẽ hiện ngay lên trên bảng báo hiệu cùng với sự chỉ rõ bước chân đó là của tôi hay của Phật. Điều luật cuối cùng là khi đi lên ngai, người đi không được quay lại nhìn bảng báo hiệu. Hấn tiếp tục bước lên hay nếu mất tinh thần, ngưng lại và đi trở xuống, bỏ dở cuộc đến lần khác mà thôi.

Tôi đưa ra một nhận xét:

- Điều luật đó có vẻ hơi thiên vị về ông. Nếu người đi đặt chân lên một bước chân may mắn rồi ngưng lại, hấn sẽ được gì?

- Hấn chẳng được gì hết - Y đáp - ngoài dịp may được đi lại lần thứ hai. Huy Giang, dường như anh quên rằng chơi trò này người chơi có thể đoạt được nhiều thứ nếu hấn thắng. Còn tôi, tôi đâu có được gì nhiều? Nếu hấn thắng, hấn được tôi và tất cả uy lực tuyệt vời, vô song của tôi. Hấn thua, tôi chỉ được thêm một người đàn ông hay một người đàn bà.

Tôi gật đầu. Y nói có lý. Cuộc chơi, nếu thực hiện công bằng và không có sự dối trá, đem lại một kết quả quá chênh lệch. Y thắng không được gì nhiều nhưng nếu y thua, y mất quá nhiều. Trong thâm tâm tôi bị xúc động mạnh. Tôi say sưa nghĩ đến những gì tôi có thể có nếu tôi thắng cuộc chơi này của Sa Tăng. Dù y có không phải là Ma Vương Sa Tăng thật chẳng nữa, với những gì y đã có, tôi cũng có thể có rất nhiều.

Trong lúc tôi nghĩ như thế, Ma Vương nhìn tôi, y quan sát coi tôi nghĩ gì. Và Hải Tùng cũng nhìn tôi, mắt lão hiện nét thương hại.

- Nè ông - tôi chợt nói - tôi muốn được biết trong trường hợp tôi từ chối không dự trò chơi này, ông sẽ đối xử với tôi ra sao? Sẽ có những gì xảy ra cho tôi?

Ma Vương đáp ngay:

- Anh sẽ được đưa trả về công viên, nơi bạn Hải Tùng đây đến gặp anh, ngay ngày mai. Người bạn hiện đang giả làm anh ở trong hội quán sẽ lặng lẽ rút êm. Hấn không làm gì tổn hại đến thanh danh anh. Sẽ không có chuyện gì xảy đến với anh hết. Đêm nay chỉ như anh làm một cuộc đi chơi và một cuộc nói chuyện phiếm. Nhưng...

Tôi mỉm cười:

- Tôi dự biết thế nào cũng có tiếng .."Nhưng " mà...

Ma Vương thần nhiên:

- Nhưng tôi sẽ thất vọng nhiều... Và tôi không ưa bị thất vọng. Tôi rất bực bội khi thấy rõ mình xét làm người. Anh bạn sẽ yên lành trở về... Nhưng tôi e rằng từ đó, công cuộc làm ăn của bạn sẽ không

còn gặp nhiều thành công và được phồn thịnh như xưa. Tôi sẽ thấy ở anh một bằng chứng sống thật về sự sai lầm trong việc nhận xét người của tôi... Như vậy là cả anh và tôi, chúng ta cùng không được vui sướng gì...

Tôi ngắt lời:

- Tôi hiểu...Một bằng chứng sống sẽ có ngày hết là một bằng chứng ..

Ma Vương không nói gì nhưng tôi nhìn thấy câu trả lời hiện rõ trong đôi mắt xanh biếc của y.

Một lát sau, tôi lại hỏi:

- Có gì bắt buộc tôi phải theo cho tới hết cuộc chơi của ông? Tại sao tôi không thể nhận lời ông để ngày nào đó thoát ra khỏi đây?

- Phản tôi và trốn đi ư...?

Một lần nữa, tôi nghe tiếng cười vô hồn thốt ra từ đôi môi bất động:

- Không ai có thể phản tôi được. Công lao của anh sẽ vô ích. Nếu anh định phản tôi, anh sẽ hối hận, anh sẽ thù hận cả những người đã cho anh ra đời. Tin tôi đi. Ma Vương không bao giờ nói sai.

Đôi mắt xanh biếc sáng lên, từ cái ghế Ma Vương đang ngồi như có một làn bóng tối dâng lên bao bọc lấy y. Từ con người quái dị đó phát ra một cái gì rung rợn, một cái gì vô hình nhưng có ma lực bóp chặt cổ họng tôi, điễm lên những huyết đạo trên người tôi.

- Ma Vương không bao giờ thua ai. - Y nhắc lại.

Yên lặng nặng nề đến. Trong khoảng thời gian này, tôi cố gắng lấy lại sự trấn tĩnh. Tiếng chuông lại vang lên.

- Đến giờ đó...

Hải Tùng thốt lên câu đó như để nhắc cho Ma Vương biết có chuyện cần làm sau tiếng chuông vừa báo. Tôi nhìn lại Hải Tùng và thấy mặt lão xanh rờn và tôi biết là lúc đó mặt tôi tái nhợt.

Giọng nói của Ma Vương trở lại thánh thót, bỗng trầm như cũ :

- Thật đúng lúc. Ngay đêm đầu tiên anh Huy Giang tới đây, anh có dịp chứng kiến có chuyện gì xảy ra đến với những kẻ rắp tâm làm phản tôi. Tôi phải xin lỗi bạn trước về một vài điều yêu cầu. Sẽ không ai chạm đến người anh nhưng anh phải tuyệt đối giữ yên lặng và không được can thiệp dù có chuyện gì xảy ra. Bằng lòng chứ?

Hải Tùng đứng lên trước, tôi đứng lên theo lão. Người tự gọi mình là Ma Vương Sa Tăng đứng lên sau cùng. Tôi đã nghĩ trước là y sẽ cao lớn lắm nhưng tôi không thể ngờ ở đời này lại có người cao lớn khủng khiếp đến thế. Y đúng là một người khổng lồ. Tôi đã thuộc loại người có tầm thước cao mà khi đứng, mắt tôi nhìn thẳng chỉ chiếu vào nút áo giữa ngực y.

Mắt tôi tự động nhìn xuống chân Ma Vương.

Y thốt ra tiếng cười mỉa mai, vừa ngạo nghễ lại có âm thanh thú vị, khoái trá:

- À... anh bạn định tìm chân tôi có móng không ư? Rồi anh sẽ được thấy.

Y chạm tay vào vách. Một miếng vách chạy sang bên để lộ một khung cửa và một hành lang dài, rộng. Hành lang kín mít không dừng lại, y lại đặt tay vào vách và một khung cửa khác lại lặng lẽ lộ ra trên bức vách nhẵn thín.

Ma Vương bước qua khung cửa đó trước. Tôi vào theo và dừng lại ngạc nhiên ngậy nhìn nơi tôi bước vào. Một căn phòng lớn, không, phải gọi đây là một toà đền đài mới đúng, thật rộng, thật cao. Một tòa đền đài kỳ vĩ mà tôi, kẻ đã nhìn thấy tận mắt nhiều cung điện vĩ đại, trang nghiêm, kỳ lạ nhất trên thế gian này, chưa bao giờ ngờ rằng có ngày mình lại được lạc vào một nơi như nơi này.

Chương 6

Ánh sáng ở đây có màu hổ phách và được phát ra từ nơi nào mắt tôi chưa kịp nhìn thấy ngay. Mái phòng có hình tròn cao đến trăm thước trên đầu tôi. Tôi chưa hề thấy một đại hí viện nào lại có mái cao đến như thế này. Chỉ có một bức vách là thẳng đứng, ba mặt vách kia đều uốn vòng cho tôi có cảm giác như đang đứng trong một khối thủy tinh tròn, lớn như một trái núi.

Bức vách lớn đứng thẳng trong suốt như thủy tinh, tôi đoán nó là một khối nham thạch vĩ đại hoặc làm bằng nhiều tầng lưu ly ghép lại với nhau khéo đến nỗi đứng xa khó có thể nhìn thấy vết ghép. Mặt vách khác có khắc một bức họa theo kiểu cổ Ai Cập.

Đề tài của bức họa vĩ đại đó là sự hình thành của con người và ba cõi thế giới: cõi Trời, cõi Đất và cõi Địa Ngục. Con người sinh tử trong ba cõi đó và trên tất cả, ngự trị trên cả tiên thánh là Ma Vương.

Nhà họa sĩ điêu khắc nào đã vẽ, đã trạm bức linh họa này chắc chắn là một thiên tài. Bức họa Ma Vương có linh hồn và sống động như người thật. Từ đôi mắt Ma Vương trong bức họa cũng có hai làn ánh sáng xanh biếc chiếu ra.

Ba mặt vách vòng cung kia được dát bằng một thứ gỗ quý có màu đen bóng như sừng. Có những đường trắng trắng như mạng nhện xen vào nhau đan thành một cái võng lớn khắp cả ba bức vách đó. Những sợi võng phát ra tia sáng lóng lánh. Nơi cuối đền có nhiều hàng ghế bằng đá đen, những hàng ghế lên cao dần từng bậc trông như cảnh một hí trường cổ.

Mắt tôi chỉ ghi nhận những hình ảnh đó sau khi đã nhìn kỹ cảnh lạ nhất tất cả. Đó là một cái đài cao có 21 bậc đá đi lên, trên đài đặt hai ngai vàng đúng như lời Ma Vương đã kể cho tôi biết trước. Đài cao chừng mười lăm thước, bên dưới rộng và càng lên cao càng hẹp lại. Bậc thang dưới cùng của 21 bậc thang định mệnh rộng tới ba thước và bậc trên cùng hẹp chừng một thước. Nền đài cao trên cùng lại rộng ra chừng hai thước, đủ chỗ kê hai cái ghế vàng son rực rỡ đẹp như những ngai vàng của vua chúa thời xưa. Tất cả đều là đá đen bóng.

Trên đài cao, một ngai lớn hơn, vàng son rực rỡ hơn và đặt chính giữa. Ngai kia nhỏ hơn, thấp hơn, được đặt xế về một bên. Trên lòng ngai chính giữa có đặt một vương miện và một vương trượng. Mũ và gậy này đều làm bằng vàng có gắn nhiều minh châu, kim cương chiếu sáng ra chói lọi.

Đứng xếp hàng hai bên 21 bậc dẫn lên đài có mỗi bên bảy vệ sĩ cao lớn, lực lưỡng. Mười bốn tên này đứng thẳng trong những bộ giáp sắt của dũng sĩ đời xưa, ngang lưng đeo thiết đao, tay cầm giáo

nhọn. Hai tên đứng trên cùng tay không cầm giáo mà lại cầm hai sợi dây da tết thông lọng trông như cầm hai con trường xà.

Cứ ba bậc thang lại có một bậc có một vết chân vàng chói. Những vết chân vàng lóng lánh như mời chào người lên đài đặt chân lên chúng, trông như chúng cũng có linh hồn vậy.

Tôi ngược mắt nhìn theo từng bước chân vàng lên tới đài cao, cái mũ vàng và cái gậy vàng gắn muôn hạt minh châu chói lọi đó như chờ đợi tôi, bỗng dưng tôi cảm thấy tham lam, thèm muốn, một nỗi thèm muốn mạnh đến nỗi làm toàn thân tôi run lên như tôi đang lên cơn sốt rét.

Mắt tôi nhìn đắm đắm lên những vết bước chân vàng. Tôi như bị chúng thôi miên, thâu mất hồn vía. Chợt tôi nghe tiếng Ma Vương sang sang vang lên:

- Ngồi đây. Bạn Huy Giang...

Hải Tùng đưa tôi tới một chiếc ghế ở hàng đầu. Ghế đá nhưng đặc biệt ngồi rất êm. Tôi vội ngồi xuống ghế để cho người khác khỏi trông thấy là tôi đang run rẩy vì xúc động, vì thèm muốn....

Hải Tùng đứng bên cạnh tôi, lão cầm hai tay tôi đặt lên hai thành ghế. Tôi chưa kịp hiểu lão làm vậy để làm gì thì những vòng thép tròn từ trong thân ghế mở ra đã khóa chặt hai cổ tay cùng hai cổ chân tôi vào ghế. Rồi một cái bao nhỏ được chụp lên đầu tôi, che kín mắt tôi, phần dưới của bao có thung bó chặt lấy miệng tôi. Như vậy là tôi không thể cử động và không cả nói lên được một tiếng. Tôi không chống cự, tôi cũng không lấy làm bất mãn. Vì đây là một biện pháp đề phòng mà Ma Vương đã nói cho tôi biết trước.

Tuy bị còng chặt vào ghế và không nói được, mắt tôi vẫn nhìn rõ cảnh vật trước mặt. Làn vải che ngang mặt tôi như một tấm lưới, tôi nhìn được qua đó.

Tôi trông thấy Ma Vương đứng cao sừng sững dưới chân đài. Tầm thân cao lớn của y được trùm kín bằng một chiếc áo thụng đen. Y chậm bước lên đài. Bọn vệ sĩ đứng sắp hàng hai bên thang cúi mình xuống khi y đi ngang. Chỉ khi Ma Vương đã lên tới đài cao và ngồi xuống cái ngai thấp, bọn người này mới đứng thẳng lại.

Làn ánh sáng màu hổ phách tắt đi. Thay vào đó là một vàng sáng tròn từ trên trần chiếu sáng, soi sáng trọn cái đài. Nơi đỉnh đài, chỗ ngai Ma Vương ngồi sáng nhất. Những bước chân vàng trở thành sáng lấp lánh, rực rỡ hơn.

Tôi không thể quay đầu lại đằng sau nhìn nhưng nghe nhiều tiếng chân di động, tôi biết là có nhiều người khác đã tới ngồi vào những hàng ghế sau tôi. Trước tiếng chân, tôi nghe được nhiều tiếng cửa mở.

Những người đó là ai? Họ có hình dáng ra sao? Tôi không nhìn được họ nên không thể biết. Nhưng tôi tin rằng tôi còn phải ở lại trong toà lâu đài ma quái này lâu, thế nào rồi cũng gặp họ.

Một tiếng cồng vang lên. Yên lặng rơi xuống. Màn kịch do Ma Vương làm đạo diễn sắp sửa bắt đầu. Bây giờ tôi nhìn thấy ở giữa trần nhà cao và sàn nhà, lơ lửng một trái cầu có ánh sáng như mặt

trắng. Cũng giống như mặt trăng, trái cầu chỉ sáng có một nửa. Trong lúc tôi đang nhìn nó, trái cầu từ từ tối hết đi. Bóng tối dày đặc buông xuống. Chừng nửa phút, trái cầu trắng lại từ từ sáng lên.

Khi ánh sáng đã trở lại như cũ ở quanh đài, tôi nhìn thấy dưới chân Ma Vương có thêm một người đứng. Người đó là một người đàn ông, trông như một kẻ vừa được gọi lên từ địa ngục. Gã toàn thân đen bóng trần trụi chỉ đóng có một cái manh khố. Tay gã cầm một sợi dây đen như làm bằng tóc đàn bà. Trông gã đứng khuynh hai chân y hệt một con khi đột. Ngang lưng gã dắt một con dao găm để trần sáng loáng.

Một tiếng gì nghe như tiếng rên dài phát ra từ nhiều cổ họng bị nghẹn vì xúc động vang lên sau lưng tôi. Tiếng cồng lại vang lên. Có hai người tiến lên chân đài. Một người là Hải Tùng. Người kia là một người đàn ông có vẻ thanh lịch, học thức, trạc 40 tuổi, bận toàn đồ trắng. Khi hai người này bước ra vùng ánh sáng, tiếng người thở ra một hơi dài lại vang lên. Những người chứng kiến cuộc lên đài này dường như thương hại kẻ bận y phục trắng sắp sửa bước trên những bước chân vàng.

Người đàn ông có thái độ vẫn ung dung, nhưng tôi thấy rõ hấn cố trấn tĩnh và làm ra vẻ thản nhiên. Nét mặt hấn vẫn biểu lộ sự rùng rợn, kinh sợ khi hấn nhìn lên cao và trông thấy tên da đen đứng dưới chân Ma Vương như chờ đợi vòng sợi dây đen vào cổ hấn. Hấn rút ra một bao thuốc lá và đánh máy lửa hút thuốc. Hành động cố tình chứng tỏ mình không sợ hãi này đã phản bội hấn. Vì tất cả mọi người đều nhìn rõ tay hấn run run, châm mãi mà đầu điều thuốc lá trên môi hấn không cháy lửa. Tuy nhiên, sau cùng hấn cũng châm được điều thuốc, hít vào một hơi dài, thở khói lên trong lúc mắt hấn cũng nhìn lên, chiếu thẳng vào mắt Ma Vương.

Tiếng nói sang sảng của Ma Vương vang rền trong toà giáo đường:

- Lê Các... Người đã không tuân lệnh ta. Người đã âm mưu phản ta. Người dám đem trí lực của người ra toan chống đối trí lực của ta. Vì hành động bội phản đó, người đã gần thành công trong việc làm hư một chương trình của ta. Người tưởng là người có thể thoát được vòng kiểm toả của ta. Ta không cần hỏi người những lời kết tội có đúng không. Vì ta biết chắc là đúng. Ta cũng không cần hỏi tại sao người lại làm vậy. Ta chỉ biết là người đã định chống lại ta. Vậy là đã đủ.

Ma Vương ngừng nói và Lê Các, người bận y phục trắng sắp bước lên những bước chân vàng, đáp lời. Giọng nói Lê Các không đến nỗi run lắm, điều đó chứng tỏ hấn là một người có đảm lượng đáng phục. Rất tiếc, tôi chưa biết Ma Vương sẽ trừng phạt hấn cách nào, tôi chỉ tiếc nếu Lê Các vẫn còn ở trong tòa lâu đài này, tôi sẽ có thể cộng tác với hấn trong việc chống lại Ma Vương :

- Ma Vương ... - Lê Các nói lớn - Tôi không có ý định tự bào chữa. Tôi chỉ thấy cần nói rằng những việc gì tôi đã làm để hại ông đều do lỗi ở ông. Ông vẫn tự hào là kẻ biết rõ lòng người và biết chỉ huy người. Nhưng ông đã dùng sai tôi, ông đã không chỉ huy nổi tôi. Tôi như một thứ dụng cụ đặc biệt và ông như người xử dụng thứ dụng cụ ấy. Nếu dụng cụ không làm được việc tốt, đó là tại người thợ không khéo chứ không phải lỗi ở dụng cụ.

- Dụng cụ không có lỗi - Ma Vương nói xuống - Nhưng người thợ sẽ phá hủy cái dụng cụ mà mình không dùng được như ý đó.

- Người thợ chân chính không bao giờ phá hủy dụng cụ tốt chỉ vì mình chưa dùng được nó - Lê Các cãi lại - Người thợ chân chính biết để dành dụng cụ để dùng vào việc thích hợp hoặc là để tâm nghiên cứu cách dùng dụng cụ tốt cho mình.

Ma Vương lạnh lùng:

- Nhưng khi người thợ còn nhiều dụng cụ tốt hơn, y không cần giữ lại thứ dụng cụ có hại nhiều hơn là lợi đó.

- Ông có sức mạnh - Lê Các lại nói lớn - Dù sao đi nữa, ông cũng thấy là tôi đã đáp ứng ông. Tôi chỉ là một lỗi lầm trong việc chọn người của chính ông chứ không phải là lỗi của tôi. Nếu ông có đủ ma lực như ông thường khoe khoang, tất nhiên tôi không thể phản ông được. Nếu cần trừng phạt, ông Ma Vương, ông đáng bị trừng phạt hơn tôi...

Trong một khoảnh khắc thời gian khá lâu, gã hắc nô đứng dưới chân Sa Tăng trợn mắt nhìn Lê Các. Lê Các không sợ, cũng giương mắt nhìn lại.

- Tôi chỉ đòi hỏi công bằng - Lê Các lại nói - Tôi không yêu cầu ông tha lỗi.

- Nghe đây...

Tiếng nói sang sảng của Ma Vương vang lên. Tôi lại nghe thấy sau lưng nổi lên một tiếng thở dài của đám đông mà tôi chưa trông thấy rõ.

- Lê Các... Lời bào chữa của anh có phần đúng. Tôi đối xử với anh công bằng để anh có chết cũng không oán hận. Đây là lời phán xử. Anh được hưởng sự giảm khinh. Anh được quyền đi lên bốn bước chân vàng. Bốn bước mà thôi. Nếu cả bốn bước đó đều là những bước may mắn của anh, anh sẽ được lấy vương miện và vương trượng. Nếu anh đặt chân lên ba bước chân may mắn và một bước chân của tôi, tôi tha thứ cho anh.

Tôi thấy rõ sự căng thẳng trong toàn thân Lê Các giảm xuống. Mặt y thoáng chút hy vọng.

- Nếu anh dẫm lên hai bước chân may mắn và hai bước của tôi, tôi cho anh lựa chọn lấy một cái chết mà anh thấy là nhẹ nhàng nhất hoặc gia nhập bọn hắc nô của tôi. Nghĩa là anh sẽ được lựa chọn giữa cái chết chóng vánh và cái chết dần mòn...

Một lần nữa, tiếng thở dài của đám đông lại vang lên và tôi thấy rõ mắt của Lê Các lại tái đi.

- Bây giờ chúng ta xét tới trường hợp thứ ba - Ma Vương nói tiếp. Nếu anh dẫm lên cả ba bước của tôi, Lê Các, anh sẽ chết. Anh sẽ chết trong tay A Cốc đây, chết bằng sợi dây đen này. Anh sẽ không chỉ chết một lần mà chết một ngàn lần. Hắc nô A cốc sẽ đưa anh đi rất chậm tới cửa tử. Rồi cũng rất chậm, nó sẽ đưa anh trở lại đời sống để rồi anh lại đi một chuyến khác về cõi chết. Mãi mãi... như thế. Cho đến lúc tinh thần anh, thể xác anh quá đau đớn, quá mệt mỏi, từ chối trở về với cuộc sống. Lúc đó anh mới được chết.

Ma Vương kết luận:

- Ta phán xử như thế. Và sự việc sẽ đúng như thế.

Gã hắc nô nhe hàm răng trắng nhớn ra cười khi gã nghe chủ nhân Ma Vương nói đến tên gã. Hai cánh tay gân guốc của gã căng sợi dây làm bằng tóc đàn bà như sẵn sàng choàng nó vào cổ nạn nhân để rồi từ từ siết lại. Còn Lê Các thì sau khi nghe Ma Vương phán quyết như thế, vẻ ngạo nghễ giả tạo của y biến đi, điều thuốc lá rời khỏi những ngón tay run rẩy để rơi xuống sàn. Y đứng đó, người nhũn như một cái giẻ rách.

Lặng lẽ, Hải Tùng lùi vào bóng tối để Lê Các đứng đó một mình. Trên cao, Sa Tăng đưa tay ra đẩy một cái cần đứng giữa hai ngai vàng. Có tiếng động cơ nổi rì rì. Bảy bước chân vàng rực lên như bốc lửa.

Ma Vương lớn tiếng nói xuống:

- Đường lên đài vinh nhục đã mở. Lê Các, lên mau.

Những tên vệ sĩ đứng gác hai bên thang đài chuyển động, như chúng chuẩn bị tư thế để sẵn sàng bắt hay đâm chém ngay bất cứ kẻ nào chủ nhân của chúng chỉ tay ra lệnh. Tên hắc nô trên cao chùn vai xuống như con báo sắp vồ mồi. Yên lặng trong toà giáo đường kinh dị nặng nề và dày đặc hơn. Yên lặng như tất cả mọi người đều đã ngưng cả thở.

Lê Các bước lên. Y đi rất chậm, mắt cúi xuống chăm chú nhìn những vết chân vàng rực sáng để tìm xem vết chân nào là vết chân của Ma Vương, vết chân nào là vết chân của Phật.

Sa Tăng ngồi dựa lưng vào ngai, hai bàn tay thủ dưới hai tay áo đen rộng. Cái đầu lớn khủng khiếp và nhẵn bóng của Ma Vương nổi bật lên trên nền đen của tấm áo thùng thình trông như một cái đầu không có thân mình trôi trên đài cao.

Lê Các đã bước lên thang. Y tránh vết chân vàng đầu tiên, đi mau trên hai bậc tiếp đó không có vết chân và không do dự nữa, dẫm lên bước chân vàng thứ hai. Ngay lúc đó, một bước chân vàng sáng lên trên trái cầu trên cao. Tới nhìn lên và thấy Lê Các đã đặt chân lên được một vết chân may mắn. Nhưng Lê Các không thể nhìn thấy và biết, vì trái cầu ở sau lưng y. Y không thể biết y vừa may mắn hay khôn nạn. Y dừng bước để nhìn Ma Vương như để dò xét coi Ma Vương có để lộ nét thất vọng hay vui mừng gì chẳng. Nhưng khuôn mặt nhẵn như đá vẫn vô cảm giác, đôi mắt không mi vẫn lạnh lùng. Đằng sau tôi, đám người tuyệt nhiên không thốt ra một tiếng động nào.

Lê Các bước mau trên hai bậc thang không có vết chân vàng và vẫn không do dự, y đặt chân lên vết chân thứ ba. Và vết chân vàng thứ hai sáng lên trên trái cầu...

Lê Các lại may mắn một lần nữa. Như vậy là y đã đặt chân lên được hai vết chân may mắn trong số bốn bước chân Ma Vương cho phép y dẫm lên. Và như vậy là y đã thoát được cái chết thảm khốc trong tay tên hắc nô A Cốc. Bây giờ dù cho có không may đi nữa, y cũng chỉ phải đem thân làm nô lệ cho Ma Vương mà thôi. Nhưng Lê Các vẫn chưa được biết gì hết.

Y lại dừng lại để ngược nhìn lên bộ mặt Ma Vương nhưng cũng như bất cứ lúc nào, bộ mặt đó vẫn lạnh lùng như đá. Cả tên hắc nô cũng không để lộ một nét nhỏ nào về thất vọng hay hy vọng.

Hai cánh tay gân guốc của nó vẫn căng thẳng sợi dây đen làm bằng tóc đàn bà kết lại. Lê Các chậm bước lên hai bậc thang không có vết chân. Và lần này đến trước vết chân vàng thứ ba, y ngai ngừng.

Y ngai ngừng đứng lại đó trong vài phút - những phút giây dài như những giờ - miệng y cắn chặt hai hàm răng vào nhau làm xương quai hàm in hằn trên làn da. Trán y đọng lại từng giọt mồ hôi.

Tôi có thể trông thấy ý nghĩ của Lê Các rõ ràng như y nói lên những ý nghĩ đó hoặc nhìn vào một trang chữ viết. Y đang nghĩ: Hai bước chân vàng y vừa đặt chân lên đó có phải là của Ma Vương không? Phải chăng vết chân vàng sắp tới đây sẽ quyết định đời y ? Y đã thoát chết chưa?

Lê Các không thể trả lời những câu hỏi ấy. Y không đặt chân lên vết chân vàng này, y bước dài qua bậc thang đó và tiến lên hai bậc nữa. Bước chân y nặng nề thêm. Tới trước bước chân vàng thứ năm, y lại đứng đó..

Rất lâu sau, trong lúc cử tọa nín thở nhìn Lê Các , tôi thấy y từ từ quay đầu lại... Như có một bàn tay vô hình nào có nội lực rất mạnh bắt Lê Các phải ngoảnh đầu nhìn lại. Y như bắt buộc nhìn lên trái cầu coi kết quả hai bước chân vàng mình đã đặt chân lên ra sao...

Nhưng Lê Các dừng lại kịp thời. Y giơ cả hai tay lên nắm lấy đầu y, xoay cho đầu y trở lại. Rồi y nhảy chồm lên vết chân vàng trước mặt... Và y dừng lại đó, người nhũn ra như sắp gục xuống chết ngất. Miệng y há hốc, thở hào hển như người vừa chạy chết cả mấy ngàn thước. Đôi mắt như đã lạc tinh thần ngược lên nhìn Ma Vương. Trái cầu nổi lên vết chân vàng thứ ba của Lê Các. Y lại dẫm lên được một bước chân may mắn nữa.

Như vậy là y đã thoát chết. Y bước lên ba bước chân và cả ba bước đều là bước chân vàng của Phật. Y đã may mắn, thật nhiều may mắn.

Nhưng y vẫn chưa được biết thế... Và hai tay tôi, toàn thân tôi cũng run lên bần bật vì xúc động mặc dầu tôi không có liên hệ sống chết gì đến kết quả cuộc lên đài may rủi này. Tôi xúc động như chính tôi là Lê Các vậy... Tôi chồm lên và há miệng thét lên một tiếng lớn báo cho Lê Các biết là y đã thắng... Nhưng tiếng thét không thoát ra được khỏi cổ họng tôi. Vì tôi đã bị bị miệng. Tôi cũng không thể dùng tay ra hiệu được cho Lê Các vì hai tay tôi đã bị còng cứng vào tay ghế. Đến lúc đó tôi mới hiểu thấu sự đề phòng của Ma Vương.

Nếu Lê Các được báo cho biết rằng y đã thắng, y không còn khiếp sợ gì nữa. Y sẽ đàng hoàng đặt chân lên nốt vết chân thứ tư và cũng là vết chân cuối cùng của y trong cuộc giao hẹn với Ma Vương. Và dù cho vết chân thứ tư này là vết chân của Ma Vương, Lê Các cũng chẳng cần gì vì theo lời giao trước, Ma Vương sẽ phải tha thứ cho y.

Nhưng nếu Lê Các vì quá lo, quay đầu nhìn lại trái cầu, bao nhiêu may mắn của y sẽ tan ra thành

mây khói. Y sẽ bị tên hắc nô giết ngay lập tức. Chính vì biết trước rằng thể nào tôi cũng có phản ứng như thế này, Ma Vương đã cho còng chân tay vào ghế và bịt miệng tôi lại. Quả thật Ma Vương quá ác độc. Ác độc và nguy hiểm vì y quá rành tâm lý người đời, y biết trước phản ứng từng người. Ma Vương biết phản ứng của kẻ đi lên đài nên y mới bày ra luật lệ cấm không được nhìn lại bằng kết quả. Trong lúc toàn thân tôi run lên lẩy bẩy, Lê Các cũng đứng run như một cánh lá trước gió. Đôi mắt lạc tinh thần của y chỉ còn biểu lộ sự tuyệt vọng, vì y không thể nhìn thấy gì trên những bộ mặt đang hành hạ y trên đài. Hình như trên bộ mặt nhẵn trơn như đĩa bằng đá của Ma Vương lúc đó có thoáng một vẻ thoả mãn, một thích thú. Tôi nhận thấy thế và Lê Các cũng thấy thế. Lê Các đứng gần Ma Vương hơn tôi và y chú ý hơn tôi nên y phải thấy rõ hơn tôi. Nét đau đớn hiện ngay trên khuôn mặt răn rúm của Lê Các.

Chỉ còn có một bước chân nữa thôi, nhưng Lê Các vẫn không sao đi nốt được... Đầu y lại bắt đầu xoay lại đằng sau. Y cố gắng chống lại việc đó nhưng không được. Đúng là có một sức mạnh vô hình bắt y phải quay đầu nhìn lại. Lê Các giật mình như bị điện giật khi y trông thấy ba bước chân vàng nổi sáng rực trên trái cầu: cả ba bước chân vàng y vừa dẫm lên đều là những bước chân may mắn...

Một tiếng thở dài dâng lên như sóng biển trong vòm giáo đường mờ tối. Rồi tiếng nói sang sảng như tiếng chuông đồng của Ma Vương vang lên:

- Người chết vì sự yếu đuối của ngươi. Lê Các ... Ngươi đã gặp may mắn, ngươi đã thoát nguy, thoát chết. Nhưng vì ngươi quay đầu lại nhìn kết quả khi chưa đi hết con đường ngươi phải đi, cuộc đi dở dang này phải hủy bỏ. Bây giờ ngươi phải đi trở xuống và bắt đầu lại từ đầu. Nhưng chớ đó đã... Thử coi ngươi đã mất những gì với bước chân vàng thứ tư này? Nó là vết chân của ngươi hay của ta? Ta muốn biết và ngươi cũng muốn biết. Đúng không? Nếu bước chân vàng thứ tư này cũng là một bước chân vàng may mắn, một bước chân của Phật và là bước chân cuối cùng của Phật và nếu Lê Các đặt chân được lên đó, y sẽ trở thành chủ nhân của Ma Vương... Y sẽ được Ma Vương phụng sự và y sẽ sung sướng như một ông Chúa...

Ma Vương nói nhỏ vài tiếng với tên vệ sĩ đứng gần vết chân vàng chưa được Lê Các dẫm lên nhất. Ma Vương ra lệnh bằng một thứ tiếng nghe rất lạ tai. Tên vệ sĩ vâng lệnh của Ma Vương, tiến lên đặt chân lên vết chân vàng trước mặt Lê Các. Vết chân vàng thứ tư rực sáng trên trái cầu.

Nó lại là một bước chân vàng may mắn. Nếu Lê Các có can đảm đủ để đừng nhìn lại, để đặt chân lên đó, y đã thắng Ma Vương, y đã được làm chủ Ma Vương. Lê Các có thể thắng, nhưng y đã quay đầu nhìn lại và y đã mất hết. Một tiếng rên lớn vang lên từ sau lưng tôi. Tiếng rên chìm đi dưới tràng cười vang động thốt từ vành môi không chuyển động của Ma Vương. Rồi tiếng nói chế nhạo tàn nhẫn vang lên sau đó:

- Mất... Mất hết rồi... Lê Các... Ngươi còn đứng đó làm chi nữa? Đi trở xuống... Trở xuống để rồi lại đi lên. Tin ta đi... Ngươi không thể may mắn được như vậy lần thứ hai nữa đâu... Ha... Ha... Ngươi

đã nắm được cả thế giới này ở trong tay mà người lại tự ý để mất... Không ai có thể may mắn được như người hai lần trong đời... Đi xuống... Mau... Ma Vương đưa tay ra đẩy mạnh cái cần trước mặt. Có tiếng động cơ chạy rì rì. Những vết chân vàng trên 21 bậc thang đã được máy làm đảo lộn.

Lê Các bước xuống. Y đi như một thằng bù nhìn được giựt dây. Dừng lại dưới chân thang, Lê Các quay lại và đi trở lên. Lần này y đi như người vô hồn, không do dự mà cũng không lựa chọn, y đặt chân bừa lên những vết chân vàng y gặp. Mắt y nhìn chăm chập lên đài cao, nhìn vương miện, vương trượng trên ngai. Hai tay y giờ ra đằng trước như để vồ lấy hai vật có minh châu sáng lóng lánh đó. Miệng y mím chặt lại và vừa lên thang y vừa khóc nức. Một vết chân vàng thứ nhất bật sáng trên trái cầu. Vết chân thứ hai sáng tiếp ngay sau vết thứ nhất. Tôi nhìn lên: hai vết chân đó đều sáng lên ở phần đen của trái cầu. Đó là hai vết chân của Ma Vương. Lê Các liên tiếp bước lên. Bước chân thứ ba hiện lên trên trái cầu - bước này ở bên màu trắng, bước chân của Phật. Bước thứ tư - màu đen.

Một tràng cười rùng rợn, quái đản làm cho thể xác to lớn của Ma Vương rung động. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng như màu áo đen của y tan biến, hoà vào với không gian trên đài cao, như có một làn bóng nào đó bao bọc lấy y. Ma Vương vẫn cười và Lê Các vẫn bước đều trên những bậc thang trên đài. Đôi mắt rực lửa. Lê Các nhìn chăm chập vào ngai vàng với vương miện, vương trượng. Hai tay y giờ lên để vồ lấy hai vật đó...

Có tiếng động nghe như tiếng gió vút, gã hắc nô A Cốc đã tiến ra chặn đường Lê Các. Sợi dây đen tung ra, quấn lấy cổ Lê Các, thắt chặt lại. Lê Các nhào xuống... Nạn nhân không còn hơi sức chống cự mấy may. Tên hắc nô cầm sợi dây kéo Lê Các lên đài như kéo một con cá lớn. Ánh sáng tắt đi. Bóng tối phủ xuống dày đặc hơn vì tràng cười rùng rợn vang vang. Rồi tiếng cười ngưng, tôi nghe một tiếng kêu khê...

Ánh sáng bật lên. Trên đài cao không còn bóng người. Ma Vương đã biến mất, gã hắc nô và nạn nhân Lê Các cũng không còn đây... Trên đài cao chỉ còn hai cái ngai vàng không người ngồi, và vương miện, vương trượng với muôn ngàn hạt minh châu lấp lánh như mời chào, như chế nhạo.

Chương 7

Tôi cảm thấy có người chạm vào vai tôi, những vòng thép còng tay chân tôi bật mở, bao che mặt tôi cùng dây bịt miệng được tháo ra. Tôi đứng bật dậy và quay lại. Tôi nhìn vào mặt Hải Tùng. Trên mặt lão hiện rõ nét kinh hoàng và nhìn nét kinh hoàng ấy, tôi biết rằng mặt tôi cũng kinh hoàng như thế.

Và ánh sáng lại tắt đi. Lần này, làn ánh sáng màu hổ phách, thứ ánh sáng trong toà giáo đường ma quái này khi tôi mới đặt chân vào, từ từ trở lại. Khi sáng rõ hẳn, tôi nhìn và thấy vắng tanh. Đám người mà tôi biết là đông đảo vừa ngồi dự kiến trên những hàng ghế đá sau lưng tôi đã biến đi hết. Tôi nhìn lên đài. Những bước chân vàng đã mất trên những bậc thang, chỉ còn có hai tên vệ sĩ đứng gác dưới chân đài.

- Nó đã đi được hết con đường vào Thiên Đàng... nhưng vì yếu đuối, nó nhìn lại. Và nó đi vào con đường xuống Địa Ngục...

Hải Tùng nói câu đó trong lúc lão thần thờ nhìn lên đài cao, mặt lão bây giờ lộ vẻ tham lam, thèm muốn, tôi đã thấy những nét mặt này ở bên những bàn đánh bạc trong những sòng bạc lớn nhất thế giới...

Dù có thể bị mất mạng thảm khốc, dù có thể phải đem thân làm nô lệ suốt đời, Hải Tùng đang ao ước được thử may rủi. Tôi cũng vậy, những gì tôi vừa thấy càng làm cho tôi muốn được bước lên những vết chân vàng. Hải Tùng tỉnh cơn mê và quay lại tôi:

- Đêm nay, chắc anh đã thấy nhiều chuyện lạ đủ để có thể ngủ yên được rồi. Anh muốn về phòng riêng ngay hay anh có thể tạm qua phòng tôi và uống với tôi ly rượu cuối cùng trong đêm nay ?

Tôi do dự. Tôi có cả ngàn câu hỏi cần hỏi, tôi cần được biết thêm về toà lâu đài này. Kết thân với Hải Tùng là việc nên làm. Tôi cũng cần tìm hiểu để được biết rõ hơn về lão. Lão là gì của Ma Vương? Lão được Ma Vương tin cậy đến chừng nào và lão trung thành với Ma Vương đến đâu? Kiều Xuân có ở trong toà kiến trúc đặc dị này không? Nhưng vì đêm nay, tôi đã trải qua quá nhiều xúc động, sự thay đổi đột ngột làm tôi choáng váng, tôi cần được nằm im một nơi để ôn lại những gì vừa xảy ra. Hơn nữa, nếu tôi hỏi, lão Hải Tùng có chịu trả lời hay không? Hay việc dò hỏi đó chỉ làm lão thêm nghi ngờ và đề phòng gây hại lớn cho tôi sau này? Lão chấm dứt sự phân vân của tôi:

- Theo tôi, anh nên về phòng nghỉ. Chúng ta chắc còn nhiều dịp uống rượu với nhau. Ma Vương muốn anh suy nghĩ kỹ về những lời Ông đề nghị với anh. Hơn nữa, tôi lại không được phép...

Như lời, lão vội chữa:

- Không được phép làm anh mệt mỏi thêm. Vì Ma Vương muốn anh trả lời ngay sáng mai - lão nhìn đồng hồ tay - đúng ra là sáng nay vì bây giờ đã là hai giờ sáng rồi...

- Đến mấy giờ sáng tôi lại được gặp Ma Vương? Tôi hỏi lão.

- Ồ... Chắc là phải đến trưa - lão thoáng rung mình -... Chắc Ma Vương bận việc suốt đêm nay. Anh có thể ngủ đến trưa nếu anh muốn...

- Vậy thì tốt - Tôi nói - Xin cho tôi về phòng.

Lẽ tự nhiên là tôi phải yêu cầu Hải Tùng cho tôi về phòng riêng vì dù có muốn đi về một mình, tôi cũng chưa biết đường. Và Hải Tùng có vẻ là người được lệnh của Ma Vương đi theo tiếp tôi trong thời gian đầu tôi ở đây. Cho đến khi nào tôi trả lời đề nghị của Ma Vương. Nếu tôi thuận, tôi sẽ là người của Ma Vương, không thuận, Hải Tùng sẽ có nhiệm vụ đưa tôi trở về thành phố với cuộc sống cũ của tôi. Không nói gì hơn, Hải Tùng đưa tôi đi ngang toà giáo đường. Tôi chú ý nhận thấy giờ đây tôi đi ra bằng một lối cửa khác. Lối cửa lúc này dường như là cửa riêng của Ma Vương và vì hồi này tôi là khách của Ma Vương nên tôi được cùng vào lối đó.

Hải Tùng đi tới trước bức vách. Lão nhấn tay vào một cái nút nào đó nằm kín trong vách và bức vách đó chuyển động, để lộ ra khung cửa. Trước khi đi qua khung cửa này để ra khỏi phòng, Hải Tùng còn quay lại. Tôi thấy lão nhìn lại đài cao với cái ngai vàng có vương miện lấp lánh minh châu. Đôi

mắt lão sáng lên ý thêm muốn. Qua ánh lửa tham của đôi mắt ấy, tôi đọc thấy tâm trạng của Hải Tùng: lão đang muốn đặt chân lên đài may rủi.

Sau một tiếng thờ dài nảo nuốt, đôi vai Hải Tùng trầm xuống, lão bước qua cửa trước, tôi theo chân lão. Chúng tôi đi vào một hành lang bằng đá sáng mờ và khung cửa tự động liền lại sau lưng tôi. Hành lang này có nóc uốn tròn như một đường hầm và không thấy có khung cửa nào cả. Đi chừng ba mươi thước, Hải Tùng dừng lại để đặt tay vào vách. Một khung mở ra dưới tay lão. Chúng tôi bước vào một thang máy. Khi thang ngừng lại, cửa thang mở vào phòng được dành riêng cho tôi.

Bộ quần áo ngủ được để sẵn trên giường cho tôi, đôi dép dùng để đi trong phòng giống hệt đôi dép tôi vẫn đi trong phòng riêng của tôi ở hội quán Thám Hiểm. Có một điều tôi phải nhìn nhận là ở đây Ma Vương đón tiếp tôi thật long trọng. Tôi không thiếu qua một thứ cần dùng nào. Hiệu thuốc lá tôi quen hút được để sẵn trên bàn, bên những chai rượu mạnh, trái cây tươi. Đặc biệt là cái ví da thật của tôi, cái ví đã bị Hải Tùng đoạt mất, giờ đây để ở trên bàn. Hành động trả ví này cho tôi hiểu ngầm rằng nếu ngày mai tôi không trả lời không đáp ứng đề nghị của Ma Vương, tôi sẽ được trả về thành phố ngay, không một khó dễ.

Tôi cầm ví lên, mở coi. Giấy tờ căn cước và số tiền của tôi còn đầy đủ bên trong. Không bình phẩm gì về việc này, tôi rót rượu ra ly, mời Hải Tùng cùng uống. Lão giong ly rượu và nói:

- Uống cho những bước chân vàng may mắn quý báu trên cõi đời này. Tôi hy vọng anh sẽ có nhiều may mắn để được chân lên chúng.

- Tôi cũng thành thật chúc ông có ngày may mắn được đặt chân lên được cả bốn bước chân vàng quý báu nhất đời đó.

Tôi đáp lại như thế và thấy nét mặt lão răn rúm lại như lão đang bị đau đớn, lão đặt ngay ly rượu xuống bàn:

- Lời chúc vừa rồi là để cho anh chứ không phải cho tôi...

Lão ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi lại nhắc ly lên, uống cạn. Lão đi ra khỏi phòng. Tới cửa, lão ngừng lại:

- Anh Huy Giang - lão ôn tồn nói - anh cứ yên tâm ngủ ngon. Ở đây, anh không có điều gì đáng sợ hết. Nhưng... anh đừng nên tới gần khung cửa này. Nếu anh có cần gì, anh chỉ cần nhấn chuông điện ở kia - lão chỉ cho tôi thấy nút chuông điện trên bàn - chú Tôn sẽ tới hầu anh. Tôi nhắc lại: anh không nên tìm cách mở khung cửa này. Nếu tôi là anh, tôi sẽ lên giường ngủ yên không suy nghĩ gì hết. Giấc ngủ vẫn đem lại lời khuyên tốt cho người ta. Anh cứ ngủ đi, sáng mai trở dậy, tôi tin chắc là anh đã có sẵn câu trả lời Ma Vương. Anh có cần thuốc an thần để ngủ không ?

Chương 8

Khi tôi tỉnh giấc, Tôn đã có mặt trong phòng. Gã đang đứng trước cánh cửa tủ mở, lựa y phục để tôi bận hôm nay y như một chú quản gia chân chính và thạo nghề.

Tôi nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy. Tôn đã mở nước vào bồn cho tôi tắm. Gã vào đây từ lúc

nào kia ? Lâu chưa ? Tôi biết là sáng nay gã đã làm một cuộc kiểm soát phòng này kỹ lưỡng hơn đêm qua. Không biết gã có tìm thấy dấu vết gì không ? Tại sao gã lại nghi ngờ nhiều đến vậy ?

Tôi ngồi dậy và vui vẻ hỏi gã :

- Máy giờ rồi chú ?

Đang mãi xét tử áo, gã hơi giựt mình :

- Thưa... 11 giờ... Tôi không muốn đánh thức ông song Ông Thánh cho lệnh ông sẽ ăn trưa với ông vào lúc 12 giờ trưa nay.

- Tốt. Chúng ta còn thừa thì giờ.

Tôi vào phòng tắm và trong lúc nằm trong bồn nước nóng, kế hoạch đối phó với Ma Vương đột nhiên thành hình trong óc tôi. Tôi nhận lời Ma Vương và đi lên đài may rủi ngay. Nhưng lần đầu, tôi sẽ không đi hết những bước chân tôi được quyền đi. Tôi chỉ dẫm lên hai bước chân vàng thôi. Rồi nghỉ. Tôi cần có thì giờ để tìm hiểu nhiều chuyện nữa trước khi chịu giao linh hồn và thể xác của tôi cho Ma Vương. Nếu trong hai bước tôi đặt trên những bậc đài có một bước của Ma Vương, nếu tôi có phải phục vụ Y trong thời hạn một năm cũng không sao. Trong vòng 12 tháng đó, tôi tin là tôi sẽ có thể tìm biết được nhiều chuyện có thể giúp tôi trở thành ngang tài với Ma Vương. Chắc chắn thế nào Y cũng có những sơ hở...

Tôi sẽ không đem may mắn ra đối phó với Ma Vương, tôi sẽ đối phó với trí óc y bằng trí óc tôi. Tôi không muốn tìm cách trốn khỏi tay Ma Vương. Đối phó với kẻ thù bằng cách bỏ trốn là cách bất lợi nhất. Tôi muốn được Y nhận vào đám người thủ hạ của y, như Hải Tùng, như Phát, chàng công tử bột đã bị tôi trêu chọc trong chuyến xe điện ngầm đêm qua. Tôi tin rằng tôi có thể giúp được Ma Vương nhiều việc ngang với Hải Tùng và nếu khéo léo, tôi cũng sẽ được Ma Vương tin cậy, trọng đãi như Hải Tùng.

Tôi nghĩ đến số tiền 10 triệu bạc mà Ma Vương đã làm tôi mất tiêu. Tôi muốn bắt Y phải trả lại tôi gấp 10 lần số bạc ấy, tức là tôi muốn lấy của Ma Vương khoảng 100 triệu đồng, nếu tôi thắng Y... Nếu tôi thắng Ma Vương... Ý nghĩ lạc quan đó làm tôi bất giác cười thành tiếng.

Đứng bên cửa, Tôn nói vào :

- Sáng nay, dường như ông vui điều gì...?

Tôi cười lớn hơn :

- Phải vui chứ, chú Tôn... Khắp thế gian đâu cũng có ánh nắng của mặt trời. Khắp nơi đâu cũng có hoa tươi và chim hót... Ở đây cũng có đủ từng ấy thứ: mặt trời, hoa tươi, chim hót...Tôi phải vui chứ...

Gã không hiểu tôi nói gì, gã cũng thắc mắc nhiều khi thấy tôi tỏ ra vui vẻ mà không lo âu, rầu rĩ. Tuy nhiên, gã cũng vẫn lễ phép :

- Thưa ông vâng. Ở đây có đủ những thứ đó...

Tôi cạo râu cẩn thận và chậm rãi bận y phục. Trước 12 giờ, tôi theo Tôn ra khỏi phòng. Lần này Tôn cũng đưa tôi vào thang máy và tôi nhận thấy dường như thang máy dừng lại ở một tầng cao hơn tầng mà tôi đã được đưa tới đêm qua. Căn phòng tôi tới trưa nay cũng có hai tên hắc nô đứng canh hai bên cửa.

Bước qua ngưỡng cửa, tôi như người bị loá mắt vì ánh nắng rực rỡ. Rồi ánh nắng đó như thâu gọn lại, trung tâm điểm của nó là một khuôn mặt thiếu nữ. Nàng hơi nhô mình lên khỏi ghế khi tôi bước vào. Nàng là Kiều Xuân, nhưng một Kiều Xuân khác hẳn với người thiếu nữ đã dự vào cuộc bắt cóc tôi đêm qua. Tôi đã nghĩ nàng là người tuyệt đẹp. Giờ đây, tôi thấy hai tiếng « tuyệt đẹp » đó chưa đủ để diễn tả nhan sắc của nàng.

Hôm nay, trông nàng như trẻ hơn, tươi hơn và linh động hơn. Đôi mắt nàng mở rộng nhìn tôi hôm nay chứa đựng nhiều tò mò như đây là lần đầu nàng thấy tôi sau nhiều lần được nghe nói đến tôi. Tôi nghĩ rằng có thể vì đêm qua, nàng phải làm một việc mà thật tâm nàng không muốn cho nên vẻ mặt nàng trở thành lạnh lùng, xa vắng. Đêm qua nàng nhìn tôi không phải là nhìn một người mà là chỉ nhìn một kẻ bị bắt cóc mà nàng biết trước là không chống cự gì được. Hôm nay nàng mới nhìn kỹ để xét định tôi là người như thế nào.

Dáng người quý phái của nàng có cái điệu sang cả của một Nữ Hoàng trẻ tuổi. Vàng ánh nắng lung linh trên mái tóc nàng như một vương miện ngời sáng. Môi nàng hồng và có vẻ thơm mát hơn làn môi tôi đã hôn đêm qua. Cái hôn cưỡng bách không được sự đồng tình của nàng. Khi mắt tôi nhìn tới làn môi ấy, má nàng ửng hồng...

Giọng giới thiệu của Hải Tùng chứa đựng ý mỉa mai :

- Cô Kiều Xuân... Đây là ông Huy Giang... Hình như hai người đã gặp nhau rồi thì phải...

Tôi nói rất chậm :

- Đây là lần đầu tôi được gặp cô Kiều Xuân. Tôi mong rằng cô Kiều Xuân cũng nghĩ như tôi.

Tôi muốn xin lỗi nàng, nhưng tôi không thể nói khác hơn. Nếu nàng chấp nhận hoà hoãn với tôi, nàng sẽ mỉm cười hoặc nói đùa một câu gì đó cho không khí nhẹ bớt. Đôi mắt Kiều Xuân mở lớn hơn và nàng nói bằng giọng như đùa cợt, như trách móc:

- Vừa mới hôn tôi đêm qua, sáng nay đã quên tôi rồi. Tự ái của tôi bị tổn thương lắm ạ. Bác Hải Tùng, như vậy là một sự sỉ nhục chứ đâu có gì đáng hãnh diện, phải không ạ?

Hải Tùng lắc đầu :

- Chuyện cô vừa nói đó không thể nào xảy ra được...

Kiều Xuân thở dài :

- Vậy thì... tôi rất tiếc, ông Huy Giang.. Tôi không thể vô tư như ông mà nhận rằng chúng ta gặp nhau đây là lần đầu. Ông là người đàn ông biết chứng tỏ sự có mặt của mình một cách bạo tợn và một người đàn bà ít khi dễ dàng quên ngay được kẻ đã hôn mình...

Tôi đỏ mặt. Qua những gì nàng làm, nàng nói đêm qua, tôi đã biết người thiếu nữ đẹp này là một nữ kịch sĩ có tài. Sáng nay, rất có thể là nàng cũng giả vờ bất mãn với tôi, nhưng sáng nay, nàng giả vờ để làm chi ? Nàng có mục đích gì khi không chịu hoà hoãn với tôi? Tôi không tin rằng nàng lại giận tôi lâu vì việc tôi hôn nàng trong toa xe điện ngầm đêm qua. Nàng có dư thông minh để không hờn giận vô lý. Và, theo tôi nghĩ, người đàn bà chỉ giận hờn khi thấy đàn ông không chú ý tới mình, không ai giận hờn khi được chú ý, dù là sự chú ý có hơi lơ đãng và nồng nhiệt quá.

Nhưng sự thực là sáng nay, nàng đã tỏ ra không tin tôi, có ác cảm với tôi. Tôi muốn gần nàng để giúp nàng, làm sao được bây giờ ?

- Tôi nói vậy là vì lịch sự - tôi nói tiếp - Thật ra, những chiếc hôn đêm qua đã đền bù cho tôi tất cả những gì khó chịu mà tôi đã cảm thấy từ lúc tôi được các bạn chiếu cố.

Nàng lạnh lùng :

- Nếu vậy thì hoà. Chúng ta không ai nợ ai. Ông khỏi cần phải tỏ ra lịch sự với tôi. Con người thật của ông có nhiều hấp dẫn hơn con người giả dối của ông.

Tôi nuốt giận, nuốt cả lời nói lại và cúi chào nàng :

- Cô nói đúng. Không có lý do gì để tôi phải lịch sự với cô hết.

Nàng vẫn thản nhiên :

- Tôi cũng nghĩ vậy. Thật ra , ông Huy Giang ạ, tôi nghĩ rằng chúng ta ít giao thiệp với nhau chừng nào, dù là giao thiệp với con người thật của ông, càng tốt bấy nhiêu.

Qua câu nói hơi lạ đó, tôi thầm cảm thấy có một cái gì bí ẩn trong đôi mắt đen của Kiều Xuân. Hình như nàng muốn nói với tôi một lời gì đó mà không muốn cho người ngoài nghe được. Nhưng có thực như tôi nghĩ không? Chợt tôi nghe tiếng cười nhẹ vang lên sau lưng. Tôi quay lại và thấy Ma Vương.

Tôi không thể biết Ma Vương đã đứng đó từ lúc nào và Y đã nghe thấy Kiều Xuân và tôi nói những gì với nhau? Y có nghi ngờ gì không? Khi mắt Y nhìn vào mặt Kiều Xuân, má nàng ửng hồng hơn và tôi thấy nét mặt Ma Vương thoáng hiện vẻ thích thú.

- Hai người không ưa nhau ư ? – Y hỏi – Đang cãi nhau ư ?

- Cãi nhau không đúng - Kiều Xuân thản nhiên đáp – Không ưa nhau thì đúng. Tôi không ưa nổi ông Huy Giang. Tôi xin lỗi vì thái độ bất lịch sự đó. Song, sự thật như vậy. Tôi nghĩ tôi nên thành thật nói cho ông Huy Giang biết như vậy để tránh hiểu lầm, những khó chịu cho cả đôi bên. Tôi và ông Huy Giang không nên gặp nhau nhiều, trừ trường hợp mà ông cho là cần thiết.

Tiếng « Ông » được Kiều Xuân dùng đây là để chỉ Ma Vương. Tôi để nỗi buồn phiền và thất vọng lộ rõ trên mặt. Nếu Kiều Xuân chỉ làm bộ có ác cảm với tôi để che mắt Ma Vương, tôi buồn rầu là đúng. Nếu nàng thực sự ghét tôi, tôi buồn rầu cũng là phải. Ma Vương có vẻ khoái chí khi Y thấy tôi buồn và thất vọng.

- Tôi có nhiều quyền lực nhưng tôi phải nhận rằng tôi bất lực trước sự yêu ghét của các vị. Tuy

nhân tôi có thể lợi dụng lòng yêu ghét đó. Ngay lúc này, tôi đói, chúng ta nên nghĩ đến chuyện ăn uống, chuyện yêu ghét để lại sau...

Y ngồi vào ghế chủ nhân ở đầu bàn. Kiều Xuân ngồi bên tay mặt Y, tôi ngồi bên tay trái Y, và Hải Tùng ngồi bên tôi. Tên gia nô được Ma Vương giới thiệu là một vương tử Trung Hoa cùng một tên gia nô khác cũng người Trung Hoa khác, hầu bàn. Dường như chúng tôi đang ngồi trong căn phòng cao nhất của toà lâu đài. Phòng này có cửa sổ và nhìn qua khung cửa sổ cao đó, tôi nhìn thấy trời xanh. Tường phòng có trang hoàng bằng nhiều bức hoạ lớn của những danh hoạ Âu Châu. Tôi tin rằng đó toàn là hoạ phẩm thật, trị giá không biết bao nhiêu hiện kim mà kể và những hoạ phẩm đó đều do bọn sứ giả của Ma Vương đi sưu tầm đem về. Nhiều cổ vật quý báu khác bằng ngọc, bằng gỗ quý, được bày trong phòng. Quả thật, lâu đài này là một bảo tàng viện vĩ đại và chỉ cần đánh giá số bảo vật này, Ma Vương cũng đã là người giàu có nhất thiên hạ.

Kiều Xuân, sau khi cố tình quên tôi, mắt nàng có nhìn tôi nhưng không thấy tôi, làm như tôi không có mặt ở đó. Nàng vui cười với Hải Tùng và Ma Vương, nàng nói nhiều với họ. Tầm thâm kịch làm mất mạng một kẻ đang sống là Lê Các đêm qua dường như không còn được ba người đó nhớ đến nữa. Ma Vương tỏ ra vui vẻ, hoà nhã, nhưng đó là sự vui hoà của một con quái vật tàn ác khi đã được thoả mãn thú tính của nó. Đêm qua, Y đã hành hạ đến chết một người. Dù không phải chứng kiến cảnh Ma Vương tra tấn đến chết Lê Các, tôi vẫn thấy hiện ra cái cảnh dã man, rùng rợn đó.

Đêm qua, trong những làn ánh sáng mờ hồ, huyền bí giả tạo, Ma Vương đáng sợ hơn sáng nay, khi Y ngồi ăn trong ánh nắng ban mai nhiều. Giờ đây, nhìn Y ngồi đó và nhớ lại Y đêm qua, ngồi trên đài cao trong bộ áo đen thùng thình, tôi có một nhận xét mới về Ma Vương: Y là một nhà đạo diễn tài ba. Y khéo tạo ra những khung cảnh thần kỳ, những không khí rùng rợn và Y đã thành công. Những nhà đạo diễn nổi tiếng nhất của điện ảnh thế giới chỉ là học trò của Y. Ma Vương giỡn chơi với cái chết thật trong khi những nhà đạo diễn điện ảnh chỉ bày ra những cái chết giả.

Ma Vương là người nói nhiều nhất trong bữa ăn. Y kể cho chúng tôi nghe những chuyện về Tần Thủy Hoàng, về Thành Cát Tư Hãn sống động và đầy đủ chi tiết, hấp dẫn như chính Y có dự những chuyện ấy, như Y có tai nghe mắt thấy hẳn hoi.

Khi bữa ăn đã gần xong, Y đột ngột nhìn tôi :

- Sao? Anh Huy Giang, anh trả lời sao ? Nhận hay từ chối ?

Tôi vờ do dự. Tôi đưa tay lên bóp trán và liếc nhìn Kiều Xuân. Nàng đang để ngón tay lên môi như để chặn một cái ngáp nhưng rõ ràng là mặt nàng có màu xanh khác trước. Tôi cảm thấy ý chí của Ma Vương đè nặng lên tôi và Y nhắc lại câu hỏi :

- Sao ? Nhận hay từ chối ?

Tôi ngừng đầu lên nhìn Y, giọng quả quyết :

- Tôi nhận... nếu ông chịu trả lời tôi một câu hỏi.

- Tôi luôn luôn sẵn sàng cho phép anh hỏi.

- Vậy thì tôi xin hỏi. Ma Vương... tôi muốn được biết ông mất công với chúng tôi nhằm mục đích gì? Ông đã có đủ tất cả những gì ông muốn có rồi. Câu hỏi của tôi nếu đặt vào thời gian trước đây vài trăm năm, rất dễ trả lời: Ông mất công với chúng tôi là để tuyển thêm linh hồn xuống Địa Ngục. Nhưng thời gian qua Địa Ngục cũng đã thay đổi, cách thức tuyển mộ linh hồn vào Địa Ngục cũng không còn lạc hậu như xưa. Địa Ngục cũng đã được văn minh hoá. Vậy mà ông vẫn còn xử với chúng tôi như ngày xưa cách đây cả hai ngàn năm: ông đưa người lên ngọn núi cao, chỉ cho thấy những hoan lạc của cuộc sống để dụ dỗ theo ông. Ông cho tôi rõ tại sao ?

Từ lúc cự tuyệt tôi, Kiều Xuân vẫn tảng lờ như không nghe thấy tiếng tôi nói, không phát biểu gì về những chuyện tôi đưa ra. Đến đây, nàng bỗng xen vào :

- Đó là một lý do làm tôi ác cảm với ông Huy Giang. Cái gì ông ta cũng muốn tìm hiểu đến ngọn ngành...

Ma Vương cười nhẹ :

- Nhưng câu hỏi của hấn đúng. Từ lâu tôi vẫn chờ đợi các người hỏi tôi một câu như thế nhưng các người đã làm tôi thất vọng...

Đôi mắt không mí của Ma Vương nhìn Kiều Xuân, lúc đó có một tia sáng gì đó làm cho nàng trở thành kinh sợ. Tôi thấy rõ là nàng sợ, nàng vội dùng răng cắn lấy môi để đôi môi khỏi run và Ma Vương khỏi thấy nàng sợ. Tôi hỏi vội để bắt Ma Vương phải rời nàng để chú ý đến tôi :

- Vậy thì ông trả lời đi...

Y nhìn thẳng vào mặt tôi một lúc như để nhận xét, tìm hiểu tôi trong lúc Y sắp đặt câu trả lời :

- Hãy gọi việc làm của tôi là để tiêu khiển - sau cùng Ma Vương nói – Tôi có mặt trên trái đất này là để tiêu khiển... Đời sống là một cuộc chơi dài, một cuộc may rủi lớn. Đời sống, tóm lại và sau rốt, chỉ có thế. Chỉ có vui chơi và may rủi là mục đích tối hậu của đời sống con người. Và mục đích của tôi, như các người thấy đó, rất giản dị. Nhưng tôi vui chơi bằng cách nào? Tại sao tôi lại có thể tiêu khiển được với các người?

Ma Vương ngừng lại vài giây như để cho ba chúng tôi có thì giờ suy nghĩ về câu hỏi của Y. Ba chúng tôi giữ yên lặng.

- Có ba lý do - Ma Vương nói tiếp - Trước hết, tôi là một nhà soạn kịch kiêm đạo diễn có tài, người được kể là kịch tác gia và đạo diễn tài ba nhất, vô song. Vì những kịch bản của tôi đều là đời sống thật, do người sống và chết thật sự giữ những vai trò. Kịch của tôi không có những đau đớn giả, những vụ chết giả. Tôi bày ra những cảnh ngộ, bi kịch cũng như hài kịch, trường kịch và đoản kịch, đủ cả. Tôi điều khiển các diễn viên. Và đáng kể nhất, tôi là khán giả duy nhất dự kiến những kịch bản đó, dự kiến từ đầu đến cuối, nghe từng câu đối thoại, nhìn kỹ từng cử động. Nhiều khi những vở hài kịch biến thành bi kịch cũng như ngược lại, có những bi kịch biến thành hài kịch, những đoản kịch biến thành trường kịch. Ở đời có những người chỉ sống vì say mê một cái gì đó, tôi sống với tất cả những

say mê. Tôi tạo ra một thế giới riêng và, dù anh có chịu nhận hay không, anh Huy Giang, ở đây tôi có đầy đủ quyền uy như... kẻ tạo ra vũ trụ này, kẻ mà các người vẫn quen gọi là Tạo Hoá hoặc Chúa Sáng Thế.

Giọng nói và lời nói của Ma Vương có vẻ ngạo mạn mỉa mai, nhưng qua những âm thanh mỉa mai đó, tôi thấy có sự thực.

Ma Vương sang sảng tiếp :

- Đó là điều thứ nhất. Nguyên do thứ hai: tôi là một tình nhân của cái đẹp. Chỉ có cái đẹp tuyệt vời mới có thể gọi lên ở trong tôi cái mà người đời thường gọi là xúc động. Cái đẹp có thể qui tụ trong một khối đá, một phiến gỗ, một tờ giấy, một miếng vải – trong muôn ngàn thứ nhỏ, lớn. Tôi sống để có dịp làm chủ những thứ đó. Nhưng tôi không chiếm hữu chúng bằng những cách thức thông thường, tôi có một cách riêng để chiếm hữu chúng. Và đó là lý do thứ ba làm tôi có mặt ở cõi đời này với các người. Tỷ dụ như sau nhiều nhận xét, đánh giá và suy nghĩ, tôi quyết định rằng bức tranh Mona Lisa của nhà điêu khắc Vinci, từng được trưng bày trong Cổ Bảo Tàng Viện Louvre của Pháp Quốc, là một vật đẹp đáng được tôi chiếm lấy. Lẽ tất nhiên vì là một quốc bảo của nước Pháp, tôi không thể dùng tiền bạc mua được – và tôi không bao giờ có ý dùng tiền mua bất cứ vật gì, Ma Vương thích cái gì là chiếm lấy cái đó chứ không mua, tôi đã dụng công, dụng tâm trí nghĩ ra cách chiếm lấy bức tranh. Việc làm đó làm cho tôi vui. Đó là trò tiêu khiển đặc biệt của tôi. Hiện giờ, bức tranh quý đó của dân Pháp, bảo vật làm cho dân Pháp hãnh diện với toàn thế giới, đang ở trong toà kiến trúc này. Tôi cho phép dân Pháp có một bức tranh Mona Lisa giả do chính tôi cho làm phỏng theo bức tranh thật. Bức tranh Mona Lisa hiện được trưng bày ở Điện Louvre và được dân Pháp giữ gìn, quý báu nhất nước đó có vẻ thật đến nỗi cả những chuyên viên cổ vật nổi tiếng nhất của thế giới cũng không thể phân biệt được thực hư. Dân Pháp bị đoạt mất bức tranh Mona Lisa từ lâu lắm rồi mà họ không ngờ, không biết. Đến nay, có một số rất nhỏ đã nghi ngờ bức tranh đó không còn là bức tranh thật, nhưng họ sợ sự thật đến nỗi họ không dám cả nói lên sự nghi ngờ đó. Việc ấy chỉ làm cho tôi thêm thích thú. Muốn cho vui thêm, có thể một ngày đẹp trời nào đó chính tôi sẽ tiết lộ cho dân Pháp biết bức tranh mà họ quý báu, hãnh diện đó chỉ là bức tranh giả.

Ở đời này, có nhiều người dám hy sinh cuộc đời để tìm bảo vật, để chết vì những bảo vật tương tự như bức tranh Mona Lisa, nhưng anh Huy Giang, dù muốn dù không, tôi biết anh cũng phải nhìn nhận rằng từ cổ chí kim, từ ngày trái đất này có loài người cho đến mãi mãi mai sau, cho đến ngày không còn trái đất này nữa, chưa từng có một nơi nào có nhiều bảo vật bằng nơi đây. Bằng của tôi. Tài sản của 10 người giàu có nhất thế giới hợp lại cũng không đủ mua những bảo vật của tôi. Nhà này trị giá nhiều tiền hơn số vàng dự trữ trong Đồn Knox của Hoa Kỳ. Giá trị của những bảo vật của tôi, tính ra đồng Anh kim, Mỹ kim, với tôi không có nghĩa lý gì cả. Tôi chỉ quý chúng vì chúng đẹp. Tôi thích thú khi nghĩ rằng tôi, Ma Vương, Chúa Tể Địa Ngục, nơi mà người đời cho rằng chỉ có toàn những gì xấu

xa, gớm ghiếc, tôi lại là chủ những bảo vật nhất thiên hạ. Thật là khôi hài... Ha... Ha...

Ma Vương cười vang... Tiếng cười của y cũng như tiếng y nói, có thanh âm vang vang, sang sảng như tiếng chuông đồng. Trong giây phút lặng người vì tiếng cười đó, tôi tưởng như y có buồng phổi bằng đồng.

- Nguyên do thứ ba và cũng là nguyên do cuối cùng để tôi có mặt ở cõi đời này với các người là: ngoài việc sưu tầm bảo vật đẹp, tôi còn có cơ hội sưu tầm linh hồn. Phật Thích Ca muốn cứu vớt linh hồn người đời khỏi bị chìm trong bể khổ, Chúa Giê Su muốn đưa linh hồn người đời lên Thiên Đàng. Tôi cũng muốn chiếm hữu linh hồn các người cho riêng tôi. Trái với Phật, Chúa, tôi không đòi hỏi người đời phải hy sinh, phải tu hành, tôi cho người đời tận hưởng mọi thứ hạnh phúc, khoái lạc ngay trong kiếp này, nếu người đời may mắn. Tôi thấy đối với người đời, tôi còn công bằng và đáng được cảm ơn hơn Chúa, hơn Phật rất nhiều.

Y nhìn thẳng vào mặt tôi khi nói tới đây, đôi mắt không mi của y, đôi mắt không biết chớp là gì – không biết khi ngủ, y làm sao để nhắm mắt? Và không biết có bao giờ y ngủ như người thường hay không? – lúc đó rục rủa.

Tôi biết y nói những lời này cốt để cho tôi nghe, đây mới là lúc y thực sự trả lời tôi:

- Chỉ có vậy mà thôi. Tôi đã tạm bỏ giang sơn đen của tôi để về sống ở đây. Tôi không còn chú trọng đến người chết như trước nữa. Người chết không còn giá trị gì với tôi... Bây giờ tôi vui chơi với người sống. Nhưng vì tôi là Ma Vương, vì tôi có quyền hành, khi tôi muốn vui chơi với ai, kẻ đó không thể từ chối được tôi. Bây giờ sao? Trả lời tôi đi... Đứng dậy, tôi cúi đầu chào Y rồi mới long trọng đáp:

- Lời giải thích của ông đã làm tôi hài lòng, tôi nhận lời vào cuộc vui với ông. Và dù thắng hay bại, ông cũng sẽ không có dịp khiển trách tôi điều gì... Tuy nhiên, tôi muốn hỏi ông thêm một câu nữa, một câu ngoại lệ. Ông tuyên bố rằng nếu tôi đặt chân lên được cả bốn bước chân vàng may mắn, tôi sẽ có tất cả. Vậy tôi muốn biết trong trường hợp tôi may mắn, tôi bước trúng cả bốn bước chân vàng may mắn, nếu tôi muốn có... nàng...

Tôi hướng về Kiều Xuân:

- Nếu tôi muốn cô Kiều Xuân là của riêng tôi, có được không ?

Kiều Xuân thốt lên một tiếng kêu nhỏ. Ma Vương nhô người về phía tôi, nhìn kỹ hơn như để dò xét. Nét mặt vô hồn của Y như lạnh lùng hơn. Ma Vương cũng không ngờ tôi hỏi câu đó.

Người cất tiếng nói sau câu hỏi của tôi là Hải Tùng:

- Ồ... anh Huy Giang, anh... đòi hỏi điều đó có lẽ bậy đấy... Chúng ta là bạn, là người nhà. Và hơn nữa, cô Kiều Xuân đã tỏ ra thành thật với anh. Cô ấy đã tỏ ý cho anh biết rằng cô ấy không có cảm tình với anh. Tình yêu là một cái gì tự đến, tình yêu không thể nài ép mà có...

Tôi cảm thấy giọng nói của Hải Tùng có âm thanh lo âu. Lão như muốn dàn hoà, như muốn làm dịu

con giận, nhưng làm dịu ai? Tôi hay Ma Vương? Tôi muốn biết rõ. Tôi cần khai thác trường hợp này. Họ bắt đầu thấy tôi là kẻ khó chơi và không ngốc nghếch, bị động như họ tưởng. Đêm qua, họ thắng tôi vì bất ngờ, vì họ đã tổ chức nhiều vụ bắt cóc mà tôi không hề ngờ. Nhưng qua sáng nay tôi với họ trở thành ngang tài, mặc dù họ đông người và tôi vẫn là một tù nhân của Ma Vương. Tôi có thể bị giết nhưng thua họ thì chưa chắc.

Trong các cuộc tranh chấp gay cân tốt độ ở cõi đời này, nhiều khi kẻ bị giết không phải là kẻ thua cuộc, nhiều khi chính vì thắng cuộc mà người ta bị giết. Ma Vương vẫn chưa nói gì.

Giọng nói của Kiều Xuân run lên vì xúc động:

- Làm vợ ... anh ? Không bao giờ. Nếu Ma Vương ép buộc tôi, tôi sẽ phạm tội, tôi sẵn sàng chịu đủ mọi cực hình để khỏi bị gần người như anh...

Nàng đứng bật dậy và đôi mắt sáng rực, đôi gò má ửng hồng. Tôi rời mắt nhìn nàng để gặp mắt Ma Vương:

- Ma Vương, tôi có nói gì đến việc xin cưới nàng đâu ?

Tôi hỏi thẳng Y, ngạo mạn và vô lễ một cách cố ý. Tôi muốn thấy phản ứng thật của Ma Vương, và khi muốn biết phản ứng thật của ai, tôi biết là tôi cần làm người đó không có thì giờ suy nghĩ. Để họ có thì giờ suy nghĩ là họ sẽ lẫn tránh được, hoặc sẽ giả dối.

Nhưng Ma Vương không mất bình tĩnh, không vội vàng như tôi hy vọng. Y vẫn trừng mắt nhìn tôi trong lúc Kiều Xuân dậm chân và đẩy mạnh cái ghế nàng ngồi ra sau lưng. Cái ghế đó đổ xuống sàn và nàng bước tới bên Ma Vương :

- Ma Vương... - nàng nói lớn – tôi cũng có một câu hỏi xin hỏi ông... Nếu tôi bằng lòng lên đài... ông có bằng lòng giao cho tôi gã đàn ông kia để tôi xử dụng theo ý tôi không?

Ma Vương rời mắt nhìn tôi để nhìn Kiều Xuân. Rồi Y lại nhìn tôi, sau đó Y nhìn lại Kiều Xuân. Đôi mắt không có mí của Y di chuyển từ mặt tôi qua mặt nàng. Rõ ràng là Y không tức giận, không bối rối, trường hợp này chỉ làm cho Y thêm thích thú. Khi Y nói, sự thích thú vang vang trong giọng nói lạnh lạnh:

- Với cả hai người, câu trả lời của tôi là... không. Kiều Xuân, tôi không trao người này cho cô vì hấn đã nhận lời thách thức của tôi. Dù có muốn, tôi cũng không thể làm trái lời tôi đã nói. Hấn có quyền được thử may rủi. Và, trong trường hợp hấn không may mắn, hấn phải phục vụ tôi, tôi có nhiệm vụ bảo vệ hấn suốt thời gian. Tôi có bổn phận cho hấn có cơ hội khác để thử may mắn nếu hấn đòi hỏi. Nhưng, khi hấn không còn dám nhận lời thách thức, lúc đó lại khác. Cô có thể nhắc lại lời yêu cầu của cô khi đó.

Ma Vương quay đầu về tôi:

- Còn với anh, Huy Giang... Tất cả những gì tôi vừa nói với Kiều Xuân cũng là để nói với anh. Nàng ngang hàng với anh. Nàng cũng có quyền được thử may rủi. Nhưng...

Tôi cảm thấy có một âm thanh gì khác lạ trong giọng nói của Ma Vương:

- Nhưng Kiều Xuân là người được tôi dành cho một số phận đặc biệt. Nếu nàng làm tròn những gì nàng phải làm, nàng sẽ trở thành một Nữ Chúa, một người ở trên tất cả mọi người. Nếu nàng tỏ ra không xứng đáng...

Y không nói hết câu. Y chỉ quay lại nhìn nàng bằng đôi mắt ghê rợn nói nhiều hơn lời nói ấy. Tôi nhìn thấy đôi gò má ửng hồng của Kiều Xuân tái dần rồi trở thành trắng bệch. Tôi nhìn thấy đôi mắt nàng chớp chớp rèm mi dài buông xuống, nàng nhìn xuống sàn nhà chứ không còn dám nhìn thẳng vào mắt Ma Vương. Trong bầu không khí nặng, im lìm bỗng có tiếng thủy tinh vỡ ròn. Bàn tay đang cầm cái ly rượu bằng pha lê của Hải Tùng đã bóp vỡ cái ly đó. Hải Tùng vội rút tay vào túi áo nhưng tôi đã trông thấy có máu chảy rò rỉ từ những ngón tay lão.

Ma Vương nhìn trừng trừng Hải Tùng :

- Hải Tùng – Y nói, giọng nửa đùa nửa thật – bàn tay mạnh như tay ông nhiều khi gây nguy hiểm cho... chính chủ nhân nó.

Hải Tùng cũng đáp nửa đùa nửa thật:

- Thừa Ma Vương... nhờ có lòng tin mà tay tôi trở thành mạnh đến thế. Tôi đang mơ tay tôi xiết cổ một người...

- Ông chỉ nên mơ thôi, đừng nên chạm đến căn cổ thật của kẻ đó...

Hải Tùng hiểu ngay đó là lời cảnh cáo của Ma Vương, lão mỉm cười, cay đắng và chua chát:

- Tôi không còn biết làm sao hơn ngoài việc mơ mộng. Bởi vì kẻ có cái căn cổ mà tôi muốn xiết đó đã chết cách đây mười năm rồi...

Không biết lão nói thật hay chỉ bày ra chuyện đó để che dấu tâm trạng đích thật. Ma Vương nhìn lão một lúc nữa như để tìm hiểu sự thật xong Y bỏ qua không nói gì nữa.

Ma Vương lại hỏi tôi:

- Huy Giang... Anh muốn bao giờ được lên đài may rủi?

- Lúc nào cũng được, vì tôi cảm thấy tôi đang có nhiều may mắn...

Ma Vương chấp nhận ngay. Y nói với Hải Tùng :

- Ông cho sửa soạn ngay đài may rủi. Cuộc thử thách sẽ xảy ra trong vòng nửa tiếng đồng hồ nữa. Kiều Xuân... Cô cho lệnh tất cả có mặt ở đền ngay lập tức.

Hải Tùng và Kiều Xuân cùng đứng lên và lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Tôi nhìn theo và thấy Kiều Xuân đi qua một khung cửa bí mật trong vách, còn Hải Tùng đi ra bằng khung cửa tôi đã đi qua để vào phòng này.

Trong nhiều phút dài, Ma Vương yên lặng nhìn tôi. Tôi ngồi thản nhiên hút thuốc, chờ Y lên tiếng nói trước.

- Huy Giang – sau cùng, Ma Vương lên tiếng – Tôi đã nói với anh rằng anh là người tôi thấy có

cảm tình. Tất cả những gì anh làm kể từ phút anh gặp tôi đều làm tôi thấy thích thú anh hơn. Nhưng tôi thấy cần phải cảnh cáo anh một điều: anh đừng bao giờ mơ mộng gì hoặc nghĩ đến chuyện làm hại Kiều Xuân. Anh không phải là kẻ duy nhất được tôi cảnh cáo điều ấy... Song, anh nên nhớ lời tôi đã nói. Đừng đụng chạm gì tới Kiều Xuân.

Ma Vương không nói gì đến sự trừng phạt nếu tôi không nghe lời. Nhưng lời nói của Y cho tôi thấy cả một trời đau đớn khi tôi phạm làm trái lời Y. Tôi mơ hồ biết rằng tôi sắp được biết nhiều hơn về Kiều Xuân và về sự có mặt của nàng ở đây. Và sẽ chính Ma Vương nói cho tôi biết.

Không mỉm cười, rất nghiêm trang để Y hiểu rằng tôi ghi nhận lời cảnh cáo đó, tôi đáp :

- Kể từ giờ phút này, tôi gạt nàng ra khỏi tâm trí tôi. Song, tôi có điều tò mò muốn biết. Ông vừa nói nàng là người được ông dành cho một số phận đặc biệt. Tôi muốn được biết về cái số phận đặc biệt ấy...

Giọng nói sang sảng của Ma Vương lại có những âm thanh quan trọng :

- Một số mệnh cao cả nhất... Chỉ có một người đàn bà ở đời này được hưởng cái số mệnh cao cả ấy. Tôi cần nói rõ hơn cho anh biết để anh nhận thức rõ hơn lời cảnh cáo của tôi khẩn thiết đến bậc nào. Tôi không ở lại cõi thế gian này mãi. Sớm muộn gì tôi cũng phải rời bỏ đây để đi tới những cõi đời khác. Khi thời gian đó tới, tôi sẽ nhường tất cả những gì tôi có ở cõi thế này cho con tôi. Mẹ của con tôi sẽ là nàng, Kiều Xuân.

Chương 9

Tôi tự cho tôi đã thắng nhiều điểm trong cuộc đấu trí giữa tôi và Ma Vương khi tôi nghe Y nói câu đó mà bề mặt, tôi vẫn giữ được thản nhiên. Ma Vương đã chọn Kiều Xuân làm vợ. Y thật nguy hiểm, Y có sự tự chủ rất cao. Y đã chọn nàng làm vợ vậy mà khi nghe tôi đòi chiếm hữu nàng như chiếm hữu một nữ nô lệ không có giá trị gì cả, Y vẫn thản nhiên không dùng dùng nổi giận. Tôi cần tỏ ra xứng đáng là kẻ đối thủ của Y. Mặc dầu trong lòng tôi thù hận đang dâng lên cuộn cuộn, tôi vẫn thành công trong việc đưa ly rượu lên và giọng nói của tôi không có gì khác ngoài sự ngạc nhiên vừa phải:

- Đó là một vinh hạnh lớn cho nàng. Xin ông tha lỗi cho tôi đã đại đột phạm thượng. Cổ nhân có câu: không biết là không có lỗi. Tôi vì không biết nên mới đòi hỏi như vậy. Tuy nhiên, tôi cũng ngạc nhiên vì sự lựa chọn của ông. Tôi tưởng ở địa vị ông, ông phải chọn nàng công chúa, một nữ hoàng, ít nhất, cũng phải là người có máu vương giả cao quý...

Tôi biết Ma Vương thích thú vì câu đề cao khéo léo của tôi mặc dù y ngăn tôi lại:

- Không.. - Giọng nói của Ma Vương có những âm thanh kiêu hãnh - Vì anh chưa biết rõ ràng, vì anh bị ác cảm chi phối nên không thấy đó thôi. Kiều Xuân có giá trị đích thực nhiều hơn bọn công chúa, nữ hoàng ở đời này rất nhiều. Nàng là một tuyệt phẩm ngang hàng với những tuyệt phẩm được tôi qui tụ ở đây. Nàng có sắc đẹp lại có trí óc. Nàng có nhiều năng lực sáng tạo và kiêu hãnh, can đảm, tận tâm. Những gì khác nàng còn thiếu, tôi sẽ cung cấp cho con tôi. Nó sẽ là... con Ma Vương, Tiểu Ma Vương. Tôi sinh ra nó và tôi sẽ huấn luyện nó. Nó sẽ hoàn toàn như ý tôi muốn.

- Con của Ma Vương ! - Tôi phụ hoạ.

- Đứa con riêng của Ma Vương ...

Y nói thêm, đôi mắt từ bao giờ vẫn vô hồn, lạnh lùng sáng lên tia lửa kiêu hãnh. Vài giây trôi qua, y lại nói:

- Huy Giang... Tôi chắc anh hiểu rằng trong sự lựa chọn này của tôi, trong việc tôi sáng tạo ra một đứa con... không có gì gọi là tình yêu tầm thường của loài người. Có thể có sự xúc động, nhưng yêu thì không. Xúc động như những vật đẹp, quý vẫn làm tôi xúc động. Tôi đã làm việc này nhiều lần nhưng những lần trước tôi đều thất bại.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao...?

- Chúng đều là con gái - Y trả lời và ánh lửa thoáng sáng trong mắt y đã tắt - Chúng làm tôi thất vọng và là những thất bại. Những thất bại không có quyền sống...

Tôi hiểu rằng đây không phải là lần thứ nhất con người quỷ quái này chọn đàn bà đẹp, khỏe mạnh, thông minh để chế tạo đứa con. Y đã làm nhiều lần nhưng y không thể chế tạo con trai, hay con gái tùy ý. Y muốn có con trai nhưng những người đàn bà được y chọn trước đây đã sinh ra toàn con gái. Và y đã giết chết những hài nhi vô tội đó. Y đã thủ tiêu những thất bại của chính y. Qua hành động trọng nam, khinh nữ này, tôi lờ mờ trông thấy người đàn ông Trung Hoa bên trong con người kỳ dị của Ma Vương. Bé Hiêu đã nói Ma Vương là người Nga lại Tàu. Rất có thể máu Tàu trong người y nhiều hơn máu Nga.

- Nếu... lần này với Kiều Xuân ông lại... Tôi muốn nói ông lại không được như ý...

Tôi đã thành công trong việc làm Ma Vương nổi giận. Y chồm lên như muốn chẹn cổ tôi.

Và y nói như gầm lên:

- Không được nói bậy... Không được nghĩ tới chuyện đó. Nàng sẽ sinh con trai. Nhất định là con trai. Ta nói là con trai, nó phải là con trai.

Tôi đã làm cho con người nguy hiểm này nổi giận. Giờ đây, tôi làm sao để thoát được phản ứng bất lợi của Y? Làm sao để không đến nỗi phải hạ mình xin lỗi Y? May sao Hải Tùng cứu tôi thoát khỏi tình trạng khó giải quyết ấy. Tôi nghe tiếng mở cửa và Ma Vương rời mắt nhìn tôi để nhìn người vào phòng.

Hải Tùng đứng ở gần cửa:

- Thừa Ma Vương. Mọi việc đã sẵn sàng.

Tôi vội đứng dậy. Tôi không vờ sốt sáng, tôi sốt sáng thực sự. Và khuôn mặt kỳ dị của Ma Vương trở lại lạnh lẽo như đá và vô cảm giác như trước.

- Đây đã đến giờ phút quan trọng của đời anh - Y long trọng nói - Chỉ vài phút mà thôi, nhưng trong vài phút ấy, tôi có thể trở thành nô lệ suốt đời của anh, thế giới này có thể là của anh. Ai biết có những

chuyện gì xảy ra trong thời gian ngắn ngủi mấy phút đồng hồ ấy?

Y không đi về phía cửa có Hải Tùng đứng chờ. Y đi tới một khung cửa bí mật khác ở góc tường bên kia:

- Bác sĩ Hải Tùng. Nhờ ông hướng dẫn thượng khách của chúng ta tới đài vinh nhục thay tôi.

Y nhìn tôi như con hổ nhìn con cừu non sắp làm mồi, tôi trông thấy đôi môi dày của Y mấp máy y hệt như khi Y sắp ăn một miếng thật ngon:

- Chúa tể thế giới..- Y nhắc lại, giọng ngạo nghễ, mĩa mai nhiều hơn là nói đến một sự kiện gì sắp xảy ra - Người là chủ nhân của Ma Vương? Biết đâu đây? Ai biết trước có những gì sắp xảy ra đây?

Y biến đi. Hải Tùng thở ra một hơi dài. Lão hỏi tôi:

- Anh muốn uống chút rượu trước khi đi qua đền thánh không?

Tôi lắc đầu. Tôi đang bị kích thích đến cao độ. Cảm giác kích thích nồng say hơn rượu, càng lúc càng tăng trong tôi.

- Anh biết và nhớ luật lệ rồi chứ ? - Hải Tùng nói mau và ngắn - Anh có quyền dẫm lên bốn trong số bảy bước chân vàng, anh có quyền ngừng lại và bỏ dở cuộc thử may rủi với bất cứ bước chân vàng nào anh đã dẫm lên. Hãy nhớ: một bước chân vàng của Ma Vương bắt anh phải làm cho ông ấy một việc, hai bước bắt anh phục vụ Ông trong một năm, ba bước... anh thuộc về Ông cả hồn lẫn xác suốt đời. Nếu chẳng may anh dẫm lên cả ba bước chân của Ma Vương, đời anh sống cũng như chết. Chẳng thà anh chết đi còn sướng thân hơn. Nếu anh may mắn đặt chân lên cả bốn bước chân may mắn, anh sẽ là chúa tể thế giới đúng như Ma Vương đã hứa. Ma Vương không bao giờ sai lời hứa. Điều cần nhớ nữa là: nếu khi đang bước lên đài, anh ngoảnh lại nhìn trái cầu ghi kết quả, anh sẽ mất tất cả những gì may mắn anh đã có. Anh sẽ phải đi lại từ bước đầu. Nhớ rõ cả chưa?

Tôi gật đầu:

- Nhớ hết. Chúng ta đi...

Dù có muốn nói nhiều hơn, tôi cũng không nói được, cổ họng tôi khô và nghẹn lại.

Hải Tùng đưa tôi tới một góc tường khác của gian phòng rộng. Lão chạm tay vào tường và một khung cửa mở ra. Chúng tôi đi qua đó lên vào một thang máy. Thang đi xuống. Như vậy là tôi biết toà lâu đài có đặt đài may rủi và những bước chân vàng ở sâu dưới lòng toà lâu đài này.

Cửa thang máy mở ngay vào đền. Người ta đã chờ sẵn tôi ở đây cũng như lần trước tôi được đưa tới trước và Lê Các là người tới sau cùng. Phòng rộng như mộng mênh vì ánh sáng huyền ảo làm cho mắt tôi không nhìn rõ tất cả. Tôi hy vọng Kiều Xuân đã có ở đây và tôi sẽ nhìn thấy nàng ngồi ở hàng ghế đầu, tôi nhìn nhưng không thấy nàng đâu hết. Và tôi chợt nhận thấy tôi run rẩy. Tôi tự rửa thềm và cổ trần tỉnh ngay, có thể chưa ai nhận thấy tôi vừa mới run rẩy cả người.

Hải Tùng đưa tôi chậm chậm đi tới chân đài. Nhìn lên, mắt tôi chạm mắt Ma Vương. Nhưng lúc đó, tôi đã trấn tĩnh được. Thần kinh của tôi hoạt động đều và hữu hiệu như trong một trận đấu trí mạng. Tôi

không thấy sợ hãi gì hết. Ma Vương ngồi đó, trong ngai vàng thấp, trong bộ áo đen tay áo rộng thùng thình như tay áo Tàu. Cảnh sắc giống hệt như đêm qua khi Lê Các đi lên đài. Nhưng tôi nhận thấy đêm qua có 14 tên vệ sĩ đứng sắp hàng hai bên thang, đêm nay chỉ có 2 tên. Gã hắc nô khủng khiếp cầm sợi dây thắt cổ làm bằng tóc đàn bà đêm qua đứng ngay dưới chân Ma Vương, đêm nay cũng không có mặt. Sự kiện có ít người đứng gác này cho tôi biết rằng Ma Vương chưa có ý định giết tôi đêm nay như Y đã có ý giết Lê Các đêm qua.

Nhưng có thật là Ma Vương đối với tôi như vậy không? Làm sao tôi biết chắc được Ma Vương sẽ làm gì tôi nếu tôi thiếu may mắn? Biết đâu đây chẳng là một cạm bẫy. Ma Vương dàn cảnh ít vệ sĩ để tôi tin rằng Y không muốn hại tôi, để tôi yên trí đi hết những bậc thang này trong đêm nay?

Cũng như Lê Các đã làm đêm qua, tôi cũng đứng ngây nhìn lên tìm hiểu ý định của Ma Vương qua nét mặt của Y. Tôi vẫn nhìn, vẫn tìm dù tôi biết trước là vô ích. Không ai có thể đọc được gì hết qua bộ mặt lạnh và nhẵn như đá tạc của Ma Vương.

Mắt tôi rời mặt Ma Vương để nhìn xuống. Bảy bước chân vàng lóng lánh trên những bậc thang đá dẫn tôi lên đài cao, lên ngai vàng với vương miện, vương trượng. Những bảo vật đó sáng rực trên cao, những viên đá quý lấp lánh mời gọi tôi. Một lần nữa, kích thích như một dòng điện chạy dài suốt đường xương sống tôi.

Nếu tôi may mắn, chỉ cần tôi may mắn.

Ma Vương đưa tay áo kéo cây cần ở giữa hai ngai vàng. Tôi nghe tiếng động cơ chuyển động lớn hơn đêm qua, vì lần này, chính tôi là người đứng ở dưới chân đài chứ không phải là Lê Các.

Y thủ hai tay vào tay áo rộng và lớn tiếng:

- Những bước chân vàng may rủi đang chờ kẻ bước lên chúng. Hãy bước lên để biết Người may hay rủi...

Tôi bước lên thang và đặt chân ngay lên bước chân vàng thứ nhất. Sau lưng tôi và bên trên trần, tôi biết, vết chân tôi vừa dẫm lên đã nổi sáng ở bảng báo hiệu. Vết chân vàng đó là của Phật hay của Ma Vương ?

Tôi lại bước lên, chậm hơn và dừng lại ở vết chân vàng thứ hai. Tôi không dừng lại đó để xét bằng trực giác xem đó là vết chân của Phật hay của Ma Vương, tôi có nên đặt chân lên nó hay không? Sự thực là máu cờ bạc đang dâng lên rào rạt trong tôi. Nó đã làm tôi quên ý định lúc trước là chỉ bước lên có một bước rồi ngừng lại.

Tôi đặt chân lên vết chân thứ hai. May hay rủi? Ma Vương biết nhưng tôi không thể biết...

Giờ đây tôi như người bị ma nhập, toàn thân tôi rung động những làn điện tham lam, thèm muốn. Những vết chân vàng dưới mắt tôi rung rinh như sống thực. Chúng kêu gọi tôi:

- Dẫm lên tôi... Mau đi... Tôi may mắn đây...

Bước chân thứ hai lớn tiếng hơn:

- Tôi mới là may mắn... Mau mau... Đặt chân lên tôi đi...

Trên cao kia, ngai vàng trống, vương miện và vương trượng chờ sẵn đó kêu gọi tôi. Tôi trông thấy bóng tôi trên ngai vàng, với vương miện rực rỡ trên đầu và vương trượng toả hào quang trong tay. Ma Vương đứng dưới chân và cả cõi ghê gian này là của riêng tôi.

Bỗng dưng, một luồng điện lạnh truyền qua người tôi. Tôi chợt tỉnh... Ánh sáng từ ngai vàng trên kia mờ đi và những vết chân vàng trên những bậc đài trông như vết chân của một loài thú nào đó chó không còn là vết chân người.

Tai tôi như nghe thấy tiếng người kêu lớn:

- Dừng lại... Thôi... Dừng bước lên nữa...

Kỳ lạ thay... Tôi nghe rõ tiếng nàng, tiếng của Kiều Xuân. Tôi nhìn lên Ma Vương, vừa thở vừa nói:

- Hôm nay... đủ rồi. Tôi xin ngừng.

Ma Vương trừng mắt nhìn tôi. Sau bộ mặt lạnh như đá ấy, tôi như thoáng trông thấy sự giận dữ, sự ngạc nhiên. Ma Vương như giận vì tôi ngừng lại được, như ngạc nhiên vì tôi thoát được sự thúc dục của cơn đam mê đang mạnh như vũ bão. Nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua. Y lớn tiếng:

- Đi nữa hay ngừng lại là quyền của Người. Người hãy nhìn lên coi. Bây giờ, Người đã có quyền nhìn lại đằng sau...

Tôi quay đầu lại nhìn lên trái cầu.

Cả hai bước chân vàng tôi đã đặt chân lên đều là những vết chân của... Ma Vương.

Chương 10

Tôi trở thành kẻ phục vụ Ma Vương trong một năm. Bất cứ việc gì Y bảo tôi làm, tôi đều phải làm. Suốt buổi chiều hôm đó, tôi nằm nghỉ trong phòng riêng. Tôi nằm suy nghĩ lại tất cả những sự kiện đã xảy ra và chờ mong tiếng chân của Bé Hiêu. Giờ đây, tôi đã chính thức trở thành người của Ma Vương, song tôi biết tôi vẫn còn bị coi chừng, bị đề phòng. Sau cuộc thử may rủi, tôi có ngổ ý được cùng về phòng riêng của Hải Tùng để uống rượu với lão, song lão từ chối tôi. Lão dùng tư cách bác sĩ khuyên tôi nên về nghỉ vì tôi vừa qua những giây phút hồi hộp có hại nhiều cho thần kinh. Tôi không làm khác được lời khuyên của lão.

Sở dĩ tôi muốn được đi theo Hải Tùng là vì tôi hy vọng được gặp lại Kiều Xuân trong ngày hôm nay. Giờ đây khi tâm trí đã bình tĩnh lại hoàn toàn, tôi thấy rằng lúc này tôi cần gặp lại Bé Hiêu hơn là gặp Kiều Xuân.

Trong lúc nằm dài trên giường suy nghĩ, tôi hồi tưởng lại cái cảm giác kỳ dị đã xâm chiếm tôi lúc tôi lên đài may rủi. Tôi đã quyết định chỉ bước đi nhiều lắm là hai bước chân vàng, tại sao lúc đó tôi lại như mê đi, tôi đã bị mất tự chủ trong một lúc. Từ trước, tôi vẫn yên trí tôi là kẻ tự chủ được trong mọi trường hợp, đã quyết định điều gì tôi làm được đúng như thế. Vậy thì có cái gì vô hình đã làm cho tôi mất trí hồi nãy?

Tôi cảm thấy hổ thẹn và ngạc nhiên, khó hiểu vì thái độ hồi nãy của tôi. Tuy nhiên, khi suy nghĩ lại

tôi cảm thấy một chút kiêu hãnh. Mặc dầu đã như bị mê đi, tôi vẫn còn tỉnh lại được. Tại tôi rõ ràng nghe thấy tiếng Kiều Xuân đã thầm kêu lên như thế và nhờ cảm thông, tôi đã nghe được tiếng kêu thầm của nàng. Hoặc đó là tiếng tiềm thức tôi và tôi tưởng tượng đó là tiếng Kiều Xuân, vì tôi đang mơ tưởng đến nàng.

Thái độ của Ma Vương cũng làm tôi thắc mắc. Tại sao Y lại có vẻ muốn cho tôi đi hết cả bốn bước chân vàng hôm nay ? Tại sao khi tôi tuyên bố đình chỉ cuộc thử may rủi, Y lại có vẻ như thất vọng? Y tin chắc là Y thắng tôi hôm nay ư ?

Vì sao Y lại có thể tin chắc được như thế ? Nếu trong cuộc may rủi, vì nguyên do nào đó mà mình tin chắc mình thắng thì còn gì là hồi hộp còn gì là hứng thú nữa? Tôi không tìm thấy lời giải đáp cho những câu hỏi đó. Và Bé Hiêu cũng không thấy tới. Sau cùng, với sự hầu hạ của lão Tôn, gã bồi phòng kiêm kẻ dò xét, canh giữ tôi ở đây, tôi trở dậy, tắm và bận y phục để đi ăn bữa tối. Tôn đưa tôi vào thang máy. Lần này, tôi được đưa vào một căn phòng rộng, nguy nga tráng lệ như phòng đại yến của những vua chúa thời La Mã còn toàn thịnh.

Quanh cái bàn bầu dục, tối nay tôi thấy có hơn mười người cả đàn ông lẫn đàn bà, ngồi với Ma Vương ngồi ở ghế chủ nhân.

Ma Vương bận y phục đại yến đen, trông thật long trọng. Tôi là kẻ đến bàn tiệc chậm nhất, song tôi được biết đó là tục lệ ở đây: kẻ mới nhập hội bao giờ cũng được đưa tới sau cùng khi Ma Vương nói:

- Anh Huy Giang... người bạn mới nhất của chúng ta.

Không giới thiệu gì hơn, Ma Vương chỉ cho tôi ngồi vào ghế dành cho tôi. Tôi cúi chào tất cả. Họ cười, gật đầu đáp lại rồi tiếp tục nói chuyện. Khi ngồi xuống ghế rồi tôi mới ngạc nhiên nhận thấy người ngồi bên phải tôi là một nữ kịch sĩ nổi tiếng đương thời. Không ngờ nàng là nữ đệ tử của Ma Vương. Tôi đưa mắt nhìn một vòng quanh bàn và thấy trong đám thực khách có một tay đua xe hơi vô địch quốc tế, một vị thẩm phán của Tối Cao Pháp Viện, một khoa học gia nổi tiếng trong giới vật lý quốc tế, nhà khoa học này là một trong số 10 nhân vật biết rành nhất về nguyên tử lực và vũ khí hạch nhân của thế giới. Thêm vào đó là một nhà doanh thương tuy trẻ tuổi nhưng đã là tỷ phú và có thế lực lớn trên thị trường thương mại; chỉ cần ông này đổi ý là thị trường quốc tế phải xáo trộn, thay đổi. Những khuôn mặt khác quanh bàn tiệc đều mang những vẻ thông minh đặc biệt. Tôi thậm chí đoán đây là những nam nữ đệ tử của Ma Vương hiện đang sống ở ngoài đời chứ không sống luẩn quẩn trong toà lâu đài này. Với sự trợ giúp ngầm của Ma Vương, họ trở thành những nhân vật quan hệ trong xã hội, và ngược lại, họ phải trung thành với Ma Vương, làm theo ý muốn của Ma Vương. Thực ra, triều đình của Ma Vương có nhiều kẻ thông minh, lợi hại hơn là tôi tưởng nhiều. Lẽ tất nhiên buổi tiệc hôm nay không có mặt tất cả đệ tử của Ma Vương ở ngoài đời. Chấn chấn phải còn có những đệ tử mà Ma Vương phải giữ bí mật, chỉ mình Y biết.

Kiều Xuân không có mặt, nhưng Phát, gã thanh niên cùng nàng đi bắt cóc tôi đêm trước, lại có mặt.

Phát ngồi gần tôi, bên tay mặt nữ kịch sĩ. Trong bữa cơm, tôi cố ý làm thân với Phát. Vì những lý do riêng, tôi không muốn gây cho tôi có kẻ thù ở đây. Tôi cần được cảm tình tối đa để có thể chống lại Ma Vương.

Lúc đầu Phát vẫn còn giận tôi nên hẳn trả lời tôi cằn cằn và cộc lốc. Nhưng sau đó, khi thấy rõ là tôi có ý dàn hoà và làm thân với hẳn, hẳn dịu dần đi. Hẳn uống rượu nhiều, song tôi nhận thấy dường như hẳn không dám uống tự do như hẳn muốn. Có điều đáng kể là càng uống nhiều Phát càng tỏ ra dễ dãi và vui tính. Nữ kịch sĩ cũng tỏ ra vui và thích thú góp chuyện với tôi và Phát.

Qua lời Phát, tôi được biết hẳn là một nhà hóa học và hẳn có một phòng thí nghiệm riêng đặt ngay trong lâu đài. Suốt ngày hẳn ở trong phòng thí nghiệm đó, trừ những lúc Ma Vương gọi đến hẳn. Hẳn nói nhiều để khoe cho tôi thấy tài năng của hẳn. Sự thực, hẳn là một hoá học gia có biệt tài và nhiều sáng kiến. Tôi nghĩ hẳn có thể biết nhiều về các chất ma túy kịch độc mà Ma Vương vẫn dùng để chế ngự bọn hắc nô. Tôi định tâm sẽ có một cơ hội khác, tôi dò hỏi Phát nhiều hơn, kỹ hơn về chuyện đó.

Bữa ăn tối nay diễn ra trong bầu không khí sang trọng, lịch sự và thân mật. Tôi có cảm giác - nếu không có Ma Vương với hình thù quái dị của Y ngồi chủ tọa, đây là một bữa tiệc của giới trí thức thượng lưu trong một hội quán trù danh ở giữa thủ đô. Món ăn ngon, rượu quý, khách ăn sang. Bữa tiệc chỉ hơi nặng nề một chút khi ông Thẩm Phán nhìn tôi và đề nghị cử tọa nâng ly uống mừng một khi chỉ còn "bước thêm một bước nữa là chết".

Mọi người đều uống mừng tôi, kể cả Ma Vương. Rồi Ma Vương cho lệnh mang một số bảo vật tới bàn tiệc cho mọi người chiêm ngưỡng. Số bảo vật được tồn trữ ở đây gần như vô tận. Mỗi lúc tôi lại thấy thêm một bảo vật của thế giới. Ma Vương có vẻ kiêu hãnh khi thấy cử tọa trầm trồ, ca ngợi những bảo vật của Y. Y tặng cho nữ kịch sĩ một chiếc vòng bích ngọc lẫn hồng ngọc mà Y nói là của nàng Lucrece Borgia ngày xưa. Tôi đoán nàng vừa làm một việc gì có công lớn với Ma Vương nên hôm nay mới được Y thưởng công cho món bảo vật quý giá đó.

Thái độ của Ma Vương làm cho tôi thêm thán phục Y - dù không muốn - Việc Y qui tụ bọn người này ở đây chứng tỏ Y không cần giữ bí mật nhiều. Y không sợ bị phản bội. Chuyện phản bội Ma Vương có lẽ là một chuyện mà đám đệ tử này chưa bao giờ nghĩ tới.

Sau cùng họ chào Ma Vương và tuân tự ra khỏi phòng.

Tôi cũng làm như họ nhưng Ma Vương nhìn tôi, lắc đầu:

- Huy Giang, ở lại đây.

Một lát sau chỉ còn Ma Vương và tôi trong phòng. Thực khách đã đi hết, bàn đã được dọn sạch bát đĩa, bọn đầy tớ cũng rút lui.

- Như vậy là...- đôi mắt không mí của Ma Vương sáng lên trên vành ly rượu - ...anh đã thua...

Tôi mỉm cười:

- Thua, nhưng không thua nhiều đến nỗi không sao còn cứu vãn được. Nếu tôi bước lên bước nữa,

có thể tôi đã xuống thẳng địa ngục.

- Một cuộc du hành không phải là không hứng thú. Một năm sẽ trôi qua rất nhanh, rồi sẽ đến ngày anh được thử may rủi lần nữa.

Tôi cười thành tiếng:

- Thử coi rủi đến chừng nào thì có, làm gì có may.

- Anh gặp rủi nhiều hơn may vì anh thử may rủi với Ma Vương... - Y lắc đầu như thấy tôi nói sai:

- Không, anh nghĩ lầm đấy. Kế hoạch của tôi về anh là để anh sống ở trên trái đất này. Bây giờ, Huy Giang, tôi đòi hỏi anh làm cho tôi công việc thứ nhất...

Tôi ngồi im, mạch máu có đập mau hơn, chờ Ma Vương nói.

- Tôi muốn nói với anh về bộ đồ trà bích ngọc của bà Lã Hậu. Vì có cảm tình với anh, tôi đã không cố tình và hết sức cướp lấy nó. Nhưng nó vẫn là một bảo vật chỉ có tôi mới xứng đáng được có nó. Tỷ phú Vương Sâm tuy giàu tiền nhưng cũng chỉ là một tên nhà giàu tầm thường. Hiện lão đã có bảo vật ấy do anh bán cho, vì nể anh, tôi không muốn chiếm lấy nó nữa, tôi sẽ bằng lòng đổi nói lấy một bảo vật khác đang nằm trong kho tàng riêng của Vương Sâm. Anh có nhiệm vụ đi lấy bảo vật đó về đây cho tôi. Việc làm không có gì khó, nhất là đối với người thông minh như anh. Đây là thử thách đầu tiên để anh được chính thức nhìn nhận như hiệp sĩ đời xưa trước khi được nhận là hiệp sĩ phải đơn độc đi làm một việc gì hào hùng...

- Tôi xin theo luật đó...

- Nhiều thế kỷ trước đây - Ma Vương bắt đầu kể - có một vị vương tử Ai Cập, cho vời người thợ kim hoàn thiện nghệ nhất của mình, một Benvenuto Cellini của thời đại đó, truyền lệnh sáng tạo một chiếc vòng đeo cổ cho công chúa. Đó là quà tặng cho nàng nhân ngày sinh nhật hay ngày nàng về nhà chồng, không ai thời này được rõ. Chỉ biết đó là chiếc vòng tuyệt đẹp làm bằng vàng quý, ngọc quý và bạc quý. Vòng có mang biểu tượng của Vương tử, một con diều hâu đậu trên cái đĩa vàng tượng trưng cho mặt trời, một con rắn tượng trưng cho đời sống quán quanh vòng. Người thời đó đồn rằng ai làm chủ cái vòng tuyệt hảo đó sẽ có tình yêu và sức khỏe suốt đời. Nhưng không ai có thể sống mãi để hưởng tình yêu và sức khỏe. Nàng công chúa chết đi, Vương tử quyền thế nghiêng trời một đời đó cũng chết, người nghệ sĩ kim hoàn tài năng thiên phú chế tạo ra tuyệt phẩm đó cũng chết. Chỉ có tuyệt phẩm là còn sống. Tuyệt phẩm không thể nào chết được...

Tôi kêu lên:

- Tôi biết ông nói đến bảo vật gì rồi. Đó là cái vòng của Mãng Xà Vương Tử.

- Đúng. tôi muốn có bảo vật đó. Và Huy Giang, anh sẽ đi lấy bảo vật đó về cho tôi.

Tôi nhìn Ma Vương. Y vừa nói là việc làm đầu tiên của tôi là một việc dễ dàng, nhưng theo tôi việc đi cướp Vòng Mãng xà Vương Tử là một việc khó. Vương Sâm tuy là chủ nhân bảo vật ấy nhưng biết đó là một bảo vật được nhiều người chiếu cố và lão có nhiều gia nhân và tử sĩ sát kín, vững chắc tới đâu,

cũng không thể giữ được bảo vật, nên lão đã dùng một phương pháp mới để giữ bảo vật, hoặc nói đúng hơn, là nhờ nhà nước giữ gìn bảo vật. Vương Sâm đã đem chiếc vòng quý gọi là Mãng Xà Vương Tử - không hiểu tại sao lại có cái tên lạ ấy đặt cho vòng. - cho bảo tàng viện nhà nước mượn để trưng bày. Bằng cách cho mượn này, Vương Sâm vừa được tiếng là hào sảng, vừa được chánh phủ cảm ơn, trọng nể và vừa được cơ quan bảo vệ quốc bảo của nhà nước canh giữ gìn bảo vật suốt ngày đêm. Tôi đã biết qua hệ thống đề phòng trộm cướp của Bảo Tàng Viện. Đoạt một vật nhỏ tầm thường nhất của Bảo Tàng Viện đó là một công phu và chưa chắc đã thành công, thất bại thì tù khổ sai chung thân nắm chắc trong tay. Chưa kể vòng Mãng Xà là bảo vật hạng nhất của Viện. Bảo vật được cất giữ ở trong một căn phòng nhỏ bằng kiếng dày, loại kiếng pha lê đặc biệt không có gì phá vỡ được, kể cả mìn hạng nặng. Chung quanh đó có hệ thống đèn điện tử gọi là mắt thần canh giữ và đặc biệt là còn có nhân viên canh sát thay phiên nhau ngồi coi giữ bằng mắt suốt ngày đêm.

Như nghe thấy trước những lời phản đối và kể khó của tôi, Ma Vương làm tôi yên lặng bằng câu nói:

- Tôi phải là chủ bảo vật đó. Anh phải đi lấy nó về và anh sẽ lấy được nó. Lẽ tự nhiên tôi sẽ chỉ cho anh cách lấy nó. Bằng cách nào ? Anh phải làm đúng lời dặn của tôi từng phút từng giây, không sai trệch một ly và anh sẽ thành công. Khi tôi nói không khó khăn tức là không khó khăn. Hãy lấy bút ra ghi, nhưng trước khi anh ra khỏi nơi này, anh phải ghi nhớ tất cả những lời tôi vào óc và hủy tờ giấy ghi chép đi.

Y ngừng nói chờ tôi lấy cuốn sổ tay và cây viết để lên bàn.

- Anh sẽ rời nơi này lúc 10 giờ 30 sáng mai. Chuyến trở về thủ đô của anh sẽ được tính toán thật đúng để anh xuống xe trước cửa Bảo Tàng Viện đúng 1 giờ trưa. Anh sẽ bận bộ y phục do thằng Tôn đưa cho anh. Đó là bộ y phục đặc biệt. Tôn nó cũng sẽ soạn cho anh đủ mọi thứ khác, như áo lạnh, nón nỉ, khăn tay v.v... Khi vào Bảo Tàng Viện, anh cũng tới gửi áo ngoài và nón nỉ ở phòng giữ y phục của Viện như tất cả mọi người.

Gửi áo xong, anh đi thẳng tới khu trưng bày cổ bảo ngọc. Anh có thể trò chuyện, gặp gỡ bất cứ ai có mặt ở đó, gặp và nói chuyện với càng nhiều người càng tốt. Nhưng phải nhớ đến 1 giờ 45, anh một mình đi vào khu phòng kiếng bên trong có bày vòng Mãng Xà. Anh đứng đó coi các bảo vật tới đúng 2 giờ. 2 giờ, anh đến sát phòng kiếng. Khu đó vẫn có hai người gác, một người đứng ở cửa phòng, một người ngồi bên trong phòng kiếng. Hai người đó có thể biết mặt anh không ?

- Tôi không biết chắc - tôi đáp - Vì tôi ra vào Bảo Tàng Viện luôn và hình tôi được đăng báo nhiều lần cùng với những bảo vật tôi tìm được, họ có thể biết mặt tôi và cũng có thể không.

- Biết hay không, không quan hệ gì lắm. Anh sẽ tìm lý do để hỏi chuyện cả hai tên gác đó, anh tự giới thiệu anh là nhà thám hiểm Huy Giang với họ và tất nhiên, khi có mặt anh bên phòng kiếng bảo vật, cả hai tên đó đều phải chú ý nhiều tới anh.

Sau khi làm cho hai tên gác biết là có nhà thám hiểm Huy Giang nổi tiếng ở bên phòng kiếng, anh lại đi xa chúng. Lẽ tất nhiên là hai tên đó phải ở lại nơi chúng gác, chúng chỉ có thể dùng mắt nhìn theo anh. Anh làm như chú ý tới những bảo vật trưng bày trong phòng kiếng để rồi đến 2 giờ 15 phút đúng, anh tới trước cửa phòng kiếng. Anh mở cửa bằng một dụng cụ tôi đưa cho anh, bước vào trong phòng kiếng, lấy chiếc vòng, bỏ vào cái túi đặc biệt làm thêm ở bên trong vạt áo bên trái của anh. Xong, anh bước ra, đóng cửa lại và ra khỏi Bảo Tàng Viện.

Ngỡ là nghe lầm, tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Và ra khỏi Bảo Tàng Viện ?

Y nhắc lại:

- Ra khỏi Bảo Tàng Viện.

- Dễ dàng như vậy sao ? - Tôi hỏi thêm một câu mỉa mai - Chắc là tôi cùng ra khỏi đó với hai tên lính gác ?

- Anh đừng chú ý gì tới hai tên đó. Cứ coi như không có chúng.

- Tôi thì tôi có thể coi như không có chúng ở đó, nhưng chúng chắc phải để ý tới tôi nhiều. Trừ phi hai tên đó cũng là người của ông. Dù cho hai tên đó có là tay sai đệ tử của ông chăng nữa, ông nhớ cho rằng khi tôi động tay tới cửa phòng kiếng, hệ thống mắt thần sẽ báo động và cả Viện sẽ rung động.

Ma Vương nghiêm trang gằn mạnh:

- Hãy nghe tôi nói, đừng ngắt lời tôi. Anh cứ làm theo đúng những lời tôi dặn: anh không để ý tới bọn gác, anh không cần để ý đến bất cứ một cái gì, bất cứ một sự kiện gì xảy ra quanh anh, bất kể chuyện lạ kỳ đến đâu. Huy Giang, anh phải nhớ kỹ điều đó. Đó là điều sống chết của anh. Anh chỉ chú ý đến một điều: mở cửa phòng kiếng đúng 2 giờ 15, lấy vòng, bỏ vòng vào túi áo riêng rồi bước ra, đóng cửa phòng kiếng lại và ra khỏi Viện. Anh sẽ không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết, ngoài những gì anh phải làm. Xong việc, anh trở ra phòng gửi áo, lấy áp mũ và đi ra cửa chính. Từng ấy việc làm anh mất 2 phút.

Ma Vương nói, tôi ghi lời Y vào trang giấy:

- Lúc ra khỏi cửa chính của Viện, anh bước sang bên phải khung cửa, cúi xuống buộc lại dây giày. Rồi anh đi xuống những bậc cửa để xuống vỉa hè. Anh vẫn không cần chú ý gì tới những chuyện xảy ra quanh anh. Tôi nói trước để anh khỏi bị ngạc nhiên. Nguyên do những chuyện đó, tất nhiên, là vì việc anh lấy chiếc Vòng Mãng Xà của Viện. Anh bước ra đầu phố bên phải của Viện. Và anh sẽ thấy một chiếc xe hơi màu xanh đậu ở đó, người tài xế đội nón lưỡi trai xanh, bận áo xanh, đang đứng đó lau cái đèn xe bên mặt. Anh mở cửa xe và ngồi vào xe. Anh đưa cho người ngồi trong xe ấy chiếc Vòng Mãng Xà. Lúc đó kim đồng hồ sẽ chỉ 2 giờ 20. Nhớ kỹ: không được chậm hơn 2 giờ 20 phút. Anh sẽ ngồi trong xe với người đó và xe sẽ chạy trong thủ đô đúng 1 tiếng đồng hồ. Tới 3 giờ 20, xe ngừng ở công viên Độc Lập. Anh xuống xe, đi ngang qua công viên để sang đại lộ bên kia, gọi tắc xi và đi về

Hội Quán Thám Hiểm.

- Về Hội Quán Thám Hiểm ư ?

Tôi đã định không ngắt lời Ma Vương, nhưng việc Y để tôi một mình trở lại hội quán là một việc tôi không hề ngờ, nên vì ngạc nhiên, tôi thốt ra lời.

Ma Vương gật đầu:

- Phải. Trở về Hội Quán Thám Hiểm. Về tới nơi, anh đi thẳng tới phòng tiếp tân, bảo nhân viên trực anh bận việc cần tỉnh trí nên không tiếp bất cứ ai, không nói chuyện bằng điện thoại với bất cứ nơi nào gọi đến. Anh nói rõ cho hăng biết rằng bọn phóng viên nhà báo sắp kếp đến tới đòi gặp anh, hăn có thể thay mặt anh nói với nhà báo rằng anh đang bận rộn và anh sẽ tiếp họ vào lúc 8 giờ tối. Việc đó sẽ làm hăn thấy rằng hăn quan trọng và chắc chắn sẽ làm đúng lời anh. Anh dặn thêm hăn là tới 6 giờ tối, hăn cho người mang lên phòng anh tất cả những nhật báo phát hành buổi chiều.

Y ngừng lại:

- Rõ ràng chưa ? Anh có cần hỏi gì thì hỏi đi..

- Tôi không cần hỏi gì ngoài vấn đề tôi sẽ nói gì với ông nhà báo ?

- Anh sẽ biết anh phải nói gì sau khi đọc hết những tờ báo phát hành chiều mai.

Y nhắc ly rượu và bảo tôi:

- Nhắc lại những gì anh phải làm ngày mai...

Tôi nhắc lại.

- Tốt... - Y gật đầu tỏ vẻ ngợi khen - Chắc anh cũng dư hiểu rằng tôi không mất công mang anh về đây chỉ cốt để nhờ anh làm những việc lặt vặt như việc này. Đây chỉ là một thử thách nhỏ theo cổ tục. Nhưng anh phải làm trọn nó. Huy Giang ..- vì sự sống chết của anh, anh phải lmm trọn nó.

Đôi mắt không mi có ánh sáng giống hệt như mắt rắn độc. Tôi biết chắc ngày mai tôi sẽ thấy nhiều chuyện lạ, nhất là tôi sẽ thấy thêm một khía cạnh mới trong tài tổ chức thần sâu của Ma Vương. Ngày mai, tôi chỉ là một con cờ di động trên một bàn cờ mà tất cả những nước đi đều đã được tính trước. Ngày mai, tôi sẽ biết rõ. Có hỏi gì thêm cũng là vô ích.

Và tôi không còn có gì nữa để nói với Ma Vương . Bao nhiêu lời cần nói ra, Y đã nói hết rồi.

- Việc mà tôi định trao anh làm sau này là một cuộc mạo hiểm vĩ đại, một việc khó khăn mà chỉ anh với những đức tính và kinh nghiệm của riêng anh mới có thể thành công. Còn bây giờ thì...

Y chạm tay vào một nút chuông điện:

- Anh phải về nghỉ. Đêm nay anh cần tránh xúc động. Tôi rất chịu khó bảo vệ cho những đệ tử của tôi, ngay cả với những người chưa hăn là đệ tử. Anh hãy về phòng và ngủ ngon...

Một khung cửa mở ra và Ba Tôn đứng đó.

- Ma Vương , tạm biệt ông.- Tôi nói.

- Tạm biệt anh - Y đáp - Dù có chuyện gì xảy ra trong ngày mai đi chăng nữa, tôi mong rằng tối mai

tôi lại được gặp mặt anh ở đây và đêm mai sẽ là đêm tốt lành hơn cho anh...

Bây giờ đã gần 11 giờ đêm, bữa ăn và cuộc nói chuyện với Ma Vương kéo dài hơn là tôi tưởng. Về đến phòng, tôi thấy tôi có sẵn ở đây mọi thứ tôi cần dùng trước khi ngủ. Căn phòng này không khác gì mấy phòng ngủ của tôi ở hội quán, điều khác biệt nhỏ nhất mà cũng lớn nhất là những khung cửa ra vào, cửa sổ. Sau hai ly rượu và chừng nửa tiếng đồng hồ sau, tôi lên giường tắt đèn.

Tôi nằm chờ Bé Hiêu tới.

Nằm mắt mở trong bóng tối, tôi suy nghĩ lại những lời Ma Vương vừa dặn và tôi phải làm trong ngày mai. Tôi đúng là một con cờ được Ma Vương di chuyển trên bàn cờ. Nói một cách khác hơn, tôi là một bộ phận nhỏ của một bộ máy lớn, tôi phải được ghép vào bộ máy lớn đó đúng chỗ, đúng lúc, nếu không máy đó sẽ trục trặc và tôi có thể bị nghiền nát.

Nhưng còn những bộ phận khác thì sao? Tỷ dụ một bộ phận nào khác không hoạt động đúng lúc, quá sớm hay quá muộn? Nhưng tôi tin rằng dù ngày mai có chuyện gì bất như ý xảy ra đi nữa, tính mạng của tôi cũng chưa bị nguy. Việc tôi làm ngày mai quả thật không có gì khó khăn. Nghĩa là tôi sẽ không phải dùng đến trí khôn và thủ đoạn ứng đối của riêng tôi, tất cả đều đã được Ma Vương tính trước. Bất cứ kẻ nào cũng có thể làm được việc lấy chiếc vòng Mãng Xà. Tôi chỉ làm việc đó dễ dàng hơn người khác đôi chút mà thôi.

Tôi cảm thấy tôi bắt buộc phải làm theo ý Ma Vương. Ngày mai chưa phải là cơ hội để tôi ra tay chống lại Y. Dù tôi có trở về Hội Quán Thám Hiểm tôi cũng chưa thoát được vòng kiểm soát của Y. Nhất là tôi vẫn chưa biết gì nhiều về tổ chức của Y.

Hơn nữa, tôi còn muốn gần Kiều Xuân ...

Với khuôn mặt diễm kiều của Kiều Xuân thấp thoáng ẩn hiện trước mắt, tôi ngủ thiếp đi. Bé Hiêu không tới và đúng như lời Ma Vương, tôi ngủ thật ngon....

Chương 11

Sáng hôm sau...

Trước khi Tôn tới đánh thức, tôi đã trở dậy và vào nằm trong bồn tắm. Khi Tôn đến, tôi nhận ngay, không đặt một câu hỏi bộ quần áo hần chọn cho tôi bận và những vật dụng tôi mang theo trong mình.

Bộ y phục tôi bận hôm nay bên ngoài không có gì khác với tất cả những bộ y phục khác đồng thời, chỉ có bên trong là một cái túi khá rộng. Tôi xem kỹ cái túi bí mật này. Miệng túi có một hàng những móc câu nhỏ. Tôi hiểu những móc câu này là để móc lấy chiếc vòng. Nhờ những cái móc này, vòng sẽ nằm im trong túi, không làm cho vạt áo nổi lên hình thù kỳ dị. Và dù chạy nhảy hay té ngã, vòng cũng không rơi ra được ngoài túi. Đây là sáng kiến riêng của Ma Vương để dùng vào việc đi lấy vòng Mãng Xà.

Tôn còn đưa cho tôi một cái áo ngoài bằng nỉ xám mới tinh. Tôi nhận thấy có tên tôi thêu trong miệng túi áo. Sau cùng hần đưa cho tôi một vật bằng thép xám có dây da. Tôi nhìn kỹ: đó là cái đồng hồ. Nhưng là một cái đồng hồ xấu xí, cục mịch kinh khủng. Không biết Ma Vương - người tỏ ra yêu

mền cái đẹp nhất đời này - tại sao lại có thể dùng được một kiểu đồng hồ đeo tay xấu đến thế này.

- Tôi đã có đồng hồ rồi. Còn đưa tôi cái đồng hồ này làm chi nữa ? - Tôi nói như vậy với Tôn.

- Tôi biết. Nhưng hôm nay ông phải đeo cái đồng hồ này. Vì cái này mới đúng với giờ phút của Ma Vương.

- Tôi hiểu...

Tôi thần phục sự cẩn thận của Ma Vương. Trong một công việc cần chính xác như việc tôi sắp làm, điều kiện đúng giờ vô cùng quan trọng. Tôi tháo chiếc đồng hồ của tôi ra đặt bàn, đeo chiếc đồng hồ riêng của Ma Vương vào tay. Rồi tôi hỏi Tôn:

- Còn chìa khoá mở tủ kiếng của bảo tàng viện?

- Thưa ông đây - hần đáp - để tôi chỉ ông cách dùng...

Hần cầm lên một vật bằng thép trông giống cái kéo và chỉ tôi cách dùng. Một lần nữa, tôi lại có dịp thần phục Ma Vương. Tôi đã nhiều lần trông cái tủ bằng kiếng bên trong bày chiếc Vòng Mãng Xà cùng nhiều bảo vật khác của Bảo tàng viện. Tuy chưa mở thử khoá tủ đó lần nào nhưng tôi tin chắc rằng chìa khoá này mở được.

Tôi ăn sáng ở trong phòng rồi với sự hướng dẫn của Tôn, tôi ra khỏi phòng để bước vào chiếc xe chờ đúng 10 giờ 30. Màn các cửa xe được bỏ xuống kín mít và buộc chặt. Tôi muốn hé mở để nhìn cảnh vật bên ngoài, xem toà lâu đài nằm ở vùng nào, nhưng thấy việc làm đó đại dột và vô ích, tôi lại thôi. Đây là chuyến công tác mà Ma Vương chỉ giao cho tôi làm để thử thách tôi, chỉ cần tôi tỏ ra không vâng lời là hỏng cả.

Đúng 1 giờ trưa, tôi xuống xe bước vào Bảo Tàng Viện. Trong óc thuộc lòng thời gian và những động tác tôi sẽ làm ở đây.

Tôi gửi áo ngoài và nón ở phòng giữ đồ và gật đầu chào đáp lại người thư ký ngồi ở phòng chỉ dẫn khi người này nhận ra tôi. Đi thẳng vào khu trưng bày đồ ngọc, tôi đi xem quanh quần trong khu đó nửa tiếng. Tới 1 giờ 45 đúng không sai một giây, tôi đi tới khu trưng bày cổ vật Ai Cập. Tôi không cần tự giới thiệu với người gác ở đây, vì anh này biết mặt tôi.

Đúng 2 giờ trên mặt đồng hồ của Ma Vương, tôi tới cạnh tủ kiếng đựng vòng Mãng Xà. Đúng như lời Ma Vương ở đây có hai người đứng gác. Một gác cửa phòng, một đứng gần tủ kiếng. Cả hai người này cùng tỏ vẻ không biết tôi.

Tới trước mặt người gác bên cửa, tôi nhã nhặn đưa cho y tấm danh thiếp và hỏi y vài câu liên can đến những bảo vật được trưng bày ở đây. Mặt y lộ vẻ hãnh diện khi nhận ra tôi là nhà thám hiểm trứ danh. Sau đó, tôi đi quanh trong phòng nhìn ngắm những cổ vật. Hai anh gác đến gần nhau, họ nói chuyện với nhau về tôi. Tôi liếc nhìn và thấy hai anh cùng nhìn tôi kính phục.

Đồng hồ Ma Vương chỉ 2 giờ 10. Chỉ còn 5 phút nữa thôi. Tôi nhìn quanh phòng và thấy lúc đó, rải rác trong phòng có tới 10 người đang đứng coi bảo vật. Có ba cặp vợ chồng đứng tuổi có vẻ đưa nhau

đi coi Bảo Tàng Viện chứ chẳng hiểu gì về cổ vật. Một thiếu nữ có vẻ là nữ nghệ sĩ. Một ông già tóc bạc. Hai người đàn ông trông có vẻ là giáo sư sử địa đứng nói chuyện với nhau. Một người đàn bà trông ngơ ngác như người không biết mình vào đây để làm gì...

Kim đồng hồ Ma Vương chỉ 2 giờ 14 phút... Tôi bỗng nghe tiếng chân người chạy rầm rập bên ngoài hành lang Bảo Tàng Viện, tiếng đàn bà rú lên rồi tiếng người la lớn:

- Bắt nó lại...

Một bóng người chạy vụt qua cửa phòng. Tôi nhìn thấy đó là bóng một người đàn bà. Một gã đàn ông đuổi theo, tay gã này cầm lưỡi dao sáng loáng...

Đồng hồ chỉ đúng 2 giờ 15. Tôi bước tới bên tủ kiếng, lấy chìa mở khoá đặc biệt ra tra vào ổ tủ kiếng. Khoá tủ bật mở dễ dàng.

Cuộc náo loạn bên ngoài tăng thêm phần ồn ào náo động. Mọi người trong phòng đều đổ xô ra hành lang. Cả hai anh gác cũng chạy ra cửa. Tôi thò tay vào tủ. Khi bàn tay tôi rút ra, chiếc vòng Mãng xà đã theo tay tôi ra khỏi tủ kiếng. Tôi bỏ vòng vào cái túi riêng trong áo, những móc câu quanh miệng túi giữ ngay lấy vòng.

Tôi bước ra. Một người gác nằm ngang cửa, một người đàn ông hồi nãy tôi thấy có vẻ là giáo sư đang cúi trên xác người gác, người thiếu nữ có vẻ là nữ nghệ sĩ ngồi dựa lưng vào tường, tay che mặt, khóc nức lên như người điên. Từ phòng ngoài vang lên một tiếng người đàn ông rú lên...

Tôi vẫn bước đều ra khỏi Bảo Tàng Viện. Tôi vào phòng gọi y phục và tự lấy chiếc áo ngoài và cái mũ nỉ của tôi, người giữ phòng này chạy đi đâu mất. Tôi đành hoảng bận áo, đội mũ và đi ra ngoài.

Theo đúng lời dặn của Ma Vương, vừa ra khỏi cửa, tôi bước qua bên phải, cúi xuống buộc dây giày. Lúc đó, tôi thấy có một bóng người từ bên ngoài vụt chạy vào trong viện.

Đứng thẳng người lên, tôi đi xuống những bậc thềm trước cửa Bảo Tàng Viện. Dưới vỉa hè có hai người đàn ông đang vật lộn, đấm đá nhau. Một số người đã đứng xúm chung quanh coi trận đấu. Tôi thấy một cảnh sát viên hấp tấp chạy tới. Tất cả mọi người ở trước cửa viện lúc đó đều chú ý nhìn trận đánh lộn, không ai nhìn thấy tôi bước ra.

Tôi đi ra đầu đường. Ở đây đã đậu một chiếc xe sơn xanh, người tài xế không để ý gì đến trận đánh lộn đang diễn ra trước cửa Viện Bảo Tàng, y đang mãi lau cái đèn trước của chiếc xe như một anh tài xế mẫn cán lau chùi cho cái xe nhân lúc nhàn hạ.

Thấy tôi đi tới, người tài xế ngừng tay lau xe để mở cửa xe cho tôi. Trước khi bước vào xe, tôi còn dơ tay nhìn đồng hồ. Đôi kim đồng hồ của Ma Vương chỉ 2 giờ 19 phút.

Tôi bước vào xe. Rèm cửa xe này cũng buông kín và khi cánh cửa sau lưng tôi đóng lại, trong vài giây đồng hồ mắt tôi chưa trông rõ người ngồi sẵn trong xe.

Xe chạy. Có người chuyển động bên tôi, có tiếng người nói, giọng rung động như đang cảm xúc mạnh:

- Anh bình an chứ, anh Huy Giang?

Giọng nói của người đó làm tôi rùng mình... Vì đó là giọng nói của Kiều Xuân....

Chương 12

Tôi đánh bật lửa như để châm điều thuốc lá. Kiều Xuân vội ngoảnh mặt đi nhưng tôi đã trông thấy đôi mắt nàng rung rung lệ và làn da mặt nàng trắng xanh. Tại sao nàng lại khóc? Nàng xúc động vì lo sợ cho tôi ư?

Không dám tin ngay như thế, tôi nói:

- Tôi bình an. Cảm ơn cô. Tất cả mọi việc diễn ra từ lúc tôi đặt chân vào Bảo Tàng Viện đều xảy ra đúng hệt như sự tiên đoán và sắp xếp của Ma Vương. Tôi đã làm xong công tác. Chiếc vòng Mãng Xà hiện nằm trong túi tôi.

- Tôi... không... lo sợ vì... cái vòng...

Giọng nói của nàng thôn thức và nghẹn ngào.

Nàng đang xúc động - tôi chưa biết vì sao nhưng thực sự là nàng đang xúc động - nói là nàng xúc động vì cái vòng Mãng Xà là vô lý, tôi có thêm tin tưởng nàng xúc động vì lo cho tôi. Sự tin tưởng ấy làm tôi can đảm hơn, tôi xích tới ngồi gần nàng hơn. Cũng có thể hôm nay nàng xúc động vì chuyện Ma Vương đã chọn nàng làm mẹ của con y sau này. Có thể là trước đó nàng chưa biết là số phận của nàng nhưng hôm qua, vì tôi bày đặt ra chuyện xin Ma Vương giao nàng cho tôi nếu tôi may mắn và làm cho Ma Vương phải nói ra ý định của y về nàng, nàng mới biết rõ. Tuy nhiên, tôi phải giả vờ như chưa biết gì hết để đó biết thêm:

- Đây là công tác đầu tiên của tôi nên tôi rất mừng khi thấy tôi thành công. Chắc Ma Vương sẽ hài lòng vì tôi. Theo lệnh của Ma Vương, tôi xin trao bảo vật lại cô. Chiếc vòng đây...

Tôi thò tay vào lòng túi:

- Trong xe có đèn không cô ? - Tôi ngừng lại để hỏi nàng. - Tôi cần ánh sáng để khỏi làm hư đến bảo vật...

Nàng nói nhỏ như tiếng thì thào:

- Đừng bật đèn. Cứ đưa cái đèn quỉ đó cho tôi là được rồi.

Tôi cười lên tiếng. Dù lúc đó tôi thương hại nàng, tôi cũng không sao không cười thành tiếng. Bàn tay nàng đưa tới, gấp bàn tay tôi. Tôi nắm lấy tay nàng và nàng không rút tay về. Một lát sau, tự nàng xích lại gần sát tôi, nàng ép má vào ngực tôi như một đứa trẻ sợ hãi. Nàng khóc. Tôi biết nàng khóc nhưng không nói gì cả. Tôi chỉ một tay nắm bàn tay mềm mại của nàng, tay kia vòng sang ôm vai nàng, để mặc cho nàng khóc. Kiều Xuân khóc như một đứa trẻ. Tôi đã hiểu tâm trạng nàng: nàng sợ khi thấy mình sẽ có ngày trở thành vợ Ma Vương. Nàng khóc trong bóng tối và tôi ngồi trong bóng tối ôm nàng, rửa thẳm Ma Vương bằng những câu chửi rửa thẳm độc nhất mà tôi được biết.

Một lúc lâu sau, như cơn khóc làm nàng dịu bớt, nàng ngồi xa tôi và cười nhẹ:

- Cảm ơn anh - Giọng nói của nàng trở lại thản nhiên. Nàng trở lại là cô thiếu nữ đẹp, tinh quái mà

tôi đã gặp đêm nào trong chuyến xe điện - Tuy anh không nói gì nhưng là người có biệt tài an ủi người khác.

Tôi nói thẳng:

- Cô Kiều Xuân. Tôi không muốn phải đấu trí với cô nữa. Cô đang sợ hãi đến cao độ. Cô biết tại sao và tôi cũng biết.

- Ủa... tại sao tôi lại sợ hãi nhỉ? Mà lại còn sợ hãi tới cao độ ư ?

- Sợ vì cái số phận mà Ma Vương dành cho cô. Cô đã biết rõ đó là số phận gì rồi. Nếu cô còn chưa biết rõ, cô nên để tôi nói cô nghe, chính Ma Vương đã nói cho tôi nghe, sau khi cô ra khỏi phòng.

Yên lặng một lúc rồi từ trong bóng tối, tiếng nói của nàng tới tai tôi nhỏ, rung động và tuyệt vọng:

- Hắn muốn... lấy tôi. Hắn sẽ lấy tôi... Tôi sẽ tự tử nhưng tôi sợ tôi thiếu can đảm. Trời ơi. Trời...

Tôi phải làm gì bây giờ? Trời... Ai giúp tôi bây giờ?

- Tôi có thể giúp cô. Tôi sẵn sàng liều chết để giúp cô nếu cô bằng lòng cho tôi được giúp cô.

Không trả lời ngay, nàng ngồi yên và cố gắng tự chủ. Đột nhiên, nàng bật đèn trong xe và nhìn thẳng vào mắt tôi với đôi mắt đầm lệ của nàng, nàng nói như người đang có một quyết định lớn ở đời:

- Anh Huy Giang , anh cho tôi biết hôm vừa rồi ở trong đèn, khi anh đi lên đài may rủi, tại sao... cái gì đã làm cho anh ngừng bước lại sau khi anh dẫm lên vết chân vàng thứ hai?

Tôi đáp ngay:

- Vì tôi nghe thấy tiếng cô bảo tôi dừng lại.

Cổ họng nàng phát ra một tiếng nghe như tiếng nấc.

- Anh nói thật chứ ?

- Cô nghĩ rằng tôi có thể bày ra một chuyện kỳ diệu như thế được ư? Lúc đó tôi nghe rõ tiếng cô, như cô đang đứng bên cạnh tôi, như cô nói ngay vào tai tôi. Lúc đó tôi đang mê đi. Tôi bị mất hết ý chí. Nhưng vừa nghe tiếng cô, tôi tỉnh lại ngay. Ma Vương không còn làm gì nổi tôi nữa...

Kiều Xuân thốt lên một tiếng: "Ồ..." nửa kinh ngạc, nửa như vui mừng. Tôi thấy nàng vẫn còn xúc động nhưng mắt nàng sáng long lanh và má nàng không còn xanh xao lắm nữa.

Nhìn vào mắt nàng, tôi hỏi:

- Cô gọi tôi lúc đó, phải không?

Nàng gật gật đầu:

- Tôi ngồi trong bóng tối lẫn với họ, nhìn anh... Khi bước chân thứ hai sáng lên ở bên phía Ma Vương, tôi đã dùng hết sức mạnh của tinh thần tôi để kêu gọi anh, để bảo anh ngừng lại... Chỉ một bước nữa thôi là anh chết. Tôi cầu nguyện Thượng Đế. Xin Người dùng quyền phép vạn năng làm cho anh nghe được tiếng tôi. Và anh đã nghe thấy tiếng tôi. Anh đã nhận ra tiếng tôi... Nhưng anh sẽ không thể nghe thấy tiếng tôi... nếu... không có...

- Nếu không có gì ?

- Nếu không có một sức mạnh vô hình nào ở ngoài chúng ta đã tới giúp chúng ta...

Bây giờ đôi gò má nàng trở nên hồng hào. Tôi biết sao nàng lại đỏ mặt. Lời nàng vừa nói không đúng hẳn như ý nàng muốn nói. Nàng muốn nói tôi đã không thể nghe tiếng nàng nếu giữa hai chúng tôi không có tình yêu.

Nhưng tôi thấy tôi không nên tiến xa hơn nữa. Phải để cho Tình Yêu có thời giờ để thở, hãy để cho Tình Yêu đến dần dần. Tình Yêu không thích bị xô đẩy, bị níu kéo. Ta có thể xô đuổi Tình Yêu và Tình Yêu vẫn đến nhưng ta không thể chạy theo Tình Yêu để níu nó lại để kéo nó lại gần ta khi nó chưa thích. Hai nữa, trong trạng thái tinh thần gần như tuyệt vọng của Kiều Xuân, việc để nàng tin là có một sức mạnh vô hình, ở ngoài hai chúng tôi, giúp nàng chống lại Ma Vương cũng là một việc hay.

Tôi đổi chuyện:

- Tất cả những người ở gần Kiều Xuân không ai chịu giúp Kiều Xuân hay sao?

- Không ai dám chống lại Ma Vương - nàng đáp - Hải Tùng là người gần tôi nhất, thương tôi nhất. Nhưng ông ấy cũng không dám chống lại Ma Vương. Ông ấy có thể làm tất cả mọi chuyện để bảo vệ tôi trừ việc làm trái ý Ma Vương... Tất cả mọi người đều như thế. Không phải chỉ vì sợ mà thôi. Anh đã thấy Hấn xử trị Lê Các ra sao đó. Nhưng còn vì nhiều nguyên nhân nữa. Hấn trả công cho họ rất hậu. Ai trung thành với Hấn được hưởng nhiều thứ. Không những chỉ có tiền mà thôi. Hấn còn cho họ nhiều thứ khác. Người đời không phải chỉ thích tiền. Mà Hấn còn nhiều thứ khác ngoài tiền bạc...

Vô tình, tôi nói:

- Cô muốn nói đến ma tuý ư ?

Nàng cười nhẹ:

- Tôi biết anh có ý giả vờ ngu dốt. Anh không thể dốt đến như thế. Tôi muốn nói đến danh vọng, tài ba. Ma Vương có thể làm cho người ta trở thành kẻ tài hoa. Hoặc có sắc đẹp... Hy vọng nữa. Cả những người rủi phải làm nô lệ cho Hấn suốt đời vẫn còn có hy vọng có một ngày nào đó được thử lại may rủi...

- Có kẻ nào được hưởng trường hợp đó chưa ?

Tôi hỏi. Nàng đáp:

- Có. Trường hợp đó đã xảy ra rồi. Nhưng đừng tưởng hấn làm như vậy vì lòng thương người dốt. Hấn chỉ là kẻ sành tâm lý người đời. Hấn biết làm những gì có lợi nhiều cho Hấn. Cho một vài kẻ được dịp may thứ hai. Hấn giữ cho cả trăm kẻ khác không vì tuyệt vọng mà liều chết làm phản Hấn...

Tôi lại đột ngột hỏi:

- Kiều Xuân... Tại sao cô lại tin rằng tôi không giống những người đó?

- Vì anh không tự ý phục vụ Hấn. Vì anh đã chống lại Hấn hôm anh lên đài may rủi. Vì anh đã không bị mê hoặc bởi những bước chân vàng quyến rũ đó...

- Tôi đã chẳng bị mê hoặc rồi đó thôi...? Nếu lúc đó cô không gọi tôi...

- Hấn chưa thắng anh, tôi biết - nàng thì thầm - Hấn sẽ không bao giờ thắng được anh hoàn toàn như Hấn đã thắng những người kia. Anh không thể để Hấn thắng anh..

- Cô nói đúng ý tôi...

Tôi đã hoàn toàn tin Kiều Xuân khi nói với nàng câu đó. Nếu nàng về kể lại lời tôi với Ma Vương, tôi có thể bị nguy. Nhưng tôi tin rằng nàng cũng thực tình. Nếu không, nàng không gọi tôi và tiếng gọi của nàng nếu có không thể tới tai tôi được.

Nàng đưa bàn tay ra và chúng tôi lại nắm tay nhau. Một lát sau, tôi nhìn xuống mặt đồng hồ và giật mình:

- Chúng mình chỉ còn được ngồi với nhau có 10 phút nữa thôi. Chúng mình cần phải gặp lại nhau để hoạch định một kế hoạch. Chúng mình phải tìm cách gặp lại nhau ngay.

Trong khi đó chúng mình vẫn phải tiếp tục đánh lừa Ma Vương. Nàng gật đầu:

- Đánh lừa Ma Vương là việc khó nhất. Bây giờ chắc anh đã hiểu tại sao tôi lại có thái độ ác cảm với anh rồi chứ ?

- Tôi đã nghi ngay từ đầu - Tôi mỉm cười - Trước khi nghe Ma Vương nói cho tôi biết ý định của Hấn về Kiều Xuân, tôi đã nghi ngờ có một cái gì đó. Chính vì vậy tôi mới nẩy ra ý xin cô để khiêu khích cho Hấn phải nói ra...

Nàng quay mặt nhìn đi:

- Không đúng hẳn. Tôi biết anh muốn xin tôi thực tình..

Tôi lại nhìn đồng hồ. Chỉ còn có 6 phút nữa thôi, sáu phút đồng hồ thật quý báu. Tôi hỏi vội nàng:

- Kiều Xuân... Cho tôi biết đúng lúc nào Kiều Xuân nghĩ rằng tôi là người có thể đưa Kiều Xuân ra khỏi móng vuốt của Ma Vương?

Đúng như tôi nghĩ, nàng thì thầm:

- Lúc anh hôn em...

- Và em nẩy ra sáng kiến tỏ thái độ thù ghét anh từ lúc nào?

- Lúc anh... sắp ngừng hôn em...

- Tại sao ngay lúc đó em lại thấy cần phải có thái độ thù ghét anh, em có biết không?

Nàng ngây thơ:

- Không, tại sao?

- Tại vì... như thế này...

Tôi buông tay nàng ra để ôm nàng, kéo nàng lại và hôn nàng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ tôi và nòng nà hôn lại tôi.

Tôi nói nhỏ vào tai nàng một lát sau:

- Thật lạ kỳ. Đúng lúc em tỏ vẻ thù ghét anh nhất thì anh lại nghĩ rằng em đã yêu anh.

- Ồ,... Anh...

Nàng thở ra và lần này nàng hôn tôi trước.

Xe chạy chậm lại. Tôi rửa thầm Ma Vương nhưng vẫn phải làm theo lời Y là sửa soạn để ra khỏi xe. Tôi trao cho Kiều Xuân cái vòng và hạ giọng dặn dò:

- Trong lâu đài có một gã thợ điện... Người gã bé nhỏ. Gã tên là Bé Hiêu. Em biết gã không?

Nàng ngạc nhiên, mắt mở lớn:

- Em có biết gã... Nhưng mà...?

- Khi về đến nơi, em hãy tìm gặp gã ngay. Anh không có thì giờ để giải thích cho em rõ, em chỉ cần biết gã là người đã quen anh từ lâu. Có lần anh cứu mạng, gã trung thành với anh lắm. Em có thể tìm được gã. Em hãy bảo gã tìm hết cách tới phòng anh ngay trong đêm anh trở về lâu đài. Bằng mọi cách...Anh cần gặp gã. Em nhớ chưa?

Nàng gật đầu:

- Em hãy tìm cách theo gã tới gặp anh nữa..Nghe..

Nàng lại gật đầu.

Tôi nhìn đồng hồ. Chúng tôi còn được gần nhau 40 giây đồng hồ nữa. Chúng tôi dùng 40 giây quý báu đó vào việc xứng đáng.

Xe ngừng.

Tôi dặn nàng lần cuối:

- Nhớ gặp ngay Bé Hiêu. Hãy tin tưởng ở Tình Yêu của hai ta...

Mở cửa xe, tôi bước ra đường. Cửa xe đóng lại và xe lăn bánh đi ngay bỏ tôi đứng lại bên công viên. Theo đúng lời dặn, tôi đi vòng công viên sang phố đông bên kia.

Trên đường đi, tôi trông thấy một người ăn bận y hệt tôi đi ngược chiều. Khi hắn đi ngang mặt tôi, tôi dừng lại sững sờ nhìn hắn. Hắn chính là kẻ đã giả làm tôi, kẻ tôi đã gặp đêm hôm tôi bị bọn Hải Tù , Kiều Xuân tới bắt đi. Đúng hắn rồi. Tôi muốn đi theo hắn nhưng ngừng lại kịp. Nếu đi theo hắn, tôi làm trái lệnh Ma Vương. Tôi chưa muốn làm trái ý Ma Vương lúc này vì tôi còn muốn được trở về lâu đài để gặp Kiều Xuân, để được gần Kiều Xuân, để tìm cơ hội cứu nàng. Tôi đành quay bước và tiếp tục đi thẳng.

Tới đầu phố bên kia, tôi vẫy tắc xi về Hội Quán Thám Hiểm. Nhớ lại giây phút ngồi trong xe với Kiều Xuân, tôi thấy sung sướng tuyệt vời. Màu nắng ngời hồng ngoài xe, đường phố vui tươi, người người đều hơn hờ. Tôi lâng lâng như mọc cánh bay, tôi muốn hét lớn, muốn cười to, muốn nói cho tất cả mọi người biết là tôi vừa mới yêu, đang yêu và tôi được yêu. Tình yêu tràn ngập trong tôi.

Một cảm giác sung sướng. Chợt, cảm giác huyền diệu mất đi khi lý trí trở lại. Tôi không chỉ yêu không là đủ, tôi còn phải cứu người tôi yêu! Tôi sẽ làm gì để cứu nàng đây? Lại còn vụ đi lấy chiếc vòng bảo vật hôm nay cho Ma Vương nữa? Tôi sẽ làm sao để thoát khỏi bị nghi ngờ? Tôi là người khách cuối cùng đứng cạnh tủ kiếng trưng bày chiếc vòng. Hai người gác sẽ nhớ tôi và khai tôi ra. Giờ

này chắc chắn người ta đã biết là mất cái vòng và tôi chắc chắn là kẻ bị nghi ngờ là thủ phạm. Ma Vương chỉ sắp đặt kế hoạch cho tôi đến lấy bảo vật chứ không dặn cách thoát thân. Hay là Y muốn cho tôi bị bắt?

Với một tâm trạng bất an và hoang mang, tôi từ xe tắc xi bước xuống cửa Hội Quán Thám Hiểm.

Tôi bước tới quầy tiếp tân. Gã thư ký trẻ tuổi tóc bông, mặt hơi dài ở đây tươi cười chào tôi:

- Ông về sớm vậy, ông Huy Giang ?

Gã đưa chìa khoá phòng cho tôi. Lẽ tất nhiên gã không hề ngờ rằng anh chàng Huy Giang vừa trao chìa khoá này cho gã giữ hồi nãy với tôi là hai người khác nhau. Mấy ngày nay, gã và tất cả mọi người vẫn giao thiệp, cười nói, chào hỏi anh chàng Huy Giang giả hiệu mà không ai biết, không ai ngờ. Người giả làm tôi chắc chắn phải là một kịch sĩ có tài.

Cầm chìa khoá phòng trong tay, tôi nói với gã:

- Chiều nay tôi bận việc. Tôi phải viết vài tài liệu quan hệ nên cần tỉnh trí. Chú nhớ dùm tôi. Không được để cho bất cứ ai lên phòng tôi hoặc gọi dây nói cho tôi về bất cứ chuyện gì. Nhớ chưa? Rất có thể sẽ có nhiều người tới hỏi tôi hoặc gọi điện thoại đến, chú hãy trả lời họ là tôi đi vắng. Nếu họ là phóng viên nhà báo thì chú cho họ biết là tới 8 giờ tối nay, tôi sẽ tiếp họ. Đến 6 giờ, chú nhớ mua dùm tất cả nhật báo phát hành buổi chiều, cho người đem lên phòng tôi. Đừng cho đem sớm hơn. Và nhớ đừng để bất cứ ai làm phiền tôi vì bất cứ lý do gì.

- Thưa vâng - Gã thư ký nhanh nhẹn đáp - Tôi để ngay lên ngăn đựng chìa khoá của ông một cái chìa khoá khác. Trò đó sẽ làm cho họ tin rằng ông đi vắng chưa về.

Tôi lên phòng. Sau khi khoá cửa lại cẩn thận, tôi nhìn quanh tìm dấu vết của kẻ giả làm tôi đã sống ở đây mấy ngày đêm vừa qua. Không có gì lạ đáng kể. Trên bàn còn để tập thư từ của tôi mới đến từ vài ngày nay. Cũng không có gì quan trọng. Thư nào cũng được mở coi. Có hai bức thư mời dự tiệc. Kẻ giả làm tôi đã viết thư trả lời thay tôi. Bản phụ của thư trả lời do giấy các bon ghi lại còn dính vào thư mời. Tôi coi kỹ lại chữ ký giả. Tên giả mạo đã ký đúng hết chữ ký của tôi. Thư trả lời từ chối cả hai bữa tiệc, nêu lý do tôi đi vắng không có mặt ở thủ đô trong hai ngày ấy. Tôi tự hỏi hai ngày đó tôi sẽ ở đâu ?

Bên cạnh bàn máy chữ của tôi có một tập tài liệu dày. Mở coi tôi thấy đó là tài liệu viết về những bảo vật của Trung Hoa cổ, mang chữ viết tay của tôi ghi thêm trên từng trang. Tập tài liệu được đề gửi cho ông Thẩm phán nổi tiếng dự bữa tiệc đêm qua của Ma Vương cùng tôi trong lâu đài. Tôi không hiểu mục đích việc gửi tập tài liệu này cho ông Thẩm phán, song việc này làm cho lòng tin của tôi ở Ma Vương trở lại.

Cảm thấy dễ chịu hơn, tôi soát túi các bộ quần áo của tôi treo trong tủ. Kẻ giả mạo tôi không để lại một tờ giấy nhỏ. Tôi lên giường nằm nghỉ và suy nghĩ về kế hoạch đối phó Ma Vương. Đến 6 giờ, có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa. Gã thiếu niên bồi phòng tên là Tuấn đứng đó, tay ôm một chồng báo. Mắt gã

nhìn tôi ngạc nhiên, tò mò và rõ là gã muốn hỏi tôi nhiều chuyện. Gã không thể ngạc nhiên hơn tôi khi tôi đọc những trang báo có đăng tin về tôi.

Những dòng chữ tí lớn trên trang nhất tờ báo đập vào mắt tôi:

ÁN MẠNG KHỦNG KHIẾP XẢY RA TRONG BẢO TÀNG VIỆN: BA NGƯỜI CHẾT

Một thiếu phụ bị tình nhân cũ dùng dao nhọn đâm chết trước mắt nhân viên canh giữ bảo vật. Người tình mới của thiếu phụ cũng có mặt tại đó đã đoạt lưỡi dao trong tay tình địch và đâm chết tình địch và đâm chết tình địch ngay tại chỗ. Một lát sau đó, kẻ sát nhân chết vì độc dược...

Nhân cuộc xáo trộn này có tên gian lấy trộm mắt bảo vật: Chiếc Vòng Mãng Xà. Bảo Tàng Viện tạm đóng cửa để nhân viên hữu trách mở cuộc điều tra...

Với những hàng chữ tí có hơi khác nhau, tất cả các nhật báo ra chiều nay đều đăng đại khái như thế. Tôi choáng váng đọc tiếp bài tường thuật vụ này. Nội vụ được tóm tắt như sau:

Vào hồi hơn 2 giờ trưa nay, một vụ án mạng, nguyên do chắc là vì tình, vì ghen tuông, đã xảy ra trong Bảo Tàng Viện. Một thiếu phụ chưa biết rõ tên tuổi cùng đi với người tình vào Viện đã bị một người đàn ông đi theo, dùng dao nhọn đâm chết. Người đàn ông sát nhân này chắc là người tình cũ của thiếu phụ.

Người đàn ông cùng đi vào Viện với nạn nhân lập tức nhảy đến vật lộn với tên sát nhân. Người này dùng được con dao nhọn trong tay tình địch và đâm một nhát trúng tim y làm y té ngã chết tại chỗ.

Nhân viên gác Viện bắt giữ được tên sát nhân thứ hai này, nhưng chưa đầy hai phút sau, trong khi chưa ai kịp hỏi hấn điều gì, hấn cũng ngã ra chết. Hấn chết vì một thứ độc dược quá mạnh do hấn bỏ vào miệng mà không ai trông thấy.

Vụ án mạng làm ba người chết này xảy ra ở gần khu trưng bày cổ vật Ai Cập, một khu nhiều bảo vật quý giá nhất của Viện. Lợi dụng lúc xáo trộn đó, một tên gian đã mở được tủ kiếng trưng bày chiếc vòng cổ Ai Cập vẫn được gọi là Vòng Mãng Xà Vương vì vòng có một con mãng xà ngậm trái mặt trời. Vòng này là bảo vật quý giá nhất của Viện và từ bao năm nay, vẫn là vật được du khách khắp thế giới tới nơi chiêm ngưỡng. Tuy nhiên tên gian đã không thể mang được bảo vật ra khỏi Viện nhờ sự can thiệp hữu hiệu của ông Huy Giang, nhà thám hiểm nổi tiếng.

Nhà thám hiểm Huy Giang, tình cờ có mặt trong Viện lúc đó, đã nhận ra vụ trộm bảo vật trước hơn ai hết. Ông lập tức báo cho nhân viên gác Viện để đóng ngay cửa Viện lại. Tất cả mọi người trong Viện đều chỉ được ra khỏi đó sau khi bị khám xét kỹ lưỡng. Người ta nghĩ rằng tên gian, khi thấy không mang được bảo vật ra thoát, đã cất dấu bảo vật ở một góc nào đó trong Viện với hy vọng sẽ trở lại lấy đi sau. Vì vậy, hiện nay Viện Bảo Tàng đã tạm đóng cửa để tìm cho ra bảo vật.

Nhân viên hữu trách không tin rằng vụ án mạng và vụ lấy trộm bảo vật có liên hệ với nhau. Người ta tin rằng chỉ vì thấy vụ lộn xộn xảy ra trong Viện và thấy những người có phận sự gác bảo

vật bỏ chỗ để đuổi bắt hung thủ nên nảy ra ý định lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở ấy để lấy trộm bảo vật. Rất may là nhờ sự bình tĩnh sáng suốt và can thiệp kịp thời của nhà thám hiểm nổi danh Huy Giang, bảo vật có thể sẽ không bị mất. Người ta tin chắc rằng tên gian không kịp mang bảo vật ra khỏi Viện và chỉ trong mấy ngày gần đây, thế nào bảo vật cũng được tìm lại.

Thật là tài tình. Tài tình đến độ tuyệt vời. Tôi đã coi thường Ma Vương khi tôi nghĩ rằng y có thể bỏ mặc tôi đối phó với cảnh sát sau vụ trộm này. Y đã sắp đặt hoàn toàn tất cả. Tôi vừa là tên ăn trộm, tôi lại vừa là nhà thám hiểm trứ danh thông minh, nhanh trí ngăn ngừa vụ trộm không thành công hoàn toàn. Thì ra cùng lúc đó, tên giả là tôi cũng có mặt trong Viện Bảo Tàng. Tên này đã báo cho nhân viên gác Viện biết về vụ trộm sau khi tôi đã yên lành ra khỏi Viện. Chính vì việc này mà Ma Vương đã dặn tôi phải ngồi xe đi quanh trong thành phố một giờ đồng hồ mới về hội quán Thám Hiểm. Vì Viện đóng cửa và khám xét mọi người bên trong nên tên giả tôi đã phải ở lại đó chừng một tiếng đồng hồ.

Tài tình và kinh khủng. Kinh khủng vì có tới ba người bị chết vì âm mưu chiếm đoạt vòng Mãng Xà. Bảo vật đó có giá trị đến chừng nào cũng không thể nào sánh với mạng ba người. Không cần suy nghĩ nhiều. Tôi biết ngay ba người giết nhau hồi trưa nay trong Viện đó chính là ba tên nô lệ của Ma Vương. Bức hình chụp người thiếu phụ nạn nhân nằm chết trong Viện cho tôi nhận ra nàng chính là người thiếu phụ mà tôi đã nhìn thấy đứng ngẩn ngơ trong phòng gần tôi lúc tôi sắp đến giờ hành sự. Bây giờ tôi mới hiểu nguyên do sự có mặt lạc lõng của nàng ở đó và nguyên do vẻ mặt ngẩn ngơ, ngơ ngác của nàng: nàng đang bị ảnh hưởng của ma túy. Cả hai gã đàn ông kia cũng là nô lệ của Ma Vương, họ cũng bị ảnh hưởng của ma túy. Họ giết nhau và tự tử theo lệnh của chủ nhân họ.

Tàn nhẫn đến cực độ...

Tôi đọc nốt bài tường thuật những việc rợn người xảy ra trong Viện Bảo Tàng hồi trưa nay:

Vào khoảng trước 2 giờ chừng vài phút, nhân viên gác bảo vật trong khu Cổ Vật Ai Cập bắt đầu chú ý tới hành vi khả nghi của người đàn ông. Người này trạc trên dưới ba mươi tuổi, ăn bận sành điệu tuy không được lịch sự lắm. Y làm cho nhân viên gác viện chú ý tới vì Y không coi các vật trưng bày như mọi người, y lén đi theo một cặp khách, một người đàn ông và một người thiếu phụ, và cố dấu mặt đi khi hai người này nhìn về phía y.

Người đàn ông đi với người thiếu phụ dường như không biết nên không có thái độ gì lạ, người thiếu phụ có lẽ biết có kẻ theo mình nên tỏ vẻ sợ hãi. Sau khi coi các cổ vật trưng bày trong căn phòng gần tủ kiếng bên trong có chiếc Vòng Mãng Xà Vương, người đàn ông đi ra trước, người thiếu phụ theo sau. Gã đàn ông khả nghi nọ cũng theo ra. Tới hành lang, gã rút trong mình ra một lưỡi dao nhọn, bước tới đâm lút cán vào mạng sườn người thiếu phụ. Người đàn ông xấu số này kịp quay lại và rú lên một tiếng trước khi bị mũi dao đâm vào và té xuống. Người đàn ông đi với nàng quay lại. Tên sát nhân rút lưỡi dao ra và quay đầu chạy về phía hành lang sau lưng gã. Người đàn ông đuổi theo. Cuộc lộn xộn diễn ra lúc đó ở trong Viện thật không sao tả nổi...

Hai người gác trong phòng cổ vật Ai Cập đều chạy ra hành lang. Một người lo cấp cứu thiếu phụ nạn nhân, một người đuổi theo bắt tên sát nhân. Vì sự vắng mặt của hai nhân viên đó nên tên gian có mặt trong phòng mới nảy ra ý định mở tủ lấy trộm bảo vật.

Tên sát nhân chạy tới đầu hành lang thì cùng đường, gã chạy trở lại và chạm trán với người đàn ông đuổi theo. Tên sát nhân xông tới đâm nhưng dường như có chút võ nghệ, người đàn ông đoạt được lưỡi dao dễ dàng và đâm một dao trúng ngay tim tên sát nhân.

Nhân viên gác chạy tới vừa kịp khóa tay người đàn ông này dẫn về phòng Quản Đốc Viện. Y không chống cự và cũng không nói gì hết. Khi vào tới phòng Quản Đốc, chưa ai kịp hỏi y lời nào, y đã từ từ gục xuống. Nhân viên gác thấy y sùi bọt ở miệng và tay chân co quắp, nghĩ là y đã nuốt thuốc độc vội tìm cách cứu cấp nhưng không còn kịp nữa. Chết độc do y nuốt thuốc loại kịch độc làm y đứng tim chết ngay.

Vụ xáo trộn làm chết ba mạng người và mất chiếc vòng bảo vật xảy ra thật nhanh, trước sau tính ra chưa đầy 5 phút đồng hồ. Ông Huy Giang, nhà thám hiểm danh tiếng của chúng ta, đã tới Bảo Tàng Viện từ hai ngày trước. Ông tới tìm tài liệu để viết một báo cáo cho Ủy Ban Bảo Vệ Cổ Vật - Cổ Tích của Ủy Hội Nhân Sinh Liên Hiệp Quốc về tình trạng những cổ vật hiện được trưng bày trong những Bảo Tàng Viện lớn trên thế giới. Ông tới hiệp lực với nhân viên gác thứ nhất để cứu người thiếu phụ bị đâm. Nhưng ngay sau đó khi người đàn ông sát nhân thứ hai bị bắt, vì thói quen nhà nghề - Ông Huy Giang là người rất quen thuộc với các Bảo Tàng Viện và biết rành rẽ về cổ vật, ông chợt thấy nghi ngờ có thể có chuyện chẳng lành xảy ra trong phòng cổ vật Ai Cập nên bảo người gác trở vào ngay đó ngay. Người này trở vào và thấy tủ kiếng đựng bảo vật quý báu nhất phòng đã bị mở, chiếc vòng Mãng Xà đã mất. Người gác còn ngơ ngác vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, chưa biết phải đối phó làm sao thì ông Huy Giang đã lớn tiếng bảo anh nhấn ngay chuông báo động. Nhờ vậy, người gác cửa ngoài của Viện lập tức đóng ngay cửa chính lại. Điều đáng kể nhất là trước đó mấy phút người gác cửa chính của Viện không thấy một ai ra khỏi Viện. Sự kiện này cho phép chúng ta tin chắc rằng tuy lấy được bảo vật nhưng tên gian phi chưa thể mang bảo vật ra khỏi Viện được.

Cuộc kiểm soát sau đó cho thấy trong tất cả những phòng của Viện Bảo Tàng lúc đó có 65 người khách và 12 người gác. Tất cả 65 người khách đều bị khám xét rất kỹ. Một trong số 65 người đó là tên gian đã nhân vụ án mạng, lấy trộm vòng Mãng Xà và khi thấy cửa Viện đóng lại, đã cất dấu bảo vật ở một góc nào đó trong Viện. Ngay lúc 4 giờ chiều nay, tất cả nhân viên của Viện đã được huy động đến tìm bảo vật. Cuộc tìm kiếm này sẽ được thực hiện liên tục suốt ngày đêm cho tới khi tìm ra được bảo vật. Và người ta tin rằng thế nào bảo vật cũng được tìm ra.

Bốn báo đặc phái viên tới Bảo Tàng Viện lúc 2 giờ 20, đã được gặp nhà thám hiểm Huy Giang đã mở cuộc phỏng vấn chớp nhoáng như sau:

PHÒNG VẤN NHÀ THÁM HIỂM TRÚ DANH HUY GIANG:

"Tôi cảm thấy tôi có một phần lỗi trong việc để gian phi lấy bảo vật.." Huy Giang, nhà thám hiểm nổi tiếng vừa thành công trong một cuộc khai phá cổ vật ở vùng rừng núi Thương Lào giáp giới Trung Hoa trở về, đã lịch thiệp trả lời cuộc phỏng vấn chớp nhoáng của chúng tôi trong văn phòng Quản Đốc Viện Bảo Tàng. Ông nói rằng ông cảm thấy mình có một phần lỗi trong việc để gian phi lấy mất chiếc vòng bảo vật. Dưới đây là nguyên văn lời ông:

- Nếu tôi nhanh trí và bình tĩnh hơn một chút nữa, có thể tôi đã bắt được quả tang tên gian lúc hắn đang mở tủ kiếng. Lẽ ra tôi phải biết sớm hơn. Nguyên do vì từ mấy ngày nay, đầu óc tôi bận rộn quá nhiều vì bản báo cáo mà tôi phải kết thúc trong nội ngày hôm nay. Tôi chỉ bớt được ân hận là bảo vật chắc đã chưa được tên gian đem ra khỏi Viện, vẫn còn hy vọng tìm lại được bảo vật vô giá đó. Nhân viên gác cửa chính của Viện rất đáng khen vì đã kịp thời đóng cửa ngay khi có báo động.

Về việc làm của hai nhân viên có phận sự canh giữ bảo vật trong phòng cổ vật Ai Cập, ông Huy Giang nói:

- Chúng ta không thể kết tội hai nhân viên đó thiếu sót nhiệm vụ. Phản ứng tự nhiên và nhân đạo đã thúc đẩy họ làm như họ đã làm. Bất cứ ai cũng phải làm như họ. Có điều không may là tình cờ đúng lúc đó lại có một tên gian ở trong phòng. Theo thiện ý của tôi, hai nhân viên đó nếu không đáng khen thưởng thì cũng không đáng trách phạt.

Tôi cũng đồng ý với ông Quản Đốc - ông Huy Giang nói tiếp - rằng hai vụ xảy ra trong ngày hôm nay: vụ án mạng và vụ mất trộm, không có liên hệ gì với nhau. Nghĩ là không thể có sự tổ chức cho người vào đó giết nhau, gây xáo trộn để lấy cắp bảo vật. Điều đáng kể nữa là... điều này không phải là ý nghĩ riêng của tôi, ông Quản Đốc cũng đã nói như thế... tên trộm không phải là đạo trich chuyên nghiệp. Nếu là người trong nghề, y phải biết rằng y không sao có thể bán được cái vòng Mãng Xà cho bất cứ ai, không một ai trên thế giới dám mua cái vòng quốc bảo đó.

Nhà thám hiểm kết thúc cuộc phỏng vấn của chúng tôi bằng một câu nói đùa nhưng nghiêm trọng:

- Tôi hy vọng Viện sớm tìm ra chiếc vòng Mãng Xà... Nếu không rất có thể tôi cũng bị nghi ngờ vì tôi cũng có mặt ở trong phòng cổ vật Ai Cập trong giờ phút cổ vật vô song đó bị mất... Ông Quản Đốc Viện, tuy đang bối rối, cũng phải cười vì lời nói đùa này của nhà thám hiểm.

Những chàng phóng viên nhà báo được dịp trở tài bịa đặt thêm cho vụ này thêm ly kỳ. Họ tả lại nội vụ y như lúc đó có mặt họ ở đây. Tuy nhiên tất cả các báo đều đăng một chi tiết như nhau: không ai biết tên tuổi của ba người đưa nhau vào Viện Bảo Tàng để giết nhau, để cùng chết. Cả ba người cùng không mang theo một thứ giấy tờ căn cước nào trong người. Chi tiết này càng làm cho vụ án mạng thêm kỳ bí.

Tôi chịu khó đọc tất cả những bài tường thuật trên các báo. Đúng như Ma Vương tiên đoán, các phóng viên kéo tới thật đông để phỏng vấn tôi. Lúc 8 giờ, tôi cho mời họ lên phòng tôi. Họ hỏi nhiều nhưng tôi không có gì để nói ngoài những gì tên giả mạo tôi đã nói trong văn phòng Quản Độc Viện. Tôi tiếp nhà báo trong hai mươi phút rồi viện có phải kết thúc bản báo cáo, tôi mời họ ra khỏi phòng.

Tôi gọi mang cơm lên phòng. Ăn xong, tôi nằm suy nghĩ chùng một tiếng rồi đi tắm và ngủ. Sự nguy hiểm vì vụ trộm đã qua, tôi không còn sợ bị ai nghi ngờ là kẻ lấy trộm vòng Mãng Xà, song tôi lại thấy sự đe dọa cùng với hiểm nguy bao vây tôi nặng nề hơn bao giờ hết.

Tôi thấy Ma Vương ác độc, tàn nhẫn và nhiều thủ đoạn, nhiều mưu kế quá sức tưởng tượng của tôi. Trước một đối thủ ghê gớm như thế, tôi sẽ làm gì để thắng y? Tôi bắt buộc phải thắng Y để sống, để cứu người tôi yêu... Nhưng tôi sẽ phải làm những gì và tôi có thể làm được những gì?

Cho tới giây phút này, tôi vẫn chưa biết tôi phải làm gì để cứu Kiều Xuân. Và đây là lần thứ nhất tôi cảm thấy sợ Ma Vương.

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, Tuấn, chú bồi phòng vào đánh thức tôi dậy. Chú đem lên cho tôi tập thư từ của tôi vừa tới, trong số có một thư ngắn được gửi tới hội quán bằng điện thoại. Tôi đọc thấy:

"Huy Giang, anh đã tỏ ra xứng đáng với lòng tin cậy của tôi. Tôi rất hài lòng về việc anh đã làm. Chiều nay, hãy trở lại Viện Bảo Tàng, anh sẽ nhận được tin trong ngày mai. M.V."

Tuấn cũng đem lên cho tôi, cùng với bữa ăn điểm tâm, tất cả những nhật báo phát hành sáng nay. Vừa ăn, tôi vừa đọc báo. Thoạt đầu, tôi hơi ngạc nhiên khi thấy các báo chí nói nhiều đến bảo vật bị mất cắp, họ như quên hẳn vụ án mạng làm chết những ba mạng người. Sau đó tôi hiểu. Ba mạng người vô danh không có giá trị gì trong số 2 tỷ người sống trên trái đất, nhưng chiếc vòng Mãng Xà thì cả thế giới chỉ có một mà thôi.

Trên quan niệm đó, Ma Vương đã không ngần ngại chút nào khi cho hy sinh ba mạng nô lệ để tạo cơ hội cho tôi chiếm lấy bảo vật. Điều mỉa mai là các ông chủ báo - tôi biết các ông chủ báo đã ra lệnh cho các phóng viên phải viết nhiều về bảo vật - tuy không phải là môn đệ của Ma Vương, đã tỏ ra đồng ý với Y.

Các báo phát hành sáng nay cho biết ba xác chết vô danh vẫn nằm ở nhà xác thành phố. Vẫn chưa có ai tới nhìn họ hoặc khai báo gì về họ, do đó họ vẫn còn nguyên vô danh. Nhân viên Bảo Tàng Viện được huy động và có sự giúp sức của nhân viên cảnh sát đã tìm kiếm, lục lọi tất cả mọi nơi trong Viện suốt đêm qua nhưng vẫn chưa tìm thấy bảo vật.

Tôi xuống phòng khách của hội quán và suốt mấy tiếng đồng hồ, phải tiếp chuyện những ông bạn tôi, thân cũng như sơ. Tất cả đều ca ngợi sự nhanh trí của tôi và đưa ra nhiều giả thuyết rắc rối về thủ phạm vụ trộm. Cũng như các ông nhà báo, đa số bạn tôi chỉ chú ý tới chiếc vòng Mãng Xà, không mấy ai thêm nhắc đến ba người chết ở trong Viện hôm qua. Vì chiếc vòng, ba kẻ chết đó đã gần hoàn toàn bị người đời quên lãng.

Và tới một giờ trưa, một chú tổng thư văn đem tới cho tôi một bức thư nữa. Phong bì thư cho tôi biết đó là thư của một nhà buôn lớn. Mở coi, bên trong có một tờ thư cho Ông Giám Đốc nhà buôn lớn đó cảm ơn tôi và cho biết món hàng đã nhận được. Tôi hiểu ngay đó chỉ là một cách nói. Tôi có buôn bán hay quen biết gì với nhà buôn này đâu.

Kèm theo tờ thư là một tấm ngân phiếu ghi con số 3.000.000 đồng.

Tôi biết ngay đây là tiền trả công của Ma Vương. Ông Giám Đốc nhà buôn lớn đó có nhiều chi nhánh ở khắp thế giới kia cũng là một môn đệ của Ma Vương gửi cho tôi ngân phiếu này. Một lần nữa tôi lại thấy Ma Vương giữ lời hứa và nói thật: Y đãi người thật hậu. Và do đó Y lại càng đáng sợ. Kẻ nào chỉ biết lợi dụng người khác không thể lợi dụng được lâu, con người ai cũng biết suy tính lợi hại, thiệt hơn. Con người không chịu để ai bóc lột, lợi dụng mình lâu mà không phản ứng. Người hùng thì phản ứng hùng hồn, người hèn nhát thì phản ứng theo hèn nhát, chỉ cần có cơ hội là người ta làm phản ngay.

Nhưng nếu kẻ lợi dụng họ biết đãi ngộ xứng đáng, hậu hỹ nữa, con người không thấy mình thiệt thòi nên không tính đến chuyện phản bội.

Như trường hợp của tôi chẳng hạn.

Tôi đã bị thua Ma Vương. Y có thể sai tôi đi lấy chiếc vòng Mãng Xà bảo vật mà không cần nghĩ đến chuyện chi cho tôi một số tiền nào, dù nhỏ. Nhưng Y đã trả công cho tôi tới 3 triệu đồng, một con số tuy không lớn lắm nhưng cũng ở ngoài sự tưởng tượng của tôi.

Từ tôi suy ra, chắc chắn những người khác khi làm theo lệnh của Ma Vương mà thành công, cũng được Y đãi ngộ như tôi. Có thể có kẻ còn được đãi ngộ đặc biệt hơn tôi nữa.

Đồng tiền đối với tôi lúc này thật không cần thiết. Tôi nói không cần thiết chứ không nói vô giá trị.

Tôi cần tiền làm gì? Tiền đâu có thể giúp tôi chống cự được với Ma Vương, đồng tiền đâu có làm tôi thắng được Y, tiền đâu có giúp tôi cướp được Kiều Xuân, người tôi yêu và cũng yêu tôi, ra khỏi bàn tay sắt của Ma Vương?

Tôi bỗng cảm thấy bồi hồi, nóng ruột muốn "được" trở về lâu đài sào huyệt bí mật của Ma Vương.

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến cái công tác lớn mà Ma Vương sẽ giao phó cho tôi sau cuộc thử thách mà Y gọi là nhỏ này.

Tôi sẽ và tôi sắp phải làm gì cho Y? Không biết tôi có được ở lâu trong sào huyệt không? Nếu mai đây Ma Vương cho lệnh tôi đi thật xa, như đi sang Trung Hoa, sang Hoa Kỳ... với một công tác nào đó, làm xong mới được trở lại thì sao. Tôi sẽ phải xa Kiều Xuân, tôi làm cách nào để cứu nàng?

Những ý nghĩ như thế làm tôi rối trí. Ba giờ chiều, theo lời dặn trong thư, tôi tới Viện Bảo Tàng. Vì vẫn chưa tìm thấy bảo vật, Viện Bảo Tàng vẫn còn bị phong tỏa. Tôi lọt qua hàng rào cản của nhân viên công lực một cách dễ dàng. Ở đây, tôi được coi như một người hùng. Mọi người có phận sự ở đây đều tỏ ra kính mến tôi và đều nhìn tôi những cặp mắt ngưỡng mộ, thán phục.

Ông Quản Đốc Viện ăn ngủ luôn ở Viện để chỉ huy và theo dõi vụ lục xét tìm bảo vật. Nói là ăn ngủ chứ thực ra, tôi thấy ông ăn rất ít và ngủ không được. Tuy lo âu nhưng ông ta vẫn còn nhiều hy vọng. Viện Bảo Tàng là một cơ sở lớn, nhiều ngõ ngách và chỗ giấu.

Ông vẫn tin rằng cứ kiểm tìm thế này rồi thế nào cũng thấy cái vòng bảo vật. Giữa hai người, tức là ông Quản Đốc và tôi, tôi mới là người hết hy vọng ở việc tìm được bảo vật.

Ngày hôm đó qua đi, không có tin gì khác của Ma Vương và tôi cũng không gặp bất cứ một môn đệ nào khác của Ma Vương. Đêm về khuya, tôi càng lo sợ. Điều mỉa mai là tôi sợ không còn được trở lại sào huyệt của Ma Vương. Nếu quả thật Ma Vương chỉ nhờ tôi có một việc đi lấy vòng Mãng Xà rồi thôi, trả tôi về với cuộc đời riêng của tôi, tôi sẽ phải làm gì, tôi phải làm sao để gặp lại Kiều Xuân? Nơi có Kiều Xuân bây giờ là Thiên Đàng của tôi, dù cho Thiên Đàng ấy có cả Ma Vương ngự trị.

Khác với mấy đêm ở trong lâu đài bí mật của Ma Vương, đêm nay tôi trần trọc ngủ không được.

Sáng hôm sau, khi tôi mở bức thư của Ma Vương gửi đến, tôi có cảm giác như một tử tội đang nhận được lệnh ân xá, như một tín đồ được Giáo chủ đưa sứ giả đến gọi vào Thiên Đàng.

Ma Vương viết cho tôi một hàng chữ ngắn:

"Xe sẽ tới đón anh 4 giờ chiều nay. M.V."

Một cái lệnh ngắn rõ là của người trên gửi xuống kẻ dưới. Kẻ nhận thư chỉ có việc vâng lời chứ không có quyền từ chối hay đề nghị bất cứ điều gì hết.

Nhưng không sao, cho Ma Vương ra lệnh miễn sao tôi được gần người tôi yêu. Dù cho Ma Vương có viết thư dài cho tôi, tôi cũng chỉ đọc có đoạn đề cập đến việc tôi trở lại gần Kiều Xuân. Tôi cần trở lại đó gặp Kiều Xuân trước đã. Kế hoạch chống Ma Vương sẽ được hoạch định sau, chưa vội. Với một tâm trạng vui và lạc quan, tôi đi lấy y phục và đồ dùng thường ngày bỏ vào một túi hành lý nhỏ. Linh cảm cho tôi biết là lần này có thể tôi sẽ ở lại lâu dài lâu ngày và tôi nên có đủ những đồ dùng thương ngày ở bên cạnh.

Suốt từ phút nhận được thư của Ma Vương, tôi không còn làm gì khác ngoài việc sống để chờ xe đến đón.

Đúng 4 giờ, một chiếc xe du lịch sơn đen, tới dừng trước Hội Quán, anh tài xế bận sắc phục nhà tỷ phú hoặc các hãng buôn lớn, bước vào. Như đã quen biết tôi từ trước, anh cúi chào tôi và xách cái xách du hành của tôi ra xe.

Tôi đã có bằng chứng là Ma Vương không còn thử thách hay ngờ vực, đề phòng tôi nữa. Tôi đã được y chính thức nhận là môn đệ, vì chiếc xe này không có màn cửa. Tôi sẽ biết là xe đưa tôi đi đâu và sào huyệt của Ma Vương ở đâu.

Xe đưa tôi ra khỏi thành phố đi vào xa lộ số 12. Chạy chừng mười lăm phút xe tới Hồ Châu Sơn và theo một tỉnh lộ chạy thẳng về phía Bắc. Xe tới một khu có nhiều rừng thông và chạy vào một con đường trải đá xuyên qua rừng. Vào lúc trời hoàng hôn, xe dừng lại trước một căn nhà gỗ bên đường.

Căn nhà có vẻ như nhà của người gác rừng. Một gã đàn ông từ trong nhà bước ra ở đầu xe, gã tài xế nói với gã một câu gì đó. Tôi thấy gã đàn ông đó xách theo một cây súng săn lớn nòng. Xe chạy chừng năm cây số nữa lại đến trước một nhà gỗ khác và một gã đàn ông trong nhà này lại cầm súng bước ra kiểm soát xe và người.

Bóng tối bắt đầu xuống khi xe đến trước một bức tường đá cao. Cổng đá trông chắc chắn như lối vào những toà thành thời Trung cổ. Nhìn lối kiến trúc hai bên cổng, tôi biết rằng trong đó có những vũ khí lớn có đặt liên thanh và súng chống chiến xa. Nhiều tên gác từ trong cổng ra khám xe trước khi cho xe vào. Chứng kiến sự bố trí hữu hiệu này, tôi lại càng thêm kính phục Ma Vương.

Chừng mười phút sau, xe đưa tôi trước thềm lâu đài. Tôi xác định lại vị trí và biết rằng nơi đây là một địa điểm cách thủ đô chừng 200 cây số về hướng Bắc. Lâu đài này nằm giữa một thung lũng và một rừng cây dày, xa cách đường cái đủ để người đi ngoài đường không thể nhìn thấy.

Hải Tùng ra đón tôi.

Tôi có cảm giác như Hải Tùng vui vẻ thấy tôi trở lại. Lão cho tôi biết là một căn phòng mới, lớn hơn, đầy đủ tiện nghi hơn căn phòng cũ, đã được dành sẵn chờ tôi. Lão hướng dẫn tôi đến đó và lên tiếng yêu cầu được ở lại phòng tôi trong lúc tôi nghỉ ngơi, thay y phục và cùng xuống ăn bữa tối với tôi. Tôi đồng ý ngay. Tôi cũng đang cần hỏi chuyện lão. Tôi có cảm tình với Hải Tùng.

Nơi trú ngụ mới của tôi chứng tỏ địa vị của tôi đã lên cao nhiều ở đây. Phòng trước của tôi nhỏ hơn và thiếu nhiều tiện nghi hơn nơi này. Tôi có riêng một phòng khách và đặc biệt là những phòng này đều có cửa sổ nhìn ra vườn cây. Những ô cửa sổ này cho tôi biết rằng tôi không còn bị coi là tù nhân nữa.

Ba Tôn, gã bồi phòng, tươi cười chờ tôi ở đây. Thái độ của gã đối với tôi đã rõ rệt là không còn nghi kỵ, đề phòng nữa. Gã đã soạn sẵn quần áo cho tôi. Hải Tùng ngồi đó nói chuyện với tôi qua cửa phòng trong lúc tôi tắm và bận y phục mới.

Hải Tùng cho tôi biết là đêm nay, tôi không gặp Ma Vương. Ma Vương vắng mặt trong bữa ăn tối nay nhưng Y có nhờ Hải Tùng nói lại với tôi là Y rất hài lòng về tôi, tôi đã làm tròn bổn phận và đáp ứng đầy đủ lòng kỳ vọng của Y. Nội trong ngày mai, tôi sẽ được gặp nhiều người lạ rất hữu ích cho tôi. Sau bữa ăn sẽ có một cuộc đánh bài, tôi có thể dự cuộc hay không tùy ý. Lão không nói gì đến cái vòng Mãng Xà và công tác của tôi. Tôi biết lão không muốn đá động đến chuyện đó là vì một nguyên do khác, không phải vì muốn dẫu Ba Tôn. Ba Tôn là người cũng biết rõ như lão về công việc tôi vừa làm cho Ma Vương.

Tôi rất muốn hỏi thăm về Kiều Xuân, tôi sôi nổi muốn biết trong hai ngày tôi vắng mặt ở đây, có những gì xảy ra? Kiều Xuân hiện có mặt trong lâu đài không? Bé Hiêu nữa? Kiều Xuân có liên lạc được với Bé Hiêu chưa?

Tôi rất muốn hỏi nhưng vẫn ngừng được. Hải Tùng là người có cảm tình với Kiều Xuân, tuy nhiên, cũng theo lời Kiều Xuân cho tôi biết, lão cũng là kẻ trung thành đến cùng với Ma Vương. Nếu phải

chọn giữa sự phản bội chống lại Ma Vương hay bỏ rơi Kiều Xuân, nàng chắc là lão sẽ chọn con đường đi theo Ma Vương. Vì vậy, tôi vẫn phải đề phòng Hải Tùng, lão rất thông minh, chỉ cần tôi hờ hênh chút xíu là lão dư biết tôi định làm gì, nghĩ gì, muốn gì.

Tuy rất muốn biết, tôi cũng không dám hỏi Hải Tùng là bữa ăn tối nay có mặt Kiều Xuân hay không.

Hải Tùng tối nay đưa tôi qua hai thang máy, qua hai hành lang mới vào tới phòng ăn. Lâu đài này thật rộng. Tuy đã được đi qua nhiều phòng, nhiều hành lang, dường như cho tới tối nay, tôi vẫn chưa được đi hết, được thấy hết một nửa lâu đài này.

Khi vào tới phòng ăn sáng rực và sang như phòng khánh tiết của một vị vương tử chịu chơi ngày xưa, tôi thất vọng khi không trông thấy có khuôn mặt kiều diễm cùng đôi mắt nhung đen của Kiều Xuân.

Khách ăn bữa nay có 18 người tất cả, kể cả tôi và Hải Tùng.

Đúng như lời Hải Tùng đã giới thiệu trước, đám bạn mới của tôi tối nay thật lạ và gợi sự tò mò. Họ đều là những người thông minh và trí thức hơn người. Thông minh, trí thức, có vẻ có địa vị trong xã hội, có quyền thế, uy tín và có duyên. Trong số có cả người ngoại quốc: một nữ ca sĩ người Ý đẹp tuyệt vời, một học giả Trung Hoa nổi tiếng đương thời, một nhà bác học người Nhật, môn đệ của Ma Vương thật là đông đảo.

Và bữa ăn thật vui. Chúng tôi nói chuyện nhiều với nhau và nói về đủ mọi vấn đề, nhưng tuyệt nhiên không có một cuộc tranh luận to tiếng hay một lời khích bác, khinh thị nào được thốt ra. Nhất là không ai nói đến việc làm của nhau, tôi nói "việc làm" đây là việc làm cho Ma Vương. Dù Ma Vương vắng mặt, nhưng sự hiện diện của con người giàu sức mạnh tinh thần ấy lúc nào cũng nhu vẫn có bên bàn ăn. Ghế chủ tịch của Ma Vương ở đầu chiếc bàn dài – cái ghế trông như ngai vàng - bỏ trống như nhiều lần tôi thấy có những cùng ăn với tôi, khi nói chuyện, hướng về đó y như Ma Vương đang có mặt và họ cốt nói cho Ma Vương nghe vậy.

Khi không gặp Kiều Xuân ở đây, tôi chỉ muốn cho bữa ăn qua mau để trở về phòng riêng chờ đêm khuya và Bé Hiêu tới. Tôi thắc mắc không hiểu Bé Hiêu có biết rằng tôi thay phòng ngủ hay không? Và Bé Hiêu có thể lần mò tới phòng của tôi hay không? Nếu được gặp Bé Hiêu chắc chắn tôi sẽ được biết tin tức của Kiều Xuân. Nhưng điều cần là Bé Hiêu phải tới được nơi tôi ngủ. Tôi thắc mắc không Kiều Xuân hiện có ở đây hay không? Những thắc mắc ấy làm cho tôi không thưởng thức được bữa ăn ngon, và cũng không nói chuyện được vui với những người bạn mới. Tình yêu thực là kỳ dị. Tôi vẫn tự phụ là người tự chủ được trong mọi trường hợp, trước đây, nhiều lần gặp hiểm nguy đến có thể mất mạng, tôi vẫn bình tĩnh, vẫn bắt buộc được tâm trí không nghĩ đến những chuyện gì tôi không muốn nghĩ, vẫn thản nhiên không lo âu. Tối nay, tuy chưa có gì là nguy hiểm, tôi vẫn bồn chồn như một kẻ không hề biết tự chủ là gì. Vì yêu, tôi đã trở thành một cậu học sinh mười tám tuổi thắc mắc, lo âu vì không được nhìn thấy mặt người yêu.

Rồi bữa ăn cũng xong. Hải Tùng, tuy không chính thức nhưng gần như là người thay Ma Vương tiếp

khách, đưa chúng tôi qua phòng bên. Lại một căn phòng lớn trang hoàng lịch sự khác. Nhờ đông người thừa chân đánh bài, tôi không phải ngồi vào bàn, nhưng chẳng may vì thừa chân, Hải Tùng cũng không phải ngồi vào bàn nào hết, lão đề nghị đưa tôi đi coi một vài chỗ mà lão nói là « cần coi » của lâu đài. Tôi không có lý do gì để từ chối.

Tôi theo Hải Tùng đi qua chừng mười phòng lớn. Mắt tôi đã nhìn thấy những bảo vật được trưng bày trong những phòng này. Có thể Ma Vương là người mê thích vật đẹp, quý nhất trần đời. Tôi vốn thích bảo cổ vật, tôi từng sống rất nhiều giờ liên tiếp trong bảo tàng viện danh tiếng nhất thế giới, chưa bao giờ tôi chán nhìn ngắm bảo vật. Hôm nay tôi thấy chán ngấy vì tôi chỉ muốn nhìn một bảo vật mà thôi. Đó là bảo vật sống: Kiều Xuân.

Hải Tùng vui vẻ và kiên nhẫn nói cho tôi biết lai lịch, xuất xứ của những bảo vật mà tôi chưa được biết rõ. Lão còn nói rằng Ma Vương còn có một căn phòng chứa những bảo vật quý nhất được Y thích nhất. Với Ma Vương, những gì Y cất riêng đó mới thực sự là bảo vật, những gì tôi nhìn thấy đây tuy cũng là bảo vật nhưng thực sự chưa đáng quý lắm.

Đi một vòng, Hải Tùng đưa tôi trở lại căn phòng có những bàn đánh bài. Và đúng lúc không ngờ nhất, tôi lại được gặp Kiều Xuân. Nàng ngồi ở đây với Phát.

Nàng và Phát đã tới đây trong lúc tôi đi theo Hải Tùng. Thấy tôi theo Hải Tùng vào phòng, nàng nhìn lên. Nàng chào và cười là cười với Hải Tùng nhưng tôi biết nụ cười đó dành riêng cho tôi. Đột nhiên tôi như người sống lại.

Phát niềm nở bắt tay tôi. Tôi đã chinh phục được cảm tình của gã nhờ cuộc nói chuyện với gã trong bữa ăn có Ma Vương lần trước đây, buổi tối trước ngày tôi nhận lệnh Ma Vương đi lấy vòng Mãng Xà. Gã không còn hận gì tôi nữa. Tôi và gã ngồi nói chuyện với nhau. Kiều Xuân cũng ngồi cùng bàn nhưng nàng làm như không có tôi ở đó. Nàng ngồi yên, vẻ mặt suy nghĩ, mơ màng. Có lúc tôi thấy làn môi hồng của nàng hé mở và nàng khe khẽ hát một điệu hát quen thuộc. Bài ca Trăng Thu. Lời ca của bài ấy có đoạn:

“...nửa đêm trăng sáng...

Em đến với tình yêu và ánh trăng

Mắt em như trăng sao, hồn anh mở cửa đón chờ...”

Phát cũng nghe rõ tiếng nàng khẽ hát một mình, nhưng gã không hiểu gì cả, gã không thể hiểu.

Không ai có thể hiểu trừ hai người yêu thương nhau nhắn nhau qua lời ca ấy. Người nhạc sĩ khi có cảm xúc đặt lên lời ca ấy chắc hẳn một đêm trăng hò hẹn với người yêu, nhạc sĩ không ngờ cảm xúc riêng của mình lại có thể giúp ích cho hai kẻ yêu nhau mà nhạc sĩ không hề biết mặt, biết tên một cách hữu hiệu và thần tình như thế.

Tim tôi rộn ráng một niềm vui chan hoà...

Như vậy là Kiều Xuân đã gặp Bé Hiêu, như vậy là đêm nay nàng sẽ theo chân Bé Hiêu tới phòng tôi. Đêm nay tôi sẽ được gặp riêng nàng...

Hải Tùng, Phát, Kiều Xuân và tôi ngồi cùng bàn. Câu chuyện chỉ được trao đổi giữa ba người đàn ông. Kiều Xuân chỉ thỉnh thoảng mới nói và chỉ nói khi bị ai hỏi. Rõ ràng nàng vẫn ghét mặt tôi. Hải Tùng và Phát cố tình dàn xếp cho nàng và tôi trở thành bạn, hoặc ít nhất nàng đừng ghét tôi đến thế, nhưng vô hiệu.

Kiều Xuân như người vì ghét mặt tôi nên không cần giữ lịch sự, nàng đưa tay lên che miệng ngáp luôn luôn. Rồi nàng chột nói:

- Xin lỗi cho tôi rút lui. Mười hai giờ... Mười hai giờ đêm nay... tôi có việc quan trọng cần làm... Việc ngủ...

Tuy nói đùa nhưng nàng không cười. Tôi biết chắc là nàng hẹn tôi đêm nay 12 giờ nàng tới. Nàng nói thêm như vậy vì sợ lời nhảm qua câu ca vừa rồi có thể tôi không hiểu.

Làm bộ bất mãn vì thái độ bất lịch sự cố ý của Kiều Xuân, tôi đứng dậy:

- Tôi cũng có việc quan trọng phải làm... - tôi nói cho nàng hiểu là tôi đã ghi nhận được lời nàng nhảm... - Nhưng tôi không ngủ, đêm nay tôi sẽ thức trắng đêm...

Hải Tùng tưởng tôi nổi giận vì bị Kiều Xuân tỏ thái độ ghét bỏ quá rõ rệt nên lão vội cắt đứt bầu không khí mà lão cho là nặng nề giữa Kiều Xuân và tôi để đưa tôi về phòng.

Lần này, Hải Tùng chỉ cho tôi cách mở những khung cửa bí mật trên hành lang và ở phòng tôi. Như vậy là từ nay tôi đã có thể tự tôi đi lại được trong sào huyệt này không cần chờ người hướng dẫn và mở cửa dùm cho nữa.

Khi chỉ cho tôi cách, nơi mở cửa phòng bằng điện và lối đi, Hải Tùng lịch sự nói:

- Bây giờ còn sớm. Nếu anh muốn trở xuống phòng ngồi chơi vui với anh em thì anh cứ việc làm như thế này...

Tôi cười nhạt:

- Chắc tôi không trở xuống dưới đó nữa đâu. Nói thực với anh, tôi chịu hết nổi thái độ của cô Kiều Xuân.

Lão có vẻ không được an tâm:

- Chú Phát đã có cảm tình với anh rồi. Không hiểu tại sao Kiều Xuân vẫn cứ thù ghét anh đến thế? Chuyện hiểu lầm cũ phải bỏ qua đi chứ. Rồi đây rất có thể anh sẽ cùng làm chung một việc với Kiều Xuân, nếu hai người cứ không chịu thua nhau như thế, làm sao cộng tác được? Để tôi lựa lời nói với nàng...

Tôi lắc đầu:

- Cám ơn anh nhưng anh đừng làm vậy. Anh hãy để tôi lo chiếm cảm tình của nàng. Cảm tình cá nhân là một cái gì phải tự mình làm lấy mới được. Anh nói vô có khi chỉ làm cho nàng thêm ghét tôi.

Lão gật đầu:

- Anh nói có lý. Tuy nhiên anh có thể tin là tôi lúc nào cũng hết lòng giúp anh, kể cả việc giúp anh lấy cảm tình của Ma Vương cũng như của Kiều Xuân.

Lão có vẻ thành thật. Tôi bỗng cảm thấy xúc động:

- Cảm ơn anh.

Tôi xiết chặt tay lão. Tôi vẫn nói dối và đánh lừa lão nhưng lời cảm ơn vừa rồi của tôi là chân tình.

Trước khi ra khỏi phòng tôi, Hải Tùng còn cho tôi biết rằng sáng mai, Tôn sẽ tới hầu tôi và rất có thể, sáng mai tôi sẽ có lời mời gặp mặt Ma Vương. Đêm nay, nếu có cần gì tôi có thể dùng điện thoại ở trong phòng. Điện thoại này chỉ dùng để liên lạc trong lâu đài nhưng dù sao, nó cũng cho tôi cái cảm giác là tôi không còn bị canh giữ nữa. Ba Tôn chỉ còn là kẻ hầu tôi chứ không còn là kẻ có nhiệm vụ canh giữ tôi.

Sự kiện này làm tôi thêm mừng rỡ và phấn khởi: không bị nghi ngờ, canh giữ nữa, tôi thêm dễ dàng được gặp Bé Hiêu và Kiều Xuân. Hải Tùng đi ra.

Sau cùng, chỉ còn mình tôi trong phòng. Đến gần cửa sổ, tôi thấy cửa không có chấn song sắt nhưng có một tấm lưới thép mỏng che kín. Trở vào tôi tắt hết đèn lớn, chỉ để một ngọn đèn nhỏ để đọc sách. Tôi ngồi đọc sách, lúc đó là 10 giờ 30.

Đêm trong lâu đài thật êm. Thời gian qua thật chậm. Đến 11 giờ, tôi nghe đâu đó trong phòng ngủ tiếng nói khàn khàn đặc biệt của Bé Hiêu vang lên:

- Thiếu tá ơi... Tôi tới đây...

Dù đã biết trước là đêm nay Bé Hiêu sẽ tới, tim tôi cũng đập hụt một nhịp trong ngực tôi. Một gánh nặng như được nhấc ra khỏi hai vai tôi. Tôi nhảy vào phòng ngủ để vò lấy Bé Hiêu :

- Tôi mong chú quá...

Gã cười khì, đôi mắt chuột lộ ý tình quái:

- Được tin ông trở về, tôi đến ngay. Bây giờ thì mình không còn sợ gì nữa rồi. Ông có quyền yên tâm, chúng mình có thể tự do trò chuyện. Khỏi sợ đứa nào tới làm rộn. Bây giờ ông là tay chân số dách của Ma Vương rồi. Không ai còn nghi ngờ gì ông nữa...

Bé Hiêu rút một điếu xì-gà, đưa lên môi, đốt lửa hút và nhìn tôi bằng đôi mắt thán phục. Tôi phải chặn bớt sự thán phục không đúng đó của gã:

- Những gì tôi vừa làm không phải là do tài ba của tôi. Tất cả đều do Ma Vương sắp đặt trước...

Gã lắc đầu:

- Ông làm tôi rồi. Tôi không phục ông vì chuyện ông làm cho Ma Vương, tôi phục ông là về... cô Kiều Xuân. Ở đây cô Kiều Xuân là nữ hoàng. Người có nhiều quyền hành nhất ở đây, sau Ma Vương, là cô Kiều Xuân. Tuy thân ở đây nhưng linh hồn cô Kiều Xuân như bay bổng ở một vùng trời nào khác. Cô ấy không để mắt đến ai, không thèm lưu tâm đến ai. Ông mới tới có một ngày, một đêm, cô ấy đã

yêu ông rồi. Nếu ông không tài hoa làm sao có chuyện đó? Khi cô Kiều Xuân đến gặp tôi, tôi ngạc nhiên đến nỗi lúc đó ông chỉ cần đẩy nhẹ một cái tôi cũng té ngã. Cô ấy ra lệnh cho tôi: tôi đến phòng chàng không tiện. Chú hãy đưa chàng tới gặp tôi. Bất cứ lúc nào chú có thể... Bất cứ giờ nào... Tôi mong gặp chàng cả trong khi tôi ngủ... Tôi thức ngủ hay giờ giấc không thành vấn đề. Chú mang chàng tới gặp tôi lúc nào chú thấy không có gì nguy hiểm cho chàng. Nhưng ...nàng dặn dò tôi..đừng để cho chàng bị nguy hiểm. Nàng nóng gặp ông lắm...

- Hồi nấy tôi gặp nàng, nàng có nói cho tôi biết là nàng chờ tôi ở phòng nàng lúc 12 giờ đêm nay.

- Ông yên trí đi. Tôi sẽ đưa ông tới phòng nàng trước nửa đêm nay... Ông đã có kế hoạch nào "đập" thằng cha đó chưa?

Tôi do dự. Thực ra những ý nghĩ của tôi vẫn còn mơ hồ, tôi chưa thể trình bày được gì rõ rệt ngay lúc này. Ma Vương là một địch thủ quá ư nguy hiểm, không thể khinh xuất cũng không thể liều lĩnh, nhất là trong vụ này còn có mạng sống của Kiều Xuân. Tôi thành thật đáp Bé Hiêu :

- Chưa có kế hoạch nào cả. Tôi chưa biết được rõ những gì tôi cần biết về Ma Vương nên chưa hoạch định được kế hoạch đối phó với hắn. Tôi cần có cơ hội đi khắp sào huyệt này. Tuy nhiên, tôi có thể nói trước với chú rằng... nếu cần hy sinh mạng sống của tôi để cứu cô Kiều Xuân khỏi tay Ma Vương, tôi sẽ hy sinh nhưng nếu tôi chết thì Ma Vương cũng phải chết.

Gã kéo xích ghé lại để ngồi gần tôi hơn, giọng nói của gã trở nên thành khẩn, sợ hãi:

- Không liều chết được đâu ông ơi. Nếu liều mà làm chết được hắn nhiều kẻ ở đây đã liều rồi. Phải có cách nào khác chứ mình chết mà hắn vẫn sống... chết uổng...

Tôi trấn an gã:

- Chỉ cùng lắm tôi mới phải liều. Còn bây giờ, tôi nghĩ rằng chúng ta chưa có gì bắt buộc phải hành động gấp rút lắm... Ma Vương đã bắt đầu tin tôi, cô Kiều Xuân chưa đến nỗi bị nguy hiểm lắm, chúng ta cứ từ từ mà tiến tới...

Đôi mắt Bé Hiêu rung rung lệ:

- Nếu ông phải dùng đến kế tự sát ấy, ông tin rằng có tôi bên ông...

Gã làm tôi xúc động, tôi vỗ nhẹ vai gã:

- Không nên. Chỉ một mình tôi liều với Ma Vương là đủ rồi. Chú phải sống để đưa cô Kiều Xuân yên lành ra khỏi nơi đây. Tôi chỉ can đảm hy sinh nếu biết chắc là chú sẽ đưa cô Kiều Xuân ra đi...

Gã vẫn ngoan cố:

- Không. Tôi muốn thoát thân lắm, muốn làm theo lời ông nhưng không được. Đến giờ hành sự có tôi bên ông. Có điều tôi sợ rằng súng đạn không biết có giết nổi hắn không?

Tôi tỏ vẻ bất mãn:

- Chú lại nói nhăng rồi. Mới hôm trước, chính chú nói với tôi rằng hắn cũng chỉ là người thường, mũi dao, viên đạn xuyên vào ngực hắn là hắn cũng chết như bất cứ ai. Sao bây giờ chú lại đổi giọng

vậy ?

Gã thần thờ:

- Lần trước, tôi nói vậy là nói dóc. Tôi hạ giá hấn để khỏi sợ hấn quá. Đôi khi, tôi hoang mang không biết hấn thực sự là người hay là quỷ! Sao thân thể hấn to lớn quá vậy? Nếu hấn cũng là người thường như mình sao thân thể hấn to lớn đến thế.

Nỗi lo sợ trong tôi gia tăng với lời nói của Bé Hiêu. Tôi chỉ có một mình Bé Hiêu là đồng minh, nếu gã tin rằng Ma Vương không phải là người thường thì tôi khó nhờ cậy hay tin tưởng gì được nhiều ở gã. Bàn tay sắt của Ma Vương như đã xiết chặt cản cổ Bé Hiêu.

Tôi thử chế nhạo gã:

- Chán thật. Tôi vẫn tưởng chú là tay giang hồ trên không sợ Trời, dưới không sợ Đất, quỷ thần đều phải chạy mặt. Nếu chú tin ở chuyện hấn là Ma Vương từ Địa Ngục hiện hình lên đây thật thì hết nước nói rồi. Bé Hiêu mà cũng sợ ngáo ộp ư? Chuyện lạ thế giới.

Gã rầu rĩ:

- Có thể hấn không phải là Ma Vương chính cống... nhưng hấn cũng không xa lạ gì với quỷ dữ...

Tôi bắt đầu bức dọc thực sự. Một lý do chính làm tôi không vui là khi cãi lý với Bé Hiêu, tôi cũng cãi lý với chính tôi. Trong thâm tâm, chính tôi cũng sợ rằng Ma Vương không phải là người thường. Tôi cũng sợ, cũng nghĩ như Bé Hiêu, có điều gã nói ra mà tôi thì không mà thôi.

Vì vậy, tôi gắt:

- Nếu chú sợ hấn như vậy thì thôi đi... Về đi...Về mà thắp hương thờ hấn, khấn vái hấn. Tôi không nhờ cậy gì được chú, tôi không tin được chú...Để tôi rãnh tay đối phó với hấn. Quỷ hay là người, tôi cũng quyết hạ nó...

Tôi tưởng câu nói của tôi làm Bé Hiêu giận dữ nhưng không, gã vẫn chỉ rầu rĩ. Nhưng hấn nói:

- Ông không cần khích tôi. Tôi đã nói tôi ở bên cạnh ông, tôi sẽ có mặt bên ông dù cho có chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Có điều, tôi vẫn sợ.

Khi nói câu đó, thái độ và vẻ mặt của Bé Hiêu có một cái gì hiên ngang, hào hùng làm cho tôi xấu hổ đến nóng mặt. Sợ nhưng vẫn quyết tâm, sợ nhưng vẫn không lùi, Bé Hiêu mới thật sự là người can đảm cao độ, can đảm đến cùng. Tôi xiết chặt tay gã.

- Xin lỗi chú. Nhưng nếu chú sợ thì tôi nguy. Phải không sợ mới hy vọng thắng được kẻ thù chứ ?

Gã ngắt lời tôi:

- Ông không cần xin lỗi cũng như không cần khích tôi. Tôi sợ là vì ở đây có rất nhiều chuyện, nhiều cảnh ông chưa thấy mà tôi đã thấy. Cũng nên đưa ông đi để ông thấy vài cảnh, cũng không hại gì. Mấy giờ rồi ông?

- 11 giờ 20 - tôi đáp - chúng mình có hẹn lúc 12 giờ. Hơn nửa giờ chú đưa tôi đi coi,có đủ không?

- Được chừng nào hay chừng đó. Ông bận bộ đồ xám này không được. Ông nên thay bộ đen...

Tôi thay y phục thật nhanh:

- Ông có súng không ?

- Có đây.

Tôi móc khẩu súng lục ra cho gã coi, khẩu súng này đã bị Hải Tùng tước mất trong đêm tôi bị bắt cóc nhưng đã được Hải Tùng trao trả. Tôi ngạc nhiên khi thấy Bé Hiêu nói:

- Bỏ súng lại đi ông...

- Sao vậy?

- Không nên mang súng theo. Sẵn súng, ông có thể đem ra dùng..

Gã lắc đầu:

- Nổ một phát súng nửa đêm ở đây có khác gì kéo còi báo động ? Đêm nay, chúng ta chỉ nên đi coi thôi, đi và tránh đụng độ. Chưa phải lúc để chúng ta dùng súng.

Sự cảm phục Bé Hiêu trong tôi tăng lên. Gã nói đúng. Nhiều kẻ bị chết vì có súng trong tay. Khẩu súng trong tay tôi lúc này chỉ là một vật có hại nhiều hơn có lợi. Tôi bỏ khẩu súng vào lòng cái bình hoa trên bàn và tháo bao da bỏ xuống dưới gối.

- Bây giờ mình đi chứ?

Gã rút ra túi ra một cặp giày ni, đế cao su:

- Ông mang cặp giày này đi cho êm.

Tôi mang giày vào chân. Chưa hết, Bé Hiêu lại móc trong túi ra một vật khác đưa cho tôi: một cặp bàn tay sắt trông đẹp như một món đồ trang sức. Tôi lồng những ngón tay vào hai bàn tay sắt đó. Bé Hiêu dặn dò:

- Công dụng của nó không bằng súng nhưng êm thấm hơn. Nếu phải dùng đến nó, chúng ta đánh thật nhanh, chuồn êm, lấy bắt người làm ưu thế. Đồng ý ?

- Hoàn toàn đồng ý.

- Chúng ta đi.

Gã tắt nốt ngọn đèn nhỏ trong phòng. Gã nắm tay tôi, dắt tôi tới tấm vách trong phòng ngủ, Tới đây, gã còn dặn nhỏ tôi:

- Đặt tay lên vai tôi. Tuyệt đối đừng nói gì nhé...

Tôi không nghe thấy một tiếng động lạ nào phát ra từ tấm vách, vậy mà một mảng vách đã chuyển dịch sang một bên, để lộ một lối đi. Tôi theo Bé Hiêu bước qua nơi vài giây đồng hồ trước còn là một bức vách dày. Bé Hiêu dừng lại để đóng vách lại như trước. Rồi gã bước sang bên trái, tôi bước theo gã. Tôi đếm được năm mươi bước thì thấy gã đứng lại. Gã chớp đèn bấm. Tia sáng phát ra chỉ như ánh sáng của một con đom đóm. Đã quen mắt với bóng tối, tia nắng từ ngọn đèn bấm nhỏ xíu trong tay Bé Hiêu cho tôi nhìn thấy trước mặt tôi là một cửa thang máy. Gã bóp nhẹ tay tôi và dắt tôi vào thang máy. Thang hạ xuống. Gã thốt ra một hơi thở nhẹ như bứt lo sợ.

Gã nói nhỏ vào tai tôi:

- Nguy nhất là đoạn đường mình vừa đi qua. Từ đây là đỡ rồi...

Thang máy đi xuống rất chậm. Khi thang ngừng, tôi ước lượng nơi đây phải là một nơi ở sâu trong nền toà lâu đài, chắc chắn nó phải ở dưới hành lang có cửa chính vào toà lâu đài.

Bé Hiêu lại nói nhỏ:

- Đường này là một đường bí mật. Tôi tin là cả lão già Hải Tùng cũng không biết. Đi đường này, mình chỉ sợ gặp có Ma Vương thôi. Mà tôi tin rằng giờ này không đi đường này. Chính vì lý do đó mà tôi mới đưa ông đi đường này...

Chúng tôi ra khỏi thang máy. Tôi theo gã đi qua một lối rộng chừng năm thước, dài chừng hai mươi thước. Hết lối đi, Bé Hiêu lại dừng bước. Rồi tôi thấy trong bóng tối dày đặc trước mặt có một vết sáng mờ hiện ra: một khung cửa từ từ mở ra giữa tấm vách ngay trước mặt chúng tôi. Kẽ hở mở lớn ra thật chậm. Bóng Bé Hiêu hiện ra giữa khung sáng ấy. Gã thận trọng thò đầu qua cửa, nhìn vào bên trong. Khi đã thấy rõ không có ai hay có dấu hiệu gì khả nghi bên trong, gã mới gật đầu ra hiệu cho tôi bước theo.

Chúng tôi đang đứng trong một hành lang hẹp chỉ một người đi vừa. Hành lang này có đèn mờ. Không rõ ánh sáng từ đâu tới, chỉ thấy sáng lơ mờ như ánh trăng xuống. Tôi để ý nhìn và thấy vách hành lang làm bằng một thứ ván gỗ màu nâu và lối đi thoải dốc xuống dần. Đi hết hành lang này, chúng tôi xuống thấp hơn đầu hành lang kia đến mười thước.

- Như đường xuống Âm Ty ? - Bé Hiêu nói nhỏ - Ông thấy không? Lát nữa ông sẽ thấy Âm Ty.

Gã đi thẳng tới, tôi đi theo sát gót gã. Rồi chúng tôi lọt vào một góc tối. Tới đây, Bé Hiêu dừng lại. Dí sát miệng vào tai tôi, gã thầm thì:

- Nằm sấp xuống mà nhìn. Đừng nói gì mà chết. Thở cũng phải thở nhẹ nhẹ...

Tôi nằm xuống theo Bé Hiêu. Nằm xuống, tôi mới thấy một kẻ hở như một vết nứt. Qua kẻ hở đó mắt tôi nhìn xuống căn phòng bên dưới. Cảnh vật mắt tôi nhìn thấy đó làm cho tôi rùng mình và làm tóc tôi dựng đứng lên.

Dưới tôi chừng hai mươi thước, Ma Vương đang ngồi trong một cái ngai lớn bằng đá đen phủ nhung đỏ. Y bận bộ áo đỏ chói, đỏ như máu tươi. Dưới chân ngai, tên nô lệ vệ sĩ da đen tên là A Cốc - tôi đã thấy tên này trong đêm Lê Các bước lên đài may rủi - đứng sững hai tay khoanh trước ngực. Hai bên ngai của Ma Vương có hai mù đàn bà mang mạng đen che kín đầu và mặt. Hai mù này bung một bình bạc và một cái ly cũng bằng bạc.

Dưới chân ngai và cũng là dưới chân Ma Vương có một người đàn bà quì gối. Người đàn bà này không còn trẻ lắm nhưng cũng chưa già. Trước đây mười năm, bà này là một người đàn bà đẹp. Thân thể nàng, thấp thoáng trong bộ áo trắng mỏng, vẫn là một tấm thân đàn bà đẹp và kêu gọi. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn ngậy lên bình bạc và cái ly bạc trên cao, miệng nàng hé mở thèm thuồng. Nàng như

phải trấn tĩnh nhiều để khỏi chồm lấy vồ bình bạc và ly bạc do hai mụ đàn bà kia bung trên tay.

Ma Vương làm một cử chỉ. Hai mụ đàn bà lặng lẽ đổ chất nước ở lòng bình bạc ra ly bạc. Người thiếu phụ khi trông thấy chất nước, rướn mình lên như muốn vồ lấy nhưng A Cốc, tên hắc nô, đã đặt nẹp sợi roi làm bằng tóc đàn bà lên vai nàng và làm nàng chùn lại.

Ma Vương đỡ lấy cái ly bạc. Y giờ cao ly lên:

- Người đàn bà kia, tên người là gì ?

Giọng nói của Ma Vương tuy sang sảng nhưng vẫn vô hồn.

Trái lại giọng người đàn bà rung động và đứt quãng:

- Tôi tên là Ái Liên.

Tôi đã nhận ra nàng. Ái Liên là một nữ kịch sĩ nổi tiếng nhất trên sân khấu kịch nghệ cách đây hai mươi năm.

Màn kịch bên dưới tiếp diễn:

- Ái Liên... Người biết ta là ai ?

- Ngài là Ma Vương!

- Ta là gì của ngươi ?

- Ngài là Chúa của tôi!

Tôi cảm thấy Bé Hiêu rung mình. Và tôi cũng rung mình.

- Người có mấy Chúa ?

- Tôi chỉ có một Chúa...

- Chúa của ngươi là ai?

- Chúa của tôi là Ma Vương!

- Người chịu hy sinh những gì cho Ma Vương, Chúa của ngươi ?

- Tôi hy sinh hết cho Ma Vương, Chúa của tôi...

- Ái Liên... Người muốn gì?

Hai tay chấp lại trước ngực. Ái Liên như muốn dùng bàn tay giữ chặt lấy trái tim. Giọng nàng rung động và nhỏ đến nỗi tôi gần như không nghe rõ:

- Tôi muốn gặp lại... một người đàn ông và một đứa trẻ...

- Hai người đó hiện ở đâu ?

- Hai người đó... đã chết...

- Ta sẽ dùng quyền lực của Ta làm cho hai người đó sống lại vì ngươi... Uống đi!

Trong giọng nói của Ma Vương khi Y nói với người thiếu phụ lời đó như có âm thanh mỉa mai, chế nhạo. Y đưa cái ly bạc ra trước mặt người thiếu phụ và nàng đỡ lấy ly bằng cả hai tay, đưa lên miệng uống cạn ngay chất nước trắng trong đó. Rồi nàng đặt ly xuống dưới chân ngài, cúi chào thật thấp và bước đi. Nàng đi ra ngoài vùng mắt nhìn của tôi, hình ảnh cuối cùng của nàng mà tôi thấy là nàng đi,

mặt ngừng cao, mắt và vẻ mặt như người xuất thần, môi nó lẩm nhẩm như nói với người vô hình nào cùng đi bên nàng.

Tôi lại thấy lạnh người. Thái độ của Ma Vương, giọng nói của Y trong cuộc đối đáp với người thiếu phụ vừa qua, có một vẻ gì thật là ma quái. Ý nghĩ nhất định Ma Vương cũng chỉ là một người đàn ông bằng xương bằng thịt có sống có chết như tất cả mọi người đàn ông ở cõi đời này của tôi rung động và giảm đi một lúc một nhiều.

Tôi cố nhìn theo người thiếu phụ cho tới lúc mắt tôi không còn có thể thấy nàng nữa. Căn phòng bên dưới thật rộng. Qua vết nứt trên trần này, mắt tôi chỉ có thể nhìn được một phần ba căn phòng ấy. Vách phòng màu hồng bằng đá, tro troi không có vật gì trang hoàng. Nhiều chỗ vách có màn che như sau những tấm màn đó là những khoảng đục sâu vào vách. Trong một góc có một bồn nước, nước bắn vọt lên từ lòng một bát nước bằng đá hồng khổng lồ. Nhiều nệm gối bông cũng màu hồng đặt rải rác trên sàn, trên nệm gối có nhiều người nằm ngời. Tôi nhận thấy trong số có cả đàn ông lẫn đàn bà. Tôi ước lượng có chừng hơn mười cặp nam nữ đang ở trong phòng, mắt tôi chỉ nhìn thấy chừng ba bốn cặp.

Rồi... một tiếng cồng vang lên...

Những tấm màn treo ở vách được kéo lên.

Sau mỗi tấm màn đứng một tên nữ nô lệ, những tên này hướng mắt đăm đăm và thèm thuồng nhìn về phía Ma Vương. Tôi run lên. Cảnh hiện ra của chúng có cái vẻ ma quái khủng khiếp, giống như những oan hồn dưới địa ngục hiện về. Ma Vương vẫy tay. Một gã đàn ông tiến đến chân ngai và cũng như người thiếu phụ vừa rồi, gã quì gối xuống.

Hai thị nữ đứng hai bên ngai, một đĩa cầm bình, một đĩa cầm ly, lại rót chất nước trắng đục trong bình vào ly đưa lên Ma Vương.

Cuộc hỏi đáp trầm trầm như những lời kinh nhật tụng lại vang lên:

- ...Người biết Ta là ai?
- Ngài là Ma Vương...
- Ta là gì của ngươi ?
- Ngài là Chúa tôi...
- Ngươi có mấy Chúa ?
- Tôi chỉ có một Chúa.
- Chúa của ngươi là ai ?
- Chúa của tôi là Ma Vương.
- Ngươi muốn gì ?

Gã đàn ông quì dưới chân ngai ngược mặt nhìn lên, lưng gã cũng thẳng lên. Giọng nói và vẻ mặt gã đã mất vẻ vô hồn, gã có một vẻ tàn ác, thù hằn kinh khiếp:

- Tôi muốn giết kẻ tôi thù hận. Tôi muốn tìm ra nó... Muốn tự tay tôi giết nó bằng đủ mọi cách, làm

cho nó đau đớn.

- Người đã giết nó một lần, nhưng giết quá nhanh người chưa hả giận? - Giọng của Ma Vương có vẻ chế nhạo, nhưng Y nghiêm giọng ngay khi nói tiếp - Ta sẽ cho phép người tìm lại được kẻ mà người thù hận và cho người có quyền giết nó một lần nữa theo như ý người muốn. Uống đi.

Gã đàn ông uống chất nước trắng đục trong ly bạc, cúi chào cảm ơn, rồi đi. Cuộc lễ ma quái tiếp tục. Sau mỗi tiếng công, một tấm màn mở ra và một người bước tới dưới chân ngai của Ma Vương. Tôi nghe thấy một tên xin được làm vua, một tên khác muốn được làm gã đàn ông duy nhất trong một cõi Thiên Đường chỉ có toàn đàn bà.

Ma Vương hứa làm thỏa mãn mọi ước muốn. Y không từ chối một ai.

Tôi hiểu: bọn đàn ông, đàn bà dưới mắt tôi là bọn nô lệ của Ma Vương. Và chất nước trắng tôi thấy rót ra từ chiếc bình bạc trong tay đứa nữ tỳ của Ma Vương chính là chất ma túy giúp cho người uống nó thỏa mãn mọi ước mơ. Lễ tất nhiên ma túy không thể tạo ra được những cảnh thật, nó chỉ làm cho óc tưởng tượng của bọn người uống đó tưởng là thấy sự thật, cảm thấy như đang sống thật, đang được giết kẻ thù hay đang hưởng thụ khoái lạc thật sự.

Tôi nhìn xuống, người ngây ra, quên hết cả. Tôi quên cả Kiều Xuân và cuộc lần mò mạo hiểm đến phòng nàng đêm nay. Tôi quên nhưng may sao Bé Hiêu không quên. Chợt khe hồng trước mắt tôi khép lại. Bé Hiêu chạm tay lên vai tôi và chúng tôi đứng dậy. Êm lặng, chúng tôi đi ngược trở lên.

Tâm hồn tôi vẫn còn bấn loạn vì cảnh kỳ dị vừa nhìn thấy. Tôi đã biết lý do vì đâu bọn hắc nô của Ma Vương lại sẵn sàng hy sinh mạng sống cho Ma Vương, tuyệt đối trung thành với Ma Vương. Sau mỗi lần nhờ chất ma túy, chúng được sung sướng, khi trở lại với thực tế, chúng chỉ có một ước muốn: lại được Ma Vương ban cho chất ma túy để lại sung sướng. Thiếu chất ma túy kia, đời sống của chúng không còn lạc thú nào.

Ba người đã chết ở Viện Bảo Tàng trong lúc tôi lấy trộm bảo vật hôm qua chắc hẳn là ba người đã từng được Ma Vương cho hưởng thụ ma túy. Họ vâng lời Ma Vương một cách mù quáng, họ sẵn sàng chết cho Ma Vương.

Nếu Ma Vương không thực là Ma Vương, Chúa tể Địa ngục, Y cũng không làm cái tên Ma Vương bị mất giá...

Với những ý nghĩ ấy trong đầu, tôi bàng hoàng đi theo Bé Hiêu, đi mà không biết là mình đi đâu, đến đâu cho đến lúc gã dừng bước, ghé miệng vào tai tôi:

- Ông thấy sao? Tôi nói đúng không? Có đúng đó là đường xuống Địa Ngục không?

Tôi như đang cơn mê hoảng choàng tỉnh:

- Có gì lạ đâu? - tôi có ý định hạ giá Ma Vương - Y chỉ là một tên bán ma túy. Tôi đã từng thấy ở Trung Hoa, ở Nhật, những ổ ma túy lớn và nhiều chuyện lạ hơn thế nhiều... Bọn nghiện ma túy ở Đông Phương cũng sẵn sàng cầm dao cắt cổ người ta để có vài điều thuốc không khác bọn hắc nô ở đây.

Tuy cả tôi và Bé Hiêu cùng không tin tưởng mấy ở lời tôi vừa nói, song tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bé Hiêu cười khẩy:

- Tôi mong ông cứ nghĩ được như vậy mãi.

Chúng tôi theo nhau như hai bóng ma đi trong bóng tối. Tôi lơ mơ nhớ là có theo Bé Hiêu bước vào, bước ra nhiều thang máy, nhưng giờ đây tôi không còn nhận định được phương hướng nữa, tôi không còn nhớ phòng tôi ở phía nào. Nếu mất Bé Hiêu bây giờ, chắc chắn tôi sẽ đi lạc, không làm sao về được nơi tôi ra đi.

- Đến nơi rồi.

Bé Hiêu nói. Gã giữ tôi đứng lại một lát, nghe ngóng.

Tôi thò tay vào túi lấy ra chiếc đồng hồ tay, mặt dạ quang của đồng hồ cho tôi nhìn được giờ giấc trong bóng đêm. Bây giờ là 12 giờ 15.

Bé Hiêu kéo tôi bước theo. Tôi ngửi thấy trong không khí có một mùi thơm nhẹ nhàng. Mùi thơm từ da thịt Kiều Xuân.

Tôi đã ở trong phòng nàng.

Chương 14

Bất giác, tôi thốt lên thành tiếng:

- Đúng là nàng rồi...!

- Ai đó?

Tiếng nói của Kiều Xuân vang đến tai tôi, nàng nói nhỏ, giọng không có âm thanh ngạc nhiên hay sợ hãi.

- Tôi...Huy Giang đây.

Tôi vội vã trả lời nàng.

- Anh..

Một ngọn đèn mờ, nhỏ, sáng lên:

- Sao đến muộn vậy? Em chờ... Lo muốn chết...

Kiều Xuân đang ngồi trên giường, người nàng nhô lên trên đồng mền gối, đôi mắt nhung đen mở rộng và sáng long lanh, mái tóc dài xoà xuống hai vai. Lúc này nàng có một vẻ đẹp khác: nàng là người đẹp nhất mà tôi đã được gặp, được gần. Mỗi lần gặp nàng, tôi lại thấy nàng đẹp hơn. Tôi thắc mắc không biết tôi sẽ còn thấy nàng đẹp hơn đến chừng nào nữa. Nàng bận chiếc áo ngủ lụa hồng. Từ đây về sau cho đến hết đời tôi, tôi biết tim tôi sẽ đập mạnh mỗi lần tôi trông thấy một chiếc áo ngủ lụa hồng, dù chỉ là chiếc áo được bày hàng trong tủ kiếng.

Nàng lẹ làng ra khỏi giường, chạy tới ôm chầm lấy tôi, hôn tôi. Tôi quên tất cả mọi chuyện khác.

Một lúc sau, không biết dài ngắn bao lâu, tôi nghe thấy tiếng động lạ sau lưng. Quay lại, tôi thấy Bé Hiêu đứng đó, hai tay chắp trước ngực, gã đang vừa cười, vừa khóc.

Bé Hiêu là một tên đạo chích nhưng là một đạo chích giàu tình cảm. Kiều Xuân nhìn gã, nàng cười, nói như một thiếu nữ tình quái:

- Nếu anh cần nói..."Xứng đôi, vừa lứa " quá... Cứ việc nói đi...

Bé Hiêu cũng cười, giọng trêu mếu:

- Làm tôi nhớ lại... Ma Ri và tôi... Ngày bọn tôi mới yêu nhau. Cũng vậy... Ra rít... Xa nhau một phút gặp lại nhau là lại ôm nhau, hôn nhau... Ấm lòng lắm...

Đến lượt tôi nhớ lại thực tế, tôi nhìn quanh và hỏi chung cả Bé Hiêu lẫn Kiều Xuân:

- Xong rồi. Để bao giờ ba đứa mình thoát được ra ngoài, tha hồ mà... ra rít với xứng đôi. Bây giờ thì phải lo đề phòng chúng mình bị người khác bắt gặp. Có thể có ai biết được trong phòng này có

người lạ không?

- Không đâu - nàng đáp - Người ở đây có thể kỳ lạ nhưng toàn là người lịch sự, tuyệt đối tôn trọng đời tư của nhau. Nếu không có lời mời nhau đến phòng, không ai tới phòng nhau lúc nửa đêm. Về việc có người nghi anh tới đây đêm nay nữa thì lại càng không lo. Vì Huy Giang và Kiều Xuân là hai kẻ ác cảm với nhau nhất đời, hai người đó nhìn mặt nhau còn không muốn, đâu có mất công đêm khuya tới thăm nhau... Và mất công...

Nàng hôn tôi:

-...Hôn nhau như thế này...

Tôi hỏi riêng Bé Hiêu:

- Còn chú? Có sợ bị người nửa đêm phát giác ra chú vắng mặt không? Như họ mở cuộc kiểm soát chẳng hạn?

Gã lắc đầu:

- Không sợ. Trừ khi có đại biến. Nếu có kẻ thấy tôi không ngủ ở trong giường, cũng không sợ. Tôi có thể nói là tôi đi kiểm soát hệ thống điện ban đêm. Chỉ có Ma Vương biết rõ việc tôi làm mà thôi. Kẻ khác không có quyền dòm ngó.

Nghe lời gã, tôi thấy cái hại và nhược điểm của Ma Vương: bao nhiêu quyền hành ở đây đều tập trung trong tay Y, không kẻ nào có quyền hành gì với người khác, trừ Y ra. Ma Vương không thể tin ở ai, không cho phép mọi người biết đến việc làm của nhau, do đó không có sự dòm chừng nhau. Càng tốt.

- Nhưng, dù sao - tôi nói - chúng mình cũng phải đề phòng tối đa. Chúng mình chỉ nên nói chuyện trong bóng tối và nói thật nhỏ...

Kiều Xuân đưa tay tắt ngọn đèn ngủ bên giường. Rồi nàng đi tới kéo nhẹ tấm màn che cửa sổ. Ánh trăng mờ từ đỉnh núi cao bên ngoài xa kia chiếu vào phòng. Ba chúng tôi tới ngồi sát bên nhau trên cái ghế dài ở góc tối nhất của gian phòng ngủ thom và ấm cúng. Chúng tôi bàn kế hoạch, góp ý kiến.. Nhưng dù có bàn đến cả đêm hoặc bàn đến đêm mai, chúng tôi cũng chẳng đi đến đâu. Không có kế hoạch nào khả dĩ tin tưởng là thành công được thành hình. Đôi khi, chúng tôi cũng đưa ra được vài kế hoạch thoát đâu thấy hấp dẫn, nhưng chỉ cần xét sâu đến tác dụng đến hậu quả, lại thấy hỏng. Tôi có cảm tưởng như ba chúng tôi là ba con ruồi bị mắc trong một màng lưới nhện, càng vùng vẫy càng chóng chết, nhưng nằm yên rồi cũng chết.

Tiếng kêu nặng những kinh hoàng...

Tôi nhảy tới sau lưng Bé Hiêu.

Một tia sáng chiếu thẳng vào mặt Bé Hiêu. Một bàn tay từ bóng tối bay ra như một con rắn độc, bay tới chụp vào cổ Bé Hiêu. Tôi trông thoáng thấy nét mặt Bé Hiêu nhăn lại đau đớn, rồi hai bàn tay gã bay lên định gỡ cổ.

Ánh sáng chiếu vào mắt tôi, làm tôi không trông thấy gì hết. Tôi thụp người xuống và xông vào. Trước khi tôi kịp nắm được một vật gì, cây đèn bấm rơi xuống thảm rồi tấm thân Bé Hiêu bị đẩy mạnh ngã lên lưng tôi, tôi loạng choạng lùi lại. Đèn trong phòng bật sáng.

Đứng ngay trước mặt tôi, khẩu súng lục đe dọa trong tay, là Hải Tùng. Đôi mắt Hải Tùng lạnh và tàn nhẫn. Có Thần Chết ở trong đôi mắt ấy. Đôi mắt ấy nhìn tôi rồi nhìn Kiều Xuân. Rồi nét mặt lão ôn hoà đi, bớt vẻ khản trương như người vừa hết sợ hãi một chuyện gì. Rất nhanh, nét mặt ấy chuyển sang lạ lùng, không tin, ngạc nhiên. Sau đó, nét mặt ấy lại sắt đánh và tàn nhẫn trở lại. Họng súng chĩa vào ngực tôi không hề rung động.

Dưới chân tôi, Bé Hiêu lồm cồm bò dậy rồi loạng choạng đứng lên, hai bàn tay đưa lên xoa cổ. Tôi đưa một bàn tay ra giữ cho gã bớt run rẩy.

- Hai người này làm gì ở đây, Kiều Xuân?

Giọng nói của Hải Tùng vẫn nhỏ và nhẹ, như lão đang cố trấn tĩnh. Qua nét mặt thay đổi của lão, tôi biết lão vừa nghĩ gì trong những giây phút ngắn vừa qua: thoát đầu, lão tưởng tôi và Bé Hiêu vào phòng Kiều Xuân để lén làm một việc gì có hại cho nàng, sau đó, khi thấy Kiều Xuân vẫn yên lành, lão nghi ngờ cả nàng nữa.

Tôi phải làm sao để lão không nghi Kiều Xuân. Phải để Kiều Xuân ở ngoài cuộc bằng bất cứ giá nào. Tôi trả lời Hải Tùng trước khi Kiều Xuân kịp nói:

- Hải Tùng, ông làm chi mà dữ dội quá vậy? Tôi có làm gì đáng sợ đâu mà ông phải chĩa súng giữ tôi? Để tôi kể cho ông nghe tại sao tôi có mặt ở đây. Không có gì khó hiểu hết. Hồi nãy, vì khó ngủ, tôi đi trở xuống dưới phòng ăn. Nhưng chưa quen đường, tôi đi lạc. Tôi gặp gã này. Gã nói gã đi sửa điện gì đó trong lâu đài. Tưởng gã biết đường, tôi nhờ gã đưa tôi về phòng tôi. Nhưng khôì hài hết sức, gã đưa tôi về phòng cô Kiều Xuân. Chuyện chỉ có thế. Tôi rất muốn đi khỏi đây và cô Kiều Xuân cũng không bằng lòng thấy tôi vào phòng cô chút nào. Cô Kiều Xuân, xin cô nói cho ông Hải Tùng biết sự thực có phải như tôi vừa nói không?

Tôi quay lại nhìn nàng. Câu chuyện của tôi tuy không vững lắm nhưng cũng có thể tạm nghe được. Nếu nàng cũng nhất định nói như tôi thì Hải Tùng có thể vẫn nghi ngờ nhưng không tìm được bằng có gì ngay lúc này. Nhưng Hải Tùng không chú ý gì đến tôi, lão hỏi lại Kiều Xuân:

- Kiều Xuân... Tôi hỏi cô... hai gã này vô đây làm chi?

Kiều Xuân nhìn thẳng vào mặt lão, rồi nàng bước tới đứng bên cạnh tôi:

- Bác sĩ Hải Tùng - nàng nói - Ông Huy Giang đã nói dối như một người quân tử, nói dối để bảo toàn danh dự cho tôi. Nhưng sự thật không phải như ông ấy nói. Sự thật là chính tôi đã yêu cầu chú Bé Hiêu đây đưa ông ta tới đây gặp tôi. Hai người này không có tội gì cả. Trách nhiệm ở tôi hết.

Trên trán Hải Tùng chợt lộ ra những sợi gân máu và khẩu súng trong tay lão từ từ hạ xuống. Mặt lão đỏ lên. Con giận lạnh lùng đã biến thành con giận nóng bỏng. Lão có thể nguy hiểm, lão có thể làm hại

chúng tôi nhưng tôi tin rằng Kiều Xuân biết rõ hậu quả việc làm của nàng.

- Như vậy nghĩa là - Hải Tùng trầm giọng - cô đã lừa tôi? Cô tưởng là cô đã lừa nổi tôi ư? Lầm to. Tôi biết ngay cô muốn đầu tôi điều gì. Cô đã biết tánh tôi, tôi không ưa bị ai lừa bịp. Cô và hấn quen biết nhau tự bao giờ?

Lão bắt đầu cuộc chất vấn, nhưng Kiều Xuân vẫn thản nhiên:

- Chúng tôi chỉ nhìn thấy nhau lần đầu khi ông đưa anh ấy đến gặp tôi đêm ấy...

- Cô cho tên kia đi mời hấn tới đây đêm nay làm chi?

- Để nhờ anh ấy cứu tôi ra khỏi móng vuốt của Ma Vương.

Hải Tùng sững sờ trở mắt nhìn nàng:

- Tại sao cô lại nghĩ rằng hấn có thể làm được việc ấy?

- Bởi vì... tôi yêu anh ấy. Và bởi vì anh ấy yêu tôi.

Lão quay lại nhìn tôi. Đột nhiên, cơn giận tiêu tan đi, đôi mắt lão trở lại hiền từ và ưu ái:

- Tội nghiệp - lão như nói một mình - hai nười muốn chống lại Ma Vương ư? Hai người như một cặp cừ non trước miệng hổ dữ...

Kiều Xuân đưa tay ra, Hải Tùng cầm lấy bàn tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ như để làm nàng yên tâm. Lão hết nhìn nàng lại nhìn tôi, như chúng tôi là hai kẻ có mặt mũi, hình thù rất lạ mà lão mới gặp lần đầu. Rồi lão đi tắt hết điện trong phòng, chỉ để sáng ngọn đèn ngủ bên giường Kiều Xuân. Lão đi tới bên cửa sổ, hé màn che nhìn ra ngoài. Xong, lão trở lại với chúng tôi.

Lão ra hiệu cho chúng tôi lại gần:

- Lại đây các bạn. Chúng ta cần bàn chuyện này. Chú Hiêu, tôi xin lỗi đã làm chú đau. Tôi cũng xin lỗi đã coi thường chú. Còn Kiều Xuân, tôi không nghi ngờ gì cô, tôi không tới để rình rập cô. Tôi chỉ thấy cô có tâm sự gì khó giải quyết, tôi biết cô đang buồn, đang lo sợ, nhưng cô không nói với tôi. Song, tôi nghĩ là thế nào cô cũng nói cho tôi biết cô lo sợ gì..Tôi suy nghĩ về cô nhiều nên không ngủ được. Tôi nghĩ cô có thể đang nằm khóc. Nên tôi tới, định mở hé cửa coi cô ngủ yên hay thức. Không ngờ cánh cửa mở ra trước mặt tôi, tôi nhìn thấy bóng đàn ông lạ... Và chuyện xảy ra... Cũng may, chưa có gì đáng để ta phải ân hận cả.

Tôi đưa tay ra bắt tay lão, ngờ ý quên thù hằn qua cái bắt tay ấy. Lão xiết chặt tay tôi. Bé Hiêu thì đứng nghiêm chào và hỏi:

- Thưa... tôi nên rút lui hay ở lại?

- Chú ở lại đây đã - Hải Tùng đáp.

Và lão hỏi tôi:

- Huy Giang... anh biết chú Hiêu này lâu chưa?

Bé Hiêu đỡ lời tôi:

- Thưa bác sĩ... khá lâu. Ông ấy cứu sống tôi. Ông ấy là ơn cứu tử. Tôi quyết đền ơn ông Huy Giang,

dù có phải chết. Khi tôi được biết rằng sự đền ơn của tôi có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời của cô Kiều Xuân, tôi lại càng thêm hăng hái và quyết chí.

Tôi kể vắn tắt cho Hải Tùng nghe sự liên lạc giữa tôi và Bé Hiêu. Lão gật đầu tỏ vẻ tán phục:

- Tốt. Bây giờ đến lượt tôi nói về tôi. Tôi là thủ hạ của Ma Vương. Tôi có bốn phận phục vụ ông vì một lời thề nguyên rất nặng.

Tôi đã tự ý thốt ra lời thề ấy, không hề bị bắt buộc. Tôi chịu hết hậu quả việc tôi làm. Tôi đã tới tự nguyện làm đệ tử của Ma Vương chứ không như anh bị bắt buộc tới. Tôi nhìn nhận rằng anh không hề tuyên thệ trung thành với Ma Vương, mà dù anh có thề nguyện đi chăng nữa, lời thề của anh không có giá trị. Vì anh bị cưỡng bách, không thề trung thành không được. Anh có quyền làm đủ mọi cách để tự giải thoát. Nhưng tôi không thể làm được như anh. Tôi không thể làm phản lại những gì tôi đã hứa. Ngoài ra, tôi còn tin chắc rằng nếu tôi không là đệ tử của Ma Vương tôi sẽ không sống được lâu. Mà tôi thì rất muốn được sống. Cuộc sống của tôi, nhờ Ma Vương, đã cho tôi hưởng thụ hạnh phúc, những hạnh phúc mà nếu không có Ma Vương thì tôi không thể nào được hưởng. Trước khi tới với Ma Vương, tôi là kẻ sống mà cũng như chết. Ma Vương cải tử hoàn sinh cho tôi. Anh Hiêu đây nhờ anh cứu cho khỏi chết, ghi ơn anh và trung thành, hy sinh với anh chừng nào, tôi đối với Ma Vương cũng thế. Nếu anh thông cảm được lòng anh Hiêu, chắc chắn anh cũng thông cảm được lòng tôi với Ma Vương. Tôi nói rõ ràng như vậy để anh hiểu rằng... tôi không hứa hẹn giúp đỡ gì anh và Kiều Xuân hết. Tôi chỉ có thể giúp các người bằng cách báo cho các người biết những nguy hiểm sắp tới với các người, và nhắm mắt làm ngơ những gì tôi biết về việc làm của các người, như việc đêm nay chẳng hạn.

- Thừa bác sĩ - tôi nói với lão - được ông giúp như vậy đã là quá nhiều lắm rồi. Thật ra, tôi không dám mở miệng yêu cầu ông giúp cho như thế.

Hải Tùng thốt ra một tiếng thở dài chất chứa nhiều âu lo trước khi nói tiếp:

- Điều quan trọng thứ hai tôi cần nói với anh là... theo như tôi nghĩ, theo những hiểu biết của tôi... anh khó có thể thắng Ma Vương. Không thể thắng mà thua thì cảm chắc. Con đường anh chọn đi đó là con đường dẫn đến cái chết. Chết thê thảm, ghê rợn. Tôi biết anh can đảm có thừa nhưng can đảm không đủ giúp anh thắng được Ma Vương. Tôi cần nói thế trước mặt Kiều Xuân để cho nàng biết, để nàng suy nghĩ trước khi bằng lòng chấp nhận để cho người nàng yêu dấn bước vào con đường chết...

Lão kết luận sau vài giây yên lặng:

- Tôi mong hai người tìm một lối thoát khác.

Tôi nhìn vào mặt Kiều Xuân. Làn môi nàng run run và đôi mắt nàng biểu lộ sự đau đớn:

- Còn có lối thoát nào nữa không?

Nàng run giọng hỏi, tiếng nói nhỏ như tiếng thì thầm.

Tôi trả lời thay Hải Tùng:

- Có một lối thoát. Đó là... em trở thành vợ Ma Vương. Nhưng em chỉ có thể chọn lối thoát đó sau

khi tôi chết.

Hải Tùng giơ tay ra ngăn tôi lại:

- Đừng vội bi phần. Hãy nghe tôi nói, tôi chưa nói hết ý mà. Tôi không cho việc Kiều Xuân trở thành vợ Ma Vương là một lối thoát đâu...

Có vẻ do dự, ngần ngại, Hải Tùng liếc mắt nhìn Bé Hiêu. Nhưng ngay sau đó, lão vội nghĩ sang chuyện khác. Đúng ra là lão nghĩ tiếp về những gì lão sắp trình bày với chúng tôi:

- Anh nên biết rằng... tôi muốn anh thắng. Đúng hơn là tôi muốn anh thoát tay Ma Vương. Thoát hay thắng cách nào không tổn hại đến lời thề của tôi với Ma Vương, hoặc làm cho cuộc sống của tôi bị đe dọa. Nên nhớ rằng nếu Ma Vương chết, tôi cũng không thể sống. Tức là tôi phải chết theo Ma Vương. Nếu anh chỉ tìm cách thoát khỏi tay Ma Vương, tôi sẽ giúp anh. Ngoài việc đó ra, tôi không thể làm gì giúp anh được hết. Cũng nên nhớ rằng tôi là thủ hạ của Ma Vương, nếu Ma Vương ra lệnh cho tôi giết anh, tôi sẽ phải theo lệnh... giết anh.

Kiều Xuân thản nhiên nói:

- Nếu Huy Giang chết, tôi cũng chết. Nếu ông giết anh ấy, ông cũng giết cả tôi.

Nàng nói bằng một giọng thản nhiên, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng Hải Tùng cũng như tôi, chúng tôi cùng hiểu rằng nàng nói sự thực. Sự việc xảy ra sẽ đúng như nàng nói.

- Dù cô có vì Huy Giang chết mà chết, tôi vẫn cứ phải giết Huy Giang... nếu Ma Vương bảo... tôi giết...

Hải Tùng cũng không cao giọng khi nói câu đó. Và Kiều Xuân với tôi cũng biết lão nói sự thực. Im lặng một lúc. Chợt Kiều Xuân lên tiếng:

- Hải Tùng, hồi nãy ông vừa sắp nói đến một lối thoát nào khác.

Hải Tùng vội ngắt lời nàng:

- Huy Giang... tôi không muốn biết gì hết về kế hoạch của anh. Tôi chỉ muốn biết được một điều: anh có tính giết Ma Vương không?

Tôi do dự. Đây là câu hỏi quan trọng và khó trả lời. Nguy hiểm nữa. Hải Tùng vừa nói rõ cho tôi biết lão không muốn ai tính chuyện giết Ma Vương. Nếu bây giờ tôi nói tôi tính giết Ma Vương, phản ứng của lão sẽ ra sao? Không nên đòi hỏi lão quá nhiều. Còn như nếu tôi nói tôi không định giết Ma Vương tôi sẽ can lỗi nói dối lão. Khi lão biết sự thực, lão sẽ không còn nể nang gì nữa. Tuy chưa được gần Hải Tùng lâu, tuy chưa biết nhiều gì về lão, qua những lời lão vừa trách Kiều Xuân, tôi cũng biết rằng lão là người không thích bị ai lừa bịp, dối trá.

Thông cảm sự yên lặng của tôi, lão bình thản tiếp:

- Như vậy tức là tôi hiểu... anh mưu tính giết Ma Vương. Trước hết tôi khuyên anh bỏ mưu toan đó. Vì việc đó không thể thực hiện được. Anh nghĩ rằng anh có thể giết Ma Vương lúc chỉ có anh và ông ấy ngồi gần nhau? Nhưng anh chưa biết rằng Ma Vương không bao giờ ở một mình cả. Lúc nào cũng

có những vệ sĩ gần ông ấy. Anh không thấy chúng đâu. Có những tên vệ sĩ ra mặt và có những tên nấp trong vách, trong những chỗ nấp bí mật không ai ngoài Ma Vương ra, biết. Trước khi anh kịp ra tay, chúng đã nắm cổ anh chặt cứng rồi. Ma Vương lại tinh nhanh và khỏe một cách khủng khiếp. Tôi tin rằng một viên đạn không đủ sức làm chết được Ma Vương cũng như một viên đạn chưa đủ làm chết một con voi đầu đàn vậy. Điều quan trọng là anh sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện ý định mưu sát.

Tôi không nói gì hết, nhưng tôi nghĩ đến vết nứt trên trần nhà qua đó tôi nhìn trộm được Ma Vương hồi nãy. Hải Tùng tuy thông minh nhưng cũng không biết hết được tất cả. Một hòng súng trường chĩa qua khe nứt đó chiếu xuống ngực Ma Vương có thể nổ liền một tràng tám chín viên đạn mà bọn vệ sĩ vẫn chưa biết súng nổ từ nơi nào. Với tám chín viên đạn súng carbin vào ngực, dù Ma Vương có mạnh như voi cũng phải chết. Y chỉ không chết nếu Y không phải là người.

Như hiểu ý được ý nghĩ của tôi, Hải Tùng nói tiếp:

- Giả tử như anh có thể giết được Ma Vương, một việc mà tôi tin chắc là không sao xảy ra được, anh cũng vẫn không thể thoát chết. Nếu giết Ma Vương, anh nên tự tử ngay tại chỗ thì hơn. Vì không có một nơi nào trên trái đất này anh cho thể sống mà bọn đệ tử của Ma Vương không tới giết anh. Bởi vì Ma Vương ngự trị trên linh hồn và thể xác nhưng đệ tử của ông không phải chỉ nhờ hình phạt, nhờ sự sợ hãi mà thôi. Ma Vương không chỉ đe dọa và trừng phạt người. Ông ấy biết đả ngộ người, Ma Vương trả công rất hậu. Ma Vương cho nhiều người được sống sung sướng, hạnh phúc, quyền lực, danh vọng. Ông ta có quá nhiều đệ tử, nhiều đến nỗi anh không thể tưởng tượng được. Đệ tử của ông có mặt trên khắp nơi, trong số có nhiều kẻ có thể lực lớn. Kiều Xuân, tôi nói có đúng không?

- Ông nói đúng.

Nàng đáp. Về mặt nàng thêm sợ hãi hơn.

- Đệ tử của Ma Vương không phải chỉ là bọn hắc nô hoặc số người anh thấy ở đây - Hải Tùng nói tiếp - Tôi sống bên Ma Vương đã lâu, tôi có thể tự hào tôi là người biết hơn ai hết về Ma Vương, tôi cũng chưa được biết tới một phần ba số đệ tử của ông ta. Không được đâu. Huy Giang, anh phải bỏ mưu toan hạ sát Ma Vương. Nếu anh thất bại, cái chết của anh rất khủng khiếp. Nếu anh thành công anh cũng vẫn chết. Nếu anh chết mà không giết nổi Ma Vương, Kiều Xuân không được giải cứu. Còn như nếu anh chết sau Ma Vương, nàng yêu anh, làm sao nàng có thể sống được khi anh chết vì nàng? Sự giải thoát của nàng nếu phải trả bằng cái chết của anh, sẽ quá đắt.

Kiều Xuân đứng phắt dậy, nàng dang trước mặt tôi như để đem thân ra bảo vệ tôi và nàng kêu lên:

- Không... Không... Tôi không muốn Huy Giang phải chết...

Tôi đột ngột hỏi:

- Hải Tùng... Tại sao Ma Vương bận áo thụng mỗi khi ngồi lên ngai và tại sao trong lúc có người đi lên đài may rủi, hai tay ông ta cứ dẫu ở trong tay áo?

Câu hỏi bất chợt và không liên can gì đến câu chuyện đang nói của tôi làm Hải Tùng ngạc nhiên,

lão trở mắt nhìn tôi:

- Anh... anh nói chi?

- Tôi đã trông thấy Ma Vương thủ hai tay trong tay áo ba lần – tôi nói – Hai lần khi Lê Các lên đài, một lần người đi lên đài là tôi. Ông cũng để ý thấy chứ? Sau khi Ma Vương thò tay ra kéo cái cần sắt làm đảo lộn thứ tự những vết chân vàng, Y thủ hai tay vào trong tay áo rộng ngay. Y chỉ rút tay ra khỏi tay áo khi cuộc đi trên những bước chân vàng may rủi đã chấm dứt. Tại sao thế? Chắc chắn có nguyên do nào chứ?

- Bộ anh nghĩ rằng Ma Vương đã bịp chúng ta với trò may rủi đó sao?

- Nghĩ thì chưa. Tôi chỉ thấy thắc mắc. Hải Tùng, ông đã từng chứng kiến nhiều cuộc đi lên đài may rủi, ông thử nhớ lại coi có lần nào ông thấy Ma Vương để hai bàn tay ở ngoài tay áo hay không? Ông cố nhớ coi...

Lão im lặng, nhưng tôi biết lão đang suy nghĩ. Mặt lão trắng ra... Sau cùng lão nói:

- Tôi không nhớ ra. Vì tôi không để ý. Lần nào có người lên đài tôi cũng chỉ chú ý nhìn những bước chân vàng. Nhưng... dường như tôi chưa lần nào trông thấy hai bàn tay của Ma Vương trong khi có người đang bước trên những bước chân vàng thì phải...

Chợt lão đứng bật dậy:

- Bậy... Không thể được... Dù cho Ma Vương có thủ hai bàn tay trong tay áo thì... có gì khả nghi đâu?

Tôi như người thợ săn nóng ruột bắn bừa một mũi tên vào bóng tối nhưng không ngờ trúng con mồi. Tôi đang tạo ra sự nghi ngờ quyền lực trong lòng Hải Tùng. Và cả trong lòng Bé Hiêu nữa.

- Ông chắc chắn là không có gì khả nghi không? – Tôi hăng hái tiếp – Ông có chắc chắn là Ma Vương không chơi trò bịp bợm không? Có ai đã thắng được Ma Vương với cái trò ma quỷ ấy chưa?

Nghe tôi nói, Hải Tùng thở ra một hơi dài. Lão như người vừa trút được gánh nặng:

- Huy Giang, Anh làm cho tôi nghi ngờ rồi cũng lại chính anh làm cho tôi hết nghi ngờ. Tôi đã ở gần Ma Vương 5 năm...Rất tiếc, tôi đã thấy ba người thắng Ma Vương trên những bước chân vàng đó...

Tôi như người bất thành linh bị tát mạnh một cái vào mặt. Nếu có người thắng Ma Vương tức là nếu có người đặt chân lên bốn bước chân vàng của Phật trên đài may rủi đó thì không thể nói là Ma Vương chơi bịp. Tôi ngòai lặng đi không còn nói gì được, nhưng Kiều Xuân hỏi:

- Ba người may mắn đó bây giờ đâu cả rồi?

Hải Tùng lại có vẻ bối rối:

- Một người vì có bệnh nặng từ trước nên... đã chết sau đó sáu tháng...

Giọng nói của Kiều Xuân có âm thanh chế riễu:

- Đúng. Lão đó có bệnh từ trước, thôi thì cho lão chết đi cho rảnh. Nhưng còn hai người may mắn kia?

- Một người chết vì tai nạn phi cơ rớt giữa Thái Bình Dương.- Hải Tùng đáp – Nàng là một người đàn bà. Một tai nạn bất ngờ mà cũng là rất thường. Ma Vương dù có quyền phép nhưng cũng không thể ngăn nổi tai nạn xảy ra. Phi cơ chìm xuống đáy biển và tất cả mọi hành khách trên đó đều mất xác...

Kiều Xuân vờ ngây thơ:

- Như thế là bà đó không may chứ có may mắn gì đâu? Tai nạn đó xảy ra sau ngày bà ta thắng Ma Vương bao lâu nhỉ?

- Ba tháng sau...

- Cũng lại ba tháng sau. Thế là đã hai người chết rồi, chết mà chưa được hưởng thụ gì hết...Thật tiếc. Còn người thứ ba?

- Người thứ ba thì tôi không biết...

Như bất mãn với chính mình, đôi lông mày rậm của Hải Tùng nhíu lại, giọng nói của lão trở thành gắt gỏng:

- Tôi thật không biết... Nhưng chắc chắn đang sống sung sướng ở đâu đó, ở Ba Lê, Đông Kinh... những kinh thành ăn chơi xa hoa quốc tế. Hẳn có thể đang sống ở Trung Đông. Hẳn muốn được làm vua trong một xứ Ngàn Lẻ Một Đêm. Ma Vương đã cho hẳn toại nguyện.

Kiều Xuân kể nói như người tính sổ:

- Hai người chết chắc chắn, một người mất tích. Nhưng cứ vô tư và bình thản mà nghĩ... nếu người may mắn thứ ba đó mà còn sống, dù là sống ở một nơi thật kín đáo nào đó, ông cũng phải đôi khi nghe nói xa gần đến hẳn chứ? Ông nên tìm coi hẳn ra sao rồi? Có thể nào hẳn cũng... cũng gặp tai nạn không may như hai người kia không?

Câu nói nhẹ nhàng của Kiều Xuân là một đòn đau đánh mạnh vào tâm trạng của Hải Tùng. Lão ngồi ngây mặt ra đến một lúc. Lão có thừa thông minh, không cần phải nhấn mạnh ở điểm khả nghi về trường hợp mất tích của kẻ may mắn thứ ba, Hải Tùng cũng thấy trường hợp đó đầy nghi ngờ để cho lão suy nghĩ, tìm biết.

Chờ cho niềm nghi ngờ đã in sâu vào tâm trạng Hải Tùng, tôi mới nói:

- Như vậy là từ ngày nào tới giờ, có ba người đã may mắn hơn Ma Vương. Nhưng trong số đó có hai người đã chết vì tai nạn, còn số phận một người thì chưa biết ra sao. Cũng không có gì là khó hiểu. Ông Hải Tùng, nếu ông ở vào địa vị Ma Vương, ông cũng dư biết rằng không nên làm cho những đệ tử của mình hoàn toàn tuyệt vọng. Đôi khi cũng phải cho họ có hy vọng. Đôi khi cũng nên dàn xếp cho một kẻ nào đó thắng mình để cho những kẻ kia thêm hăng hái, thêm tin tưởng. Khi Ma Vương có thể làm cho kẻ khác thua, Ma Vương cũng có thể làm cho người khác thắng. Cho thắng để rồi cho chết trong một tai nạn thì có thắng cũng bằng không...

Bé Hiêu thốt ra một câu thật đúng lúc. Gã tránh cho tôi khỏi phải nói ra lời kết tội nặng nề có thể làm chướng tai Hải Tùng:

- Khốn nạn... Vậy là lừa bịp rồi. Hắn thông minh mà thắng bằng cách bịp mình thì đâu có gì đáng cho mình phục, mình sợ..?

Được thế, tôi nhắc lại câu hỏi:

- Ma Vương đã làm gì hai bàn tay dấu trong tay áo thụng của ông ta suốt trong thời gian có người đi lên đài may rủi?

Kiều Xuân tiếp lời:

- Số phận của kẻ may mắn thứ ba ra sao khi thắng Ma Vương?

Nhiều giọt mồ hôi đọng lại trên trán Hải Tùng. Lão không còn giận dữ vì Ma Vương, thần tượng của lão bị chúng tôi nghi ngờ. Lão đang run rẩy như người bị xúc động mạnh. Tôi vỗ vai lão:

- Hải Tùng, ông vừa nói với bọn tôi rằng ông không thích ai lừa bịp. Giả tử như Ma Vương lừa bịp ông, Ma Vương đưa ông ra làm một trò ma giáo ma ông yên trí đó là chuyện quan trọng thật, ông xử sự ra sao?

Tôi thấy rõ lão cố gắng lấy lại sự trấn tĩnh. Tình trạng xúc động và cố gắng tự chủ của lão làm cho tôi thấy sợ. Tôi đã kết tội Ma Vương quá nặng trong khi tôi chưa có một bằng chứng xác thực nào để có thể căn cứ vào đó mà quả quyết rằng Ma Vương bịp. Và nếu Hải Tùng biết rằng tôi chỉ cố tình tố cáo Ma Vương để lung lạc lòng tin tưởng của lão...

Nhưng rất may, lời tố cáo của tôi không phải là hoàn toàn vu vơ. Suốt trong thời gian có người đi lên đài may rủi, quả thực hai bàn tay của Ma Vương đều nằm gọn trong hai tay áo y. Kiều Xuân, Bé Hiêu nhận thấy thế và Hải Tùng cũng nhận thấy như thế. Lại còn những trường hợp gặp tai nạn khả nghi của những kẻ may mắn chiến thắng Ma Vương. Dù ngoan cố đến đâu, Hải Tùng cũng không thể chối được sự khả nghi. Người ngu si nhất đời cũng nhận thấy Ma Vương đáng nghi, đừng nói gì đến người thông minh như Hải Tùng.

Như người vừa chọn xong một quyết định, Hải Tùng không trả lời tôi, lão quay lại Bé Hiêu:

- Anh Hiêu... anh phải nói thật: đã bao giờ anh xem kỹ bộ máy điện mà Ma Vương vẫn nói là chỉ dùng để đảo lộn thứ tự những bước chân vàng trên 21 bậc thang của đài may rủi chưa? Anh phải nói sự thực đừng bịa đặt lừa tôi mà đại...

Bé Hiêu bối rối hết nhìn tôi lại nhìn Kiều Xuân. Gãi nuột nước miếng hai ba lần.

- Trả lời ngay...

Hải Tùng gay gắt, trang nghiêm ra lệnh.

Bé Hiêu khổ sở nói như kẻ tuyệt vọng:

- Thiếu tá Huy Giang, cô Kiều Xuân. Thật trong đời tôi, tôi nói dối đã nhiều song chưa bao giờ tôi thấy muốn nói dối bằng lúc này. Tôi rất muốn nói rằng tôi chưa biết gì về bộ máy đó hoặc tôi đã xét nó và thấy nó là máy bịp. Song rất tiếc... Sự thật là tôi đã xem xét kỹ nó rồi và thấy nó không có gì là khả nghi hết. Nó chỉ hoàn toàn một cái máy điện dùng để thay đổi vị trí những bước chân vàng trên 21

bực thang...

Lời khai của Bé Hiêu làm tiêu tan hy vọng của tôi trong nháy mắt. Nếu Ma Vương bịp, y chỉ có thể bịp với cái máy điện gắn gần ngay ngai vàng đỏ của y. Nếu Y bịp, nhất định Y phải bịp bằng cái máy đó. Trong vài giây đồng hồ, tôi hơi hận Bé Hiêu vì gã đã không tể nhị chối là gã không biết. Nhưng ngay sau đó, tôi lại nghĩ khác: Bé Hiêu có quyền được nói sự thật.

Tôi gượng vui để nói với Bé Hiêu:

- Chú nói sự thật là đúng. Chúng ta đang hận vì bị Ma Vương lừa bịp, tất nhiên chúng ta không thể bắt chước Ma Vương mà lừa bịp lẫn nhau. Dù cho sự lừa bịp ấy có đem lợi đến cho chúng ta nhiều là chừng nào.

Bé Hiêu rên rỉ:

- Tôi muốn nói dối lắm Thiều Tá ơi... Nhưng không nói được.

Bỗng dưng tôi nhận thấy Hải Tùng lại có thái độ khác lạ kỳ dị. Tôi tưởng rằng sau khi nghe Bé Hiêu nói thế, lão phải tươi lên vì lòng tin ở Ma Vương của lão không bị suy giảm, nhưng không, lão lại có vẻ xúc động và khổ sở, bối rối hơn bao giờ hết.

- Hiêu, anh về đi – lão đột ngột nói – Tôi sẽ đưa ông Huy Giang về phòng.

Bé Hiêu đi tới bức vách. Gã vừa cười vừa mếu cúi chào, rồi bức vách mở ra, để lộ một lối đi, gã biến mất qua khe hở đó.

Chờ Bé Hiêu đủ thì giờ đi xa rồi, Hải Tùng mới lên tiếng:

- Kiều Xuân... bây giờ để tôi nói cho cô biết lý do làm tôi tới đây đêm nay. Như tôi đã nói, tôi không tới để rình rập cô vì nghi ngờ cô lừa dối tôi. Thật sự không phải thế. Tôi suy nghĩ về cô rất nhiều trong mấy ngày gần đây và tôi vừa nghĩ ra được một kế có thể làm cô thoát được tay Ma Vương. Lẽ tất nhiên tôi chỉ đề nghị thôi, Kiều Xuân mới là người quyết định.

Tôi và Kiều Xuân cùng nín thở nghe lão nói tiếp, Kiều Xuân đưa bàn tay mềm của nàng ra nắm chặt lấy tay tôi.

- Tôi chợt nhớ ra cái mưu này trong một truyện cổ của Trung Hoa. Kế giả chết. Trong truyện cổ, người ta gọi là kế "thiền thù thoát xác", con mồi bị người bắt, giả chết để người đem vứt đi và nó sống lại. Trong vở kịch lớn của văn học Anh quốc, vở Roméo and Juliet của đại văn hào Shakespeare cũng có cái mưu kế giả chết đó. Hai người còn nhớ nàng Juliet được một tu sĩ giúp cho bằng cách cho nàng uống một thứ thuốc làm nàng chết trong mấy ngày chứ? Trong vở kịch ấy, Ma Vương của cặp tình nhân đáng thương đó chính là hai gia đình thù hận nhau của họ.

Kiều Xuân nói như người thì thầm:

- Giả chết? Tôi phải giả chết...?

Hải Tùng gật đầu. Đôi mắt lão nhìn nàng chan chứa cảm thương. Tôi có cảm giác như Kiều Xuân chính là con gái lão, một người con gái được ông bố già yêu thương, hy sinh cho tất cả để được sung

sướng.

- Gần như vậy thôi chứ không hẳn là giả chết...

Giọng nói của Hải Tùng lúc đó vừa chứa chan hy vọng, thương yêu, vừa nhuốm đau đớn, tủi cực:

- Với sự hiểu biết của tôi về y dược và cơ thể con người, tôi có thể làm cho Kiều Xuân trong một thời gian tương đối ngắn, từ một cô gái khoẻ mạnh, tươi trẻ, đẹp như hiện nay trở thành... già, yếu, xấu, bệnh tật. Làm cho nét quyến rũ của Kiều Xuân mất đi, Ma Vương sẽ không còn thấy Kiều Xuân xứng đáng với y nữa. Tôi sẽ giữ cho Kiều Xuân ở trong tình trạng đó mãi cho tới khi nào Ma Vương tìm được người đẹp nào khác và chán hẳn cô... Hoặc cho đến lúc có sự việc khác xảy ra...

Lão giơ tay lên cản Kiều Xuân:

- Khoan đã. Cho tôi nói hết. Tôi cần phải nói hết những gì có thể xảy ra cho cô. Nếu làm vậy, sắc đẹp của cô có thể nguy hại đấy. Vì làm cho cô mất đẹp thì dễ nhưng làm cho cô trở lại đẹp thì hơi khó. Có thể vì thời gian giữ cô ở trạng thái xấu lâu quá đi, tài năng của tôi không còn làm cô trở lại đẹp như xưa được nữa. Có điều tôi chắc chắn rằng nếu cô xấu xí, ốm yếu, bệnh tật, Ma Vương sẽ không chọn cô đâu. Việc này quan hệ tới cô, chỉ có cô là người quyết định.

Kiều Xuân áp bàn tay tôi lên ngực nàng, nàng hồi hộp:

- Để thoát tay Ma Vương, tôi chấp nhận tất cả nguy hiểm. Bác sĩ Hải Tùng, tôi bằng lòng theo mưu kế của ông.

Và nàng hỏi dồn:

- Mưu này có thể thành công, phải không ông?

Hải Tùng không tỏ ra vui mừng, phản chấn khi Kiều Xuân bằng lòng mưu kế của lão. Trái lại lão tỏ ra ưu phiền, lo âu:

- Trước đây, khi mới nghĩ ra được mưu này, tôi tin là có thể thành công. Đó là khi tôi chưa biết trong cuộc có một chàng Romeo, khi đó tôi tưởng chỉ có mình nàng Juliet mà thôi...

Kiều Xuân nhíu đôi lông mày, ngạc nhiên:

- Ông nói gì?

- Cô còn trẻ con quá - Huy Giang cầm nhẹ bàn tay nàng – cô có chịu xa hẳn người cô yêu không? Không gặp mặt chàng, không bao giờ thư từ cho chàng, không được nghe tiếng chàng nói... Như vậy không phải là trong một tháng mà là một năm, hai năm? Cô có chịu để cho tình yêu chết mòn trong trái tim chàng không? Cô có chịu sống cũng như chết rồi không?

Kiều Xuân trả lời ngay:

- Không.

Tôi thấy đã đến lúc tôi phải có tiếng nói trong vụ này:

- Còn tôi thì các người bỏ đi đâu? Dù cho Kiều Xuân có thuận theo mưu kế của ông đi nữa, không lẽ tôi như người ở ngoài cuộc, khoanh tay chờ hạnh phúc từ trên trời rơi xuống hay sao? Tôi không thể

ngồi yên được...

Hải Tùng bình thản đáp:

- Tôi không có ý thuyết phục Kiều Xuân. Tôi chỉ đưa ra một mưu kế mà tôi nghĩ rằng may ra có thể thành công. Mưu kế ấy không phải là dễ thực hiện. Ma Vương không phải là người dễ bị lừa. Phải làm sao cho Kiều Xuân có những triệu chứng bệnh tật thật. Ma Vương sẽ sai tôi điều trị cho nàng. Khi thấy tôi chữa không được, ông ta sẽ nhờ đến những bác sĩ tài ba khác. Nên nhớ không phải chỉ mình tôi trong số đệ tử Ma Vương là bác sĩ...

Tuy vậy tôi vẫn tin rằng tôi có thể qua mặt được những nhà y học chuyên khoa ấy được, vì tôi ở gần người bệnh hơn, vì tôi không bị nghi ngờ. Mưu kế này nếu thực hiện, cần thiết một thời gian rất dài! Vì sao? Vì Ma Vương không chịu thua sớm đâu. Nếu ông chỉ muốn gần Kiều Xuân vì sự đòi hỏi của dục tình không mà thôi – tôi xin lỗi phải nói quá trắng trợn, nhưng lúc này không phải là lúc chúng ta có thì giờ nói xa xôi, bóng gió – làm cho ông ta mất thêm muốn thật dễ. Nhưng cảm tình của Ma Vương với Kiều Xuân không phải chỉ là sự thèm muốn của dục tình. Ma Vương coi trọng Kiều Xuân hơn thế. Nên nhớ Ma Vương đã chọn nàng làm người mẹ của con ông ta. Và khi Ma Vương đã làm hết sức mà vẫn không lấy lại được nhan sắc cùng sức khỏe được cho nàng, rất có thể ông ta sẽ chọn cho nàng một lối thoát mà ông ta tưởng là tốt đẹp cho nàng. Đó là cái chết.

Lão ngừng lại, đôi mắt ưu ái nhìn Kiều Xuân.

Tôi lắc đầu:

- Mưu kế ấy nhiều nguy hiểm quá. Không thể dùng được. Phải để cho tôi thực hiện kế hoạch của tôi trước.

Hải Tùng cười cay đắng:

- Không cần anh lên tiếng phản đối, tôi cũng biết là mưu kế của tôi không làm được. Vì khi nghĩ ra mưu kế đó, tôi không biết rằng Kiều Xuân có người yêu. Nếu nàng có người yêu, nàng sẽ không hy sinh tình yêu và người yêu nàng sẽ không chịu hy sinh nàng. Chuyện đó dễ hiểu và dễ chấp nhận. Anh nghĩ rằng cuộc đời anh mà thiếu nàng sẽ không còn đáng sống?

Tôi đáp ngay:

- Tôi không nghĩ thế. Tôi biết như thế...

Hải Tùng hỏi Kiều Xuân:

- Còn cô? Cô có chịu mất Huy Giang không?

Nàng trả lời rất nhẹ, nhẹ như hơi thở:

- Không, nhưng để chàng khỏi phải chết...

- Cô sẽ hy sinh? – Hải Tùng lắc đầu – Không được đâu. Khi hai người yêu nhau, ý kiến của một người không thể dùng cho cả hai người. Dù cô có chịu hy sinh, Huy Giang cũng không để cho cô hy sinh. Chàng vẫn làm đủ mọi cách để cứu cô. Nhất là Huy Giang lại không phải là người chịu ngồi yên

chờ đợi. Nếu chàng chịu ngồi yên, đừng can thiệp thì may ra tôi và cô, cộng lực lại, hai ta có thể lừa được Ma Vương. Vì nóng ruột cứu cô, Huy Giang sẽ bại lộ chẳng sớm thì muộn. Khi đó Ma Vương sẽ biết rõ âm mưu và để cứu chính tôi khỏi chết, tôi sẽ phải lánh xa, phải bỏ rơi cô. Còn giả tử như cô và Huy Giang có thể thoát khỏi đây, hai người đưa nhau đi tới đâu cũng vẫn bị bọng tay sai của Ma Vương tìm tới đó. Hai người sẽ trốn tránh, sẽ sợ hãi suốt đời. Tôi thành thật hỏi cô một cuộc sống như thế có xứng đáng để hai người sống không? Tình yêu trong hoàn cảnh ấy chắc gì không mau tàn lụi?

- Không bao giờ chúng tôi...

Tôi nói và Kiều Xuân tiếp:

...hết yêu nhau.

Tuy nói thế nhưng cả nàng và tôi cùng bị xúc động vì cái viễn ảnh đen tối mà Hải Tùng vừa vẽ ra trước mắt chúng tôi. Cuộc sống bị ám ảnh bởi Ma Vương thật không xứng đáng cho chúng tôi sống. Cũng như tất cả những người yêu nhau chân thật ở cõi đời này, tôi và Kiều Xuân cùng không sợ mình sẽ khổ, nhưng sợ người mình yêu sẽ khổ.

Kiều Xuân thần thờ:

- Vậy thì chúng tôi có thể làm gì bây giờ?

Hai bàn tay lúc thì chấp lại sau lưng, lúc thì khoanh trước ngực, một bàn tay đưa lên vuốt bộ râu, Hải Tùng đi đi, lại lại trong phòng. Lão có vẻ suy nghĩ. Khi lão dừng lại trước mặt tôi, tôi lại thấy vết gân xanh nổi trên vùng trán thông minh của lão.

Lão nắm chặt bàn tay lại dấm nhẹ vào ngực tôi:

- Chúng ta chỉ còn có một cách.

Lão dẫn từng tiếng:

- Tìm xem vì lý do gì hai bàn tay Ma Vương lại thủ trong tay áo suốt thời gian có người lên đài may rủi.

Đến lượt tôi và Kiều Xuân ngạc nhiên, chúng tôi nhìn nhau, không hiểu Hải Tùng định nói gì. Giả thuyết Ma Vương lừa bịp chúng tôi đã bị phá hư, đã đổ ngã khi Bé Hiêu chứng nhận rằng bộ máy điện ở bên ghế của Ma Vương trên đài cao không có gì khả nghi. Hải Tùng còn muốn nhắc lại chuyện đó làm chi nữa?

Ý nghĩ bị lừa bịp, dù người lừa lão có là Ma Vương, dường như làm cho Hải Tùng tức giận đến điên lên. Người lão run rẩy và lão phải quay mặt đi để hai chúng tôi khỏi nhìn thấy những nét giận làm cho mặt lão biến đổi.

Một lát sau, khi đã trấn tĩnh được, Hải Tùng mới quay lại. Lão giải thích:

- Chỉ còn một cách chống lại Ma Vương hữu hiệu nhất là tìm coi ông ta có đánh lừa bọn mình hay không. Nếu ông ta lừa bịp tôi, lời thề có thể tự giải toả được đôi phần. Nhưng việc đó không cần phải là có thể tìm rõ được ngay. Cần có thì giờ. Trong thời gian đó, tôi chờ đợi...

Như một người cha yêu thương cô con gái, Hải Tùng dơ tay lên vuốt nhẹ lọn tóc nhưng dài và êm mượt của Kiều Xuân, miệng lầm bầm:

- Tội nghiệp... Đẹp mà làm gì nếu đẹp mà không được hiển dương sắc đẹp cùng tuổi xuân của mình cho người mình yêu dấu...

Lão ra hiệu cho tôi và đi tới bức vách đứng chờ tôi.

Tôi nói nhỏ với Kiều Xuân:

- Đêm mai.

- Không...- nàng thì thầm -...đêm nay chứ...

Tôi nhớ lại giờ giấc. Lúc này là đã 1 giờ sáng và nàng nói đúng, chúng tôi sẽ gặp lại vào đêm nay chứ không phải đêm mai. Vòng tay nàng choàng lấy cổ tôi và môi nàng xiết lên môi tôi:

- Anh yêu...Em yêu anh.

Và nàng buông cho tôi đi. Khi đi ngang qua khung cửa, tôi nhìn lại. Nàng vẫn đứng yên chỗ tôi rời nàng, hai tay còn đưa về phía tôi, mắt mở rộng chứa chan tình yêu và hy vọng. Nàng như một cô bé sợ ma không dám lên giường tắt đèn ngủ. Tôi cảm thấy trái tim tôi đập mạnh một nhịp. Nhịp đập của sự quyết tâm.

Khung cửa khép lại. Tôi yên lặng đi theo Hải Tùng suốt trên quãng đường từ đó về phòng tôi. Lão vào phòng và đứng yên nhìn tôi trong một lúc, vẻ mặt đầy lo âu. Đột nhiên, tôi cảm thấy mệt mỏi, rã rời.

- Đêm nay chắc hẳn anh phải ngủ ngon hơn tôi, Hải Tùng bỗng nói.

Lão đi. Vì quá mệt mỏi nên tôi cũng không bận tâm tìm hiểu tại sao lão lại nói như thế. Tôi còn chỉ kịp thay quần áo ngủ và ngủ ngay trước khi kịp kếp tấm mền che kín cả người.

Chương 15

Tiếng chuông điện thoại reo vang đánh thức tôi dậy. Chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng theo thói quen, tôi đưa tay ra nhắc ống nói. Ngay lúc đó, tôi chưa tỉnh để biết rõ hiện tại tôi hiện nằm ở đâu. Tôi vẫn tưởng như tôi đang trở dậy trong căn phòng riêng của tôi ở Hội Quán Thám Hiểm.

Giọng nói của Hải Tùng như một thùng nước lạnh dội vào mặt tôi:

- Chào anh Huy Giang - lão nói - Không muốn đánh thức anh dậy sớm nhưng... tôi muốn mời anh ăn sáng với tôi và sau đó, đi một vòng trên lưng ngựa với tôi. Ở đây chúng ta có mấy con ngựa khá tốt, buổi sáng này đẹp quá, bỏ qua rất uống.

- Nên lắm - tôi đáp - tôi sẽ có mặt ở nhà dưới trong 10 phút nữa. Tôi tìm ông ở đâu?

- Anh cứ gọi tên Tôn, hẳn sẽ đưa anh đến tôi. Tôi chờ anh...

Nói xong lão đặt máy xuống.

Ánh mặt trời chan hòa qua khung cửa sổ chiếu vào phòng. Nhìn đồng hồ, tôi thấy kim chỉ 10 giờ. Tôi đã ngủ liền sáu tiếng đồng hồ. Rửa mặt, tắm, và thay y phục xong, tôi nhấn chuông gọi Tôn đưa tôi xuống gặp Hải Tùng. Hẳn đưa tôi vào một căn phòng đầy ánh nắng, đẹp xinh, dễ thương như những

phòng ăn ở những miền quê nước Pháp. Phòng này nhìn ra một vườn cỏ rộng và xanh. Có chừng mười người ăn bận lịch sự đang ngồi trước những cái bàn nhỏ ăn uống. Trong số này có vài người tôi đã gặp.

Hải Tùng ngồi ở một góc. Tôi đến ngồi với lão. Chúng tôi cùng ăn một bữa sáng thật ngon, hoặc ít nhất, tôi cũng ăn thật ngon. Hải Tùng có vẻ như người không có chút xiu lâu lo gì ở đời, lời nói chuyện của lão có cái giọng châm biếm rất thú vị. Cứ qua những gì hai chúng tôi nói với nhau sáng nay thì cuộc gặp gỡ đêm qua ở trong phòng Kiều Xuân như không xảy ra. Hải Tùng không đá động gì đến nó, và tôi, theo ý Hải Tùng, cũng làm lơ luôn.

Từ đó, chúng tôi xuống chuồng ngựa. Hải Tùng chọn một ngựa ô, lão và con vật đã quen biết nhau vì khi lão vào tới, con ngựa hí lên như chào mừng, tôi cưỡi một con ngựa hoa. Chúng tôi cho ngựa phi nước kiệu trên con đường đất vòng giữa rừng cây, giữa những gốc thông, gốc tùng lớn. Đây đó trên đường, có những người đứng gác. Những người gác này giơ tay chào Hải Tùng khi chúng tôi đi ngang mặt họ.

Chúng tôi yên lặng phi ngựa bên nhau cho đến lúc đột ngột, con đường đưa chúng tôi ra khỏi rừng cây. Hải Tùng gìm cương ngựa đứng lại. Chúng tôi đang đứng ở lưng một ngọn đồi thoải dốc và dưới kia là dòng sông nước bạc phản chiếu ánh nắng sáng lên óng ánh. Vật làm tôi chú ý ngay tới trên dòng sông là một chiếc thuyền buồm.

Thuyền thật đẹp, dài tới một trăm hai mươi thước, bề ngang tới ba mươi thước. Thuyền có buồm và có cả động cơ. Chỉ nhìn nó, tôi cũng biết là nó có vận tốc khá mạnh và đi biển dễ dàng vững chắc không kém gì những tàu chiến.

- Thuyền Tiên Nữ - Hải Tùng nói - Thuyền của Ma Vương. Ông đặt tên cho thuyền là Tiên Nữ vì nó có vẻ ngây thơ và trong trắng quá. Còn có một cái tên nữa xứng với nó hơn song không được lịch sự mấy. Nó có thể chạy nhanh được ba mươi nút một giờ.

Mất tôi rời cái thuyền để nhìn về một cây cầu gỗ bắc từ bờ sông ra xa ngoài dòng sông. Bên cầu có nhiều chiếc thuyền nhỏ buộc vào. Gần đấy là một căn nhà nhỏ nằm dưới vòm cây.

Mất tôi nhìn theo bờ sông. Cách chỗ thuyền đậu chừng ba trăm thước bờ sông có một ghềnh đá lớn. Những tảng đá lớn như những cái nhà theo nhau trườn ra bờ sông. Và trên đỉnh tảng đá lớn nhất, một người đang đứng, hai tay khoanh lại trước ngực, vạt áo đen bay phất phới theo gió...

Tôi giật mình vì bóng người đứng đó là Ma Vương.

Ma Vương đứng thẳng người, mắt nhìn ra dòng sông, lưng quay lại tôi và Hải Tùng. Tôi kêu lên:

- Kia...

Tiếng kêu của tôi ngưng ngang vì chỉ trong một chớp mắt, Ma Vương đã biến mất. Hải Tùng quay lại hỏi tôi:

- Chi vậy?

- Ma Vương – tôi đáp - lạ quá. Tôi vừa thấy Ma Vương đứng trên tảng đá kia. Thoáng cái, hắc biến đầu mất...

Tôi tưởng là tôi hoa mắt, nhưng Hải Tùng, không ngạc nhiên chút nào, bình thản bảo tôi:

- Ông ấy nhảy xuống cái cửa hang ở đó. Có một đường hầm ăn thông từ lâu đài ra tới đó. Cửa đường hầm ở ngay dưới chân Ma Vương.

Hải Tùng tiết lộ sự kiện đó như nói đến một chuyện rất thường. Lão giục cương cho ngựa trở vào rừng. Tôi đi theo. Chúng tôi cho ngựa phi chừng nửa tiếng đồng hồ nữa trong rừng cây. Trời thu, lá rừng có màu vàng ối đẹp tuyệt vời. Đẹp và đầy đủ, không còn đòi hỏi gì hơn. Có lúc tôi nghĩ đến chuyện nếu Ma Vương đừng chọn Kiều Xuân làm vợ, rất có thể tôi không còn nghĩ đến chuyện chống trả Y, tôi có thể trung thành phục vụ Y mãi và tôi sẽ không hối hận gì hết.

Hải Tùng đưa tôi đến một vùng bãi cỏ trống ở giữa rừng. Ở đây có một dòng suối nước trong vắt chảy qua thảm cỏ xanh. Cảnh vật yên tĩnh thần tiên. Không có một tiếng động nào của loài người làm vang động bầu không khí yên tĩnh này. Chỉ có tiếng suối chảy hoà với tiếng lá cây reo xào xạc, tiếng chim kêu. Tôi như nghe thấy cả tiếng mây bay trên trời, tiếng hoa nở ở bên cạnh.

Hải Tùng nhảy xuống ngựa. Lão thả cho ngựa đi rong gặm cỏ và tự do uống nước. Lão chỉ vào một gốc cây bên suối, bảo tôi:

- Huy Giang, chúng mình ngồi đây. Tôi có chuyện cần nói với anh.

Tôi cũng thả cho con ngựa tôi cưỡi được tự do đi theo con ngựa ô của Hải Tùng và tới ngồi bên lão.

Hải Tùng nói ngay vào chuyện:

- Huy Giang. Anh làm cho cuộc sống hiện tại của tôi bị đảo lộn. Anh đem sự nghi ngờ đen tối trở lại tâm trí tôi. Tôi chỉ còn coi trọng có một vài việc ở đời, trong số đó có những bước chân vàng may rủi của Ma Vương. Anh làm tôi nghi ngờ luôn cả việc đó.

Tôi hỏi hộp hỏi lão:

- Như vậy có nghĩa là ông vẫn chưa tin lời của Bé Hiêu? Chính Bé Hiêu đã nói trước mặt ông rằng hắc đã xem xét kỹ bộ máy điện ở bên ngai của Ma Vương nhưng không thấy gì khả nghi kia mà?

- Anh nên nói thật ý nghĩ của anh – lão lạnh lùng và nghiêm nghị khuyến cáo tôi – Anh không nên đòn phép với tôi. Tôi đã nói ghét nhất kẻ nào lừa dối tôi. Ngay cả Ma Vương là người tôi kính sợ và mang ơn nữa, lừa dối tôi tôi cũng không chấp nhận. Anh đưa ra giả thuyết rằng Ma Vương đã lừa bịp chúng mình lên đài may rủi ấy, bằng chứng anh đưa ra là hai bàn tay ông ta lúc nào cũng thủ kín trong hai tay áo suốt trong thời gian có người bước lên đài. Bằng chứng ấy làm tôi nghi. Nếu quả thật Ma Vương lừa bịp chúng ta thì ông ta có thể dùng nhưng cơ khí điện tử tinh vi mà một anh thợ điện chuyên bắt dây đèn tầm thường như Bé Hiêu không thể nào khám phá nổi. Phải những người như tôi và anh chú tâm may ra mới tìm thấy được. Anh nghĩ sao? Nói thật đi...

- Tôi cũng có ý nghĩ như ông – tôi nói – nhưng tôi muốn giữ im lặng để tự ông nghĩ ra hơn là tôi nói. Nếu tôi nói ra trước, ông có thể cho là tôi cố tình bới móc và ông không tin tôi...

Lão lắc đầu:

- Hoặc là anh đã nói quá nhiều. Hai là anh nói chưa đủ. Anh đã làm tôi nghi ngờ. Việc anh cần làm với tôi là làm cho tôi hết nghi ngờ... Anh phải làm cho tôi biết chắc là tôi đã bị Ma Vương bịp, hoặc là tôi biết Ma Vương vẫn không bịp tôi.

Tôi vội vã hỏi:

- Nếu tôi làm cho ông thấy rõ rằng ông đã bị Ma Vương bịp như tất cả mọi người, ông sẽ xử sự ra sao?

Lão quả quyết:

- Nếu anh làm tôi biết chắc như thế anh đã làm hại được Ma Vương nhiều hơn là anh đâm được một nhát dao hay bắn một viên đạn vào ngực ông ta. Anh sẽ không còn cô đơn trong cuộc chống lại Ma Vương nữa, tôi hứa với anh như thế...

Tôi dò dẫm lão:

- Hải Tùng... Ông nên giải thích cho tôi rõ trước đã... Tại sao việc Ma Vương có lừa bịp ông hay không lại làm cho ông xúc động đến thế? Tôi muốn biết tại sao ông lại coi việc Ma Vương lừa bịp hay không, quan trọng đến thế? Ông nhận rằng Ma Vương đãi ông rất hậu, Ma Vương đã cứu sống ông và hiện giờ Ma Vương là tấm mộc che chở ông với luật pháp. Nhờ Ma Vương, ông có tất cả những gì ông cần có. Vậy thì...việc Ma Vương lừa bịp hay không theo tôi nghĩ có can hệ gì lắm đâu?

Lão vùng quay lại và vung tay ra nắm lấy hai vai tôi. Tôi có cảm giác đau trên người như hai vai tôi bị kẹp bởi một gọng kềm sắt:

- Bởi vì... - đôi mắt Hải Tùng rực sáng... - tôi là người bị thua Ma Vương. Tôi đã đi trên đài may rủi và dẫm cả ba bước chân vàng của Ma Vương. Tôi bị án tử hình nhưng chưa thi hành án. Tôi có thể chết bất cứ lúc nào trong tám năm...

Tôi ngạc nhiên:

- Ông... mà bị vậy ư?

Lão gằn giọng:

- Tám năm. Tôi phải mang cái án tử hình trên đầu trong tám năm. Ma Vương có quyền hành hạ tôi, làm tôi khổ nhục trăm bề trong tám năm. Hành hạ thể xác không khổ bằng bị hành hạ tinh thần. Nhiều lúc hấn làm tôi kinh sợ thất thần khi hấn úp mở cho tôi biết hấn sắp thi hành án xử tử, nhiều lúc khác hấn làm tôi hy vọng bằng lời hứa sẽ cho tôi đi lại lên đài may rủi một lần nữa. Chỉ cần một lời nói nửa đùa, nửa thật của hấn cũng đủ làm tôi bàng hoàng, bấn loạn. Huy Giang, tôi không phải là thằng hèn nhát. Nhưng trước cái chết, không ai là không sợ hãi. Người ta có thể đối diện với cái chết một lần, hai lần mà vẫn giữ được khí phách, nhưng không ai có thể chặm mặt với cái chết cả trăm lần mà không

kinh sợ. Người nào sống cũng yêu mến đời sống, cũng sợ hãi cái chết và muốn xa lánh cái chết. Can đảm của tôi bị mòn dần đi. Nếu Ma Vương không lừa bịp tôi, nếu hắn không thắng tôi nhờ bịp bợm, hắn có quyền bắt tôi phải sợ hãi, hắn có quyền bắt tôi phải chết. Nhưng nếu hắn đã thắng tôi nhờ lừa bịp, nếu trong bao nhiêu năm trời nay hắn đã làm tôi sợ hãi như đùa giỡn với một đứa trẻ con khờ dại, trong những cơn kinh sợ mất hồn của tôi, hắn vẫn cười thầm tôi là một thằng già đầu mà ngu đần... thì không thể nào được. Tôi không chấp nhận hắn giỡn chơi với sự sống chết của tôi như thế. Hắn không có quyền...Anh hiểu chưa? Tôi đã tận mắt trông thấy không biết bao nhiêu là người, đàn ông có, đàn bà có, thông minh có, ngu đần có... bước đi trên những bước chân vàng... Chính mắt tôi đã nhìn thấy họ chết vì họ thua may mắn, vì họ không may mắn bằng Ma Vương. Có những người chết bình thản, có những người chết khóc lóc, van xin. Nhưng tất cả đều chết với lòng tin rằng mình kém may mắn, mình đã dự một cuộc thử thời vận công bằng. Nhưng nếu tất cả những kẻ đó đã sợ hãi, đã chết vì bị bịp, vì kẻ thi may rủi với họ nhờ một biện pháp nào đó nắm chắc cái thắng trong tay... thì không thể được. Tôi không chịu như thế.

Hải Tùng đứng bật dậy. Như nghẹn thở, lão mở nút áo ngực và hít thở nhiều hơi dài. Tôi chờ cho lão nguôi xúc động mới nói:

- Ông phải giúp cho tôi tìm coi sự thật. Một mình tôi không đủ sức khám phá được chuyện ấy.

Lão lắc đầu:

- Anh đã có tên Hiêu giúp anh.

- Bé Hiêu cũng giúp tôi được nhiều nhưng chưa đủ. Nếu có ông, ba chúng ta có thể khám phá được sự thật mau hơn.

Lão vẫn khẳng khái:

- Không, không có lý do gì tôi phải giúp anh. Anh là người gây ra sự nghi ngờ này, bốn phận anh phải nêu ra bằng cứ làm cho tôi tin. Bằng cách nào là việc riêng của anh. Thật ra thì giả thuyết của anh đưa ra chưa có được một bằng chứng nhỏ nào hết. Anh chỉ dựa trên vài chi tiết quá nhỏ nhặt. Anh có nhiều phần có thể sai hơn là có thể đúng. Tại sao tôi phải liều mạng để giúp anh tìm ra một việc mà chỉ mình anh nói là có. Tôi biết là anh âm mưu chống lại Ma Vương mà không tố cáo anh như thế này cũng đã là quá đáng rồi. Tôi không thể đi xa hơn nữa. Anh có thể cùng Bé Hiêu đi tìm bằng chứng, tôi hứa sẽ không làm gì để cản trở anh. Nếu anh sai, tôi vẫn đối xử với anh như thế này, còn nếu anh đúng tôi sẽ đối khác. Khi nào anh tìm ra được bằng chứng đích xác là Ma Vương bịp tôi, cho tôi thấy, tôi hứa với anh là anh sẽ không cô đơn nữa...

Lão kết luận:

- Trong khi chờ đợi, Hải Tùng không thể giúp gì anh hơn. Vì Hải Tùng vẫn còn muốn được sống. Dù là sống với cái chết như một lưỡi dao nặng ngàn cân được treo bằng sợi chỉ ở ngay trên đầu.

Lão đi tới chỗ con ngựa ô đang gặm cỏ và nhảy lên lưng ngựa. Lập trường của lão đã quyết, tôi thấy

tôi không nên nói gì hơn nữa. Nói nữa tức là năn nỉ, và người như Hải Tùng không thích bị ai lừa bịp cũng như không trọng ai năn nỉ lão. Tôi cũng lẳng lặng lên ngựa theo lão trở về. Tuy không được lão giúp nhưng không bị lão tố cáo, đó là một điều đáng mừng lắm rồi. Không tố cáo, không cản trở việc tôi và Bé Hiêu làm tức là lão đã chịu giúp chúng tôi rồi còn gì.

Từ đó về tới lâu đài, Hải Tùng và tôi không nói gì với nhau nữa. Tôi chia tay lão ở chuồng ngựa và lên lầu, về phòng tôi thay y phục. Một tấm thiệp của Ma Vương chờ tôi trên mặt bàn trong phòng tôi. Rất lịch sự, Ma Vương hỏi thăm sức khoẻ của tôi. Y hy vọng tôi được vui vẻ trong mấy ngày nay và hẹn để gặp tôi vào lúc 9 giờ tối.

Buổi chiều trôi qua không có chuyện gì đáng kể. Tôi suy nghĩ nhiều về những lời tâm sự của Hải Tùng. Càng ôn lại những lời lão nói, tôi lại càng thấy có cảm tình với lão. Tôi lại nhận thấy thái độ của lão là đúng. Và có một điều lạ là càng suy nghĩ, tôi càng thêm tin tưởng ở sự thành công của tôi. Tinh thần tôi lên cao, tôi hăng hái và tự tin hơn những ngày đầu mới bị Ma Vương thâm vào vòng kiểm toả rất nhiều.

Bữa ăn tối đó vẫn vắng mặt Ma Vương. Hải Tùng trở thành vị chủ tọa nhưng lão không dám ngồi vào chiếc ghế ở đầu bàn vẫn dành riêng cho Ma Vương. Phát ngồi cạnh tôi. Tôi trông thấy Kiều Xuân ngồi mãi tận đầu bàn đằng kia. Nàng cố tình không biết là bàn ăn có tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy rõ từng hơi thở của nàng, tất cả đều cho tôi, vì tôi và của tôi. Nàng có thể không nhìn tôi nhưng tôi khó có thể làm như nàng.

Phát uống rượu nhiều. Hắn có vẻ chịu trách nhiệm về tôi. Hắn không thêm chú ý đến ai khác nhưng rất chú ý đến tôi. Hắn nói nhiều chuyện lạ nhưng càng nghe chuyện hắn, tôi càng thấy khinh, tởm hắn. Hắn luôn luôn tự nhận là một nhà khoa học để tuyên bố nhiều điều khinh mạn về đời sống con người. Theo hắn, sự sống không có qua một chút thiêng liêng, cao đẹp gì hết. Sự sống, theo giả thuyết của hắn, cũng chẳng có gì thần bí và đáng quý bởi vì các nhà khoa học trong tương lai có thể phát sinh ra sự sống, tức là chế tạo được ra sinh vật, con người. Hắn sốt sắng và hăng hái đưa ra nhiều bằng chứng chứng minh giả thuyết của hắn và quả quyết tương lai của nhân loại sẽ đúng như lời hắn nói.

Nghe Phát ba hoa, tôi nghĩ rằng giữa hắn và Ma Vương, kẻ có nhiều tính chất người hơn không phải là hắn mà lại là Ma Vương. Phát vừa nói vừa uống rượu, nhưng càng say, hắn lại càng tỏ ra khinh mạn và càng sắc sảo hơn trong những giả thuyết khoa học của hắn.

- Huy Giang - hắn bảo tôi – anh có quá nhiều cái mà ta gọi là tình cảm trong tinh thần của anh. Anh cho rằng đời sống là một cái gì cao đẹp, quý báu và không ai có quyền làm mất đời sống của kẻ khác. Bậy... đời sống là cái quái gì... Anh có thể làm mất đời sống dễ dàng như anh thò tay tắt một ngọn đèn điện. Tôi có thể diệt trừ tình cảm trong thần kinh của anh nếu anh cho phép tôi và anh sẽ trở thành một vĩ nhân. Anh bằng lòng cho tôi thí nghiệm không?

Tôi trả lời hắn là tôi sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của hắn.

Đúng 9 giờ, Ma Vương hiện ra. Tôi hết thắc mắc về nơi tôi sẽ gặp Ma Vương đêm nay. Y tới ngồi vào ghế chủ tọa và ra hiệu cho tôi ngồi ghế bên trái Y.

Ma Vương giờ ly rượu lên:

- Uống mừng Huy Giang, người cộng tác mới nhất của tôi. Một người cộng tác mà tôi rất hài lòng.

Tất cả đều đứng lên uống mừng tôi. Tôi thấy và nhiều người khác cũng thấy Kiều Xuân cũng giờ ly rượu của nàng lên theo đúng phép lịch sự nhưng nàng lại đặt ly xuống bàn, không uống. Và Ma Vương cũng giờ ly rượu lên nhưng không uống.

9 giờ 5 phút, như tuân một mệnh lệnh bí mật nào đó, mọi người từ từ theo nhau ra khỏi phòng. Vài phút sau chỉ còn có Ma Vương, tôi và Phát ngồi lại. Tôi hơi ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy Hải Tùng thì rút lui mà Phát lại ngồi lại.

Khi bọn hầu bàn đã dọn xong bàn ăn và đi ra hết, Ma Vương đột ngột:

- Có một chiếc tàu biển chở khách sắp sửa rời bến. Ba ngày nữa tàu sẽ nhổ neo. Đó là chiếc Phụng Hoàng. Tàu này có mang theo vài món cổ vật, tuy không phải tuyệt phẩm song cũng đáng được sự chú ý của tôi. Trong số đó có một pho tượng Phật lớn và 12 pho tượng Phật nhỏ bằng đủ các thứ ngọc có trên trái đất này. Tương truyền đó là bộ tượng Phật của Nữ Hoàng Sa Ba ngày xưa. Ít nhất bộ tượng Phật đó cũng có giá trị như một cổ vật. Bọn Đức Quốc Xã cướp được bộ tượng Phật đó ở vùng Đông Âu. Sau đó đến bọn Hồng quân Nga xô khi tiến vào đất Đức, chiếm lại được trong những kho tàng bảo vật của Hít Le. Chúng giữ bộ tượng này trong điện Cẩm Linh và đã đem về dâng cho chúa tể của chúng thời đó là Sít Ta Lin. Khi Sít Ta Lin chết, những bảo vật đó được kê là công sản và mới đây bọn thủ lãnh Nga Cộng vừa mới bán đi. Lại còn một chuỗi hạt ngọc cổ Trung Hoa. Trên mỗi hạt ngọc đều có khắc trọn một bài thơ tứ tuyệt của Lý Bạch. Chưa từng có một chuỗi ngọc nào thứ hai như thế.

Ma Vương ngừng lại nhìn tôi, rồi nhìn Phát:

- Tôi muốn có hai bảo vật đó và tôi sẽ có chúng. Anh và Phát sẽ đi lấy chúng về đây cho tôi.

Tôi gật đầu. Tuy không hỏi nhưng tôi chờ đợi Ma Vương giải thích về cách thức, kế hoạch đi lấy bảo vật. Tôi nhận thấy Phát không uống thêm chút rượu nào nữa kể từ phút có mặt Ma Vương. Hắn nhìn xuống ly rượu, mấy ngón tay hắn vờn vờn trên ly rượu ấy, môi hắn nở một nụ cười như ngạo mạn, như mỉa mai. Tôi có cảm giác như hắn đang rình xét tôi, hắn như chờ đợi ở tôi một cái gì đó. Dù Ma Vương sắp nói những gì với tôi đi nữa, tôi nghĩ rằng Phát đã được nghe trước tôi.

Ma Vương nói tiếp:

- Huy Giang. Tôi chọn anh làm người chỉ huy vụ này không phải chỉ vì việc làm cần người tài ba, kinh nghiệm và gan dạ mà thôi. Tôi chọn anh phần lớn là vì anh chịu tuân theo kỷ luật một cách tuyệt đối. Đêm nay tôi chỉ nói qua cho anh biết về hoàn cảnh đặc biệt của tàu Phụng Hoàng cùng những điều kiện để anh hành sự, những khó khăn mà anh phải khắc phục, để anh suy nghĩ thêm. Anh sẽ nhận được chỉ thị đầy đủ khi anh lên đường.

Lên đường! Như vậy có nghĩa là tôi sắp phải xa Kiều Xuân? Ý nghĩ đó làm tôi bối rối – tôi không muốn phải xa nàng, dù chỉ là xa trong thời gian ngắn – nhưng làm sao từ chối được? Sự bối rối, lo âu của tôi hiện ra trên mặt tôi, tôi chắc như vậy, vì như cảm thấy thế, Ma Vương nói ngay:

- Anh sẽ phải đi vắng trong ít ngày. Và anh sẽ dùng thuyền. Kế hoạch của tôi dự định anh sẽ không lên tàu Phụng Hoàng khi tàu đậu bến. Anh sẽ đi trên một chiếc thuyền riêng và lên tàu Phụng Hoàng khi nó đang lênh đênh trên biển khơi. Việc lên tàu như thế gần giống như hành động của giới hải tặc thời xưa. Thơ mộng và hào hùng lắm chứ?

Đôi mắt Y nhìn tôi như mĩa mai, như riều cợt:

- Anh là người thích hành động phiêu lưu mạo hiểm. Tôi tin rằng anh sẽ rất thích thú vụ này. Tôi cũng phiêu lưu mạo hiểm như anh, tôi ao ước được là anh để đi làm vụ này.

Tôi mỉm cười:

- Tôi cảm ơn ông đã chọn tôi.

Tuy miệng nói vậy, nhưng lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi, triệu chứng đó cho tôi biết rằng tôi đang bị hoang mang mạnh.

- Tàu Phụng Hoàng khởi hành vượt biển vào mùa này sẽ không sợ gặp bão lớn giữa biển. Cùng ngày tàu Phụng Hoàng nhổ neo, anh và Phát cũng lên đường trên chiếc du thuyền Tiên Nữ của tôi, chiếc du thuyền mà sáng nay tôi thấy anh đã nhìn ngắm một cách thích thú. Ngoài số thủy thủ của du thuyền toàn là những người trung thành với tôi, còn có một số người mà tôi gọi là hắc nô. Bọn hắc nô của tôi không phải chỉ toàn là người da đen. Sở dĩ tôi gọi chúng là hắc nô vì linh hồn chúng đen y như cuộc đời của chúng vậy. Bọn hắc nô sẽ được dùng đến khi cần thiết và khẩn cấp. Chúng hoàn toàn đặt dưới quyền xử dụng của anh nhưng tôi hy vọng anh sẽ không phải dùng đến chúng. Du thuyền Tiên Nữ... cái tên đẹp đấy chứ? Anh có thấy tôi chọn cho thuyền cái tên dịu dàng ấy đúng không? Du thuyền Tiên Nữ sẽ làm một chuyến du lịch, nhưng ra khơi, nó sẽ được chuyển biến thành một chiếc thuyền khác. Nó sẽ trở thành chiếc Hải Mã giống hệt như chiếc Hải Mã của một nhà tỷ phú hiện đang buồm neo ở một hải cảng Nam Mỹ. Những dòng chữ Hải Mã sẽ tạm được sơn trên du thuyền Tiên Nữ trong thời gian nó đi làm công tác này.

Anh sẽ chặn đường tàu Phụng Hoàng ở giữa biển. Tàu Phụng Hoàng chạy với vận tốc 15 nút một giờ trong khi Tiên Nữ chạy với vận tốc 30 nút. Anh thừa sức cho Tiên Nữ chạy vòng quanh tàu Phụng Hoàng mà người trên tàu không thể biết, cho đến giờ hành sự. Làm xong việc cần làm trên tàu Phụng Hoàng, anh và chiếc Tiên Nữ có thể yên ổn trở về đây hai ngày trước khi tàu đó về tới bến.

Người tôi nhẹ đi sau câu nói đó của Ma Vương. Như vậy có nghĩa là không đi vắng lâu. Hai nữa, một điều vô cùng quan trọng đối với tôi: Ma Vương không có ý định tàn sát những thủy thủ trên tàu Phụng Hoàng, vì y vừa nói rằng hai ngày sau khi tôi trở về đây, tàu Phụng Hoàng cũng về tới bến.

Nếu kế hoạch của y bắt buộc tôi phải giết nhiều người trên tàu, tôi sẽ lâm vào một tình trạng bối rối.

Phát thốt ra một tiếng cười nghe như tiếng chó sủa. Hắn có vẻ ngạo mạn ra mặt và đôi mắt sắc lạnh của Ma Vương nhìn lâu vào mặt hắn. Biết là mình lỡ miệng, Phát vội vàng nghiêm mặt lại.

Tôi đặt câu hỏi:

- Thưa ông... Chắc ông đã có cách chặn đứng được tàu Phượng Hoàng ở giữa biển?

- Lễ tất nhiên - Ma Vương đáp – Tôi sắp nói với anh về việc đó. Trong chuyến vượt biển mùa này, chiếc tàu đó sẽ không chở quá 100 hành khách. Vài người trong số đó sẽ là người của ta. Và tôi sẽ làm cho một số hành khách chuyến này ít hơn thường lệ. Một số phòng trên tàu sẽ được dành cho hội viên một hội du lịch thật sự, và đến ngày tàu nhỏ neo, vì những lý do chánh đáng nào đó, hội du lịch đó sẽ hủy bỏ lệnh mượn phòng. Nhưng dù không có người đi, hội du lịch đó vẫn trả tiền tàu như thường. Vì vậy tôi tin rằng chuyến này tàu sẽ có nhiều lắm là 30 hành khách, trong số đó có 10 người là của ta. Bây giờ chúng ta nói đến đêm anh lên tàu Phượng Hoàng. Suốt buổi hôm đó anh ở trên du thuyền Tiên Nữ, chạy quanh chiếc Phượng Hoàng với một khoảng cách xa 15 cây số. Đêm đó trời sẽ tối đen vì không có trăng sao. Tới 9 giờ tối trên tàu có một cuộc hoà nhạc ở phòng khách. Số hành khách ít ỏi của tàu sẽ tụ hết ở đó. Hai phần ba số sĩ quan của tàu cũng có mặt ở đó. Trên chiếc tàu Tiên Nữ, anh tắt hết đèn và đến gần tàu Phượng Hoàng chỉ còn cách 5 cây số.

Trên tàu Phượng Hoàng sẽ có người làm một dấu hiệu và anh sẽ cho trả lời. Cùng lúc đánh hiệu, hai người của ta sẽ ném vài trái bom vào phòng máy của tàu Phượng Hoàng. Những trái bom này chứa một chất hơi lạ, phát minh của anh Phát đây. Ngay sau khi bom vừa nổ, chất hơi lạ tỏa ra, tất cả những ai ở trong phòng máy tàu đều không còn biết gì đến công việc họ đang làm cũng như trách nhiệm của họ. Một người thứ ba của ta sẽ lên vào phòng máy và cho tàu dừng lại.

Ma Vương ngừng nói, đôi mắt sắc và lạnh của y nhìn vào mặt tôi. Rõ ràng y dò xét phản ứng của tôi. Cả Phát cũng nhìn tôi. Nhưng may mắn sao tôi vì biết trước nên cố tình giữ được không cho những nét ghê tởm hiện rõ trên mặt tôi. Qua lời nói của Ma Vương, tôi hiểu rằng như vậy là tất cả bọn thủy thủ trong phòng máy tàu Phượng Hoàng sẽ bị giết chết vì chất hơi độc hại đã man áy. Tôi cố giữ cho giọng nói của tôi không rung động để hỏi:

- Nhưng vậy là ta đã thanh toán xong bọn thủy thủ trong phòng máy. Sau đó, tôi sẽ phải làm những gì nữa?

Trong một lúc lâu, Ma Vương chăm chú nhìn tôi. Y không trả lời ngay câu hỏi của tôi và tôi cố gắng gạt ra ngoài tâm trí hình ảnh bọn thủy thủ không may quần quai trên sàn tàu vì nghẹt thở. Tôi chịu đựng cái nhìn soi mói ấy của Y. Tôi nhúu đôi lông mày lại như khó chịu vì không hiểu tại sao tôi lại bị Y nhìn như thế. Tôi không biết Y đã tìm thấy gì qua nét mặt tôi. Y nghĩ gì về tôi sau khi Y nhìn tôi kỹ như thế, đột nhiên, tôi cảm thấy sự chú ý của Y nhẹ bớt đi và Y nói, giọng ngọt ngào:

- Ô Huy Giang, anh nghĩ lầm rồi đó. Chúng ta không cần giết bọn thủy thủ. Những trái bom hơi tôi

vừa nói tới đó không phải là bom hơi độc, chúng chỉ tiết ra một chất hơi làm cho người nào hít phải nó lẫn ra ngủ say và chỉ tỉnh lại khi nào chất hơi đã tan hết trong không khí. Công hiệu của nó cấp thời, vừa hít phải là người ta lẫn ra ngủ ngay. Chỉ năm giây sau khi bom nổ là bọn thủy thủ trong phòng máy tàu Phụng Hoàng đã ngủ say như chết. Sáu tiếng đồng hồ sau, chúng sẽ tỉnh lại nhẹ nhàng, khoan khoái vì được ngủ một giấc quá ngon nữa là khác.

Y cười nhẹ:

- Chúng tôi không đến nỗi khát máu quá đâu, anh yên chí..

Một cái gì đó bảo tôi nên dẫu sự nhẹ nhõm, dễ chịu của tôi đi như tôi đã dẫu sự khó chịu, lo âu vừa rồi. Và tôi lãnh đạm nói:

- Chúng ta hãy còn đối phó với bọn sĩ quan và thủy thủ ở những nơi khác trên tàu? Sẽ có những chuyện gì xảy đến với họ? Thưa ông, cứ theo những lời ông vừa nói thì cho tới lúc này, trong vụ này tôi chỉ là kẻ bàng quang, đứng ngoài nhìn vào, một tên tổng thư văn đi đến một nơi nào đó để được người ta trao cho một món đồ cầm về cho chủ. Vai trò thống khoái của tôi ở chỗ nào? Tôi chưa thấy?

Ma Vương trả lời tôi:

- Bắt đầu từ giây phút này, việc thực hiện vụ này ở trong tay anh. Lúc đo anh đã tới gần tàu Phụng Hoàng và lên tàu cùng anh Phát đây và một số người đủ để làm chủ tình hình trên tàu. Tôi có thể biết trước được tình hình lúc đó sẽ có những trở ngại gì xảy ra nhưng tôi để anh trọn quyền dùng sự tháo vát và trí thông minh của anh để đối phó. Sẽ có sự rối loạn trên tàu Phụng Hoàng nhưng anh phải chú ý ngăn không cho một kẻ nào dùng thuyền cấp cứu thoát được khỏi tàu. Trước khi anh lên tàu, viên thuyền trưởng cùng một hay hai thủy thủ có thể bị một tai nạn nhẹ. Không có gì quan trọng đâu. Họ chỉ không hoạt động được một lúc rồi lại bình phục. Anh sẽ phải chế ngự họ, tránh đổ máu càng tốt. Nhưng dù có đổ máu hay không, anh cũng bắt buộc phải chế ngự họ. Nếu cần đổ máu, máu vẫn phải đổ. Những điều kiện về khí hậu có thể làm vụ này thêm rắc rối. Tôi chắc việc của anh sẽ không dễ làm lắm đâu...

Ma Vương nói vậy và tôi cũng nghĩ như thế. Tôi nghĩ rằng Ma Vương dường như dẫu tôi điều gì đó trong vụ này. Ma Vương lại tiếp:

- Trong những lời dặn cuối cùng trước phút anh lên đường, anh sẽ được cho biết đích xác những bảo vật anh có bổn phận đem về cho tôi nằm ở nơi nào trên tàu. Hiện lúc này, anh chỉ cần biết rằng những bảo vật đó nằm trong một căn phòng sắt dưới tàu. Những bảo vật chứa ở trong két sắt quý báu đến nỗi chỉ có một mình Thuyền trưởng là biết rõ những con số để mở két. Nhưng anh sẽ không phải mất thì giờ thuyết phục hẳn nó cho anh biết số chữ để mở khoá két. Sẽ có một chuyên viên mở khoá két tài ba nhất thế giới cùng lên tàu Phụng Hoàng với anh. Với chuyên viên tài ba này, việc mở cái két đó dễ như trò chơi của trẻ nít. Sau khi anh lấy được những bảo vật cho tôi rồi, anh chỉ việc ung dung trở xuống du thuyền, mở máy thẳng đường về đây, đem theo một số anh em ta đã có mặt trên tàu từ trước.

Ma Vương kết luận:

- Công việc của anh chỉ có thế.

Tôi suy nghĩ trong vài giây đồng hồ. Lời nói cuối cùng của Ma Vương cho tôi biết rằng sau khi làm vụ này, vài tay sai của Y sẽ bị những nạn nhân nhớ mặt và có thể bị nhận diện sau này. Tôi nghĩ đến trường hợp của tôi. Tôi đặt câu hỏi:

- Thưa ông... Ông có nghĩ đến chuyện có thể có vài kẻ nào đó trên tàu Phượng Hoàng nhìn ra chúng tôi sau này?

Y trả lời tôi dễ dàng:

- Lẽ tất nhiên là tất cả các người đều mang mặt nạ.

Phát sửa lại kiểu ngồi. Hắn có vẻ bối rối nhưng tôi vẫn chưa tìm biết được nguyên do. Tôi lại hỏi:

- Thưa ông, còn vấn đề máy vô tuyến trên tàu? Trước khi rút lui, tôi cần phải phá hủy máy vô tuyến của họ chứ?

- Việc đó không cần thiết. Máy vô tuyến của du thuyền của ta cực mạnh. Suốt trong thời gian du thuyền đi xa tàu Phượng Hoàng, máy vô tuyến của tàu Phượng Hoàng sẽ bị máy của thuyền ta đàn áp. Những làn sóng điện của tàu Phượng Hoàng phát ra không thể đi xa. Chuyên viên vô tuyến của ta sẽ lo vụ đó.

Tôi ngồi yên lặng trong một lúc. Mọi vấn đề như vậy dường như đều được thanh toán trọn vẹn và thoả mãn. Nếu đúng như thế, tôi không có điều gì đáng lo hết... Nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn cứ thấy thắc mắc như có một vài điều kiện gì chưa ổn. Như nguy hiểm vẫn còn rình rập tôi ở đâu đó. Dưới vẻ lạnh lùng, thản nhiên của Ma Vương, tôi như nhận thấy làn hơi lạnh của Tử Thần. Ma Vương làm đứt quãng dòng tư tưởng của tôi:

- Huy Giang... Tôi tin rằng anh đã hài lòng với phần thưởng trọng hậu anh đã được hưởng sau công tác Vòng Mãng Xà Vương. Phần thưởng cho công tác này còn lớn hơn thế nhiều. Anh nghĩ sao về một chuyến nghỉ ngơi dài hạn... chừng 6 tháng? Sau khi làm xong cho tôi việc này, anh được tự do đi bất cứ nơi nào anh muốn đi, ở bất cứ đâu, làm bất cứ chuyện gì trong vòng nửa năm. Lẽ tất nhiên là mọi phí khoản đều do tôi đài thọ. Cho tôi được nói thêm rằng anh có thể xài bất cứ số tiền nào anh muốn. Huy Giang, anh nghĩ sao?

- Cám ơn ông – tôi đáp – nhưng ngay lúc này, tôi chưa thấy cần nghỉ ngơi. Tôi cũng chưa muốn đi đâu hết. Ông có thể tin tôi nói rằng việc được gần ông làm cho tôi thích thú hơn là ở xa ông. Nếu ông cho phép tôi được chọn lựa nơi tôi sống trong những ngày tôi được nghỉ hoàn toàn tự do như ông nói, tôi muốn được ở đây, trong lâu đài này...

Nét mặt Ma Vương vẫn lạnh lùng, khó hiểu như cũ, nhưng tôi cảm thấy là tôi đã làm Y hài lòng.

- Được rồi. Chúng ta sẽ tính đến chuyện ấy sau. Huy Giang. Anh cứ tiếp tục như anh đã bắt đầu đi, anh sẽ không phải than phiền gì về sự rộng rãi của tôi.

Y đứng dậy. Tôi cũng lễ phép đứng lên. Phát cũng đứng lên nhưng với vẻ thận trọng thấy rõ. Trong một giây, Ma Vương đứng nhìn hai chúng tôi.

- Anh sẽ làm gì cho qua tối nay?

Y hỏi tôi. Và tôi đáp:

- Thưa... anh Phát đây có ý mời tôi đánh bài với anh.

Phát không hề ngỏ lời mời tôi đánh bài. Tôi chỉ nói thế vì tôi chưa muốn xa Phát lúc này, tôi có thể nói thế vì hồi vừa rồi Phát đã uống rượu nhiều và nói nhiều, tôi hy vọng hẳn không nhớ là hẳn có ngỏ lời mời tôi đánh bài với hẳn hay không, hình như Ma Vương có ý định bảo tôi đi theo. Nhưng khi nghe tôi nói như thế, Y lại thôi và đi một mình ra khỏi phòng.

Tới cửa, Y đứng lại và nói:

- Huy Giang, ngày mai anh lên du thuyền Tiên Nữ. Anh nên làm quen với nó trước. Thôi chào.

Ma Vương ra khỏi phòng. Phát ngồi im tới một phút, mắt đăm đăm nhìn vào nơi Ma Vương vừa biến mất. Sau cùng hẳn nói:

- Huy Giang, anh thật hay ạ. Tôi không hiểu tại sao anh lại đoán biết, nhưng thật sự đêm nay tôi không còn chịu đựng sự có mặt của Ma Vương lâu hơn nữa...

Hắn đưa tay ra với chai rượu mạnh. Tôi mỉm cười. Tuy say và nói nhiều, Phát cũng vẫn nhớ đã nói gì với tôi. Hắn rót rượu vào đầy ly và đưa lên uống cạn.

- Thật cừ ạ - tôi nhìn chất rượu mạnh làm cho Phát hùng lên rất nhanh, hẳn tiếp - Huy Giang, uống với tôi đi.

Tôi chỉ rót một chút vào ly tôi trong khi hẳn lại rót đầy ly hẳn và lại uống cạn. Hắn làm bầm:

- Thật là bậy. Y đối với anh như đối với một đứa trẻ con. Anh là một người đàn ông có bản lĩnh, anh cần được cho biết sự thật...

Như vậy là tôi đoán đúng. Ma Vương giấu tôi vài sự kiện gì đó trong vụ này là nhờ Phát, tôi sắp được biết. Đến lượt tôi mời hẳn:

- Uống với tôi – Tôi rót rượu vào ly cho hẳn – Anh nói gì, tôi không hiểu? Ai đối xử với tôi như trẻ con?

Phát nhìn tôi, đôi mắt đục ngầu vì say:

- Anh tin thật rằng chất hơi độc trong trái bom do tôi chế tạo ra chỉ làm cho bọn thủy thủ ngủ ngon hay sao? Anh cần biết trước hết rằng chất hơi ấy làm cho bọn họ ngủ, nhưng mà ngủ vĩnh viễn không bao giờ dậy nữa...

Tôi đưa ly lên uống và vẫn bình tĩnh:

- Ồ... thì ngủ một giấc hay ngủ luôn, vài mạng thủy thủ thì có nghĩa lý gì?

- Vài mạng thủy thủ nghĩa lý gì?

Hắn trở mặt nhìn tôi rồi đập mạnh tay xuống bàn:

- Hay. Tôi nói đúng về anh. Chính tôi đã nói với Ma Vương rằng anh là người can đảm có thừa...

Tôi nói là không cần gì phải sợ anh chùn bước khi trao cho anh công việc giết người.

Hắn cười rũ rượi:

- Mang mặt nạ để cho họ không nhìn ra mặt mình. Chết cứng cả rồi còn nhìn cái khi mốc gì nữa. Tất cả những tên trên tàu sẽ chết hết, không phải chỉ chết mấy thằng thủy thủ mà thôi...

Cảnh vật như quay cuồng quanh tôi. Tôi cố trấn tĩnh để nghe Phát nói tiếp:

- Hai mươi phút sau khi bọn mình rời khỏi chiếc tàu không may đó, một trái bom nổ chậm để lại trên tàu sẽ phát nổ. Không một ai sống sót vì bao nhiêu thuyền cấp cứu đều đã bị bọn hắc nô lấy đi phá hủy hết. Chiếc Phượng Hoàng sẽ chìm xuống đáy biển mất tích... Thế là hết.

Hắn trở thành rên rỉ:

- Ma Vương có thể làm cho bọn người trên tàu không ai có thể nhận diện được chúng ta, nhưng ông ấy không thích thế. Vụ trộm chiếc tàu Phượng Hoàng cùng với hành khách của nó mất tích giữa biển là một sự bí mật của biển cả mà ông ta thích bày đặt ra.

- Tôi rất hài lòng được anh cho tôi biết sự thật – tôi nói - thảo nào khi nghe Ma Vương nói vụ này, tôi cứ thấy hồ nghi làm sao ấy.

Chợt Phát như tỉnh rượu, đôi mắt hắn trở lên nhìn về góc phòng, ly rượu rời khỏi tay hắn rớt xuống sàn. Mặt hắn trắng bệch ra...

Tôi quay lại nhìn. Từ một góc tối của căn phòng, Ma Vương vừa hiện ra.

Chương 16

Nguy hiểm xảy ra, và đây là một nguy hiểm lớn.

Tôi phải cấp tốc nghĩ ra một giải pháp nếu vụ nguy hiểm này quả có một giải pháp. Phát có thể bị Ma Vương đưa xuống địa ngục mà một sợi tóc của tôi cũng không bị đụng tới, nhưng nếu có thể tôi bị chia xẻ số phận của Phát. Làm sao tôi có thể đoán trước được phản ứng của Ma Vương trong vụ này để mà đối phó?

Nếu Ma Vương nghĩ rằng tôi cố tình làm cho Phát thổ lộ những điều đó, Y sẽ trừng phạt tôi mà không cần hỏi để tôi giải thích. Chỉ nội cái việc tôi không tin lời Y cũng đủ là một nguyên do chính đáng để Y trừng phạt tôi nặng nề rồi.

Nặng nề nhất là tôi vừa bắt được quả tang Y nói dối tôi. Y có thể nghĩ rằng việc này sẽ làm cho tôi, kể từ nay, không còn tin tưởng ở Y, và do sự mất tin tưởng đó, không còn ích lợi gì cho Y được nữa. Ma Vương vừa bị "mất thể diện" và nếu Y quả là người có máu Trung Hoa, việc "mất thể diện" là một việc rất quan trọng. Người Trung Hoa rất coi trọng thể diện. Tôi biết Ma Vương là người có trí óc phi thường, và một tự ái cũng phi thường. Tự ái của Ma Vương vừa bị tổn thương nặng.

Lối thoát duy nhất của tôi chỉ có thể là cách làm cho tự ái của Y không bị tổn thương nhiều trước khi Y biết là tôi biết tự ái của Y bị tổn thương. Lập tức tôi đứng dậy và bước đến trước mặt Ma Vương:

- Ma Vương – tôi hỏi ngay vào mặt Y – Ông làm ơn cho tôi biết tôi đã qua hết thời gian bị thử thách chưa?

Tuy nhiên, tôi vừa hỏi vừa cười và cái cười của tôi cố ý là một cái cười gượng. Ma Vương nắm ngay lấy cơ hội để khỏi mất thể diện do tôi đưa ra trước mặt Y như một cây gậy. Có thể Y cho là tôi mới hỏi Y câu đó, tôi chỉ đoán vậy thôi chứ không thể biết rõ điều đó. Nhưng tôi đã nghĩ ra được một lối thoát tuyệt vời: Ma Vương có nói rằng tôi sẽ phải qua một thời gian thử thách mà?

Và tôi cũng không thể biết Y đã nghe được Phát tiết lộ những gì với tôi. Hoặc, tôi cũng có thể nghĩ rằng Y cho lệnh Phát nói những điều đó với tôi để xem phản ứng của tôi ra sao. Nếu Y nghe hết từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện giữa tôi và Phát, càng tốt. Vì tôi chưa hề nói một câu nào để Y nghĩ rằng tôi có thể phản Y hay oán trách Y đã không nói thật với tôi.

Không trả lời tôi ngay, Ma Vương nói với Phát:

- Anh nói đúng đó.

Rồi Y quay lại tôi:

- Huy Giang. Cho tôi biết anh biết anh bị thử thách từ lúc nào? Tôi muốn biết sự nhận xét của anh tinh tế đến bậc nào...?

- Vấn đề thứ nhất làm cho tôi khó hiểu là sự lo âu của ông đối với tàu Phượng Hoàng...

Ma Vương ngồi xuống ghế và chỉ tay cho tôi ngồi chiếc ghế đối diện.

- Nếu tôi ở vào địa vị của ông – tôi nói tiếp – tôi sẽ không có thái độ như ông. Một vụ lớn như vậy cần có người chết. Chỉ có người chết mới không thể nói được. Còn người sống, dù cho ta có cẩn thận, đề phòng kỹ đến mấy đi chăng nữa, cũng vẫn có thể biết và nói một vài điều về ta, và vẫn có thể nhận ra ta. Đã có nhiều người che kín mặt nhưng vẫn bị nhận ra vì giọng nói, vì dáng người, vì một cử chỉ quen thuộc nào đó. Luật giang hồ là giết. Và chỉ có chết mới bịt được miệng thiên hạ....

Tôi bạo dạn tiếp:

- Trong vụ này, nếu quả thật kế hoạch của ông là để cho bọn thủy thủ trên tàu Phượng Hoàng sống, tôi vẫn tuân lệnh ông nhưng trong lòng, tôi phản đối.

Đôi mắt Ma Vương không rời tôi một chớp mắt suốt trong thời gian tôi nói câu trên. Tôi cảm thấy sức mạnh tinh thần của Y đụng chạm với sức mạnh tinh thần của tôi mạnh như búa đập trên đe. Sự thật sẽ phát ra từ những đụng chạm mạnh ghê hồn đó.

Y hỏi:

- Lúc nào thì anh thấy sự nghi ngờ của anh thành sự thật?

Tôi đáp ngay:

- Khi tôi thấy ông trở lại phòng này.

Đột nhiên tôi để cho cơn giận hờn - giận hờn vì bị thử thách chứ không phải giận dữ - có chỗ thoát ra ngoài.

- Ma Vương - tôi nói hơi lớn – tôi rất bất mãn thấy ông vẫn chưa tin tôi hoàn toàn. Tôi đòi hỏi ông hãy ngừng thử thách tôi. Hoặc là ông tin tôi hoàn toàn; hai là ông không tin tôi. Không được ông tin tưởng hoàn toàn, tôi không thể nào phục vụ tốt cho ông được. Nếu ông tin tôi mà tôi không đáp ứng được lòng tin của ông xin ông cứ tùy tiện xử phạt. Tôi sẵn sàng chịu đựng sự xử phạt của ông, nhưng nếu ông dùng tôi, xin ông ngừng nghi ngờ. Tôi nghĩ tôi thật không đáng để ông phải nghi ngờ, thử thách nhiều đến thế...

Sau khi nói câu đó, tôi nghĩ rằng tôi đã thắng. Tức là tôi đã thoát được mọi nguy hiểm hôm nay và hơn thế nữa, trước mắt Ma Vương giá trị của tôi lại lên cao một bậc. Đôi mắt sắc, lạnh, tàn nhẫn của Ma Vương như diu đi:

- Tôi đồng ý với anh, Huy Giang - Y bình thần nói – Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy vui vì đã để anh chịu đựng sự thử thách này. Vì nó cho tôi thấy rõ anh là người tôi có thể tin được đến chừng nào.

- Tôi đã hứa trung thành với ông, tôi đã giữ lời hứa và tôi sẽ giữ mãi lời hứa. Nếu ông xử thành thật với tôi, tôi dám nói rằng ông sẽ không thể có một đệ tử nào trung thành với ông hơn tôi.

- Tôi hiểu.

Y gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Tôi liền quay lại nhìn Phát. Khuôn mặt của Phát đã lấy lại được chút hồng hào. Hắn đang nhìn tôi, nét mặt rất lạ.

Tôi cười:

- Phát, anh đóng kịch khéo thật đấy. Tôi ngờ anh là một kịch sĩ tài ba hơn là một nhà hoá học có tài.

- Anh Phát... rất... có ích cho... tôi -Ma Vương dần từng tiếng một – Chưa... bao giờ... anh Phát... giúp tôi... nhiều bằng đêm nay.

Tôi trông thấy Phát rùng mình. Nhưng tôi vờ như không thấy gì hết. Ma Vương đứng dậy:

- Phát. Anh đi theo tôi. Có vài vấn đề chúng ta cần thảo luận lại.

Y nhìn tôi:

- Huy Giang, còn anh...

Tôi đỡ lời:

-...Tôi trở về phòng tôi một mình... Tôi đã biết đường...

Ma Vương đi tới cửa. Phát đi theo. Tới cửa, Phát quay mặt nhìn lại tôi. Trong đôi mắt hắn, tôi nhận thấy có sự biết ơn chen lẫn một nỗi kinh sợ rùng rợn.

Tôi đã tới chỗ bức vách có khung cửa đưa tôi về phòng tôi. Tới đây, tôi quay lại vì tiếng gọi của Ma Vương:

- Huy Giang...

Ma Vương đứng giữa khung cửa bên kia, thân thể đồ sộ của Y che kín người Phát.

- Ông gọi tôi?

- Huy Giang - Y nói rõ ràng – Chưa bao giờ tôi hài lòng vì anh như đêm nay.

- Tôi cũng rất mừng – Tôi cúi chào Y – Kính ông...

Tôi nhấn ngón tay lên nút mở cửa dẫu ở trên vách. Cửa mở. Tôi bước vào thang máy. Trước khi thang máy đóng cửa, tôi còn nhìn thấy ở khung cửa bên kia, nơi Phát và Ma Vương đứng, có hai tên hắc nô hiện ra. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thoáng về Phát dường như hắn đã bị hai tên hắc nô nắm lấy hai cánh tay.

*

* *

Bây giờ, tôi đã về tới phòng riêng của tôi.

Đêm đã khuya. Đêm nay, Kiều Xuân chờ tôi đến với nàng. Nàng đang chờ tôi trong phòng nàng, nhưng vừa qua một cơn kinh động lớn, tôi cảm thấy mệt mỏi, rã rời không còn muốn đi đâu, làm gì nữa... Tôi đã thoát nguy hiểm. Ma Vương đã tin tôi, tôi biết khá chắc về việc đó. Và Phát bị mang đi hành tội. Hắn bị trừng phạt nặng nhẹ chừng nào, tôi không thể biết. Đêm nay, tôi chỉ nên ở yên trong phòng. Lát nữa Bé Hiêu sẽ tới, tôi sẽ nhờ gã đem tin tới cho Kiều Xuân.

Tắt hết đèn lớn trong phòng chỉ để lại ngọn đèn mờ trên bàn ngủ, tôi thay đồ ngủ và lên giường nằm. Tôi nằm đó, hút thuốc lá và suy nghĩ. Càng nghĩ ngợi, tôi lại càng thấy giận và căm hờn, một nỗi giận hờn mà tôi không làm sao đối phó được. Vụ cướp tàu Phượng Hoàng hứa hẹn nhiều kinh dị, nhiều người chết thê thảm, rùng rợn. Nhưng làm sao được? Tôi vẫn cứ phải nhúng tay vào việc giết người, giết cả trăm mạng để làm hài lòng Ma Vương. Không còn cách nào khác. Nếu tôi từ chối, cuộc đời tôi sẽ kết liễu ngay lập tức và Kiều Xuân cũng chết, sự việc xảy ra chắc chắn như vậy. Tôi và Kiều Xuân chết mà Ma Vương vẫn không hề hấn gì. Vụ cướp tàu vẫn cứ diễn ra theo đúng ý Ma Vương, một kẻ nào khác ở đây sẽ được chọn thay thế tôi đi làm việc đó.

Nhưng tôi không thể giết người. Dù tôi có chết và Kiều Xuân cũng chết, tôi vẫn không thể vì thế mà giết người. Tôi chỉ còn có cách báo cho những người trên tàu Phượng Hoàng biết tai họa ghê gớm đang chờ đợi họ trên biển để họ tránh...

Lén báo tin cho họ biết, tôi có thể chết thay cho họ, chết thay thì không đúng, tôi có thể chết vì họ nhưng tôi vẫn cứ phải báo... Nếu tôi giết những người vô tội đó, dù giết một cách bất đắc dĩ, giết theo lệnh kẻ khác, suốt đời tôi sẽ không bao giờ hết hối hận, suốt đời tôi sẽ không bao giờ còn có sự thư thái của tâm hồn, nghĩa là tôi sẽ không còn biết thế nào là sung sướng, thế nào là hạnh phúc.

Và tôi còn biết chắc một điều: nếu tôi giết người, dù là giết để cứu nàng khỏi chết, Kiều Xuân cũng sẽ đổi thái độ với tôi. Rất có thể nàng sẽ không còn yêu nổi tôi nữa. Lối thoát thứ hai của tôi trong vụ này là: làm sao hạ được Ma Vương trước ngày du thuyền Tiên Nữ nhỏ neo đưa tôi đi làm vụ đánh cướp tàn nhẫn, dã man này.

Đang nằm suy nghĩ, chợt tôi cảm thấy sự có mặt của một người nào đó ở căn phòng khách bên

ngoài. Rất nhẹ nhàng, tôi trườn mình ra khỏi giường và tôi nhìn ra. Người vừa lọt vào phòng chính là Bé Hiêu. Tôi ra hiệu cho gã vào và nói nhỏ:

- Cẩn thận này. Nghe cho rõ... Có nhiều chuyện quan trọng vừa xảy ra.

Tôi vẫn tắt nhưng rõ ràng kể cho gã nghe những sự việc xảy ra trong ngày hôm nay, từ cuộc nói chuyện giữa tôi và Hải Tùng ngoài rừng đến vụ Phát vì say rượu đã tiết lộ âm mưu đen tối của Ma Vương với tôi để rồi bị Ma Vương bắt gặp và đem đi hành phạt. Tôi cảm thấy Bé Hiêu rùng mình sợ hãi.

Gã nói như thêu thào:

- Lạy Chúa. Anh chàng Phát chẳng tử tế gì song cũng đáng thương. Tôi sợ... Ma Vương sẽ làm cho hắn không bao giờ nói được nữa. Thiếu Tá ơi, chúng ta phải hành động gấp mới được.

Tôi nói vào tai gã:

- Đêm nay, linh tính báo cho tôi biết rằng tôi nên ở yên trong phòng này. Bé Hiêu, chú đừng tưởng việc tôi ở yên trong phòng này đêm nay là việc dễ làm đối với tôi, bởi vì tôi biết rằng cô Kiều Xuân đang chờ mong tôi...

- Không, tôi biết chứ. Tôi biết lắm. Phải can đảm lắm ông mới tự kềm chế được. Tôi cần nói với ông chuyện này trước đã... Sau khi gặp lão Hải Tùng và nghe ông với lão tranh luận đêm qua, tôi suy nghĩ nhiều. Thiếu Tá, ông tin rằng Bé Hiêu cũng là thằng biết suy nghĩ chứ?

Tôi vội đề cao tự ái của gã:

- Nhất định rồi. Chú suy nghĩ được những gì nào?

- Tôi suy nghĩ về chuyện lên trở lại đèn may rủi để xem thật kỹ lại bộ máy điều động những bước chân vàng trên 21 bậc thang. Phải tìm cách trở lại đó xem xét thật kỹ. Thật sự thì lần trước, tôi xem không được kỹ lắm. Bởi vì lần đó tôi chỉ tình cờ có dịp xem qua, tôi nhất định tìm ra sự thật. Nhưng muốn lọt vào đó thực là khó. Vì lúc nào cũng có hai tên hắc nô đứng canh đài. Không một ai, kể cả lão Hải Tùng, người có nhiều quyền hành và uy tín nhất sau Ma Vương, người được Ma Vương tin cẩn nhất, ai cũng biết... cũng không được phép vào trong đền. Có 24 tên hắc nô túc trực ở đó, thay phiên nhau canh gác suốt ngày đêm. Hai tên canh một tiếng đồng hồ lại đổi hai tên khác. Làm sao vô được đó? Tôi suy nghĩ mãi về chuyện đó. Mình không thể đánh lừa bọn hắc nô. Cũng không thể giết được chúng. Giết hai tên thì có thể được, nhưng khi khám phá ra xác hai tên đó, Ma Vương lập tức biết ngay có chuyện gì xảy ra và âm mưu của mình lộ ngay.

Gã thở dài nảo nuột:

- Làm sao?... Làm sao?

Gã biết nhiều hơn tôi về việc này, nếu gã không tìm ra được biện pháp, tôi không thể giúp ý kiến gì được.

Sau vài phút suy nghĩ nặng nề nữa, chợt Bé Hiêu nắm lấy tay tôi:

- Nè ông... hay là như vậy. Ông nghĩ như vậy được không?... Nếu mình xoay được vài bình nước ma túy, thứ nước đem qua ông thấy Ma Vương cho bọn chúng uống đó... đem đến đủ bọn hắc nô canh dài? Chúng sẽ ngoan ngoãn đi theo mình ngay. Đi theo để được uống thứ nước ma đó. Chúng mê thứ nước quý quá đó lắm... Ông nghĩ sao?

Trái tim tôi tự dưng đập loạn lên. Đầu óc của Bé Hiêu thực ra không đến nỗi ngu đần lắm như tôi vẫn nghĩ. Đúng là nhiều người cùng lo một chuyện vẫn có lợi hơn một người. Đầu óc một người thông minh có thể nghĩ ra được một điều xuất chúng. Bé Hiêu vừa nghĩ được một sáng kiến hơn người.

Đến lượt tôi nắm chặt tay gã:

- Bé Hiêu... Chú nói đúng... Chú quả thực biết suy nghĩ.

Giọng nói của tôi run lên vì xúc động:

- Chú nói đúng đấy. Nếu mình có được chất ma túy đó thì mình có thể dụ được bọn hắc nô. Uống xong chất nước ma đó, chúng sẽ mê man, quên hết mọi việc. Chúng sẽ không nhớ cả ai đã đem thứ nước quý đó cho chúng uống. Chú... Chú... có biết chất nước đó được trữ ở đâu không?

Giọng nói của Bé Hiêu có những âm thanh kiêu hãnh:

- Biết chứ. Tôi là con chuột trong sào huyết này bao lâu nay, tôi sống trong toà lâu đài này như một con chuột, len lỏi khắp chốn. Tôi có nói rằng trừ Ma Vương ra, tôi là người biết nhiều nhất về lâu đài này mà. Lão Hải Tùng biết cũng nhiều song chưa biết nhiều bằng tôi.

Tôi xiết tay gã:

- Đúng rồi. Chú có nói với tôi như thế. Nhưng chú biết chỗ cất nước ma túy... mà... chú có thể đến đó lấy trộm được không?

Gã cười nhẹ... Tôi thấy là gã có quyền kiêu hãnh, gã có quyền cười.

- Hà... lấy trộm là nghề ruột của tôi mà...

- Nghĩa là... chú biết chỗ và có thể lấy trộm được?

- Chứ sao.

- Vậy thì nhất rồi. Chú sẽ tới đó lấy trộm và hai chúng ta sẽ là hai thiên thần... không... sẽ là hai quỷ sứ đến mở đường cho bọn hắc nô đi vào cõi thiên đường của chúng. Chất ma túy đó có tác dụng ngay, mạnh lắm. Vừa uống vào là chúng mê đi ngay nhưng không biết thời gian công hiệu là bao lâu?

- Về chuyện đó thì tôi không rõ. Nhưng... chúng ta chỉ cần 10 phút để tìm kiếm cái mà ta cần tìm trong đền... Không cần lâu hơn. Tôi nghĩ chỉ cần 10 phút. Công hiệu của chất ma túy đó chắc chắn phải lâu hơn 10 phút. Bọn hắc nô sau khi uống ma túy sẽ quên hết, mà dù có tên nào nói, chúng cũng không được ai tin.

Tôi quyết định:

- Xong rồi. Chú đi lấy ma túy vào sáng mai. Bây giờ chú nên ra khỏi đây. Cần tuyệt đối cẩn thận. Và nếu không có gì khó khăn lắm, chú thông tin nói với cô Kiều Xuân dùm tôi, nói với cô đừng chờ tôi

đêm nay, đừng lo sợ. Nhưng... cần nhất là chú không gặp gì nguy hiểm khi đến phòng cô ấy. Bé Hiêu, chú thật là cừ khôi... Nếu chú là một cô gái, tôi đã hôn chú năm bảy cái. Thôi, đi.

Vài giây sau, tôi biết Bé Hiêu đã ra khỏi phòng. Tôi trở vào giường nằm và lần này, tôi tắt nốt ngọn đèn ngủ để nằm ngủ. Đây là lần thứ nhất kể từ phút tôi rơi vào bàn tay thép của Ma Vương tôi không cảm thấy bị đè nén quá nặng, quá chặt. Lần thứ nhất tôi cảm thấy đôi chút dễ chịu. Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một lối thoát. Tôi ngủ thật say.

Vào lúc đêm khuya, khi nhớ lại, tôi ước lượng lúc đó vào khoảng ba hoặc bốn giờ sáng, tôi mơ thấy - có thể là tôi mơ nhưng cũng rất có thể đó là cảnh thực - Ma Vương đứng bên giường tôi, cúi nhìn tôi ngủ. Rất có thể Ma Vương đã vào phòng tôi để xem xét và cảnh tôi nằm ngủ say như thế chắc chắn đã làm tiêu tan nốt chút nghi ngờ còn lại trong óc Y về tôi. Người ngủ say bao giờ cũng là người vô tư và không có gì gian xảo hoặc cần dấu diếm. Chỉ trong vài giây mơ màng nửa thức nửa ngủ, tôi thấy hình bóng của Ma Vương, song dù Y có vào phòng tôi cũng chẳng sao. Tôi ngủ ngon lại ngay lúc đó.

*

* *

Sáng hôm sau tôi dậy sớm.

Trong lúc tôi đang bận y phục, có chuông điện thoại reo vang. Hải Tùng gọi đến. Lão cho tôi biết Ma Vương muốn tôi xuống du thuyền sau khi ăn sáng xong. Và lão sẽ cùng xuống thuyền với tôi. Như vậy nghĩa là Ma Vương không thay đổi kế hoạch dù xảy ra vụ anh chàng Phát vô duyên và không may bép xép đêm qua, tôi vẫn được Y tin và trao cho thực hiện vụ cướp tàu Phụng Hoàng.

Tôi xuống phòng ăn và gặp Hải Tùng chờ tôi ở đó. Lão và tôi cùng ăn điểm tâm. Tôi muốn hỏi dò lão về tình trạng của Phát nhưng không dám. Chắc hẳn Hải Tùng phải biết rõ hiện giờ Phát ra sao và vì nguyên do nào hắn bị trừng phạt nặng nề đến thế nhưng lão không nói và tôi cũng không hỏi.

Chúng tôi đi bộ trên con đường xuyên qua rừng cây - cảnh vật trong buổi sáng mùa thu, nắng vàng tuyệt đẹp, trời trong xanh và cao; lá thu xào xạc, chỉ còn thiếu có vài con nai vàng ngơ ngác và Kiều Xuân đi bên tôi là cuộc đời sáng hôm nay đối với tôi hoàn toàn đẹp và đáng sống. Nhìn lên trời xanh và hít thở làn không khí trong lành thơm mùi lá khô, tôi nghĩ rằng cuộc đời này sẽ đẹp biết là chừng nào nếu không có Ma Vương. Chưa bao giờ tôi kiên quyết phải hạ cho bằng được Ma Vương bằng giây phút ấy.

Trên đường đi, tôi và Hải Tùng trao đổi với nhau những câu ngắn về đủ mọi vấn đề, nhưng tuyệt nhiên chúng tôi không đá động gì đến câu chuyện chúng tôi nói với nhau trong buổi sáng hôm qua cũng trong khu rừng thu này. Tuy không nói, tôi cũng dư biết rằng vấn đề đó vẫn đè nặng trên tâm trí Hải Tùng, cũng như nó vẫn đè nặng trên tâm trí tôi. Mặc dù vậy, tôi thấy rằng chúng tôi không còn gì để nói với nhau về vấn đề đó nữa. Hải Tùng đã nói rõ trong cuộc nói chuyện tay đôi hôm qua về lập trường

của lão cùng những điều lão yêu cầu tôi phải làm. Tôi chỉ cần làm sao cho lão thấy rõ, với bằng chứng xác đáng, là lão đã bị bịp vì trò đi lên đài may rủi với bảy bước chân vàng do Ma Vương đặt ra.

Tới cầu tàu, chúng tôi xuống một chiếc xuồng máy và xuồng đưa chúng tôi tới du thuyền. Trông bên ngoài du thuyền Tiên Nữ đã đẹp, bên trong thuyền cũng đẹp như nhìn bên ngoài. Đẹp, sang và đầy đủ tiện nghi. Tôi đã từng được thấy du thuyền của Quốc Vương Farouk, du thuyền của nhà tỷ phú Onassis và du thuyền của Quốc Vương Fark: ba du thuyền được kể là đẹp nhất thế giới. Nhưng so với chiếc Tiên Nữ này, cả ba chiếc đó còn kém xa nhiều điểm, nhất là về sức mạnh. Bên ngoài, thân du thuyền này làm bằng gỗ như mọi du thuyền khác song ở giữa hai lần ván có một lớp thép mỏng, nhẹ - một hợp kim đặc biệt như thứ hợp kim dùng để chế tạo phi thuyền – nhưng rất chắc, đạn bắn không thủng. Du thuyền trang bị hai giàn máy cực mạnh có vận tốc mau lẹ hơn cả những tàu chiến.

Hải Tùng giới thiệu tôi với Thuyền Trưởng. Gã này là một người đàn ông to con nhưng hơi thấp, tóc dày, râu quai nón rậm rì và đôi vai nở như vai đô vật. Tên gã là Cung Đô, một cái tên thật đẹp với con người cứng rắn của gã song tôi nghĩ rằng đó không phải là tên thật của gã.

Nhìn Cung Đô, người ít tưởng tượng đến đâu cũng phải nhớ tới hình ảnh của những tên hải tặc thời xưa. Nếu sinh ra đời trước đây 100 năm, chắc chắn Cung Đô cũng chỉ huy một chiếc thuyền buồm có cả trăm tù nhân chèo dưới hầm và chuyên dọc ngang trên biển chận đánh những thương thuyền.

Phó thuyền trưởng và thủy thủ đoàn toàn là những tên có bộ mã gớm ghiếc uống máu người không tanh. Kỷ luật trên du thuyền là kỷ luật sắt. Thủy thủ sinh hoạt như những cảm tử quân của quân lực chính quy đang thời chiến.

Thuyền trưởng Cung Đô hướng dẫn tôi đi coi khắp thuyền. Hải Tùng tuy không xa lạ gì với du thuyền nhưng cũng chịu khó đi theo tôi. Tôi say mê tìm hiểu chiếc du thuyền đặc biệt nhất thế giới này nên thời gian trôi qua thật mau. Một giờ trưa tôi với Hải Tùng mới rời du thuyền.

Khi về tới lầu đài, tôi được lệnh Ma Vương vời tôi tới gặp gấp. Hôm nay, tôi được đưa tới một phần khác của lầu đài. Thực sự, tôi không hề ngờ rằng toà lầu đài quái dị này có thể rộng lớn và nhiều phòng đến thế. Tôi đã tưởng những ngày qua tôi đã đi hết hai phần ba toà lầu đài này, hôm nay tôi mới biết là thực ra, tôi chỉ mới được thấy có một phần tư toà lầu đài và tôi chưa được thấy rất nhiều cái tôi cần thấy.

Ma Vương chờ tôi trong một căn phòng tráng lệ ngoài sức tưởng tượng của tôi. Và trưa nay, Ma Vương, trước mắt tôi, đổi khác hẳn. Y tỏ ra vui vẻ, dễ dãi, hiếu khách, lịch sự và lễ độ. Y tiếp tôi lần này như tiếp một người bạn. Tôi không rõ lý do Y gọi tôi đến gặp Y trưa nay, vì suốt buổi nói chuyện, Y chỉ nói với tôi về những bảo vật, những tuyệt phẩm mà loài người đã làm ra được kể từ ngày trái đất này có loài người. Rồi thôi. Y tuyệt đối không nói gì đến công việc tôi sắp phải làm. Y không thốt ra một lời đe dọa nhỏ nào. Cặp mắt sắc và vô tình, tàn nhẫn như mắt rắn độc của Y trưa nay cũng dịu dàng đi. Qua những lời Y nói, tôi phải nhận rằng Y là người quý báu những bảo vật nhất cõi đời này.

Khi tôi rời Y, tôi thấy tôi bị Y quyến rũ. Một sức quyến rũ cực mạnh. Tôi đã bị Y chinh phục cảm tình. Nói theo ngôn ngữ bình dân, tôi đã mê Y. Thái độ bạn hữu chân thành, chí tình của Y làm cho tôi tự cảm thấy xấu hổ vì âm mưu làm hại Y mà tôi đang lén lút thực hiện. Nếu không có tình yêu, tức là nếu không có Kiều Xuân, chắc chắn sau cuộc gặp gỡ với Ma Vương trưa nay, tôi đã hoàn toàn bị Y chinh phục, tôi đã trở thành đệ tử trung thành cả hồn lẫn xác của Y và tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện phản Y. Có lẽ vì muốn chinh phục tôi nên Y mới tiếp tôi như trưa nay. Chỉ có lý do đó mới có thể giải thích được sự kiện khác lạ này mà thôi.

Tình yêu thực có sức mạnh vô song, nhờ có tình yêu, tôi đã thoát được cạm bẫy cảm tình của Ma Vương. Tôi bàng hoàng nghĩ đến chuyện nếu tôi không được gặp Kiều Xuân, nếu không có Kiều Xuân ở đây, có thể tôi đã trở thành nô lệ trung thành của Ma Vương suốt đời này.

Bữa ăn đông người dự trưa hôm đó làm cho tâm trí tôi nhẹ bớt áp lực của Ma Vương – không có mặt Ma Vương trong bữa ăn đó - Bữa ăn cũng không có mặt Kiều Xuân và lẽ tất nhiên, không có mặt Phát. Tuy tôi không hỏi nhưng Hải Tùng cũng nói thoáng cho tôi biết rằng Kiều Xuân vắng mặt vì nàng về thành phố có việc, và có thể nàng sẽ không trở về đây trước sáng mai. Tôi ghi nhận sự kiện Hải Tùng nói cho tôi biết như thế để đêm nay, tôi đừng mất công tìm đến phòng nàng.

Đúng như lời Hải Tùng nói, suốt ngày hôm đó tôi không nhìn thấy Kiều Xuân. Đêm tới, tôi thức giấc chờ Bé Hiêu, nhưng cũng không thấy gã tới. Sáng hôm sau, trong phòng ăn chung, tôi đã gặp vài nhân vật khá hấp dẫn, trong số có một sĩ quan cấp Tướng. Ông này trông bề ngoài là một võ quan uy vũ, hào khí nhưng thật ra, có cái tâm trạng của một thằng hèn chuyên bợ đỡ, tăng bốc người khác và đáng khinh nhất là phản trắc và đê tiện. Ăn sáng xong, hấn rủ tôi đi chơi bằng ngựa. Tôi và hấn cưỡi ngựa đi trong rừng cây, chúng tôi đi trên những con đường khác với con đường tôi đã đi với Hải Tùng sáng hôm trước.

Vào lúc 10 giờ sáng, ngựa tôi dừng ở dưới một gốc thông ven đường lớn. Tôi chợt thấy ở đầu con đường có chút bụi bốc lên rồi một chiếc xe hơi nhỏ, sơn màu đỏ, kiểu thể thao hai chỗ ngồi chạy ngang mặt tôi. Người thiếu nữ ngồi lái xe là Kiều Xuân. Nàng giơ tay vẫy.

Gã võ quan tướng nàng vẫy gã, vung roi ngựa lên chào đáp lại rồi rít và miệng thốt lên những tiếng la lối nồng nhiệt y như gã đi coi đua xe thấy xe về nhất. Trời đất trước mắt tôi, đột nhiên sáng tươi và rực rỡ hơn. Gió mát hơn, nắng vàng hơn và tai tôi nghe rõ hơn tiếng chim hót.

Tôi nghĩ ngay đến chuyện đêm nay, tôi sẽ lại được gặp Kiều Xuân, được ôm tấm thân mềm, thơm của nàng trong vòng tay tôi, được hôn lên đôi môi như bông hoa hồng mới nở, được nghe tiếng nàng nói. Trong một khoảnh khắc thời gian, tâm trí tôi quên hết mọi lo âu, mọi suy nghĩ, quên Phát, quên Ma Vương, quên cả chuyện đi sắp tới để chỉ còn biết có cảm giác sung sướng sắp tới. Từ giây phút đó, tôi như người chỉ sống để chờ bóng đêm xuống.

Khi về đến lâu đài và trả ngựa vào chuồng ngựa, tôi ngồi uống nước trong phòng giải khát trên hiên

lâu đài, hy vọng còn được nhìn thấy một lần nữa bóng dáng yêu kiều của người yêu. Tôi còn hy vọng được tới gần nàng để nói nhỏ với nàng một tiếng: " Anh yêu em ".

Hải Tùng xuất hiện và sau khi uống rượu khai vị, lão và tôi cùng ngồi chung bàn ăn trưa. Trưa nay, tôi thấy Hải Tùng có vẻ bối rối không được vui. Lão như người đang có chuyện bận trí muốn nói nhưng lại ngại hậu quả. Chúng tôi cùng uống rượu và trao đổi với nhau những câu vô thưởng, vô phạt về đủ mọi vấn đề. Nhưng tôi cũng chờ đợi lão thổ tâm sự nên tôi cũng không được thoải mái lắm. Thái độ của lão làm cho tôi cũng thấy lo lo, vì tôi nghi rằng sự lo âu của lão có liên hệ đến Kiều Xuân và liên hệ đến Kiều Xuân tức là đến tôi.

Sau cùng lão thốt ra một tiếng thở dài:

- Có chuyện cần nói mà cứ chần chừ, không giải quyết được gì. Cần nhìn thẳng vào vấn đề làm mình sợ hãi. Huy Giang... anh đi theo tôi.

Bỗng dưng... tôi chợt nhớ lại một câu của lão nói: nếu Ma Vương, chủ nhân cả hồn lẫn xác của lão, ra lệnh cho lão bắt tôi, giết tôi, dù có không muốn, lão cũng vẫn làm việc đó. Tôi đã biết sức mạnh kinh khủng của lão già có dáng vẻ thất thường này.

Tôi sững sờ:

- Ông nói như vậy nghĩa là... tôi bị bắt giữ sao?

Lão lắc đầu:

- Không phải thế. Chưa đến nỗi thế.. Ma Vương chỉ ra lệnh tôi dẫn anh đi coi một cảnh này. Vì sao Ma Vương lại muốn anh nhìn thấy cảnh đó? Để làm gì? Tôi không được biết và dù có biết tôi cũng không có quyền nói để anh biết. Vậy anh đừng nên hỏi tôi làm gì cho phiền cả đôi bên.

Lão nhún vai, kết luận:

- Thôi, chúng ta đi.

Tôi đi theo lão, thắc mắc, lo âu. Những giây phút này làm cho thần kinh tôi căng thẳng như một sợi dây đàn bị căng tới mức tận cùng.

Khi Hải Tùng dừng lại và tôi dừng lại sau lưng lão, tôi nghĩ rằng lão đưa tôi tới một cái đài cao của lâu đài. Hoặc ít nhất, chúng tôi đang ở một tầng lầu cao. Lão đưa tôi vào một căn phòng nhỏ, trống không có đồ đạc. Tôi có cảm giác như đây là một căn nhà mồ hơn là một căn phòng để người sống ở, một hầm đá dùng làm nơi chứa những áo quan ngày xưa. Vách tường đều bằng đá trắng bên trên vòng cung như cuốn tò vò.

Hải Tùng bước tới một bức vách đó, lão ra hiệu cho tôi đến đứng bên và chạm tay vào một chốt điện nào đó: một khe hở lớn chừng 10 phân, dài chừng một thước, làm bức vách đá nứt ra làm đôi. Khe hở đó như một khung cửa sổ nhỏ nằm ngay ngang mắt tôi.

Hải Tùng nói nhỏ:

- Nhìn coi...

Nơi tôi nhìn vào là một nơi chan hoà một vùng ánh sáng kỳ dị màu đỏ nhạt. Thứ ánh sáng làm cho con mắt khó chịu và tai tôi nghe thấy một tiếng gì nhỏ nhỏ nhưng đều đều, liên tu không ngừng, như một nốt nhạc. Tôi không phải là một nhạc sĩ có tài đủ để xác định đúng đó là nốt nhạc gì, tôi chỉ lờ mờ nhận thấy tiếng đó thật cao, như tiếng cánh con ong khi bay sát vào nhau. Tiếng động đó cũng như làn ánh sáng màu đỏ, cũng làm cho tôi cảm thấy khó chịu.

Thoạt nhìn qua khe hở, tôi tưởng tôi nhìn vào một nơi có nhiều người và tất cả những người trong làn ánh sáng đỏ này đều hướng mặt về một trung tâm điểm. Khi nhìn rõ hơn, tôi thấy rất đông người, như có cả ngàn người, tất cả đều quì gối, tất cả đều cúi đầu, người nọ quì sau lưng người kia. Và nơi họ quì đó như rất rộng, mắt tôi nhìn mãi tới khoảng xa và thấy có những bóng người nhỏ xíu.

Tôi liếc mắt nhìn qua phải, qua trái. Chỗ nào cũng thấy có người quì. Tôi liếc mắt nhìn lên trần: lạ lùng chưa, trần nhà cũng có người quì gối và những người này chúc đầu xuống đất. Họ như bị treo ngược trên trần.

Tôi chú mục nhìn kỹ đám người quì gối ngay trước mắt tôi, nhìn kỹ người quì gần mắt tôi nhất. Và tôi chợt nhận ra: tất cả những người quì đó cả ngàn người mà tôi trông thấy đó, chỉ là một.

Và người đó là...Phát.

Cả ngàn bộ mặt Phát, nhăn nhó, khô sẫm, răn rúm, đối chiều nhau trên cả ngàn mảnh gương gắn quanh chỗ hấn quì gối. Bây giờ tôi mới nhìn ra căn phòng tôi đang nhìn vào đó có hình tròn, mặt tường tròn vây quanh đều gắn kiếng. Trần phòng cũng có kiếng. Giữa phòng là một cái cột trụ kiếng. Phát quì gối trước trụ kiếng ấy, nhìn vào cả ngàn bộ mặt của chính hấn bao quanh hấn.

Rồi bỗng dưng Phát nhô dậy.

Tôi thấy hấn dơ tay xua xua loạn lên như đuổi một cái gì đi xa. Bộ điệu của Phát lúc đó rõ ra là bộ điệu của người điên loạn. Như cả một đội quân người máy, bao nhiêu hình bóng trên mặt kiếng đều cử động theo Phát. Tất cả đều xua tay. Phát quay mình lại. Như một đội quân tuân lệnh chỉ huy, tất cả những hình bóng đều rùng rùng chuyển động và quay mình lại. Phát nằm sấp xuống sàn, mặt úp vào hai bàn tay. Tôi biết rằng dù cho có nằm úp mặt như thế, dù có nhắm mắt, có che mặt, Phát vẫn nhìn thấy cả ngàn bộ mặt bao vây hấn.

Tôi lùi lại, toàn thân run rẩy và tâm hồn xúc động. Phát bị trừng phạt vì tội bép xép thế này đây. Ma Vương muốn cho tôi chứng kiến cảnh này, cho tôi lãnh hội một bài học. Và lỗi trừng phạt này thật nguy hiểm, vì nó tàn phá thần kinh của người chịu trừng phạt, nó có thể làm cho người ta phát điên.

Âm thanh vo ve như tiếng ong đập cánh mà tôi nghe thấy đó có tác dụng giữ không cho người bị tội trong căn phòng kiếng này không thể ngủ. Chỉ cần thay đổi, lên xuống cao hơn, thấp hơn một chút là âm thanh rền rĩ này trở thành lạ tai và làm người nghe mất ngủ. Làn ánh sáng màu đỏ cũng vậy. Không ai có thể ngủ được trong làn ánh sáng quái dị này.

- Trời... Trời...

Tôi quay lại nói với Hải Tùng, giọng tôi run và môi tôi khô như ngói:

- Tôi thấy rồi. Tội nghiệp hần. Bắn cho hần phát súng còn nhân đạo hơn...

Lão kéo tôi trở lại khe hở:

- Nhìn vô. Làm sao để cho Phát nhìn thấy mặt anh trong kiếng. Và anh cũng phải nhìn thấy mặt anh trong đó. Lệnh của Ma Vương.

Tôi vùng vẫy không chịu. Lão nắm chặt cần cổ tôi và dí mặt tôi vào khe hở. Như tôi đã biết, Hải Tùng tuy bề ngoài chỉ là một ông già hiền lành nhưng lão có một sức mạnh kinh khủng. Lão nắm cổ tôi dễ dàng như nắm cổ đứa bé con...

Tôi bị lão nắm cổ dí sát mặt vào đó và tôi nhìn thấy mặt tôi hiện ra ở ngay trước mắt tôi. Y như tôi cũng là một người ở trong phòng chứ không phải là ở ngoài nhìn vào.

Phát cũng trông thấy tôi. Hần la lên:

- Huy Giang... Cứu tôi... Cho tôi ra khỏi đây.

Hải Tùng kéo giật tôi lại. Lão buông tôi ra để quay lại nhấn nút điện đóng khe hở. Tôi nức nở như một đứa trẻ, xong đến đánh đấm lão:

- Khốn nạn... Đồ khốn nạn... Tàn nhẫn.

Lão nắm tay tôi. Tôi cố hết sức dang tay ra nhưng hai tay tôi như bị kẹp lại trong những gọng kềm sắt. Sau cùng, cơn giận của tôi tiêu tan đi và người tôi mềm nhũn:

- Thôi... Thôi... - Hải Tùng dịu dàng nói với tôi như người anh cả nói với đứa em trai vừa bị đánh đòn - Không phải lỗi tại tôi. Đây là mệnh lệnh của Ma Vương. Tôi chỉ là người tuân lệnh. Thôi, chúng mình nên về.

Tôi lùi thui đi theo lão.

Trên đường về phòng, tôi suy nghĩ về sự xúc động vừa qua của tôi. Tôi xúc động không phải vì có cảm tình với Phát. Chắc hần đã nhiều lần đứng ở bên ngoài phòng kiếng nhìn vào trong và thích thú khi thấy những kẻ khác bị hành hạ, khổ sở. Nếu cần và nếu có dịp, tôi bắn chết Phát không chút do dự hay tiếc thương. Nhưng, tôi xúc động là vì sự trừng phạt làm cho tội nhân chết dần, chết mòn, làm cho tội nhân mất trí đó tàn nhẫn quá, quái quá. Chỉ có những kẻ không còn tâm hồn người nữa mới có thể nghĩ ra được lối trừng phạt con người kinh khiếp đến thế.

Kẻ bị giam trong phòng kiếng đó sẽ thấy mình cô đơn khủng khiếp. Cảnh tượng đó có một cái gì không thể nói được nên lời. Khi về tới phòng riêng của tôi, tôi mới trấn tĩnh lại được. Tuy vậy, khi cất tiếng hỏi Hải Tùng, giọng của tôi vẫn còn run:

- Hần có thể... sống được bao lâu trong đó?

Hải Tùng vẫn dịu dàng và hoà nhã:

- Không sao nói được. Có điều biết chắc là hần sẽ ra khỏi đó, trí nhớ mất hết. Hần sẽ quên hết. Hần không cần nhớ tên hần là gì, tại sao hần lại phải vào đó. Tất cả dĩ vãng của hần đều biến mất, trong óc

hắn chỉ còn một khoảng trống. Hắn quên tất cả những gì hắn đã học được, quên cả những thói quen thường ngày. Hắn sẽ không bao giờ còn... nhớ lại bất cứ một chuyện gì. Hắn sẽ sống như một con vật, chỉ còn biết tìm ăn khi thấy đói, tìm uống khi thấy khát, mệt thì lăn ra ngủ. Y như một con vật. Tôi đã thấy có những người chỉ sau bảy ngày bị trừng phạt trong đó đã mất trí. Có người chống cự được lâu hơn. Người chống cự lâu nhất từ trước tới giờ mà tôi biết là 3 tuần. Nhưng không ai thoát được tình trạng mất trí. Không ai thoát...

Tôi rùng mình..Và tôi bàng hoàng:

- Tôi không xuống ăn bữa nay đâu...

Hải Tùng nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ cố gắng tự trấn tĩnh, cố gắng quên và cố gắng tỏ ra như thường. Đây là lúc chúng ta tỏ ra chúng ta có nghị lực. Nghị lực của thằng đàn ông là gì? Là việc có thể tự chủ, để làm gì? Để sống. Anh tỏ ra xúc động tức là anh yếu đuối. Kẻ thù hay đối thủ của anh sẽ khinh thường anh. Anh có nhớ chuyện ông Nguyễn Biểu ngày xưa đi gặp tướng Tàu không? Bị tướng Tàu mưu áp đảo tinh thần bằng cách nấu dầu người bùng lên mời ăn, ông ấy đường hoàng cầm đĩa gấp ăn đôi mắt của dầu lâu.

Lão thân ái vỗ nhẹ vai tôi:

- Anh không thể giúp gì được Phát. Phát là đệ tử của Ma Vương. Anh ấy đã bước lên đài may rủi và đã thua Ma Vương. Hắn sống hay chết tùy theo ý Ma Vương. Và Ma Vương đang rất muốn tìm biết xem anh có chịu nhận quyền bắt người sống phải chết tùy ý của Ma Vương hay không. Trấn tĩnh lại đi Huy Giang. Đây là lúc anh tận dụng năng lực và can đảm cùng trí thông minh của anh. Chỉ mới nhìn người khác bị trừng phạt, anh đã chịu không nổi rồi, làm sao anh có thể...

Hải Tùng nói không hết ý nhưng tôi cũng hiểu. Lão muốn nói rằng nếu chỉ mới thấy Phát bị Ma Vương trừng phạt, tôi đã bán loạn cả tinh thần rồi, làm sao tôi có thể chống lại được Ma Vương, đừng nói gì đến chuyện cứu được cả Kiều Xuân và chiến thắng. Tôi thấy lão nói đúng.

Thấy tôi có vẻ nghe lời, lão lại ưu ái tiếp:

- Hãy vui lên, hoặc hãy tỏ ra vui. Hãy sống như thường ngày. Tôi sẽ báo cáo với Ma Vương là anh chỉ thấy lạ lạ, thấy tò mò về căn phòng kiếng đặc biệt ấy chứ không tỏ ý gì bất mãn hay thương xót Phát. Tức là anh đã công nhận Ma Vương có toàn quyền muốn bắt ai chết, ai đau đớn đến thế nào cũng được. Anh muốn để cho Ma Vương biết như thế, nghĩ như thế về anh hay anh muốn ông ta biết rằng anh phản đối ông ta và cảnh tượng Phát bị giam trong phòng kiếng làm cho anh xúc động đến ăn không nổi?

- Được rồi – tôi nói với Hải Tùng – tôi nghe ông. Nhưng ông ở lại đây với tôi cho đến giờ ăn, được không? Chúng ta cùng xuống phòng ăn?

- Được – lão đáp – chúng ta cùng xuống uống rượu, đồng ý?

Tôi nhìn thấy khuôn mặt thiếu não của tôi hiện lên trong tấm kiếng trên tủ rượu. Khuôn mặt trong kiếng ấy làm tôi nhớ đến cả ngàn khuôn mặt kẻ bị trừng phạt mà tôi vừa thấy, và bàn tay cầm chai rót

rượu vào ly của tôi lại run lên đây đây.

Tôi quay mặt đi để khỏi nhìn thấy mặt tôi trong kiếng và nói:

- Tôi không bao giờ còn muốn soi kiếng nữa.

Tôi ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Hải Tùng rót ly khác cho tôi:

- Thôi đừng nghĩ tới chuyện đó nữa. Quên nó đi. Nếu gặp Ma Vương trong bàn ăn tối nay, anh nên cảm ơn ông ta đã cho anh có dịp thấy một cảnh lạ. Đồng thời anh có thể hỏi ông vài câu cách kiến tạo phòng kiếng cùng những gì gọi là hiệu năng của nó.

Ma Vương không có mặt trong bàn ăn tối nay. Tin rằng sẽ có người báo cáo với Ma Vương về thái độ của tôi trong bữa ăn trưa nay. Nhờ có lời dặn dò của Hải Tùng, tôi ăn uống, chuyện trò vui vẻ vừa phải – vì tôi dư biết rằng nhiều khi, tự nhiên tỏ ra quá vui, quá nói cười nhiều, cũng là một hình thức bản loạn trong tâm hồn, một hình thức xuất hiện sự sợ hãi ẩn nấp trong lòng – Tuy nhiên, tối nay, vì phải cố gắng để vui, để quên, tôi cũng uống hơi nhiều rượu...

Kiều Xuân có mặt ở bàn ăn. Tôi bắt gặp nàng liếc nhìn tôi nhiều lần. Vì không biết có chuyện gì xảy đến cho tôi, nàng có vẻ không hiểu, đôi khi tỏ ra lo âu. Nếu nàng biết rõ có chuyện gì vừa xảy ra đến với tôi, nếu nàng biết rõ trong trái tim và tâm hồn tôi hiện có nhiều âu lo và đen tối đến chừng nào, nàng còn sợ hãi nhiều hơn nữa.

Chương 17

Sau bữa ăn, tôi ngồi lại bàn ăn nói chuyện cùng vài người nữa cũng không thích đánh bài như tôi. Tới gần 12 giờ đêm tôi mới về phòng riêng. Tôi có cảm giác tôi sẽ gặp Bé Hiêu đêm nay dù gã có thành công trong việc đi lấy trộm bình nước ma túy hay không? Một mình trong phòng vắng, hình ảnh Phát bị trừng phạt trong phòng kiếng cùng những cảm giác ghê rợn của tôi khi chứng kiến cảnh kinh dị đó trở về ám ảnh tôi, mạnh và dữ hơn bao giờ hết.

Tôi suy nghĩ đến lý do Ma Vương sai Hải Tùng dắt tôi chứng kiến cảnh đó. Để làm gì? Tại sao y lại dặn Hải Tùng phải bắt tôi nhìn thấy tôi trong kiếng? Tại sao y lại bắt Hải Tùng phải làm sao cho Phát cũng trông thấy tôi? Tôi chỉ có một câu trả lời cho cả hai câu hỏi tại sao này, Ma Vương muốn cảnh cáo tôi. Như vậy có nghĩa là Y không hoàn toàn hài lòng về lời giải thích của tôi.

Nhưng trả lời như vậy tôi thấy vẫn chưa ổn... Nếu Ma Vương chưa hài lòng, tại sao Y không áp dụng biện pháp cảnh cáo nào mạnh hơn, nặng hơn với tôi? Cảnh cáo tôi bằng cách đó thật quá nhẹ, tôi có thể lầm rằng tôi chưa hề bị cảnh cáo. Ma Vương là người hành động rất thận trọng và rõ ràng, Y không bao giờ để xảy ra chuyện hiểu lầm. Tuy chưa gần Y nhiều, tôi đã thấy rõ Y là người hành động minh bạch: trừng phạt rõ ra trừng phạt, tán thưởng rõ ra tán thưởng. Y cũng chẳng ngại ngừng gì nếu Y thấy tôi cần bị cảnh cáo.

Tôi suy nghĩ lại và đi đến kết luận: Ma Vương quả có hài lòng với lời giải thích của tôi, nhưng Y vẫn thấy cần cho tôi biết sẽ có những gì chờ đợi tôi nếu tôi không trung thành tuyệt đối với Y. Từ ngày

tôi tới đây, tôi mới chỉ được Y thưởng công, tôi chỉ mới gặp những người Y cho sống sung sướng, tôi chưa thấy ai bị Y bắt chết, chưa thấy ai bị trừng phạt.

Thật vậy, Phát là đệ tử bị trừng phạt thứ nhất mà tôi thấy ở đây. Nhưng... Nếu cuộc trừng phạt trong phòng kiếng, nếu còn được để cho sống, Phát sẽ mất trí, sẽ quên hết... thì tại sao Ma Vương lại bắt tôi nhìn vào phòng cho Phát trông thấy mặt tôi làm chi?

Tôi không tìm được câu trả lời cho câu hỏi này. Tôi đành kết luận có thể đó là một quyết định không có dụng ý, ẩn ý gì hết của Ma Vương. Nhưng sau đó, tôi lại băn khoăn vì tôi biết rằng Ma Vương không quyết định việc gì mà không có dụng ý.

Sau cùng, tôi đành chịu không suy nghĩ gì được về sự kiện khó hiểu đó. 12 giờ 30 tôi nghe có tiếng động nhỏ vang lên từ góc phòng ngủ.

- Lấy được rồi, Thiếu Tá ơi...

Giọng nói của Bé Hiêu đầy rung động. Tôi đi tới chỗ gã đứng. Bao nhiêu dây thần kinh đang trùng xuống của tôi đột nhiên trở lại rắn rỏi. Giờ hành động đã điểm. Tôi như người lính nhìn thấy quân thù ngoài mặt trận, chỉ còn có việc hoặc nhắm mắt bắn bừa hoặc hăng máu xông lên, người lính khi lâm trận không còn thì giờ để suy nghĩ, cũng không có tâm trí đâu để mà kinh sợ. Tôi chỉ còn thấy cổ họng tôi có chút đau đau như bị co lại. Tôi phải tiến lên, không còn lùi hay cứ đứng tại chỗ được nữa. Tôi như người đánh bạc trước một ván bài đã xong tất cả, chỉ còn chờ lật lên là biết ăn thua. Tôi đang đánh bài với đối thủ là Tử Thần. Kết quả của ván bài này là tôi sống hoặc tôi chết.

- Đây nè, Thiếu Tá.

Bé Hiêu dúi bình nước vào những ngón tay lạnh giá của tôi. Bình đá đã lạnh nhưng tay tôi còn lạnh hơn. Bình giống hệt như những bình tôi đã trông thấy đêm nào Ma Vương phân phát ma túy cho đám đệ tử. Bình đá tuy không trong suốt như thủy tinh song cũng cho mắt tôi trông thấy chất nước lạ đọng bên trong. Chất nước ma ấy màu trắng đục và như có những hạt gì nhỏ ly ty. Những hạt nhỏ này bắt ánh sáng của ngọn đèn, lấp lánh trong bình. Nước có mùi thơm thơm và mùi cay của rượu.

Tôi định ném một chút coi sao, Bé Hiêu giữ tay tôi lại:

- Đừng ông... - Gã vội vã và sợ hãi nói- Nước này là nước ma. Gân nó đã độc hại rồi. Ông đừng dại mà nếm nó. Phản ứng không thể lường được.

- Phải đấy...

Tôi đóng nút bình nước ma lại.

- Bây giờ chúng mình làm gì đây?

Tôi hỏi Bé Hiêu câu đó, gã mới chính là người chỉ huy cuộc mạo hiểm đêm nay, tôi chỉ là người đi theo gã.

Như đã có kế hoạch sẵn, Bé Hiêu đáp ngay, không do dự:

- Đến thẳng đền. Chúng nó đổi gác vào đúng ca đêm. Bọn hắc nô cũ vừa đi, bọn mới vừa tới. Chúng ta bắt tay vào việc ngay lúc này là hay nhất. À, mà còn cái này nữa...

Gã cười nhẹ thích chí:

- Có cái này mới đủ lễ bộ...

Bé Hiêu thò tay vào bên trong ngực áo lấy ra hai cái ly cũng bằng đá quý. Đúng hai cái ly Ma Vương vẫn dùng đựng nước ban cho bọn đệ tử. Tôi hỏi gã, giọng thán phục:

- Chú lấy nước ma này có khó khăn lắm không?

Gã kiêu hãnh đáp:

- Người khác không ai có thể lấy được nó, trừ Bé Hiêu. Lấy đi là một chuyện, đem bình và ly trả vào chỗ cũ để chúng khỏi biết bị mất trộm lại là một việc khác...

Gã hạ giọng:

- Tôi thật không muốn nghĩ đến chuyện đem trả nhưng không trả không được. Tôi hy vọng khi đem trả, tôi cũng có nhiều may mắn như khi đến lấy đi...

Và gã tiếp, giọng đầy hy vọng:

- Nhưng tôi tin là sẽ không có chuyện gì xảy ra. Tài nghệ của tôi từ ngày vào sào huyết này, tiến bộ tuyệt vời. Tôi cũng không ngờ tôi lại có thể khéo léo và thông minh đến như thế. Nghệ thuật đạo chích, ông ạ, không phải chỉ cần can đảm, khéo léo mà thôi, nghệ thuật ăn trộm còn cần nhiều thông minh nữa. Thông minh và... nhiều may mắn. Có đủ các điều kiện mà chỉ cần thiếu may mắn, thiếu một chút xúi thôi, cũng vứt đi hết.

- Nếu chú nói rằng chú sẽ thành công, tôi tin rằng chú sẽ thành công...

- Nói thật với ông...khi vào nơi chúng cất chất nước ma khốn nạn này, tôi có cảm giác như tôi phải vào một cái chuồng nhốt một trăm con rắn độc và phải làm sao để vào rồi lại ra mà không bị chúng mổ chết tươi trong đó.

Tôi xúc động:

- Chú hy sinh nhiều quá..Tôi không biết làm sao để đền ơn chú...

- Ông đã cứu tôi khỏi chết..Riêng với ông, tôi coi như tôi đã đi tàu suốt từ lâu rồi. Nếu bây giờ tôi có làm sao..thì cũng như ngày xưa tôi không được gặp ông... Vậy thôi...Hơn nữa, tôi làm việc này cũng để tự cứu tôi, không phải tôi chỉ làm vì ông và cô Kiều Xuân.

Gã đổi chuyện:

- Thôi, chúng ta đi là vừa...

- Phải đấy – tôi tiếp lời gã – chúng ta đi...

Tôi tắt đèn chúng tôi xuống một hành lang lớn và dài. Đi hết hành lang này, tôi theo Bé Hiêu vào một hành lang nhỏ. Rồi vào một chỗ tối đen. Tôi nghĩ Bé Hiêu có đôi mắt có thể nhìn rõ trong đêm tối như mắt mèo vì tuy tối đen, gã vẫn nắm tay tôi, dắt tôi đi không do dự.

Yên lặng hoàn toàn và nặng nề bao quanh hai chúng tôi. Chợt Bé Hiêu dừng lại. Tôi thấy có ánh đèn loé lên. Gã dùng cây đèn bấm bút máy soi lên bức vách chặn đường và nhấn một nút điện bí mật ở đó. Một khung cửa mở ra, tôi nhìn vào một nơi có nhiều chốt điện. Bé Hiêu, miệng ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ:

- Bao nhiêu dây điện trong đèn tụ cả về đây. Ông đang ở ngay sau cái ghế ông ngồi hôm đầu tiên ông tới đèn...Nằm xuống...

Tôi trườn mình nằm êm xuống bên Bé Hiêu. Một khung cửa nhỏ bằng cuốn sách mở êm trên sàn, cho tôi nhìn xuống cảnh vật trước mắt. Tôi đang nhìn vào Đèn May Rủi. Khung cửa nhỏ xíu tôi đang nhìn qua đó ở sát với sàn đèn. Ngay trước mắt tôi là lưng cái ghế đá tôi đã ngồi và bị trói chặt vào lòng ghế khi Lê Các đi trên đài may rủi. Tôi biết rằng ngay trên đầu tôi là những hàng ghế để cho bọn đệ tử ngồi dự kiến những cuộc đi lên đài. Nhìn qua bốn chân ghế đá giờ đây không có người ngồi, tôi

nhìn thấy một phần đèn và những bậc thang đi lên đài, những bậc thang giờ đây không sáng lên những bước chân vàng may rủi.

Một vùng ánh sáng trắng từ trên cao chiếu xuống làm sáng rực nơi có đặt hai ngai vàng, một ngai của kẻ may mắn hơn Ma Vương, một ngai của Ma Vương. Ngai của Ma Vương trông không người ngồi nhưng nó vẫn có nguyên vẻ đe dọa khủng khiếp như nó cũng có linh hồn vậy.

Trên trang đài có hai tên hắc nô đứng hai bên. Cả hai tên hắc nô cùng cao, khỏe, gân guốc. Chúng bận áo trắng lưng đeo dao găm, tay cầm roi da- sợi roi da này có vẻ cũng có thể được sử dụng như một sợi dây treo cổ khi cần đến – Khuôn mặt xanh xao của chúng như cũng phát ra ánh sáng dưới ánh đèn sáng. Đặc biệt là nét mặt của hai tên hắc nô đó không có vẻ gì là mơ màng hay buồn ngủ, chúng có vẻ rất tỉnh nhanh.

Tôi nhìn và giật mình vì một đôi mắt sắc nhìn thẳng vào mặt tôi. Đó là đôi mắt của bức tượng Ma Vương trên bức vách lớn sau đài. Đôi mắt ấy như có tinh thần, và chúng như đang ngạo nghễ chế giễu tôi. Tôi rời mắt nhìn ra đằng trước để ngược nhìn qua cửa sổ nhỏ đó lên khoảng trên đầu tôi. Trên đó đúng là vùng ghế dành cho những đệ tử của Ma Vương ngồi dự khán những cuộc đi lên đài may rủi. Có tới 300 ghế.

Khung cửa sổ đóng lại. Bé Hiêu chạm tay vào tôi:

- Đưa cho tôi bình nước ma.

Gã nói nhỏ, tôi đem theo bình nước ma, gã vẫn giữ hai cái ly ngọc. Gã dặn tôi:

- Tôi ra khỏi đây, ông đếm từ 1 đến 60 rồi tắt điện. Ông đặt tay lên cần điện cho đến lúc tôi trở lại đây. Ông làm như thế này... một...hai... Nhớ chưa?

Gã trườn ra khỏi nơi nấp êm ru. Tim đập hơi mạnh, tôi đếm từ 1 đến 60 và kéo mạnh cần đẩy cho điện tắt. Những giây phút đứng yên trong bóng tối chờ đợi thật nặng nề. Tôi chờ đúng hai phút thì thấy Bé Hiêu trở lại.

- Bật điện lên – Gã ra lệnh.

Tôi làm theo lời. Khung cửa nhỏ trước mặt tôi và Bé Hiêu lại mở ra, cho chúng tôi nhìn vào đèn. Bọn hắc nô chưa kịp phản ứng gì hết vì sự kiện tắt điện ngắn ngủi vừa qua. Hai tên hắc nô canh đài có vẻ khẩn trương, chúng trừng mắt nhìn quanh, đề phòng, tìm kiếm. Chúng như hai con chó sủa đánh hơi thấy mùi.

Tôi trông thấy sáng ngời trên một bậc thang đài, bậc thang dưới cùng, bình nước ma và hai cái ly ngọc. Cùng lúc ấy, hai tên hắc nô cũng trông thấy. Chúng ngậy mặt nhìn bình nước và hai cái ly, như không tin ở mắt chúng. Rồi chúng trở mắt nhìn nhau. Sau đó, như hai thằng người máy bị máy đẩy tiến tới, chúng bước tới vài bước gần bình nước ma. Đột nhiên mặt chúng hiện rõ nét thèm khát vô tả, những ngọn roi trong tay chúng rớt xuống, chúng chồm tới vồ lấy bình nước...

Chúng rót nước ra ly và ngửa cổ uống..

- Lậy Chúa...

Bé Hiêu xúc động kêu lên. Gã kêu thay cho tôi, vì tôi cũng xúc động không kém. Có một cái gì quái đản trong hành động của hai tên hắc nô ngoài kia. Chúng như mất hết tự chủ, như không còn biết gì khác ngoài việc phải uống cho bằng được chất nước ấy. Hai tên quay lưng lại đài. Chúng vẫn cầm ly ngọc trên tay. Một tên quì gối xuống trước, tiếp đó là tên kia. Mắt chúng nhắm lại, toàn thân chúng mềm ra, nhưng hai tay chúng vẫn còn nắm chặt hai cái ly quý báu. Chúng đã đi vào giấc mơ thấy thiên đường của chúng.

- Đi.

Bé Hiêu kéo tay tôi. Tôi theo gã ra khỏi phòng điện. Gã đóng cửa căn phòng nhỏ xíu này rồi lại dắt tôi đi mau qua một hành lang tối. Chúng tôi quẹo trái, đi lên chừng hai chục bậc thang. Tôi thấy có ánh sáng chiếu vào mặt.

- Mau lên.

Bé Hiêu lên trước và kéo tôi lên. Bây giờ, chúng tôi đã đứng ở trên đỉnh đài cao, ở ngay sau ngai vàng của Ma Vương. Dưới chân chúng tôi là xác hai tên hắc nô nằm dài. Bé Hiêu quì gối xuống trước chiếc cần máy Ma Vương vẫn sử dụng để đảo lộn thứ tự những bước chân vàng trên 21 bậc thang. Gã bắt tay ngay vào việc. Gã mở nắp hộp máy ở chân cần và nhìn vào đó, tôi thấy dây nhợ chằng chịt và bảy bóng đèn nhỏ. Không cần hỏi tôi cũng biết rằng bảy bóng đèn nhỏ đó liên lạc với bảy bước chân vàng dưới kia.

Bé Hiêu làm việc rất nhanh. Y như gã đã thành thạo việc sửa chữa những bộ máy điện tử rắc rối ly kỳ kiểu này. Tôi đứng chờ gã và thời gian trôi qua, vừa lâu vừa mau. Tôi như đang sống trong một giấc mơ. Sau cùng, Bé Hiêu đẩy cần máy. Tôi thấy cả bảy bước chân vàng sáng lên trên những bậc thang. Khi Ma Vương đẩy cần máy này, tôi nghe tiếng máy chuyển động rào rào. Đêm nay, máy chạy êm. Tôi nghĩ rằng Bé Hiêu đã thành công trong việc làm cho máy mất tiếng động khi chạy.

Bé Hiêu, không ngoảnh lại, bảo tôi:

- Ông xuống chạy lên đài cho tôi. Ông dẫm lên tất cả bảy vết chân...

Tôi làm theo lời gã. Khi tôi trở lên tới nơi, Bé Hiêu nhìn ngây vào lòng hộp máy như người xuất thần. Gã hỏn hển chỉ cho tôi thấy:

- Ông coi này... Hẳn quả nhiên dùng trò bịp để thủ thắng... Bảy bóng đèn này có liên lạc với bảy vết chân ở trên bảng báo tin chứ không liên lạc với bảy bước chân ở trên thang. Hẳn có thể làm cho bất cứ vết chân nào cũng là vết chân của hắn. Ông coi nhé...

Sự xúc động làm cho Bé Hiêu quên cả giữ gìn, đã nói hơi lớn. Nhưng tôi cũng xúc động nên mặc gã.

- Tôi làm cho ba bước chân đầu là của Ma Vương.

Quả nhiên, ba bước chân sáng lên ở trái cầu báo kết quả trên trần đèn đều ở bên phía đen của Ma

Vương.

- Ông thấy chưa? Ông tin chưa?...Hắn xử dụng một bộ máy điện tử dầu trong tay áo. Hắn chỉ cần nhấn nút trong máy điện tử đó, những bóng đèn này sẽ sáng hay tắt tùy ý. Hắn muốn cho bước chân nào của Phật là của Phật, bước chân nào của hắn là của hắn. Việc ông đi trên đài không liên can gì đến bằng kết quả...

Tôi thở ra một hơi dài. Cái mà tôi muốn tìm ở đây, tôi đã tìm thấy.

- Xong rồi... Xong rồi... Mình bắt được hắn bịp rồi.

Miệng nói, hai tay Bé Hiêu làm việc thật nhanh. Gã đẩy nắp hộp máy điện lại như cũ. Những vết chân vàng trên 21 bậc thang tắt đi. Những bước chân vàng trên trái cầu kết quả cũng tắt.

- Mau mau.. ông xuống lấy bình nước. Nhớ hai cái ly.

Chân chúng tôi như mọc cánh khi chạy ra khỏi đèn. Chúng tôi đi mau trên đường trở về trong sôi sục một ý nghĩ... Tôi có thể hạ được Ma Vương...

Chương 18

Khi về tới hành lang tôi gần sát cửa vào phòng tôi, chợt Bé Hiêu dừng lại. Gã dơ tay ngăn tôi im lặng. Thói quen đề phòng của gã đã trở lại sau những giây bông bột vừa qua vì lột được mặt nạ của Ma Vương. Gã ra hiệu, tay chỉ chỉ vào phòng như muốn bảo tôi:

- Nghe...Có người...

Tôi bắt chước gã, áp tai vào vách và nghe thấy có tiếng chân người đi đến. Gã bảo tôi:

- Vào phòng mau. Giả vờ ngủ.

Chúng tôi chạy vội lên, trong hành lang tối, một bóng người đã hiện ra...

Bóng người bước đi lảo đảo như đi không vững. Khi y ngã vào vách, tôi có cảm giác như y biến vào vách tối. Có một vẻ gì quen thuộc trong bóng dáng đó. Khi y quay mặt lại, tuy tối nhưng nhờ đứng gần, và mắt đã quen với bóng tối, tôi nhận ra gã...

Bóng người đi tới phòng tôi đó là Phát. Mặt gã hốc hác, tiều tụy, đôi tròng mắt gã sâu hoắm xuống làm mặt gã như mặt đầu lâu. Môi gã sưng vù và rướm máu như gã dùng răng cắn chặt nhiều lần. Phát cũng đã nhìn thấy tôi. Gã nhận ra tôi và lảo đảo tiến tới:

- Anh là Huy Giang... Tôi quen anh... Tôi đến tìm anh... Cứu tôi... Dầu tôi... Đừng để tôi bị bắt lại...

Bé Hiêu sở bàn tay vào quả đấm sắt. Gã định đấm cho Phát ngất đi nhưng tôi chặn tay gã lại. Tiếng động của bộ đuôi theo mỗi giây một lớn hơn...

- Đừng. Bọn đuôi bắt sẽ bắt lại được hắn ở đây. Chúng sẽ làm cho hắn nói đến chuyện bắt gặp hai đứa mình trong hành lang này. Không thể để hắn lọt trở vào tay Ma Vương...Để tôi dầu hắn...

Tôi nắm lấy cánh tay Phát và đẩy hắn tới trước khung cửa bí mật vào phòng ngủ tôi. Bé Hiêu mở cửa, tôi đẩy Phát vào trong đó. Tôi và Bé Hiêu cũng lón vào phòng. Cánh cửa khép êm sau lưng chúng tôi.

- Vào nắp trong tủ này...

Tôi mở tủ áo cho Phát chui vào đó. Tuy đã nửa đêm nhưng nửa tỉnh của Phát cũng vẫn làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lệnh tôi. Tôi đóng cửa tủ lại và theo Bé Hiêu ra phòng ngoài.

Bé Hiêu lẩm bẩm:

- Lôi thôi quá... Không ngờ mắc cái thằng khỉ này...

Tôi trấn an gã:

- Chưa có gì nguy hiểm. Tôi tin là chúng sẽ không tới đây lục tìm kẻ trốn. Chúng không thể nghi ngờ tôi. Minh sẽ tìm cách thanh toán hắn sau. Bây giờ chỉ còn sợ chúng bắt gặp chú. Chú có cách nào về phòng chú mà không sợ chạm trán chúng không?

- Có chứ. Tôi thừa sức về yên lành. Có điều tôi không yên tâm. Để ông ở đây với thằng cha khủng đó...

- Tôi lo thân tôi được mà – tôi ngắt lời gã, bây giờ đến lượt tôi ra lệnh cho gã - Việc của anh bây giờ là tìm gặp Hải Tùng. Nói cho lão biết chúng mình đã tìm được bằng chứng Ma Vương đánh bịp. Kể cho lão nghe đúng những gì mình đã làm, đã thấy. Rồi tới gặp cô Kiều Xuân. Anh cũng nói cho cô ấy biết mình đã tìm thấy gì. Chúng ta thắng hay bại là do tài ba của anh đêm nay. Cần nhất là báo ngay cho Hải Tùng biết. Lão sẽ giúp chúng ta được nhiều việc. Có lão, chúng ta sẽ thắng.

Bé Hiêu gừ lên một tiếng trong cổ họng. Trong phòng ngủ của tôi có tiếng động. Trở vào, tôi thấy Phát lục đục trong tủ áo. Tôi mở tủ, vỗ vai gã:

- Ngồi im. Chúng tới bắt anh trở lại phòng kiếng. Tôi không thể cứu được anh đâu. Đừng động đây...

Khi tôi trở ra phòng khách, Bé Hiêu không còn ở đấy nữa. Tôi cởi áo ngoài, cởi giày, lấy mấy cuốn sách để trên bàn ngủ, lên giường nằm, vừa hút píp vừa đọc sách, thoải mái. Nhưng bề trong, thần kinh tôi căng thẳng. Từng giây, từng phút chậm và nặng nề trôi qua.

Chợt, tôi có cảm giác có mắt ai đang nhìn tôi. Tôi vẫn tiếp tục đọc. Cảm giác bị người khác nhìn làm tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi vươn vai, ngáp và nhìn ra...

Ma Vương đứng ở đó. Y bận bộ y phục đỏ chói từ đầu đến gót chân. Sau lưng Y có tới sáu tên hắc nô. Hai tên nữa đứng chặn hai bên khung cửa bí mật vừa được mở ra để Ma Vương bước vào đây.

- Ma Vương...!

Tôi kêu lên. Tôi không cần phải giả vờ nhiều tiếng kêu của tôi cũng có đầy đủ thanh âm kinh ngạc. Và tôi kinh ngạc thực sự, tôi không ngờ rằng Ma Vương lại đích thân cầm đầu bọn đuổi bắt Phát.

- Anh giật mình? Anh ngạc nhiên? Tôi cũng ngạc nhiên khi tôi gõ cửa phòng mà không thấy anh ra mở cửa?

- Ông gõ cửa? Thật tình tôi không nghe tiếng...?

Tôi tự hỏi không biết Y có gõ cửa thật hay không?

- Tôi thấy anh đang mải mê đọc sách - Ma Vương tiếp – Và anh có thể thắc mắc muốn biết tại sao

khi gõ cửa phòng anh không thấy anh trả lời tôi lại ngạc nhiên? Vì tôi đang đuổi bắt một tên tội phạm bỏ trốn, một tên nguy hiểm. Và... một tên tuyệt vọng. Khi người ta tuyệt vọng, người ta dám làm đủ mọi hành động liều lĩnh. Dấu vết của tên bỏ trốn dẫn tôi tới đây. Khi gõ cửa phòng anh mà không thấy anh trả lời, tôi đã sợ rằng tên tội phạm đó đã tới trốn ở phòng anh và đã làm hại đến sự an ninh của anh...

Y nói có lý. Tôi nhớ lại vừa mới hồi chiều nay Y đối xử với tôi thật tình thân mật và ưu ái. Rất có thể là Y đã lo lắng cho tôi. Nghĩ thế tôi cảm thấy an tâm hơn và bình tĩnh hơn.

- Xin cảm ơn ông nhiều. Tôi không thấy ai qua phòng tôi cả. Thưa ông..nếu tôi có thể biết...ai là kẻ phạm tội đang bị ông đuổi bắt?

- Người mà tôi tìm bắt là Phát...

- Phát?

Tôi nhìn ngậy Y như thật tình tôi không hiểu:

- Thưa ông tôi tưởng là anh Phát...

Y ngắt lời tôi:

- Anh tưởng là hấn đang ở trong phòng kiếng, nơi anh trông thấy hấn chịu trừng phạt hồi chiều nay? Tôi nghĩ rằng rất có thể anh thắc mắc muốn biết vì lý do nào tôi lại bỏ hấn vào đó? Anh có thể nghĩ rằng hấn là một thủ túc thân tín của tôi và hấn rất quý báu cho tôi? Quả có thể. Nhưng đó là chuyện trước kia, chuyện cũ rồi. Đột nhiên hấn không còn đáng được tôi tin cậy nữa. Hấn bỗng dưng trở thành không còn giá trị gì với tôi. Như có một thần linh nào khác nhập vào linh hồn hấn. Và hấn trở thành mối đe dọa với tôi.

Khi nói những lời này, Ma Vương cất cao giọng. Tim tôi như ngừng đập khi tôi nghĩ rằng Y cố ý nói lớn như thế để cho Phát nấp ở đâu đó trong phòng tôi cũng nghe tiếng. Vẫn cao giọng, Ma Vương nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Phát. Trước kia tôi cũng quý mến hấn như hiện giờ tôi quý mến anh vậy. Tiếc thay cho hấn, một thần linh nào khác đã nhập vào linh hồn hấn. Và tôi bắt buộc phải trừng phạt hấn để đuổi cái thần linh đó ra khỏi thân xác hấn. Tất nhiên sự va chạm của hai thần linh trong thân xác hấn sẽ làm cho thân xác hấn nát tan, chẳng thể nào còn nguyên vẹn được.

Rõ ràng là Y muốn kiêu ngạo. Người tôi lạnh toát đi. Tôi sắp đi tới đích trong cuộc chống lại Y, nếu chỉ vì tội chứa chấp một gã chẳng quý báu gì cho tôi là Phát mà tôi bị vạ lây thì thật là đáng tiếc.

Tôi ngồi im, Ma Vương lại hỏi:

- Anh không thấy gì lạ thật sao, Huy Giang?

- Thưa tôi không thấy gì lạ - tôi đáp - tôi không biết có những chuyện gì xảy ra ở bên ngoài nhưng nếu có ai vô phòng tôi chắc chắn tôi đã biết...

Tôi biết ngay là tôi nói hớ, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng rồi, tôi không làm sao rút lại được.

- Chưa chắc đâu Huy Giang - Y làm bộ hiền từ nói - Như vừa rồi chẳng hạn, tôi gõ cửa phòng khá

lớn nhưng anh có nghe tiếng gì đâu. Vì anh đang mải mê đọc sách mà? Vì vậy, rất có thể có kẻ lẻn vào phòng anh mà anh không biết. Tôi không thể để cho anh bị nguy vì tên tuyệt vọng ấy. Tôi phải ra lệnh cho chúng xét phòng anh.

Y dơ tay ra hiệu cho bọn hắc nô mở cuộc lục soát. Nhưng trước khi bọn hắc nô kịp động thủ, cánh cửa tủ bật mở... Từ trong tủ sắt Phát nhảy xổ ra...

Phát nhảy một bước tới khung cửa có hai tên hắc nô đứng gác. Tôi nhìn thoáng thấy tay hắc thủ một vật gì bằng sắt sáng loáng. Ánh thép loang loáng bay lên làm hoa mắt. Hai tiếng rú lên. Một tên hắc nô ngã ngửa vào vách, cổ họng bị một vật chém máu tươi phun ra có vòi. Tên hắc nô kia quy xuống, hai tay ôm bụng. Máu tươi từ bụng gã phun ra có vòi...

Nhảy qua hai tên hắc nô đó, Phát thoát ra hành lang thật nhanh. Ma Vương quát lên một tiếng. Bốn tên hắc nô trong số sáu tên đứng sau lưng Y chạy theo Phát. Hai tên hắc nô còn lại đến gần tôi. Chúng dùng dây thừng đem trói giắt hai tay tôi ra đằng sau.

Ma Vương đứng sững nhìn tôi, vẻ chế nhạo trên mặt Y đã biến đi, nhường chỗ cho những nét quái dị khủng khiếp.

- Tôi biết trước nó sẽ tới đây – Y gần từng tiếng – Chính vì vậy nên tôi mới để cho nó trốn khỏi phòng kiếng.

Tôi hiểu Ma Vương đã giăng bẫy để bắt tôi. Và ngu si, tôi đã đắm đầu vào cái bẫy đó. Đột nhiên cơn giận bùng bùng bốc lên trong tôi. Tôi không muốn, không cần nói dối nữa. Tôi vứt bỏ cái mặt nạ phục thù trên mặt tôi. Sẽ không bao giờ tôi còn hãi sợ Ma Vương nữa. Y có thể làm cho thân xác tôi đau đớn, sống dở chết dở, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Y có thể giết tôi...

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 378 vì bản photocopy bị thiếu

trước khi tôi chết, nhưng tôi cóc cần. Tôi đã biết ra bộ mặt thật của Y: Ma Vương chỉ là một thằng bịp. Một thằng bịp cao tay, nhưng chỉ là một thằng bịp. Y chẳng có gì ma quái, thần kỳ hơn những thằng bợm bịp khác ở cõi đời này. Và quan trọng nhất là tôi đã dò ra được trò bịp của Y nhưng Y vẫn chưa biết là tôi đã biết. Y vẫn tưởng tôi chỉ là một tên không khâm phục Y và như vậy là Y đã trị được tôi.

Tôi cười lớn và nói thẳng vào mặt Y:

- Anh có thể giết nó, anh có thể giết tôi. Nhưng chúng tôi không phục anh. Như thế là anh đã thất bại rồi. Anh muốn thu phục chúng tôi, nhưng không nổi. Rất tiếc Phát nó chỉ dám có hai thằng hắc nô xuân ngọc kia. Đúng ra thì nó phải đâm thủng ngực anh mới phải...

Tuy đã ngờ trước, sự thay đổi thái độ của tôi dường như cũng làm cho Ma Vương chấn động tâm thần vài giây. Nhưng Y tự trấn tĩnh rất nhanh. Khi Y nói, tôi thấy giọng Y vẫn bình thường. Y như không hề thù hận gì tôi. Y cũng như không hề thất vọng:

- A... Thì ra thế. Sự thật bây giờ mới được thốt ra từ cửa miệng anh. Thì ra từ ngày gặp tôi, anh chỉ toàn là nói dối. Cũng hay. Tôi vẫn nghi anh. Tôi nghi không bao giờ sai. Điều đó đủ an ủi cho tôi. Ma Vương hay bất cứ Phật Chú cũng không thể thần phục được tất cả mọi linh hồn. Có điều nghĩ rằng tôi không thâu...

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 379 vì bản photocopy bị thiếu

đã cố ý hy sinh nó để lột mặt nạ anh. Tôi sẽ để cho nó sống ở đây nhiều ngày nữa. Cuộc lòng bắt nó sẽ còn kéo dài. Đã khá lâu rồi, tôi không có dịp được giải trí bằng một cuộc lòng bắt hồi hộp.

Ma Vương nói nhỏ với một trong hai tên hắc nô bằng một thứ tiếng lạ mà tôi không hiểu. Tên hắc nô đó cúi đầu nhận lệnh rồi đi ra.

Y quay lại tôi:

- Thằng Phát sẽ có thể còn sống dai dẳng nhiều ngày nữa. Nhưng anh thì sẽ không được như nó đâu. Phát không thể thoát chết. Anh cũng vậy. Đêm nay tôi sẽ thức trọn đêm để sắp đặt cho anh một chương trình đặc biệt. Cái chết của anh sẽ đem lại cho tôi thật nhiều thú vị.

Tên hắc nô vừa đi ra trở lại với 6 tên nữa. Chúng xúm lại quanh tôi, dẫn tôi đi. Không chống cự, tôi đi theo chúng.

Mất tôi không nhìn lại Ma Vương nhưng tai tôi không thể không nghe tràng cười ghê rợn và thích thú của Y vang vang trong đêm tối.

Chương 19

Một ngày trôi qua, rồi một đêm qua tôi mới gặp lại Ma Vương.

Suốt một ngày, một đêm đó tôi chỉ được trông thấy những bộ mặt hốc hác, xanh xao, giống nhau như hệt của bọn hắc nô có nhiệm vụ canh giữ tôi và mang cơm nước cho tôi. Tôi bị đưa xuống, tôi đoán thế, một căn phòng kín ở dưới hầm sâu. Phòng tuy hẹp nhưng cũng có giường ghé cẩn thận. Lẽ tất nhiên phòng không có cửa sổ, không có cửa ra vào. Dẫn tôi tới đây, bọn hắc nô cời trói cho tôi và bỏ tôi nằm đó.

Vào tới đây, cơn giận của tôi không thể nào phát xuất được, làm cho tôi run rẩy suốt đêm. Tôi giận đến nỗi nhiều lúc tôi có cảm giác là tôi ngất lịm. Bé Hiêu chắc đã thoát. Chắc chắn gã làm hết cách để tìm tới báo cáo với Hải Tùng nhưng không biết gã có tới gặp Hải Tùng kịp...

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 381 vì bản photocopy bị thiếu

Và nếu Bé Hiêu gặp được Hải Tùng, không biết lão có chịu chấp nhận câu chuyện Bé Hiêu kể hay không? Tôi tin là không. Hải Tùng không coi trọng Bé Hiêu vì lão không biết gì nhiều về cuộc đời đạo chích giang hồ trước đây của Bé Hiêu. Hải Tùng lại rất cẩn trọng, lão chỉ tin khi chính mắt lão nhìn

thấy, chính tai lão nghe thấy. Lẽ tất nhiên lão đòi hỏi Bé Hiêu phải chỉ cho lão thấy bằng cứ. Việc lão và Bé Hiêu lén trở vào đền may rủi lại mất một thời gian nữa, chưa chắc lần này Bé Hiêu đã may mắn đưa được Hải Tùng vào đền như đã đưa tôi. Biện pháp dùng nước ma quyền rũ bọn hắc nô canh đài chắc đã bị lộ, họ phải nghĩ ra một cách nào khác.

Và tỷ dụ như Hải Tùng tin ngay lời Bé Hiêu, với sự thúc dục của Kiều Xuân, biết đâu lão lại chẳng hấp tấp hành động để rồi cũng rơi vào bẫy của Ma Vương như tôi và Phát? Lại còn Kiều Xuân nữa? Phản ứng của nàng ra sao khi nàng nghe Bé Hiêu kể chuyện, khi nàng biết tôi bị Ma Vương bắt?

Đêm dài qua nặng nề và dài lê thê. Khi gặp Ma Vương, tôi cố gắng giữ nét mặt tươi tỉnh để cho Y đừng biết là trong đêm dài vừa qua tôi đã lo âu nhiều.

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 382 vì bản photocopy bị thiếu

Tùng đi theo Y. Ma Vương bận bộ áo dài đen từ đầu đến chân. Đôi mắt Y sáng lên khi nhìn tôi. Tôi nhìn Hải Tùng. Không biết Bé Hiêu đã gặp được lão chưa? Mặt lão vẫn thản nhiên và mắt lão nhìn tôi không chút xúc động. Trái tim tôi lạnh đi...

Ma Vương ngồi xuống ghế. Không chờ được mời, tôi tự tiện ngồi xuống ghế đối diện Y. Tôi móc hộp đựng thuốc lá ra ngao mạn mới Ma Vương một điếu. Hành động của tôi chỉ là một việc làm nông nổi trẻ nít. Làm xong, tôi hối hận ngay. Ma Vương không thêm chú ý gì đến việc làm của tôi. Y chỉ nhìn tôi kỹ càng như để ghi nhận những đặc điểm của tôi.

- Huy Giang – sau cùng, Y nói – tôi không giận anh, tôi cũng không giận dữ về anh. Nếu tôi có cảm thấy hối hận, chắc chắn tôi đã hối hận vì anh. Nhưng anh, chỉ có mình anh mà thôi, phải chịu trách nhiệm về sự tan vỡ này.

Y ngừng lại. Tôi giữ im lặng.

- Anh đã làm tôi thất vọng. Anh nói dối tôi. Anh định cứu một kẻ đã bị tôi trừng phạt. Anh dùng ý chí của anh chống lại ý chí của tôi. Anh không còn được tôi tin cậy nữa. Trong trường hợp ấy, chắc anh đã biết số phận anh ra sao chứ?

Tôi đáp ngay, không cần suy nghĩ:

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 383 vì bản photocopy bị thiếu

mất thì giờ tự biện hộ cho những vụ giết người của anh? Anh đã giết người nhiều quá, quen quá rồi còn gì. Việc giết người đối với anh cũng tự nhiên như việc ăn, ngủ, hít thở khí trời. Vậy thì mất công làm chi?

Tuy miệng nói không giận nhưng đôi mắt chột sáng, chột tối của Ma Vương cho tôi biết là Y đang giận dữ:

- Anh đã cố ý gây cho Phát thổ lộ bí mật về những trái bom được dùng trên tàu Phụng Hoàng. Anh toan tính làm sao để cho tàu khởi chìm mặc dầu anh đã biết rằng tôi muốn nó phải chìm.

Tôi gật đầu:

- Đúng thế.

Y nhắc lại:

- Và anh đã nói dối tôi.

Tôi thản nhiên:

- Vì lời nói dối thường được dùng đáp lại lời nói dối. Bởi vì anh đã nói dối với tôi trước. Nếu anh nói thật với tôi quyết định của anh về vụ đó, tôi đã trả lời với anh là anh không nên tin tôi mà giao cho tôi đi làm vụ đó. Người nào nói dối một lần sẽ còn nói dối nhiều lần. Đúng như anh nói, kẻ dối trá không thể tin được.

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 384 vì bản photocopy bị thiếu

Khuôn mặt có nhiều nếp nhăn trí thức của lão vẫn phẳng lặng, bình thản như không. Như lão không nghe thấy câu nói bóng gió của tôi cô tình nói với lão.

Tôi nói tiếp:

- Khi Phát nói ra những sự thật về tàu Phụng Hoàng, lập tức tôi hết tin tưởng ở anh. Tại sao? Vì một lý do dễ hiểu nhất là anh định giết cả tôi nữa chứ không phải chỉ giết có bọn thủy thủ và hành khách vô tội trên tàu Phụng Hoàng mà thôi. Bọn sát nhân tay sai của anh chắc chắn đã được lệnh giết tôi hoặc bỏ tôi nằm ngất trên tàu Phụng Hoàng đã bị gài bom nổ chậm sau khi tôi lấy được bảo vật cho anh. Chính anh đã phản tôi trước, không phải tôi phản anh.

Lý luận của tôi dường như làm cho Ma Vương đuối lý. Và Hải Tùng hình như nhìn tôi chăm chú hơn. Hùng khí nổi lên, tôi tiếp:

- Bây giờ, khi tôi đã thua trí anh. Thua lần này là lần thứ hai, đừng nghĩ rằng tôi sẽ lạy van anh để mong anh tha mạng cho tôi. Không, nếu tưởng thế tức là anh chưa biết gì về con người tôi hết.

Ma Vương bình tĩnh quay lại nói với Hải Tùng:

- Tôi vẫn nói Huy Giang là người có nhiều nghị lực. Anh ta có thể có ích nhiều cho chúng ta. Rất tiếc,

mất vài câu cuối trang 385 vì photocopy.....;;...

có bản lãnh tự chủ hơn người. Những câu trêu tức của tôi không làm cho y bực tức chút nào. Cả khi Y đuối lý, Y cũng vẫn lạnh lùng bình thản.

Y đổi chuyện:

- Huy Giang, tôi muốn nói cho anh biết những lỗi lầm của anh, mặc dù sự biết này chẳng còn đem lợi gì cho anh. Anh có biết cũng vô ích, nhưng vì cảm tình với anh, tôi cứ nói... Lỗi thứ nhất của anh là anh nói đến lời hẹn đánh bài với Phát. Anh quá vội vã làm cho Phát ngạc nhiên. Nên nhớ rằng bất cứ làm việc gì, không bao giờ nên vội vã hấp tấp. Anh vội vã như vậy tất nhiên anh phải có một lý do. Tò mò, tôi muốn biết vì sao anh lại vội vã như thế? Bài học thứ hai: đừng bao giờ cung cấp cho đối thủ của mình có lý do tò mò về mình. Khi tôi trở vào phòng, anh cố tình không biết về sợ hãi của Phát. Suốt cuộc nói chuyện sau đó, mắt anh cố tình tránh nhìn Phát. Hành động đó ngây thơ quá. Nó chứng tỏ rằng anh coi thường sự thông minh của người mà anh muốn đánh lừa muốn làm cho phải tin anh. Lẽ ra, anh phải tố cáo Phát với tôi. Đằng này, vừa muốn làm cho tôi tin anh, vừa muốn cứu cả nó. Anh tham lam quá. Bài học thứ ba: ở đời đừng bao giờ tham lam. Phụ thêm: đừng coi thường đối thủ. Ngay từ phút đó, tôi biết anh đã gian trá với tôi...

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 386 vì bản photocopy bị thiếu

được tôi. Tuy nhiên tôi vẫn chưa trừng phạt anh ngay, tôi vẫn còn để cho anh một lối thoát. Tôi trừng phạt Phát, và tôi cho anh lên phòng kiếng nhìn hấn. Một là để cảnh cáo anh, hai là để cho Phát nhớ anh kỹ hơn. Rồi tôi cho lệnh thả Phát ra khỏi phòng kiếng. Hấn chỉ còn nhớ có mình anh là bạn hấn ở đây, tất nhiên hấn phải tìm đến anh. Nếu anh chịu nhận bài học của tôi, anh đã tố cáo hấn với tôi, nhất là khi thấy tôi lừng lững đến tận phòng anh. Nếu lúc đó anh bắt giữ hấn, đem nộp hấn cho tôi, nếu anh hy sinh hấn, có thể tôi đã tin anh thành thật và tôi đã thua anh. Nhưng anh đã khôn mà không ngoan. Anh đã không làm tròn vai trò của anh. Chính thật ra anh yếu đuối nhiều hơn mạnh mẽ, thứ tình cảm lắm cẩm đã làm anh thua tôi. Một kẻ như Phát có giá trị gì với anh? Anh cứu hấn để làm gì? Tôi dư biết anh không có cảm tình với hấn, anh chỉ làm cho hấn có cảm tình với anh vì cảm tình ấy có thể có lợi cho anh... Vậy thì...tại sao anh lại định cứu hấn?

Tôi ngồi im nghe Ma Vương nói. Y có thể tưởng tôi im lặng vì hối hận, thật ra tôi yên lặng vì mừng. Theo những lời Ma Vương nói, rõ ràng Y không biết gì hết về công việc quan trọng tôi đã làm đêm qua: việc khám phá ra trò bịp bợm của Y trong đèn may rủi. Y cũng chưa biết rằng tôi đã gặp Phát ở ngoài phòng tôi và chính tôi đưa hấn vào phòng. Ma Vương chưa biết là vì Y chưa bắt được Phát – nói đúng ra, Y chưa thềm bắt Phát - nếu Phát bị bắt, có thể nào hấn nói ra chuyện

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 387 vì bản photocopy bị thiếu

Rất lịch sự, tôi hỏi:

- Nếu có thể tôi muốn biết tình trạng của Phát bây giờ ra sao?

Ma Vương mỉm cười:

- Không lấy gì làm khả quan lắm. Tuy nhiên, hắn vẫn còn đủ điều kiện để cung cấp cho tôi một buổi săn bắt hứng thú nữa. Hiện giờ hắn đang nằm trong một hầm tối gần phòng thí nghiệm của hắn. Hắn đang nằm nghỉ. Một lát nữa hắn sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đó. Trong cuộc chạy trốn mà hắn yên trí là do sáng kiến của hắn, hắn vẫn có dịp lấy trộm được vài món ăn uống. Tôi không muốn hắn kiệt sức, vì nếu kiệt sức, hắn sẽ nằm một chỗ chờ bị bắt. Cuộc săn đuổi sẽ chẳng còn gì hứng thú.

Y đứng dậy:

- Huy Giang. Trong vòng một tiếng đồng hồ nữa anh sẽ bị đưa ra xét xử. Hãy chuẩn bị chờ bọn hắc nô đưa anh tới đèn may rủi.

Y qua lại:

- Đi, Hải Tùng.

Niềm hy vọng được nói chuyện riêng vài câu với Hải Tùng của tôi tan tành. Tôi cần phải được nó với Hải Tùng vài câu. Nhưng Hải Tùng đã theo chân Ma Vương ra khỏi phòng giam và bức tường khép lại sau lưng lão.

Lão không cả ngoài cổ lại nhìn tôi. Tôi nhớ lại đêm chứng kiến cảnh Lê Các đi lên đài may rủi. Đêm ấy Hải Tùng đưa Lê Các ra và cùng đứng với Lê Các dưới chân thang cho tới lúc Lê Các đi lên đài. Tôi còn một chút hy vọng: lát nữa đây Hải Tùng cũng sẽ đưa tôi ra trước đài và lão cũng sẽ đứng bên tôi vài phút như lão đã đứng với Lê Các. Tôi cần có vài phút gần lão để nói nhanh với lão những lời tôi muốn nói và cần nói. Những lời có thể là lời cuối cùng của tôi.

Nhưng Hải Tùng không tới với tôi. Nửa tiếng đồng hồ sau, bốn tên hắc nô tới phòng giam. Chúng đưa tôi đi. Hai tên đi trước tôi, hai tên đi sau tôi. Chúng áp giải tôi qua những hành lang dài, vắng người, lên những bậc thang đá cho tới lúc tới trước một bức vách cao kia, chúng dừng lại như đợi chờ.

Tôi nghe một tiếng cồng vang lên, bức vách mở ra một khung cửa. Bọn hắc nô sau lưng tôi định đẩy tôi qua đó nhưng tôi gạt tay chúng ra và đường hoàng bước vào đèn. Khung cửa đóng lại sau lưng tôi. Tôi đang đứng ở trong đèn.

Nơi tôi đứng tuy vẫn còn tối nhưng ở gần vùng sáng tỏa ra chiều sáng rực đài may rủi với những bậc thang lên đài. Tôi nghe tiếng người rì rào. Tiếng đó tới tai tôi từ phía tay trái. Tôi nhìn về phía đó. Trong bóng tối tôi nhận thấy có nhiều khuôn mặt trắng mờ. Dường như có đông người tới dự và ngồi hết ghế. Tôi tưởng tôi nghe thấy tiếng gọi rung động của Kiều Xuân:

- Anh yêu...

Nhưng tôi không thể nhìn thấy nàng.

Tôi nhìn lên đài. Cảnh đài đêm nay giống hệt như cảnh đài đêm Lê Các đi lên đài và tôi ngồi coi. Ngai vàng sáng rực lên. Trên đó vương miện và vương trượng cũng rực rỡ chói lọi...

Trên ngai thấp Ma Vương đã ngồi đó, cao lớn gần như vĩ đại trong bộ áo đen với hai tay áo thụng. Dưới chân Ma Vương là tên hắc nô A Cốc, sợi dây bện bằng tóc đàn bà ve vẩy như một con rắn dài giữa hai bàn tay hộ pháp của gã. Tiếng cồng lại nổi lên.

Tiếng nói của Ma Vương rộn ràng và nổi như sóng cuộn trong toà đền im phăng phắc:

- Huy Giang... Hãy tới đài chịu xét xử tội trạng.

Tôi bước lên. Tới phút cuối cùng này, tôi vẫn còn hy vọng thấy Hải Tùng từ trong bóng tối bước ra cùng đi với tôi. Tôi dừng lại dưới chân thang. Trên 21 bậc thang dẫn lên ngai vàng, 7 vết chân vàng sáng rực trên nền đá đen.

7 bước chân vàng sáng rung rinh như có hồn, như chúng biết cử động. Mỗi bên thang có 7 tên hắc nô đứng canh chừng. Mắt chúng đều nhìn cả vào tôi. Trong óc tôi, những ý nghĩ theo nhau qua với độ nhanh của những cơn bão lốc. Tôi có nên đứng đây nói lớn lên trò gian lận, bịp bợm của Ma Vương không? Nếu tôi tố cáo, có ai tin tôi không? Nhưng ngay sau khi ý nghĩ la lớn lên đến óc tôi, tôi nghĩ ngay đến bọn hắc nô quái ác, hung dữ và trung tín đứng kia. Chúng sẽ không để tôi nói được nửa câu. Tôi vừa há miệng là những sợi dây kia đã choàng vào cổ tôi, kéo tôi ngã sấp xuống... Không... Tôi phải nghĩ đến cách khác...

Hay là... tôi chạy thẳng lên đài, xông tới bóp cổ Ma Vương, liều chết với Y? Cũng không thể được. Bọn hắc nô sẽ không để tôi tới gần được Ma Vương. Tôi làm thế chỉ thêm nhục, và làm tăng thêm quyền lực của Ma Vương trước mắt những người ngồi xem dưới kia. Rất có thể là khi tôi đứng một mình như thế này, Ma Vương cũng hy vọng thấy tôi làm liều.

Tuy nhiên, tôi vẫn có thể đến gần Ma Vương. Tôi nhìn lên. Những vết chân vàng được đặt nằm không cách khoảng nhất định. Bước chân cuối cùng nằm tít trên cao. Từ vết chân đó tới chỗ Ma Vương ngồi chỉ còn cách có ba bậc. Nếu tôi đứng dẫm lên những vết chân nằm dưới, chờ đặt chân lên vết chân vàng thứ bảy đó, tôi có thể từ đó nhảy chồm tới chỗ Ma Vương ngồi. Một khi tôi đã xiết được tay vào cổ y, bọn hắc nô có dằng được tôi ra cũng còn khó. Tôi tin như thế. Chúng có thể đâm chết tôi hoặc chặt hai tay tôi rời khỏi thân tôi mà những ngón tay tôi vẫn còn đâm vào cổ họng Ma Vương.

Rồi tôi lại nghĩ đến Bé Hiêu. Chắc chắn Bé Hiêu phải có kế hoạch gì cứu tôi chứ? Nếu không cứu được tôi, chắc chắn gã cũng làm một trò gì náo loạn để phá đám cuộc xét xử tôi đêm nay? Tôi tin rằng Bé Hiêu, gã đàn ông nhỏ con nhưng già gan và lớn gan ấy, không phải là loại người chịu trôn chui, trôn lủi khi có chuyện nguy nan xảy tới. Còn Hải Tùng nữa? Hải Tùng cũng không phải là người tầm thường, lão trung thành với Ma Vương nhưng chỉ trung nếu Ma Vương không lừa dối lão mà thôi. Khi lão biết là Ma Vương lừa bịp lão, nhất là đã nhờ lừa bịp mà thắng lão, làm khổ lão từ bao nhiêu lâu nay, khinh thường lão, lão sẽ trở thành kẻ thù nguy hiểm của Ma Vương. Nhất định Bé Hiêu phải tới gặp Hải Tùng rồi chứ?

Và còn Kiều Xuân? Những ý nghĩ xô đuổi nhau, chen lấn nhau, chồng chất lên nhau trong óc tôi. Tôi

không còn suy nghĩ được rõ ràng điều gì nữa. Tôi níu chặt lấy ý nghĩ cuối cùng: nhất định Bé Hiêu, Hải Tùng, Kiều Xuân phải làm một cái gì để cứu tôi, tôi phải chờ đợi họ, tôi không được liều mạng...

Nhưng... không biết Ma Vương có cho tôi được đi lại trên những vết chân vàng này hay không đã chứ? Tiếng nói của Y vang vang, sang sảng trong giáo đường:

- Huy Giang... Đúng lý ra anh không còn được dẫm đặt chân lên những vết chân vàng quý báu này nữa. Anh đã rắp tâm phản bội tôi. Đêm nay, anh chỉ được đưa tới đây để nghe lời phán quyết. Nhưng tôi lúc nào cũng đại lượng, không những chỉ đại lượng với anh mà là với tất cả mọi anh chị em ở đây. Tôi vẫn để cho anh được một cơ hội thử lại thời vận của anh. Tuy nhiên, anh chỉ được thử với một điều kiện. Con người có ba thứ quý báu nhất. Ba thứ đó có khi là một, có khi chia ra thành ba. Đó là: linh hồn, đời sống và trí nhớ. Trí nhớ đây là cá nhân riêng của con người, trí nhớ đó làm cho người này khác với người kia. Con người không ai hoàn toàn giống ai là nhờ ở trí nhớ. Huy Giang, bây giờ tôi cho anh dẫm may cuối cùng. Anh còn được quyền chọn để mất một là trí nhớ, hai là linh hồn và đời sống của anh. Nghĩa là: Anh có thể gia nhập đoàn hắc nô, uống nước ma và đời sống cùng trí nhớ của anh vẫn còn nguyên. Anh chỉ bị mất có linh hồn, nhưng thỉnh thoảng anh lại có dẫm được sung sướng, sung sướng như anh đã chưa từng bao giờ được sung sướng như thế. Và rồi chẳng bao lâu sau, anh sẽ thấy nước ma cùng những gì nó mang tới cho anh quý báu hơn tất cả những gì khác ở cõi đời này. Nếu anh không chịu gia nhập hắc nô, tôi cho anh đi lên thang may rủi lần cuối cùng. Anh được quyền đặt bước lên bốn bước chân vàng. Nếu anh đặt chân lên ba vết chân của tôi, anh sẽ chết. Chết thật chậm, thật đau đớn, thật khôn nạn, thật thâm trầm trong tay A Cốc đây. Nếu anh may mắn đặt chân lên được bốn vết chân vàng của Phật, tức là những bước chân may mắn, anh sẽ còn giữ được đời sống và linh hồn của anh, nhưng anh sẽ phải bỏ lại trí nhớ ở đây. Anh sẽ quên hết chuyện cũ. Việc đó không đau đớn cho anh chút nào. Anh sẽ không bị đưa vào phòng kiếng. Chỉ một giấc ngủ say, trở dậy như một người mới tỉnh, một người không có dĩ vãng...

Có tiếng rì rào nổi lên sau lưng tôi. Ma Vương giơ tay lên và tiếng rì rào tắt đi. Giáo đường trở lại yên lặng:

- Phán quyết của ta như vậy - Ma Vương nói lớn - Mọi việc sẽ đúng như vậy...

Không do dự, tôi nói ngay:

- Tôi nhận điều kiện đi lên đài.

- Được lắm - Ma Vương hạ bàn tay xuống – thiên thần hộ mạng của anh chắc rất hài lòng vì quyết định của anh. Nhưng nên nhớ rằng trong giang sơn của Ma Vương, thiên thần không có quyền phép gì hết. Tôi cũng nghĩ trước rằng như anh sẽ chọn một quyết định như thế. Và để tỏ cho anh biết rằng độ lượng của tôi giàu thịnh đến là chừng nào, tôi lại đề nghị với anh một cửa thoát khác. Một cửa thoát mà anh có thể thoát nguy hiểm mà vẫn giữ nguyên được cả ba thứ quý báu nhất đời anh: linh hồn, đời sống và trí nhớ của anh...

Tôi chăm chú nhìn Ma Vương. Tâm trí của tôi được báo động để khám phá ra mau chóng cạm bẫy của Y. Tôi dự biết Ma Vương là kẻ không có tình thương người, không bao giờ Y tỏ ra độ lượng hay thương xót tôi. Y chỉ nói thể để đánh lừa bọn đệ tử dưới kia.

Y định giảng bày gì nữa đây? Trên cao, Ma Vương hướng mắt nhìn về những hàng ghế sau lưng tôi:

- Lỗi lầm của người này – Y chỉ tay xuống chỗ tôi đứng, mắt vẫn nhìn về đám đệ tử - là một lỗi lầm thuộc về tình cảm. Gã đã coi trọng một người khác hơn tôi. Việc này cho tất cả mọi người thấy rằng Tôi, Ma Vương, với các người phải là nhất. Không một ai có thể được coi trọng hơn Ma Vương. Nhưng lúc nào tôi cũng công bằng và khoan hồng. Gã này có thể cứu được người khác, nhưng gã không thể cứu được chính thân gã. Nhưng người khác có thể cứu gã. Trong số các người, có ai tình nguyện đứng ra cứu gã không? Nghĩa là có ai trong số các người, vì tình cảm nặng với gã, hoặc vì thương hại gã dám đứng ra giữa gã và tôi?

Tiếng rì rầm nổi lớn hơn sau lưng tôi. Ma Vương lại giơ tay. Y nói lớn hơn:

- Nghe đây. Nếu trong số các người có ai đứng ra cứu gã. Sự việc sẽ được giải quyết như vậy: kẻ đó sẽ thay gã để đi lên đài may rủi, kẻ đó chỉ đặt lên ba bước chân vàng thôi. Nếu hai trong ba bước chân đó là vết chân may mắn, cả hai người sẽ có quyền thông thả ra khỏi nơi này, tự do và an toàn. Cả hai được đưa nhau đi tự do mà còn được hưởng nhiều tặng phẩm giá trị. Nhưng... nếu hai vết chân vàng là của tôi, cả hai sẽ cùng bị chết thê thảm, sẽ nhìn thấy nhau chết dần, chết mòn. Ta, Ma Vương, phán quyết như thế. Kẻ nào muốn cứu gã này xin mời bước ra đứng bên gã...

Tiếng người rì rào sau lưng tôi làm tôi ù tai, vì tôi nghe như trong đó có tiếng ghen ngào của Kiều Xuân.

Tôi hiểu Ma Vương bày đặt cái trò này để làm gì. Y nham hiểm vô cùng. Y nghi rằng tôi không cô đơn trong âm mưu chống lại Y ở đây, tôi còn có "đồng chí". Y muốn giết thêm một kẻ đã dám âm mưu chống Y cùng với tôi. Tôi nghĩ đến Kiều Xuân, tôi nghĩ đến Bé Hiêu. Nếu họ không có mưu chước gì để cứu tôi, có thể họ sẽ bước ra để cùng với tôi chết, để tỏ tình với tôi... Với cái máy điện tử trong tay áo, Ma Vương có thể làm cho bất cứ vết chân nào cũng là vết chân của Y, dù cho có cả trăm kẻ bước lên đài cứu tôi kết quả cũng vậy mà thôi.

Lập tức, tôi bước lên và nói lớn:

- Tôi không nhờ ai hết. Tôi có thể đi lên đài ngay...

Tiếng người sau lưng tôi trở thành ồn ào như tiếng la ó...

Tôi nhìn lên và thấy nét mặt Ma Vương thay đổi hẳn đi. Đây là lần thứ nhất tôi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như đá ấy biểu lộ tình cảm. Thoạt đầu, Y như không tin rồi Y giận dữ, cái giận bùng bùng làm cho đôi mắt y quắc lên... Tôi nhìn sang bên. Có một người vừa từ trong bóng tối bước ra đứng bên tôi. Người đó là Kiều Xuân.

Tôi vội vã dục nàng:

- Đi vô... Đi vô... Trở lại đi em...

Và nàng thần nhiên:

- Muộn rồi. Còn trở lại làm chi nữa.

Nàng nhìn tôi:

- Em cùng chết với anh.

Và nhìn lên Ma Vương, nàng cao giọng:

- Tôi chịu đi lên đài thay cho Huy Giang.

Ma Vương đứng bật dậy và như hiểu ý định của Y, hai tên hắc nô đứng gần chúng tôi nhất, chồm tới, quàng hai sợi dây thừng đen vào cổ chúng tôi. Kiều Xuân ôm chầm lấy tôi. Nàng không nói tiếng nào khác với tôi và tôi cũng không cần nghe nàng nói gì. Bởi vì còn có lời lẽ nào, ngôn ngữ nào diễn tả nỗi tình yêu của chúng tôi lúc đó? Ngôn ngữ, âm thanh trở thành vô hiệu và thừa thãi khi hai kẻ yêu nhau ôm chặt lấy nhau. Hai con tim chúng tôi nói với nhau và những tiếng nói đó người ngoài không có ai có thể nghe thấy được.

Ma Vương có thể biết rằng trong đám môn đệ của Y có một kẻ đồng lõa với tôi nhưng quả tình Y không ngờ rằng đồng lõa của tôi lại là Kiều Xuân. Hai tên hắc nô toan giựt hai mối dây xiết cổ chúng tôi cho chúng tôi rời nhau ra nhưng từ trong đám đông ở trong bóng tối, có tiếng ai đó la lớn:

- Ma Vương... Hãy tỏ ra tôn trọng lời hứa...

Ma Vương trừng mắt nhìn vào bóng tối, đôi mắt Y toé lửa. Y đang giận. Y muốn nhìn cho biết kẻ nào vừa la lên câu đó: người đó cũng là một kẻ muốn chống đối ý muốn của Y. Nhưng ở nơi đám đệ tử của Y ngồi, bóng tối quá dày đặc, hai nữa mọi người ở đó đang xôn xao, nhón nháo, đang cử động. Y không thể nhìn được kẻ la đó là ai.

Đang giữa cơn bàng hoàng và xúc động, tôi cũng không thể nhận ra đó là tiếng nói của ai. Nhưng người la lên câu đó hợp lý. Ma Vương không thể làm khác được. Y ra hiệu và hai tên hắc nô cụt hứng phải giựt cho hai vòng thông lọng tuột ra khỏi cổ Kiều Xuân và tôi. Ma Vương ngồi phịch xuống ngai. Rõ ràng là Y xúc động, giận dữ đến tột độ. Trong vẻ giận dữ của Y có chen lẫn nhiều thất vọng. Y cố gắng hết sức để lấy lại bình tĩnh nhưng ý tưởng giết người vẫn hiện rõ trên từng thớ thịt trên mặt Y.

Sau cùng, Ma Vương lớn tiếng:

- Ta đã quyết định như thế và sự việc sẽ đúng như thế.

Tôi cảm thấy trong tiếng nói của Y có những âm thanh ghen ngào:

- Kiều Xuân... Người tình nguyện thay tên Huy Giang bước lên đài may rủi ư?

Nàng đáp ngay, giọng trong và không chút do dự:

- Phải. Tôi tình nguyện.

Rõ ràng là nàng không còn sợ Ma Vương nữa, nàng không sợ Ma Vương tức là nàng không còn sợ chết.

Ma Vương hỏi xuống:

- Tại sao?

- Tại vì tôi yêu Huy Giang. Kiều Xuân thản nhiên đáp.

Tôi cảm thấy những bắp thịt trên cánh tay Ma Vương co lại. Nhiều thớ thịt trên mặt y cũng co lại làm cho đôi vành môi của Y nhếch lên, để lộ hàm răng trắng như răng chó sói, như răng hổ. Trên vầng trán hói nhẵn bóng như trái banh của Y nhiều giọt mồ hôi đột nhiên hiện ra, lấp lánh vì ánh đèn sáng.

Y vung bàn tay ra kéo cần máy điện thay đổi vị trí những vết chân vàng trên 21 bậc thang...

Những vết chân vàng trên những bậc thang chuyển động, thay đổi lên xuống. Nhưng tôi không nghe thấy tiếng động cơ chạy rì rào như những lần trước khi Ma Vương kéo cần máy làm thay đổi vị trí của những vết chân vàng như thế. Có lẽ vì đang cơn giận dữ, Ma Vương không để ý thấy có gì lạ.

Tôi nghĩ ngay đến Bé Hiêu, đến Hải Tùng. Họ đang làm gì? Sự kiện không có tiếng động máy điện chạy rào rào khi Ma Vương kéo cần máy đó có liên hệ gì đến hai người bạn đồng minh đó của tôi không?

Ma Vương không để cho tôi có thì giờ suy nghĩ lâu hơn, Y tiếp:

- Kiều Xuân. Người sẽ đi trên những vết chân vàng thay cho Huy Giang. Và mọi sự sẽ đúng như lời Ta đã nói trước. Nhưng riêng với người ta cần nói thêm một điều: chưa có kẻ nào bước lên đài may rủi bị thua Ta đã chết như người sẽ chết. Những kẻ đã thua ta và đã chết trước đây trong những cơn hành hạ, so với cái chết của người chỉ là những cái chết vô cùng sung sướng. Người sẽ chết đau khổ, rất đau khổ... nếu người thua ta. Cả tên tình nhân của người cũng sẽ phải chết như người chết.

Giọng Ma Vương rền rĩ trong toà đèn rộng – Im lặng đã trở lại, đám đệ tử của Ma Vương sau cơn nhốn nháo bây giờ đều ngồi ngây như bọn chết đứng. Giọng nói rền rĩ của Ma Vương có nhiều âm thanh đau thương hơn là đe dọa. Tuy vậy, những gì Y nói vẫn làm cho người nghe sởn gai ốc cùng mình:

- Người sẽ chết sau tên tình nhân của người. Người sẽ nhìn nó chết. Và trước khi nó được chết, nó sẽ oán hận người. Nó sẽ căm hận cái ngày nó không may được gặp người. Rồi sau khi nó được chết, ta sẽ giao người cho tên A Cốc. Nhưng tên A Cốc sẽ không giết người ngay. Người không thể chết dễ như thế. Chưa đâu. A Cốc sẽ được quyền hưởng thụ thân xác người trong một thời gian. Khi nó chán người, nó sẽ giao người cho những tên hắc nô khác do nó chọn lựa. Người sẽ phải sống để cung phụng khoái lạc cho tất cả bọn hắc nô của ta. Khi cả bọn hắc nô đã chán người rồi, chỉ đến lúc đó người mới được chết.

Y đưa tay ra hiệu cho hai tên hắc nô đứng gần chúng tôi nhất. Tôi rướn người lên đứng chặn trước mặt Kiều Xuân. Tôi định tấn công chúng để chúng giết tôi ngay ở đây. Kiều Xuân đưa hai tay lên úp lấy mặt. Và sau lưng tôi, tôi nghe rõ tiếng nàng nói, nhanh, thản nhiên nhưng vẫn rõ:

- Anh yêu... Đừng liều mạng... Bé Hiêu và Hải Tùng... sẽ cứu chúng ta...

Hai tên hắc nô nắm chặt hai cánh tay tôi. Lời nói của Kiều Xuân làm cho hai tay tôi xuôi xuống, tôi để yên cho chúng đẩy tôi tới cái ghế tôi đã ngồi hôm nào chứng kiến Lê Các đi lên đài. Chúng đẩy tôi ngồi xuống ghế, và cũng như đêm nào trước đây không lâu, chúng dùng dây da dính liền ghế trói chặt chân, tay tôi dính vào ghế. Chúng cũng choàng sợi dây da vào miệng tôi, cho tôi không nói được. Tôi chỉ còn nhìn được.

Trói tôi vào ghế xong, chúng đi trở về chỗ cũ. Tiếng nói đặc biệt khàn khàn của Bé Hiêu vang lên ngay dưới chân tôi làm toàn thân tôi như bị một làn điện mạnh chạy qua:

- Thiếu Tá đừng sợ. Bé Hiêu đây. Chốt dây trói được tháo lỏng rồi. Ông giựt mạnh là dây tuột. Ngay dưới tay ông có khẩu súng lục. Khi ông thấy tôi la lên, ông giựt dây trói, cầm lấy súng và bắn nó...

Nếu lúc đó tôi không ngồi trên ghế có lẽ tiếng nói của Bé Hiêu đã làm cho tôi xúc động đến khuỷu hai đầu gối xuống. Trên cao kia, tiếng nói của Ma Vương lại vang vang:

- Kiều Xuân. Đài May Rủi chờ đợi người. Bước lên đi...

Với những bước chân rất vững vàng, với dáng người, với điệu đi thanh thoát, quý phái, Kiều Xuân bước tới chân thang. Không do dự nàng bước lên đài. Chân nàng đặt lên vết chân vàng thứ nhất.

Trên trái cầu báo kết quả treo lơ lửng giữa trần đèn, một vết chân vàng bật sáng. Vết chân ở đó bên May Mẫn, bên phần vết chân của Phật. Kiều Xuân đã có một vết chân Phật.

Ma Vương ngồi im trong ngai. Kiều Xuân bước lên, bước lên. Nàng đặt chân lên vết chân vàng thứ hai trên bậc thang.

Một vết chân vàng nữa lập tức sáng lên trên trái cầu. Và vết chân này cũng là một vết chân Phật. Kiều Xuân đã đặt chân lên được hai vết chân may mắn. Và Ma Vương ngẩng đầu lên, người Y như muốn trườn ra khỏi lòng ngai. Tôi nhìn rõ đôi mắt Y trở ra, Y nhìn lên trái cầu đã ghi hai vết chân Phật với đôi mắt của kẻ nghi ngờ cả chính mình.

Tiếng người thở, người thốt ra những tiếng kinh ngạc ào ào vang lên. Đám đệ tử của Ma Vương lại nhón nháo. Với hai vết chân vàng, Kiều Xuân đã cứu được cả tôi và nàng cùng thoát chết theo đúng điều kiện do Ma Vương đặt ra.

Nàng đã lên được hai phần ba của 21 bậc thang lên ngai vàng với mũ vàng và gậy vàng. Nàng uyển chuyển bước lên, bước lên nữa. Chân nàng đặt lên vết chân vàng thứ ba. Nàng dậm mạnh chân lên vết chân vàng thứ ba đó... Và vết chân vàng thứ ba hiện lên trái cầu...

Tiếng ồn ào rền rền như sấm động: lại một vết chân vàng nữa của Phật. Kiều Xuân đã có ba bước chân vàng may mắn. Nét mặt Ma Vương biến loạn trông thấy. Hai bàn tay y trong hai tay áo rộng thùng thình cử động liên hồi trong khi sau lưng tôi đám đệ tử nhao nhao đứng lên. Tôi nghe rõ tiếng người la lớn những tiếng kinh ngạc...

Bọn hắc nô đứng ngây như tượng gỗ. Cả tên A Cốc cũng há hốc miệng nhìn lên trái cầu. Một sự lạ

chưa từng xảy ra, một sự lạ không ai có thể ngờ xảy ra đang xảy ra trong đền: một người đi trên những vết chân vàng và bất cứ vết chân nào người đó dẫm lên cũng là vết chân may mắn, vết chân của Phật...!

Theo điều kiện của Ma Vương, Kiều Xuân chỉ phải đi trên có 4 bước chân vàng thôi. Chỉ cần nàng đặt chân lên được hai vết chân của Phật, hai chúng tôi đã thoát chết, hai chúng tôi đã được quyền dắt nhau ra khỏi nơi này...

Nhưng nàng cứ đi lên, đi lên mãi. Nàng đặt chân lên ba, rồi bốn, rồi năm vết chân vàng...Tất cả những vết chân vàng đó đều là...vết chân của Phật.

Tiếng la nổi lên bây giờ rền trời. Tất cả mọi người - trừ Ma Vương chết sống và đám hắc nô người máy của Y - đều la ó. Kiều Xuân đã bước lên cả bảy vết chân vàng và... cả bảy bước chân đó đều của Phật... Trong cả bảy vết chân đó không có một vết chân nào của Ma Vương.

Tiếng ồn ào trong đền bây giờ nổi lên vang rền như sấm động, mọi người nhón nháo, nhiều bóng người từ trong bóng tối nhào lên như muốn chạy lên đài, tiếng la ó cuộn cuộn nổi lên lớn đến nhức óc.

Ma Vương đứng bật dậy. Nhưng một khung cửa nhỏ sau lưng Ma Vương đã bật mở, một bóng người nhỏ thó từ trong khung cửa nhảy ra. Người đàn ông nhỏ thó đó là Bé Hiêu. Tay Bé Hiêu cầm khẩu súng lục. Và gã bước nhanh tới dí họng súng vào mạng sườn Ma Vương. Tiếng ồn ào náo động trong đền tắt ngay, đột ngột. Tất cả mọi người, kể cả bọn hắc nô ngẩn ngơ, không hiểu, đều hướng mắt nhìn lên đài.

- Dơ tay lên...

Bé Hiêu quát lớn và tất cả mọi người đều nghe rõ tiếng gã quát:

- Đứng dờ trò. Chết ngay tức khắc. Dơ tay lên. Mau...

Và người ta chứng kiến cái cảnh tượng chưa ai từng tưởng tượng có thể xảy ra: sau tiếng quát ra lệnh của người đàn ông nhỏ thó, nhỏ như một anh bé con đứng bên cạnh người lớn so với tám thân vĩ đại của Ma Vương, hai bàn tay Ma Vương từ từ đưa lên cao khỏi đầu. Đưa lên và để đó không làm được một cử động gì khác.

Tôi dăng mạnh hai tay. Đúng như lời Bé Hiêu nói trước, dây trói chân tay tôi đã được tháo rời thành ghe, chỉ cần tôi dăng mạnh là bật tung. Tôi chồm dậy quá mạnh và tôi ngã sấp xuống nền đá trước mặt. Tôi vội vã quờ tay dưới ghe và nắm được khẩu súng để ở đó.

Trên cao, tên hắc nô A Cốc vừa định vung tay tung ngọn roi về phía Bé Hiêu. Tôi dơ súng lên và không nhắm, bóp cò ngay. Một khoái lạc khủng khiếp đến vội tràn ngập toàn thân tôi khi viên đạn thoát ra từ họng súng trong tay tôi bay xiên vào đầu tên hắc nô đó. Chỉ một viên đạn thôi. A Cốc từ từ ngã ra và gã nhào từ trên đài cao xuống chân thang. Gã chết trước khi biết gã bị bắn. Bọn hắc nô còn lại đứng ngẩn ngơ hết nhìn Ma Vương lại nhìn nhau. Chúng vẫn quen hành động theo lời chỉ huy, không có người chỉ huy chúng, chúng trở thành bất lực.

Tôi nghe tiếng Bé Hiêu nói lớn:

- Một thằng hắc nô làm bậy là anh chết trước.

Bé Hiêu thúc mạnh mũi súng vào mạng sườn Ma Vương. Ma Vương ra lệnh cho bọn hắc nô. Tiếng nói của y nghe như tiếng ma, tiếng quỷ từ cõi Âm Ty vọng về. Ma Vương nói với bọn hắc nô bằng một thứ tiếng riêng. Tôi nghe không hiểu nhưng linh tính cho tôi biết rằng dường như trong mấy tiếng ngắn đó, Ma Vương còn bảo bọn hắc nô làm một việc gì khác ngoài việc đứng yên một chỗ.

Bọn hắc nô buông khí giới xuống, chúng đứng tụ vào một góc dưới chân đài. Tôi nhảy ba bước lên đài. Kiều Xuân đứng sau lưng Bé Hiêu. Tôi nhảy tới đứng cạnh Ma Vương, cũng như Bé Hiêu đứng kia, mũi súng trong tay tôi cũng chia vào mạng sườn Ma Vương chế ngự y. Kiều Xuân đi vội tới đứng bên tôi. Tiếng ồn ào náo động trong đền lại nổ bùng lên, lớn mạnh hơn trước. Trong những hàng ghế đá, người ta xô đẩy nhau để chạy tới trước. Vùng sáng dưới chân đài đột nhiên có đầy người. Tôi nhìn xuống và thấy hiện ra cả trăm khuôn mặt vừa ngạc nhiên vừa căm phẫn nhìn lên Ma Vương.

Từ trong đám đông náo loạn đó, một người đàn ông bước ra đứng trong ánh sáng. Người đó là Hải Tùng. Mặt lão trắng bệch như vôi. Hai mắt lão rực lửa trông dữ dội không thua gì mắt Ma Vương. Hai bàn tay lão đưa ra đằng trước, những ngón tay quắp lại trông như những móc thép. Lão bước lên đài, bước lên từng bước một. Suốt từ lúc bước ra cho tới lúc đi lên hết 21 bậc thang, những bậc thang vẫn còn lấp lánh những bước chân vàng, đôi mắt rực lửa căm hờn của Hải Tùng không giây phút nào rời nhìn mắt Ma Vương. Có thể nói lão nhìn Ma Vương trừng trừng và không chớp mắt.

Lão bước lên như Tử Thần đi tới hái linh hồn kẻ lâm tử. Bé Hiêu thì thảo bảo tôi:

- Ngăn lão lại, Thiếu Tá. Chưa thể để lão giết tên đại bịp này được. Thiếu Tá mau bảo lão đứng lại.

Đến lúc đó tôi mới hiểu Hải Tùng đi lên để giết Ma Vương ngay lập tức. Nếu giết Ma Vương trước khi chỉ rõ tội trạng bịp bợm lường gạt của y cho bọn đệ tử của y thấy, rất có thể sẽ còn một số còn trung thành với y làm khó dễ chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đã thắng Ma Vương rồi, chúng tôi cần vạch rõ cho tất cả mọi người cùng thấy tội trạng của y trước khi giết y.

Tôi la lớn:

- Hải Tùng...Đứng lại.

Hải Tùng vẫn đi lên. Lão như không nghe tiếng tôi. Mắt lão vẫn rực lửa chiếu thẳng vào mắt Ma Vương. Lão đi tới như người đang ở trạng thái xuất thần. Lão chỉ còn một ý định là tới giết Ma Vương, không còn biết đến chuyện gì khác...

- Hải Tùng... Đứng lại ngay. Tôi không muốn giết anh nhưng nếu anh còn đi lên nữa, tôi sẽ bắn anh... Đứng lại ngay.

Lão đứng lại.

- Anh... đừng giết nó. Anh... để... cho tôi... quyền giết nó!

Giọng lão the thé và sắc như dao.

Nếu tôi không nhìn thấy lão nói mà chỉ nghe thấy tiếng nói ấy, tôi nhất định không tin rằng đó là tiếng Hải Tùng.

Tôi đáp lời yêu cầu của lão:

- Việc đó tính sau. Bây giờ phải làm sao ngăn không cho bọn hắc nô động thủ. Chỉ một thằng nhảy vào là Ma Vương có thể chạy trốn. Bắn giết lung tung bọn hắc nô bất lợi. Anh hãy giữ cho bọn chúng đứng yên.

Hải Tùng quay lại nói với bọn hắc nô. Chúng vẫn đứng yên nhưng nhìn vẻ yên lặng khác lạ của chúng, tôi càng thấy rõ như chúng đang chờ đợi một cái gì và chúng không chịu bó tay đầu hàng một cách dễ dàng như thế.

Bé Hiêu vội vã:

- Thiếu Tá. Ông bắt nó ngồi vào ngai. Tôi sẽ chỉ cho tất cả anh chị em thấy ngón bíp của nó...

Tôi thúc mũi súng vào mạng sườn Ma Vương, đẩy y đi trở lại ngai. Y đi theo tôi ngay, không chống cự. Y không cả nhìn lại tôi, gần như Y vẫn thản nhiên và Y cũng đang chờ đợi một cái gì xảy tới.

Tôi bắt Y ngồi xuống ngai. Y ngồi ngay. Tôi nhìn kỹ nét mặt Y. Ma Vương đã trở lại bình thản, khuôn mặt lớn và nhẵn không qua một nếp răn nào của Y đã trở lại vô hồn và lạnh lùng như thường, không giận mà cũng không ngán sợ. Chỉ có đôi mắt Y là chiếu thẳng Hải Tùng. Y nhìn Hải Tùng không chớp. Tôi có cảm giác Ma Vương tin rằng người cầm đầu vụ này là Hải Tùng, kẻ thù chính của Y là Hải Tùng, còn bọn tôi chỉ là bọn bị Hải Tùng lợi dụng, chỉ huy, sai bảo.

Nhưng dù cho Y có tin là Hải Tùng phản Y đi chẳng nữa, tại sao Y lại không chống đối hoặc tìm cách chống đối? Chúng tôi đã thắng Y quá dễ. Y không ngờ nên trở tay không kịp ư? Chắc không phải thế. Ma Vương tất nhiên phải tính trước đến trường hợp Y có thể bị phản, bị kẻ thù chế ngự đột ngột, Y tất phải đặt sẵn kế hoạch đối phó. Nếu Y có bị chết, chắc chắn còn nhiều người khác chết trước Y hoặc chết sau Y, Y không thể đầu hàng hoặc chịu chết dễ đến thế.

Tôi không tin Ma Vương chịu chế ngự dễ như thế. Tôi tin rằng Y có kế hoạch thoát thân nào khác và Y đang chờ đợi. Mỗi giây đồng hồ trôi qua, nỗi lo âu trong tôi càng tăng lên.

- Anh chị em đứng yên chỗ. Đừng gây náo loạn. Anh chị em coi đây. Tôi trình bày để anh chị em thấy chúng ta đã bị tên điểm này lường gạt như thế nào trong bao nhiêu năm nay...

Bé Hiêu nói lớn câu đó. Tôi không dám rời mắt nhìn Ma Vương để nhìn Bé Hiêu đang làm những gì.

Nhưng tôi không cần nhìn Bé Hiêu, tôi đã biết bộ máy điện tử làm cho những vết chân vàng hiện trên trái cầu kết quả là vết chân của Phật hay của Ma Vương tùy ý muốn của đại bíp Ma Vương.

- Nó hứa với chúng ta cái này cái nọ. Nó dọa giết chúng ta. Lần nào nó cũng thắng chúng ta. Trong khi chúng ta sợ chết khiếp thì nó cười thảm chúng ta. Nó cười chúng ta ngu xuẩn. Chúng ta ngốc dại bị nó đánh lừa trong bao năm mà cứ tưởng là nó may mắn hơn ta thật. Anh chị em nhìn đây... Trong tay áo nó giấu cái máy điện tử này. Nó ngồi đây hai tay chuyên thủ trong tay áo. Nó bận áo rộng là để làm việc đó. Nó chỉ cần ngồi im một chỗ, dùng ngón tay bấm mấy cái như vậy. Tôi làm thử cho anh chị em

thấy tận mắt. Cô Kiều Xuân... Mời cô đi xuống thang.

Khoé mắt của tôi nhìn thấy Kiều Xuân yếu điệu đi trở xuống thang. Tuy đang cơn xúc động đáng diệu quí phái trong khi đi đứng của nàng vẫn còn y nguyên. Nàng như những bà Hoàng Hậu vẫn uy nghi cả khi bị quân cách mạng đưa ra chém đầu giữa chợ.

Kiều Xuân xuống tới chân đài may rủi, nàng đứng lại chờ.

- Bây giờ mời cô đi trở lên. Cô dẫm lên tất cả 7 vết chân vàng đó cho tôi. Đó anh chị em coi. Trên trái cầu báo kết quả, anh chị em có thấy hiện ra vết chân vàng nào không?

Tôi liếc nhìn trái cầu lơ lửng giữa toà đèn rộng. Trái cầu không ghi qua một vết chân vàng nào mặc dầu Kiều Xuân vừa đặt chân lên cả 7 vết chân vàng nằm rải trên 21 bậc thang.

Bé Hiêu nói lớn:

- Anh chị em thấy đó... Như vậy có nghĩa là nhưng vết chân vàng ở trên bậc thang này không có liên quan gì đến những vết chân ở trên trái cầu kia.

Cử toạ đứng nhìn lặng im. Họ ngẩn ngơ như những người vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Họ chờ đợi những sự việc sắp tới. Cả toà đèn đông người nhưng không một tiếng động trừ tiếng nói the thé của Bé Hiêu:

- Tha hồ cho chúng mình lựa chọn vết chân vàng trên thang. Nó chỉ cần bấm nút cái máy này dẫu trong tay áo nó là những vết chân liền hiện trên trái cầu... Nó đã đánh lừa chúng ta trong bao nhiêu năm. Nó gian lận. Chúng ta bị thua vì nó gian lận, nó lừa bịp.

Bé Hiêu làm một cử động gì đó và những vết chân vàng bật sáng trên trái cầu. Bằng chứng gian lận đã rõ rệt rồi. Đám đông ào ào phản ứng. Tiếng người chửi rủa vang lên. Nhiều người giận dữ nhào tới định xông lên đài để cắn xé Ma Vương.

Tôi la lớn:

- Hải Tùng... Giữ họ lại.

Và trong cơn náo loạn ấy, tôi có cảm giác như Ma Vương đang lắng nghe. Kiều Xuân đến bên tôi:

- Anh..- nàng nói – em thấy có chuyện khả nghi. Hồi nầy có 7 tên hắc nô đứng ở kia. Bây giờ chỉ còn có 6.

Tôi nhìn xuống nơi bọn hắc nô đứng và quả nhiên ở đó chỉ có 6 tên. Tôi chợt hiểu Ma Vương vừa lắng nghe tiếng động gì. Hồi nầy khi ra lệnh cho bọn hắc nô hạ khí giới, Y đã nói thêm một mệnh lệnh nữa: chờ có cơ hội một tên sẽ lên ra ngoài nổi hiệu báo động.

Khi hiệu báo động nổi lên, bọn hắc nô trung thành với chủ nhân chúng sẽ ào ào kéo tới đây và một trường chém giết khủng khiếp sẽ diễn ra. Bọn chúng có vũ khí, những người kia thì chỉ chân tay không và không quen chiến đấu, không thể liều mạng. Trí óc tôi còn đang suy nghĩ tìm một giải pháp thì náo loạn nổ bùng.

Ma Vương đang ngồi như tượng trên ghế bồng vung tay ra. Bàn tay Y chém xuống cổ tay tôi làm

khẩu súng trong tay tôi văng ra xa. Khẩu súng chạm mạnh xuống nền đá và phát nổ. Tôi nghe tiếng Kiều Xuân la và tiếng Bé Hiêu gọi lớn...

- Hải Tùng...

Ánh đèn tràn đầy toà đền. Trong một cái chớp mắt tôi nhìn thấy ở khắp mọi nơi, bọn đệ tử còn trung thành với Ma Vương và những người muốn giết Ma Vương đang đánh đá nhau, đâm chém nhau. Và tôi thấy Hải Tùng nhảy vọt từ dưới chân thang lên đài.

Ma Vương vung tay ra nắm lấy cổ tôi – Y đã đứng dậy, Y định tóm lấy tôi quăng xuống chân đài hoặc ném tôi vào Hải Tùng – nhưng nhanh hơn, tôi thụp xuống và lấy hết sức tôi phóng xuống chân Y, đẩy Y loạng choạng rồi vòng tay ôm chặt lấy hai chân Y.

Hải Tùng đã nhảy tới. Lão chĩa bàn tay có những ngón tay thép ra chụp lấy cổ Ma Vương. Hai tay Ma Vương cũng chụp lấy cổ Hải Tùng và hai người cùng siết cổ nhau cùng lăn tròn trên những bậc thang xuống đài. Có những tiếng kêu gọi nhau khùng khiếp vang lên từ bên ngoài như nghe tiếng một bầy chó sói. Bọn hắc nô tiếp viện đã tới.

- Lẹ lên Thiếu Tá.

Bé Hiêu kéo tôi lại. Gã chỉ tay về phía đằng sau ngai vàng:

- Ông chạy vô đó...Mau...

Đây là con đường đi vào hành lang bí mật mà Bé Hiêu đã đưa tôi đến đây đêm nào. Tôi nắm vội tay Kiều Xuân, dắt nàng chạy vào đó. Bé Hiêu chạy sau chúng tôi. Một cánh cửa nhỏ mở ra, tôi trông thấy nhiều bậc thang hiện ra lơ lửng.

Bé Hiêu dục dã:

- Xuống mau trước đi.

Kiều Xuân bước xuống trước. Tôi theo sau, trước khi thụp đầu xuống tôi nhìn qua những chân ngai vàng và cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trong toà đền là một cảnh chém giết khùng khiếp. Nhưng tôi không nhìn thấy Hải Tùng và Ma Vương đâu.

Bé Hiêu đẩy tôi xuống và nhảy xuống theo tôi. Gã gần như nhảy trúng hai vai tôi. Cánh cửa bên trên được đóng sập xuống. Những bậc thang dẫn chúng tôi vào một căn phòng nhỏ bằng đá. Ngay trên đầu chúng tôi là nền đền. Những tiếng chân chạy rầm rập trên đó làm chúng tôi có cảm giác như đang ở trong lòng một cái trống vĩ đại bằng đá.

Vào tới đây Bé Hiêu dúi khẩu súng vào tay tôi:

- Ông ra canh cửa. Phải mở cái cửa nữa mới ra khỏi đây được.

Tôi cầm súng đứng ở cửa căn phòng. Sau lưng tôi Bé Hiêu loay hoay mò mẫm ở vách đá. Kiều Xuân đứng sát vào tôi:

- Được rồi...- Bé Hiêu la lên.

Tôi quay lại. Một khung cửa hẹp đã hiện ra giữa lòng vách đá. Tôi dắt Kiều Xuân lọt qua đó vào

một hành lang hẹp có ánh đèn mờ. Khung cửa khép lại sau lưng chúng tôi và nhìn trở lại là vách đá, tôi không còn thấy một dấu vết nhỏ nào chứng tỏ ở đó vừa có một khung cửa.

Trên đầu chúng tôi vẫn còn rầm rập tiếng chân người chạy qua, chạy lại. Chợt có năm tiếng nổ theo nhau vang lên. Cả ba người chạy trốn chúng tôi cùng nghe rõ 5 tiếng nổ liên tiếp nhau. Chúng tôi dừng lại, lắng nghe. Sau tiếng nổ thứ năm, những tiếng động bên trên từ từ dịu đi rồi mất hẳn.

Chương 20

Sự yên lặng ấy thật đột ngột và đầy đe dọa. Có chuyện gì xảy ra ở trong đền ? Không có lý bọn hắc nô đã giết được hết những người toan giết Ma Vương. Cũng không có lý bọn hắc nô đã bị đàn áp.

Năm tiếng nổ vừa rồi có thể là 5 tiếng súng. Nhưng ai đã bắn súng, cũng không có lý chỉ có 5 tiếng súng nổ mà chế ngự được ngay cảnh náo loạn khủng khiếp như tất cả mọi người đều nổi điên trong đó?

Kiều Xuân nói như thì thầm:

- Im cả rồi. Sao vậy kia ?

Tôi cũng nói nhỏ:

- Một bên đã thắng...!

Tôi cảm thấy Kiều Xuân rùng mình:

- Ma Vương... Anh không nghĩ rằng Ma Vương đã thắng chứ ?

Tôi không thể trả lời được nàng. Tôi không thể biết được cuộc chiến trí mạng giữa Ma Vương và Hải Tùng đã kết liễu ra sao. Ma Vương giết chết Hải Tùng hay ngược lại. Tôi hy vọng Hải Tùng đã giết được Ma Vương. Ma Vương tuy mạnh hơn người thường nhưng sức mạnh của Hải Tùng – tôi đã biết – là một sức mạnh vô địch, khủng khiếp. Lão có hai cánh tay bằng thép và khi lão đã siết được cổ Ma Vương dù hai tay lão có bị chặt rời khỏi thân thể, tôi tin rằng chúng vẫn siết chặt cổ Ma Vương. Điều dễ đoán nhất là cả Hải Tùng và Ma Vương đã đều chết. Ma Vương chết vì bàn tay thép của Hải Tùng và Hải Tùng chết vì những mũi dao của bọn hắc nô. Nhưng tôi không thể nói cho Kiều Xuân biết. Nhưng tôi cũng cần phải nói lời gì để làm cho nàng bớt sự lo âu:

- Dù cho Ma Vương có thoát chết được hôm nay hay không, thời ngự trị vàng son của hắn cũng chấm dứt rồi. Hắn không còn được người kính sợ hay thần phục nữa. Trò bịp bợm của Ma Vương đã bị lộ tẩy. Tất cả đều thấy hắn chẳng có quyền phép gì hơn chúng ta. Ma Vương không còn đáng sợ nữa.

Qua bàn tay nàng nắm chặt tôi, tôi cảm thấy nàng vẫn còn run rẩy:

- Em không sợ nếu có anh ở bên – nàng run giọng – anh và chú Hiêu. Nếu có ông Hải Tùng cùng ở bên cạnh mình nữa thì nhất.

Bé Hiêu chợt nói:

- Mẹ kiếp...Mình tưởng mình đã biết hết. Nào ngờ...

Câu nói của gã làm tôi lo âu:

- Chú nói chi?

Bé Hiêu quờ quạng vách tường nhẩn thín trước mặt chúng tôi:

- Tôi nói là chúng ta chưa thoát thân. Tôi tưởng là tôi đã rõ biết tất cả đường ngang, ngõ tắt trong sào huyệt này nhưng cho đến giây phút này, tôi mới biết là tôi lầm...

Bé Hiêu thật dễ thương, nhưng gã có một tật hay nói nhiều. Nói nhiều mà còn nói xa xôi, bóng gió nữa. Tôi gần giọng hỏi gã:

- Chú nói vậy nghĩa là sao đây ?

- Chúng ta có thể bị lạc đường – gã đáp – chúng ta có thể cứ đi quanh quẩn trong này cả đêm. Tôi không biết con đường này dẫn chúng ta đến đâu.

Tôi ngạc nhiên:

- Ủa..Tôi tưởng chú biết...?

Gã phớt tỉnh:

- Tôi cũng tưởng như ông.

Tôi đề nghị:

- Chúng ta cứ việc đi thẳng tới. Sau lưng chúng ta là đèn may rủi. Điều đó chúng ta biết chắc rồi, con đường này chắc chắn phải đưa chúng ta tới một nơi nào chứ ?

Gã chắc lưỡi:

- Tất nhiên. Nhưng nó có thể đưa ba chúng ta tới chỗ chết. Ông thấy không, chúng ta ba người mà chỉ có mỗi một cây súng, lại thêm cô Kiều Xuân yếu đuối không thể chiến đấu được. Nếu bọn hắc nô cả trăm thằng ập tới thì sao? Đừng nói gì cả trăm thằng, chỉ cần 10 thằng thôi, chúng ta cũng có thể bị chết. Chết lúc nào chứ chết lúc này, khi chúng ta đã hạ được Ma Vương thật là đáng tiếc. Chết vì bọn hắc nô ngu si như súc vật nữa lại càng là một cái chết đáng hối hận.

Tuy bức tức nhưng tôi cũng thấy Bé Hiêu nói đúng. Chết lúc này và nhất là chết vì bọn hắc nô súc vật thật là lãng nhách. Đúng lúc chúng tôi lo sợ thì hành lang tới một ngã tư. rẽ trái hay rẽ phải đây ? Đường nào đi tới đất sống, đường nào đi vào chỗ chết ? Bé Hiêu đứng lại và quay nhìn chúng tôi. Tôi cảm phục gã vì càng những lúc nguy cấp, gã lại càng tỏ ra thông minh, tháo vát, gã nói với Kiều Xuân:

- Cô chọn một con đường. Cô chỉ tay vào đường nào là chúng tôi đi đường ấy...

Hai con đường giống hệt nhau. Không do dự, Kiều Xuân chỉ tay vào con đường bên phải.

- Đúng rồi... - Bé Hiêu vui vẻ la lên - Chúng ta cứ đường phải mà đi. Có chết cũng là chết phải.

Tôi dắt Kiều Xuân theo gã đi . Vừa đi, gã vừa chăm chú nhìn hai bên vách như để tìm những dấu vết có thể có ở đó.

Tôi thấy đây là lúc thuận tiện để tôi hỏi về những việc xảy ra trong thời gian tôi bị Ma Vương giam kín một chỗ.

- Bé Hiêu. Anh cho tôi biết anh đã làm cách nào để phá cái máy điện tử của Ma Vương? Trong khi tôi bị giam, anh đã trở lại đèn ư?

Tuy chỉ thấy lưng Bé Hiêu nhưng tôi cũng biết là gã đang cười, cái cười làm miệng gã mở rộng đến

mang tai.

- Tôi đâu có trở lại đây, ông. Trở lại đây khó lắm đâu phải dễ. Ông đã cùng tới đó với tôi, ông biết là khó đến chừng nào.

- Vậy thì chú sửa lại cái máy đó làm Ma Vương ngắt ngư lúc nào mà giỏi quá vậy?

- Tôi sửa máy ngay đêm tôi với ông vào đó và khám phá ra nó. Ông tưởng là tôi lắp lại cái máy như cũ nhưng chính lúc đó là lúc tôi phá nó. Tôi cho tất cả bước chân vàng trên trái cầu đều thuộc về bên may mắn. Cho Ma Vương tha hồ nhấn nút, bước chân nào hiện lên trái cầu cũng là vết chân của Phật. Hắn không ngờ là máy bị phá, hắn không kiểm soát lại nên hắn vỡ mặt. Hà...Hà... Thật suốt đời tôi chưa bao giờ tôi thống khoái bằng lúc tôi nhìn bộ mặt ngơ ngác của hắn. Lúc đó ông có nhìn mặt hắn không? Ha..Ha..Hầu như người đang ngủ mê, hắn không tin ở chính mắt hắn...

Tôi cũng cười lớn theo Bé Hiêu mặc dù lúc đó đời sống của ba chúng tôi vẫn còn bị đe dọa, dù lúc đó chúng tôi còn có thể bị chết. Quả thực giây phút nhìn Ma Vương ngạc nhiên đến đờ mặt ra đó là một khoảng thời gian thống khoái nhất đời. Bé Hiêu có quyền cười. Gã có quyền cười từ lúc đó cho tới lúc gã chết.

- Không hiểu tại sao - gã tiếp - tôi lại có ý nghĩ rằng ông sẽ bị Ma Vương bắt đi lên đài lần tới. Linh tính thật kỳ cục. Tôi nghĩ vậy mà hoá ra đúng. Lúc đó có lẽ tôi cũng nghĩ rằng còn lâu lắm tôi mới có dịp đặt chân vào đền, rờ mó cái máy đó. Nên tôi tiện tay sửa lại nó luôn. Không ngờ tuyệt vời.

Tôi đưa tay lên nắm lấy vai Bé Hiêu, giữ gã đứng lại:

- Chú Hiêu. Chú đã trả lại tôi gấp ngàn lần những gì tôi đã làm cho chú...

Gã giơ bàn tay nhỏ như trẻ con lên ngăn tôi:

- Chờ đến lúc chúng mình thoát ra khỏi đây và có cảm ơn tôi cũng chưa muộn.

Gã chột hất đầu lên như một con rắn nghe thấy tiếng động lạ:

- Cái chi vậy?

Có một tiếng nổ vừa vang lên, tiếng nổ lớn hơn những tiếng súng chúng tôi vừa nghe thấy nổ trong đền hồi nãy. Tiếng nổ này cũng gần chúng tôi hơn nữa. Vách hàng lang và cả sàn hành lang dưới chân chúng tôi đều rung chuyển. Bé Hiêu thì thào:

- Không phải tiếng súng, ông ời. Hình như là tiếng bom... Hay là... đúng rồi, tiếng tạc đạn.

Tiếng nổ thứ hai vang lên. Khi âm vang của nó chưa dứt, tiếp theo là tiếng nổ thứ ba.

Bé Hiêu kêu lên:

- Đúng tạc đạn rồi..

Và như một con chó săn tinh khôn đánh hơi thấy con mồi, gã tíu tít chạy qua chạy lại hai bên vách hành lang. Tôi có cảm giác như toàn thân gã đều tìm lối thoát. Gã sờ bằng tay, dẫm bằng chân và dùng cả mũi ngửi để tìm cửa.

- Phải mau mau ra khỏi đây.

Chợt gã đứng lại:

- Đây rồi...

Gã la lên và rồi rít vẩy chúng tôi lại:

- Đứng sau tôi. Ông coi chừng khi tôi mở cửa.

Việc tìm ra cửa khó nhưng việc mở cửa thì dễ. Tất cả những khung cửa bí mật hoặc để lộ cho mọi người qua lại trong lâu đài này đều có một hệ thống đóng mở giống nhau. Chỉ vài giây sau Bé Hiêu đã tìm ra chốt điện mở cửa.

Khung cửa bí mật mở ra và trước mặt chúng tôi là một thang máy. Bé Hiêu thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Tôi và Kiều Xuân theo gã vào thang máy:

- Chúng mình đi lên hay đi xuống ông?

Gã nhường cho tôi quyền quyết định, nhưng tôi có thể hơn gã ở nhiều nơi, ở đây gã hơn tôi. Tôi hỏi lại gã:

- Anh nghĩ sao, nên lên hay xuống ?

Gã lý luận:

- Đèn May Rủi ở tầng dưới cùng của lâu đài. Hiện chúng ta đang ở dưới thấp, nếu chúng ta đi xuống nữa, chúng ta sẽ tới sào huyết của bọn hắc nô. Dại gì mà xuống thấp hơn nữa, chúng ta đi lên...

Tôi đồng ý ngay:

- Đúng đấy.

Kiều Xuân lại quyết định:

- Chúng ta đã đi theo đường phải. Bây giờ chúng ta đi lên.

Bé Hiêu nhấn nút điện cho thang máy đi lên. Đúng lúc đó, tiếng nổ thứ tư vang lên. Lần này tiếng nổ còn gần chúng tôi hơn nữa. Cả thang máy rung chuyển. Trong dư vang của tiếng nổ, chúng tôi nghe có tiếng gạch đá rơi âm âm..

Kiều Xuân xúc động:

- Chúng ta tới gần hơn...

Tôi thấy hy vọng sáng lên trong đôi mắt đẹp của nàng và hy vọng sáng lên trong đôi mắt Bé Hiêu. Gã nói như người tính toán một mình:

- Nếu lọt vào được phòng riêng của Ma Vương thì chắc chắn là thoát. Vào được đó mình sẽ tìm được đường hầm bí mật thông ra biển.

Gã cho thang máy dừng lại. Cửa thang vừa mở, tôi đã ngửi thấy mùi khói thuốc cháy khét lẹt. Bé Hiêu thận trọng lộ đầu ra ngoài nhìn. rồi gã gạt đầu ra hiệu cho chúng tôi gã bước ra khỏi thang máy trước.

Chúng tôi bước vào một căn phòng nhỏ. Trong phòng không có đồ đạc gì hết. Cuối phòng có một khung cửa lớn bằng đồng. Tôi là người đã nhìn thấy nhiều khung cửa lớn trong những toà nhà lớn,

nhưng chưa bao giờ mắt tôi nhìn thấy nhiều khung cửa lớn, vĩ đại, đồ sộ và chắc chắn như khung cửa này. Hai cánh cửa được làm bằng đồng đen, trông nặng đến nỗi tôi nghĩ rằng cửa phải được mở ra, đóng vào bằng máy điện. Sức người kể cả người khỏe, cũng không đủ để làm chuyển động cánh cửa đồng lớn đến như thế.

Trong khi chúng tôi đứng đó do dự, ngần ngại, hai tiếng nổ lớn nữa vang lên. Tiếng nổ như vang lên ở trên tầng lầu ngay trên đầu chúng tôi. Tiếp đó là một tiếng ầm dũ dội vang lên. Đó là tiếng thang máy từ trên cao rớt xuống đất. Khi ra khỏi thang máy: Bé Hiêu đã phá hoại cái thang máy này. Phá hoại là nghề riêng của gã nên chỉ cần mất nửa phút là làm cho thang máy rớt từ trên cao xuống tận cùng hầm lâu đài.

Cánh cửa vào thang máy bật tung. Từ trong vòm thang khói đen bốc lên, bay ra mù mịt.

- Cháy rồi... Cháy rồi... Thiếu Tá ơi.

Bé Hiêu kêu lên và tôi thấy mặt gã trở thành trắng bệch. Đột nhiên tôi nghĩ đến Phát. Những tiếng tạc đạn vừa nổ làm tôi liên tưởng đến những tiếng tạc đạn có hơi độc đã được Phát chế tạo dành để dùng cho cuộc đánh tàu Phụng Hoàng. Chính Ma Vương nói cho tôi biết vài tiếng đồng hồ trước khi bọn hắc nô tới áp giải tôi tới đền may rủi là hiện lúc đó Phát đang ẩn nấp ở một nơi gần phòng thí nghiệm của hãn. Chắc chắn là khi lệnh báo động vang lên trong lâu đài, những tên hắc nô có nhiệm vụ cầm chân Phát tại chỗ đã vội vã kéo nhau ùn ùn chạy đi tiếp cứu Ma Vương. Phát đã nhìn thấy cơ hội để hãn có thể trả thù. Tuy đang cơn điên loạn nhưng rất có thể hãn cũng còn đủ trí khôn và trí nhớ để tìm vào nơi cất những trái bom do chính tay hãn chế tạo ra, lấy chúng đem đi dùng vào việc giết Ma Vương, kẻ thù tối độc của hãn.

Tôi bước tới đẩy thử cánh cửa bằng đồng. Đúng như tôi nghĩ, cánh cửa không nhúc nhích nửa ly. Bé Hiêu bước tới tiếp tay tôi. Gã tìm thấy một nút điện nằm ngay giữa nắm đấm, nhấn nút và có tiếng động cơ rè rè chuyển động, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Tôi chìa súng vào phòng.

Một căn phòng rộng, dài hiện ra trước mắt tôi không biết bao nhiêu bảo vật đẹp tuyệt trần. Phòng riêng của Ma Vương. Đây chính là nơi tôi đã được Ma Vương vời đến hôm nào và tôi đã từ đây bước ra, lòng thần phục Ma Vương. Hôm ấy, nếu không có tình yêu giữ tôi lại, nếu đời tôi không có Kiều Xuân và nếu tôi không được nàng yêu, tôi đã từ bỏ ý định chống đối Ma Vương và tôi đã trở thành đệ tử trung thành của Y.

Khói thuốc súng khét lẹt không biết từ đâu bay vào phòng này. Khói làm mờ những bảo vật quý nhất, đẹp nhất trên trái đất. Nơi cuối phòng có treo những tấm thảm Trung Đông lớn và trong lúc đứng đó, súng cầm lăm lăm trong tay chờ đợi mọi biến cố, tôi thấy những tấm thảm nơi cuối phòng lay động.

Bé Hiêu cũng trông thấy như tôi, gã la lên:

- Coi chừng...

Tám thăm rẽ ra và một người loạng choạng bước vào phòng. Người đó là Ma Vương.

Ba chúng tôi, Kiều Xuân, Bé Hiêu và tôi, lập tức đứng sát vào nhau. Ba chúng tôi như trở thành một đề đối phó với con người quái quỷ ấy. Hình như Ma Vương đã bị thương, nếu không bị thương, Y cũng đã bị kiệt lực. Tuy vậy khi nhìn thấy Y, bao nhiêu tóc trên đầu tôi đều dựng đứng hết cả lên như khi tôi bị sợ hãi đến cùng cực.

Không những tôi chỉ sợ hãi mà thôi, cảm giác của tôi lúc đó là một cái gì nặng hơn cả sợ hãi. Kiều Xuân la lên một tiếng nhỏ khi nàng thấy Ma Vương như không trông thấy ba chúng tôi. Y cứ lao đảo bước tới. Hai tay Ma Vương đưa ra đằng trước quờ quạng như một người mù.

Và... Ma Vương đã bị mù mắt. Đôi mắt gã, hai vật đáng sợ nhất, kinh dị nhất, lạ kỳ nhất trên khuôn mặt dị hình của Y đã mất ánh sáng. Chúng hãy còn mở lớn nhưng đôi tròng đã bất động. Đuôi mắt có máu tươi rỉ ra, mép Y cũng có vết máu. Bộ áo rộng của Ma Vương, bộ áo đại lễ màu đen Y vẫn bận mỗi khi lên ngôi trên ngai chứng kiến đệ tử đi lên đài may rủi, giờ đây rách toang. Trên vòng cổ Y tôi nhìn thấy rõ vết ngón tay của Hải Tùng. Cổ Ma Vương sưng lên và thâm tím lại vì bị xiết quá chặt.

Một chân Ma Vương hình như bị thương nặng. Y lao đảo và kéo lê chân đi, làm đổ vỡ lung tung những pho tượng quý bày trong phòng. Có thể đến lúc đó Y vẫn chưa biết hai mắt Y đã bị mù, vì Y vẫn còn nhìn ngang nhìn ngửa, đảo qua đảo lại cái đầu như để nhìn cho rõ hơn.

Ba chúng tôi trước cảnh đó đứng im như pho tượng trong lúc Ma Vương đến gần chúng tôi hơn. Rồi tôi nhìn thấy từ trong lòng đôi mắt đã mờ của Y có những giọt lệ chảy ra, rớt xuống má Y rồi rớt xuống ngực áo rách.

Ma Vương... khóc!

Thế rồi, những tám thăm treo nơi cuối phòng lại lay động. Một người đàn ông khác bước vào. Người đàn ông này đuổi theo Ma Vương. Và người đàn ông đuổi theo này là Phát. Vai Phát đeo một cái túi vải trông như những cái túi vải của binh sĩ. Trong túi có đựng nhiều vật gì có vẻ nặng. Hắn bước vào phòng, trông thấy Ma Vương, hắn há miệng và từ miệng hắn phát ra một tiếng gì quái đản, tôi nghe rõ nhưng không thể biết đó là tiếng rú hay tiếng cười. Phát như không trông thấy ba chúng tôi, hắn chỉ nhìn Ma Vương. Hắn như chỉ còn biết Ma Vương.

Phát thọc tay vào túi vải lấy ra một trái tạc đạn. Hắn cầm trái bom trong tay và bây giờ thì hắn cười lớn:

- Ma Vương... Tâu Đại Vương... Xin Đại Vương dùng gót ngọc. Ha... Ha...

Phát cười hộc lên khoái trá trong lúc Ma Vương khóc, nước mắt chảy ròng ròng. Ma Vương cứ lao đảo quờ quạng, tìm đường đi. Giọng nói của Phát trở thành đe dọa. Hắn quát lớn:

- Ma Vương. Đứng lại. Bom nổ tan xác bây giờ.

Ma Vương dừng lại.

- Đồ chó. Đồ khốn kiếp. - Phát hắn học lớn tiếng - Bây giờ mày hết hách dịch rồi ư? Mày giết nổi

tao hay tao giết được mày? Ma Vương. Tao giết mày như giết một con chó...

Ma Vương đứng im, tấm thân cao lớn run rẩy như tàu lá trước gió.

- Thằng chó... Bây giờ mày hết oai hùng rồi ư? Bao nhiêu quyền phép của mày để đâu cả? Bọn hắc nô tay sai của mày chết đâu rồi?

Phát ngửa cổ cười hộc lên. Gã như quên rằng gã đang cầm trên tay một trái bom độc và nếu trái bom đó rớt xuống, không chỉ Ma Vương sẽ chết mà tất cả mọi người có mặt trong căn phòng này, kể cả gã, cũng sẽ chết.

- Ha... Ha... Thú quá. Thằng chó chết kia. Mất mày mù rồi. Mày đâu còn thấy đường nữa mà định mò đi? Mà mày đi đâu bây giờ chứ? Mày hết đất sống rồi. Tao làm phúc cho mày về Địa Ngục, để Ma Vương thú thiết dưới đó bẻ răng, cắt lưỡi mày...

Gã đôi giọng riều cọt:

- Ôi... Ma Vương... Ôi chúa tôi... Xin người đoái thương, xin Người nhìn đến kẻ đệ tử trung thành này. Xin Người để mắt nhìn đến tôi. Tôi xin nguyện trung thành với Người suốt đời tôi.

Ma Vương từ từ quay lại phía Y nghe phát ra tiếng nói của Phát. Đến lúc này Phát mới nhìn thấy ba chúng tôi. Bàn tay cầm trái bom dơ lên cao, sẵn sàng ném xuống. Kiều Xuân đứng chắn trước mặt tôi như nàng định dùng thân thể nàng che cho tôi, hai tay nàng dang ra, nàng kêu lớn:

- Phát... Đừng ném... Đừng.

Tôi cần phải thú thực một điều đáng xấu hổ: lúc đó mọi phản ứng của tôi đều bị tê liệt. Tôi biết rằng nếu trái bom trong tay Phát rớt xuống, Kiều Xuân, Bé Hiêu và tôi cùng chết với Ma Vương và Phát, nhưng tôi không làm gì được để ngăn cản cho việc ấy đừng xảy ra. Tôi không nghĩ cả đến việc nổ súng bắn Phát mặc dầu tôi vẫn cầm lăm lăm khẩu súng trong tay. Nhưng dù tôi có bắn trúng Phát, gã vẫn ngã xuống và trái bom trong tay gã vẫn nổ, chúng tôi vẫn chết theo gã như thường.

Tiếng kêu của Kiều Xuân có mãnh lực cứu sống tôi và Bé Hiêu. Bây giờ tâm trí Phát không còn bình thường nữa sau trận bị Ma Vương hành hạ trong phòng kiếng, tâm trí hắn đã trở thành điên loạn, nhưng hắn vẫn còn nhận ra Kiều Xuân. Chắc rằng trước kia Phát cũng yêu Kiều Xuân - người ta có thể yêu mà không biết là mình yêu - nên giờ đây khi nàng la lên, hắn làm theo lời nàng ngay. Cánh tay dơ trái bom lên cao từ từ hạ xuống, Phát nhú mày nhìn cho rõ hơn:

- Kiều Xuân đây ư? Còn những ai nữa đó ? Phải họ đi với Kiều Xuân không ? -Hắn hỏi dồn - Tới cả đây coi..

Ba chúng tôi làm theo lời Phát.

- Huy Giang đó hả? Ai kia? Thằng cha Hiêu ư? Hai người đứng đó. Kiều Xuân qua đây với tôi. Đừng có tin hai cha đó. Đừng tin ai hết. Chỉ có mình tôi trong cái sào huyệt khôn nạn này là thật lòng thương Kiều Xuân mà thôi... Qua đây đứng với tôi mau...

Hắn gằn giọng:

- Hai anh kia đứng sát vào tường. Dơ hai tay lên đầu. Đứng yên... Đừng cử động. Huy Giang... Tôi có nợ anh một món. Tôi sẽ trả nợ anh nhưng tôi không thể tin anh được.

Hắn quay lại Kiều Xuân:

- Kiều Xuân, đi đâu đó?

- Chúng tôi tìm đường thoát khỏi nơi đây...

Nàng dịu giọng nói với Phát như một cô chị gái hiền từ khuyên bảo thằng em trai bướng bỉnh:

- Phát cùng đi với chúng tôi nhé ?

- Đi với chúng tôi là đi đâu ? Chúng tôi là những ai?

Đôi mắt Phát rực lửa khi hắn nói câu đó và cơn điên khủng của hắn dường như lại bùng bùng nổi dậy.

- Tôi không đi đâu hết. Kiều Xuân cũng không đi đâu hết. Ở lại đây với tôi. Việc gì chúng mình phải đi đâu? Đây là giang sơn của chúng mình. Ma Vương bắt tài. Ma Vương tàn ác và gian trá, chúng ta đuổi nó đi, chúng ta giết nó đi. Tôi sẽ là Chúa Tể nơi này. Tôi có tài hơn Ma Vương, tôi sẽ chỉ huy bọn hắc nô cừ khôi, tài tình hơn nó. Tôi có bí quyết chế nước ma cho bọn hắc nô dùng, chúng sẽ vâng lệnh tôi như chúng đã vâng lệnh Ma Vương. Tôi làm cho chúng nó sung sướng hơn khi chúng phục vụ Ma Vương nhiều, chắc chắn chúng sẽ trung thành với tôi hơn với Ma Vương. Kiều Xuân sẽ là Nữ Hoàng nơi này. Tôi sẽ chịu chuộc Kiều Xuân, tôi sẽ không bao giờ làm em khổ sở... Em phải tin tôi...

Phát đưa tay trái ra vòng ôm lấy vai Kiều Xuân.

Tôi nhìn thấy toàn thân nàng phản đối vòng tay đó của Phát.

Tôi nói khẽ với nàng:

- Cẩn thận. Đừng làm nó nổi giận.

Tuy tôi nói khẽ nhưng Phát cũng vẫn nghe thấy, hắn quát:

- Câm mồm. Anh biết cái gì mà nói? Anh là gì mà dám khuyên Kiều Xuân? Đừng quên rằng Kiều Xuân thương tôi hơn thương anh...

Tôi đành dùng mắt để bảo Kiều Xuân: "Hắn điên rồi. Đừng cãi vã với hắn. Chỉ nên làm sao cho hắn đừng liệng trái bom"

Ma Vương thật chưa chết, nhưng Ma Vương thứ hai đã sửa soạn lên ngôi. Kiều Xuân nắm lấy tay Phát, thật ra nàng nắm tay hắn không phải vì thân thiết mà để tay hắn đừng vòng ôm vai nàng nữa:

- Phát. Đừng nói bậy. Đi với chúng tôi. Chúng tôi đưa anh ra khỏi nơi đây. Đây không phải là nơi để chúng mình sống.

Phát lại vòng tay xuống ôm ngang mình nàng:

- Kiều Xuân nói đúng. Chúng ta không ở đây. Chúng ta tới đền may rủi ở. Nơi đó mới xứng đáng với chúng mình.

Hắn nói tới đền may rủi và nhớ lại những gì xảy ra ở đấy, hắn cười lên the thé:

- Với những trái bom này, mình là Chúa Tể. Bom ngủ. Không chết người đây. Kẻ nào hít phải khói bom này chỉ lẫn ra ngủ. Tân Ma Vương rất nhân đạo. Tân Ma Vương không ác ôn côn đồ như thằng khốn nạn này. Hoan hô Tân Ma Vương...

Kiều Xuân đột ngột hỏi:

- Hải Tùng đâu ? Phát có thấy ông bạn mình, ông Hải Tùng ở đâu không?

- Hải Tùng hả ? Lão đang nằm ngủ say ở trong đền. Hình như lão bị gãy xương lưng. Lão đánh nhau với Ma Vương nhưng không giết nổi nó. Phải nhờ tôi đến mới trị nổi Ma Vương. Ha... Ha... Trong túi vải này có nhiều pháp thuật thần sầu lắm... Trong này có một bình nước, chỉ một tia sáng xẹt ra là Ma Vương bị mù mắt liền. Ha..Ha... Nó trở thành con chuột mù.

Hắn cười lên ha hả và tiếng cười đầy điên loạn:

- Nó chưa được chết ngay. Còn lâu nó mới chết. Tôi còn bắt nó sống để hành hạ như nó đã hành hạ không biết bao nhiêu người. Nó nhốt tôi vào phòng kiếng, tôi sẽ bắt nó đi lên đi xuống đài may rủi. Đi lên đi xuống 21 bậc thang suốt đời nó. Nó bày ra cái trò lên thang đó, nó sẽ phải khổ vì đi lên đi xuống. Ha... Ha... Chúng mình sẽ ngồi trên ngai coi nó đi lên, đi xuống. Kiều Xuân... Tôi cho em ngồi cái ngai vàng lớn, tôi ngồi ngai vàng nhỏ cũng được, miễn là có em ngồi ở bên. Tôi cho em đội vương miện, cầm vương trượng. Em là Nữ Hoàng của tất cả. Kẻ nào chào tôi là phải cúi đầu trước em..

Tôi đành mang Kiều Xuân ra để thức tỉnh hắn:

- Bọn hắc nô chưa bị tiêu diệt hoàn toàn. Tính mệnh Kiều Xuân vẫn còn bị đe dọa. Chúng ta cần đưa Kiều Xuân ra khỏi đây trước đã. Phát...Nếu anh biết con đường hầm bí mật Ma Vương vẫn dùng để đi từ đây ra bờ biển, anh nên chỉ để Kiều Xuân thoát đi.

Gã hét lên:

- Tôi ra lệnh cho anh phải câm mồm. Tất cả mọi người ở đây đều tuân lệnh Ma Vương . Bây giờ Ma Vương tuân lệnh tôi, tất cả phải tuân lệnh tôi. Nghe chưa ?

Gã quắc mắt chỉ tay:

- Đi tới góc kia.

Không còn biết làm cách nào hơn, tôi đành làm theo lời hắn. Hắn chỉ cho tôi tới một góc phòng, nơi có bày một cặp sư tử bằng ngọc thạch lớn như sư tử thật.

- Tôi cho phép anh với thằng Hiêu ra khỏi đây. Anh đã cứu tôi một lần, tôi tha chết cho anh. Tôi cho anh được trở về thành phố. Còn thằng Hiêu thì... tôi không ưa cái bản mặt chuột kẹp gian xảo của nó, tôi cũng cho nó đi nốt. Hai thầy trò anh ra khỏi đây cấm không được trở lại nữa...Nghe chưa?

Gã trừng mắt nhìn Bé Hiêu và Bé Hiêu cũng ríu ríu bước tới đứng bên tôi.

- Anh muốn tìm đường hầm bí mật ra biển? Đó... Cửa đường hầm đó. Thò tay vào mồm con sư tử bên trái, vặn lưỡi nó hai cái, cửa mở.

Tôi làm theo lời Phát nói. Quả nhiên sau hai cái vặn cái lưỡi cũng bằng ngọc của con sư tử, có

tiếng máy điện chuyển động và một khung cửa hiện ra trên tấm vách.

Chúng tôi tìm thấy đường hầm nhưng tôi không thể ra đi được một mình. Tôi không thể bỏ Kiều Xuân lại với Phát - Phát đã điên rồi. Trước sau thể nào gã cũng chết cùng với Ma Vương. Phát không thể không chết cùng một lúc với Ma Vương.

- Huy Giang...

Bàn tay cầm trái bom của Phát lại dơ lên:

- Cho anh cái này... Cầm đi để đối phó với bọn hắc nô canh cửa hầm... Cần thận ạ. Bắt trượt là đi luôn đó ngen. Ha... Ha...

Như một gã trẻ con tinh nghịch, Phát ném dứ cho tôi trái bom. Tim tôi đập mạnh. Nếu gã ném trái bom tới mà tôi vô phúc bắt trượt thì bom sẽ nổ, tôi và Bé Hiêu sẽ ngủ gục ở đây và chúng tôi sẽ chết. Kiều Xuân cũng chết nếu không có hai chúng tôi đưa nàng ra khỏi nơi ma quái này.

Phát liệng trái bom tới và may mắn hãy còn ở với tôi, tôi chụp trúng. Khi Phát liệng dứ trái bom, Kiều Xuân đã đứng xa được gã vài bước. Tôi và Bé Hiêu nhìn nhau. Chúng tôi hiểu ý nhau. Tôi nhìn Kiều Xuân. Nàng cũng hiểu tôi muốn nói gì với nàng qua mắt nhìn.

Phát lại quát lớn:

- Đi đi... Còn đứng đó chờ gì nữa...

Tôi gạt đầu. Bé Hiêu đưa tay lên nhấn nút điện gã vừa tìm thấy ở bên khung cửa. Điện trong phòng chập tắt phụt. Trong bóng tối có tiếng Phát gừ lên tức giận và bàn tay Kiều Xuân tung ra nắm được tay tôi:

- Em đây...

Tôi kéo nàng qua khung cửa. Không kịp tìm chốt đóng cửa hầm lại, ba chúng tôi chạy luôn xuống bậc đá. Bọn hắc nô đứng là một lũ người máy. Chúng chỉ có nhận lệnh và làm theo đúng lệnh. Chúa của chúng là Ma Vương. Ma Vương bảo chúng canh cửa và chúng chỉ biết có một việc canh cửa. Tuy bên trên có những tiếng động ồn ào nhưng trong đường hầm bí mật này, hai tên hắc nô đứng canh cửa vẫn chỉ biết có canh cửa. Chúng không cần thắc mắc gì hết về những tiếng động lạ đang ầm ầm nổ trên đầu chúng.

Hai bên khung cửa sắt chặn đường đi của chúng tôi có hai tên hắc nô. Hai tên cao lớn, vạm vỡ, trông hung ác, cầm giáo, lưng có đeo dao găm. Thấy ba chúng tôi xuất hiện ở đầu thang đi xuống, chúng thủ thế. Bé Hiêu nhanh trí la lớn:

- Ma Vương xuống...

Gã chỉ tay lên đầu cầu thang. Hai tên hắc nô nhìn lên và tôi rút súng ra nổ một phát vào giữa ngực một tên. Tên kia bị Bé Hiêu dùng đòn giang hồ đánh một cú chặt karaté vào giữa cổ họng, gục xuống ngất đi.

Tôi sợ bên trong kia - đường hầm từ đây ra tới bờ biển còn xa lắm, xa cả hai, ba cây số - thể nào

cũng còn trạm gác nữa. Tiếng súng nổ vừa rồi có thể báo cho bọn hắc nô trong kia biết là có biến.

Bé Hiêu loay hoay tìm chót điện để mở cánh cửa sắt. Nhưng không thấy, mồ hôi gã nhỏ giọt trên trán. Chợt, Kiều Xuân nói:

- Cửa này có khoá. Có lần tôi nghe Ma Vương nói đến những chìa khoá mở cửa này. Soát mình bọn này coi..

Đồng người bao giờ cũng lợi hơn một người. Có tìm chót điện đến sáng mai Bé Hiêu cũng không thấy. Gã cúi xuống soát trong mình tên hắc nô, quả nhiên gã móc ra được một chùm chìa khoá. Chưa đầy một phút sau, Bé Hiêu đã mở được cửa sắt. Con đường hầm hiện ra trước mặt chúng tôi, dài dằng dặc, vắng tanh, có đèn sáng và sạch không một cọng rác.

Chúng tôi bước vội qua khung cửa và qua xác hai tên hắc nô. Lần này Bé Hiêu có đủ thì giờ để đóng cửa lại cẩn thận. Chúng tôi vừa đi vừa chạy trên đường hầm. Bé Hiêu chạy trước, tôi dắt tay Kiều Xuân. Nàng tuy mệt nhưng không thốt ra một nửa tiếng kêu than.

Đúng như tôi nghĩ, chạy chừng trăm thước, chúng tôi tới một cửa sắt khác. Hai tên hắc nô đứng gác ở đây cầm súng trường. Đây là hai khẩu súng đầu tiên mà tôi thấy nằm trong tay bọn hắc nô ở đây.

Hai tên cùng chĩa súng vào chúng tôi nhưng có lẽ nhận ra Bé Hiêu chúng chưa bấm cò bắn chúng tôi. Bé Hiêu cố trấn tĩnh, cố nhịn thở để nói lớn từ xa:

- Đừng bắn. Ma Vương bảo chúng tôi đi trước.

Bọn hắc nô không bóp cò nhưng hai mũi súng vẫn chỉ vào chúng tôi. Một tên cất giọng khàn khàn hỏi. Nghe giọng nói đặc biệt của gã, tôi đoán gã là người Tàu:

- Các người đi đâu ?

Bé Hiêu trả lời như máy:

- Có lệnh của Ma Vương. Đi ra biển sửa soạn du thuyền Tiên Nữ.

Bọn hắc nô ngốc dại tin ngay. Chúng hạ súng xuống.

Tên Tàu Lai lại hỏi:

- Có lệnh của Ma Vương ư? Tín bài đâu?

Bé Hiêu hát hàm cho tôi:

- Tín bài của Ma Vương đâu? Lấy ra trình đi.

Hiểu ý, tôi thò tay vào túi. Hai tên hắc nô tưởng tôi rút tín bài của Ma Vương ra trình nhưng vật tôi rút ra là khẩu súng. Tôi nổ hai phát và hai tên gục xuống không tên nào thốt ra được một tiếng.

Tôi vừa lạnh lùng và tàn nhẫn giết ba mạng người. Trên mặt trận, tôi đã nhiều lần cầm súng bắn quân thù, nhưng đây là việc xảy ra trên mặt trận. Người lính chiến bắn quân thù trên chiến trường có tâm trạng khác với người dùng súng bắn kẻ thù riêng của mình khi mặt đối mặt. Nhưng đây là chuyện sau này, tôi sẽ hỏi hận nhiều về hành động giết người bừa bãi của tôi hôm nay nhưng ngay lúc này tôi vẫn bắt buộc phải giết, nếu tôi chưa muốn bị giết.

Hai tên hắc nô vừa gục xuống, đường hầm rung chuyển như có động đất, như bên trên bị dội bom hạng nặng. Từng tảng đá lớn từ trên đầu đường hầm rơi xuống phát ra những tiếng ầm ầm rền rền như sấm động. Đèn điện lập loè, chớp chớp mấy cái rồi tắt phụt. Bóng tối dày đặc bao trùm chúng tôi. Tôi đen đến nỗi tôi không còn nhìn thấy mặt Kiều Xuân. Nếu cuộc chạy chết này không có Bé Hiêu, tôi tin rằng tôi không thể đưa Kiều Xuân ra khỏi đường hầm. Trong mình Bé Hiêu lúc nào cũng có cây đèn bấm. Gã lấy vội đèn bấm ra và chúng tôi lại có ánh sáng.

Khi tiếng đá tảng tạm im, tôi nghe Bé Hiêu nói:

- Trên đó nổ rồi... Thế là hết đời Ma Vương.

Tôi cũng nghĩ như Bé Hiêu. Tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả mặt đất vừa rồi không phải là tiếng tạc đạn. Đó phải là tiếng máy điện phát nổ và khi máy điện nổ, cả lâu đài, hoặc ít nhất cũng là một phần lớn của lâu đài, nổ tan tành. Nếu lâu đài bị nổ tan, nếu Ma Vương chết, Phát cũng phải chết. Cả trăm kẻ khác cũng chết theo. Hải Tùng cũng không tránh khỏi cái chết. Những người đó bị chết tan thây không có gì thiệt hại nhưng bao nhiêu bảo vật được Ma Vương đem về tàng trữ ở đây từ bao nhiêu năm nay với bao nhiêu công lao, bị phá tan, thật tiếc. Những bảo vật đó là kết tinh của tinh hoa nhân loại. Làm chúng bị tiêu hủy thật là một trọng tội đối với nhân loại. Mất đi những vật quý không sao có thể thay thế được đó, loài người từ nay bị nghèo đi rất nhiều, rất nhiều.

Nghĩ đến những bảo vật vừa bị phá hủy ở trên đầu tôi, bỗng dưng tôi cảm thấy đau đớn, tiếc hận một cách khủng khiếp! Cảm giác tiếc hận làm cho thần kinh của tôi trùng xuống, toàn thân tôi mệt mỏi, đầu óc tôi trống rỗng và tôi không còn thiết gì nữa. Kể cả việc chạy chết.

Tôi có cảm tưởng tôi là một tên tội phạm có tội nặng đối với nhân loại. Kiều Xuân cũng có cái cảm giác đó như tôi, vì hai vòng tay nàng ôm ghì lấy tôi và nàng khóc nức nở nghẹn ngào. Chúng tôi ôm chặt nhau đứng trong đường hầm tối đen, không còn muốn bước đi nữa.

Mở xong cánh cửa sắt thứ hai, Bé Hiêu đã bước qua cửa nhưng không thấy hai chúng tôi đi theo, gã dừng chân, dục:

- Đi chứ? Còn chờ gì nữa?

Tôi phải cố gắng lấy lại nghị lực để dắt tay Kiều Xuân đi theo gã. Ánh đèn bấm trong tay Bé Hiêu soi đường cho chúng tôi. Tiếng nổ vừa rồi mạnh đến nỗi có nhiều đoạn đường hầm bị sụp. Nhiều tảng đá lớn rớt xuống nằm chình ình ngay giữa đường. Chúng tôi phải len lỏi, trèo qua những tảng đá ấy. Kiều Xuân vẫn còn khóc, còn tôi vẫn thấy sợ. Chúng tôi vẫn chưa chắc đã thoát chết. Chỉ cần một đoạn đường hầm bị sụp, đá đổ xuống nghẽn lối là chúng tôi sẽ bị mắc kẹt trong đường hầm này. Chắc chắn là cửa hầm đã bị đá gạch của toà lâu đài đổ xuống bít kín, chúng tôi khó lòng trở lên mặt đất bằng lối cửa đường hầm.

Nếu đường hầm sụp, ba chúng tôi sẽ bị chết trong này như ba con chuột. May sao càng đi xa lâu đài, sự thiệt hại của đường hầm càng thấy ít đi. Khi kiến tạo con đường hầm bí mật này, có lẽ Ma

Vương đã nghĩ đến, đã tính đến một cuộc trị vì lâu dài cả trăm năm, một cơ nghiệp truyền tử lưu tôn nên Y đã cho làm đường hầm rất vững chắc. Sau cùng, chúng tôi tới một cánh cửa sắt lớn. Chúng tôi biết đây là cánh cửa cuối cùng. Cửa này không có người gác. Bé Hiêu vất vả mãi nhưng rồi cả một khung cửa sắt lớn ấy chuyển động và chúng tôi cảm thấy không khí mát lạnh ủa vào mặt. Có tiếng sóng biển vỗ rất gần. Chúng tôi đã tới chỗ tảng đá hôm nào tôi trông thấy Ma Vương đứng sững nhìn ra biển.

Tôi dắt Kiều Xuân lên tảng đá. Tôi trông thấy chiếc thuyền Tiên Nữ sáng rực ánh đèn. Thuyền dường như đến gần cầu tàu hơn, sẵn sàng đón người ra đi. Trên thuyền có một ngọn đèn pha chiếu xuống con đường từ rừng đi ra cầu tàu.

Bọn thủy thủ đã biết trong lâu đài có sự biến động. Chúng đã đề phòng bị tấn công. Du thuyền chưa đi vì bọn thủy thủ còn chờ đợi Ma Vương của chúng. Nhưng chúng tôi không lên thuyền, chúng tôi chỉ cần chiếm được một cái xuồng máy. Bây giờ đây, lửa cháy từ lâu đài làm cho cả một góc rừng cây rực một màu hồng. Tiếng nổ liên hồi phát ra như tiếng một kho đạn lớn bị phát nổ. Đám tang Ma Vương thật ồn ào. Con người kỳ dị đó khi sống đã ảnh hưởng đến nhiều người, đã bắt nhiều người phải chết, khi Y chết, tất phải có nhiều người chết theo. Tôi nghĩ đến Hải Tù, đến Phát, đến cả trăm người chết theo Ma Vương mà tôi đã quen hoặc chưa quen, đã gặp hoặc chưa gặp.

Ánh đèn pha trên du thuyền chiếu vào ba chúng tôi. Bọn trên thuyền tưởng là chúng tôi muốn lên thuyền nên không có phản ứng gì. Nhưng khi tới cầu tàu, Bé Hiêu nhảy xuống chiếc xuồng lớn nhất đậu ở đó. Gã cho máy nổ, tôi đỡ Kiều Xuân nhảy xuống và chiếc xuồng lướt thẳng ra khơi.

Chương 21

Đêm, trời có trăng xuống và sao lấp lánh. Xuồng máy có động cơ cực mạnh lướt như bay trên mặt biển lặng. Bé Hiêu cầm lái. Tôi ngồi sau ôm vai Kiều Xuân. Nàng ngả đầu vào ngực tôi. Những sợi tóc của nàng theo gió bay vào mặt tôi. Cảm giác đó làm cho tôi biết rằng tôi đang tỉnh chứ không phải là đang mơ, tôi đang sống và tôi có tình yêu. Sau bao nhiêu nguy hiểm và tuyệt vọng, lo âu, sau cùng tình yêu của chúng tôi đã thắng. Rút lại kinh nghiệm vụ này, tôi thấy một sự thật hiện lên rõ rệt: thành thật bao giờ cũng thắng giả dối. Dù người đời có nói và nghĩ thế nào đi chăng nữa, thành thật bao giờ cuối cùng cũng vẫn thắng giả dối. Thành công trên giả dối không thể nào lâu bền. Người ta không thể lừa dối được tất cả mọi người mãi mãi.

Như Ma Vương chẳng hạn. Con người đó quả là một thiên tài, một nhân vật thông minh xuất chúng và nhiều tài năng, nhiều khả năng dị thường. Nếu Y cứ thành thật dùng trò chơi 7 bước chân vàng để ngự trị mọi người, rất có thể Y sẽ thành công mãi mãi. Nhưng Y đã giả dối, Y đã lừa đảo, rốt cuộc Y bị người khác lừa lại bằng chính cái trò lừa đảo của Y.

Chúng tôi đã thắng Y, chúng tôi đã giết được Y, nhưng Y còn để tử trung thành ở nhiều nơi trên thế giới này. Liệu những tên đó có chịu buông tha cho những kẻ đã hại chủ nhân chúng chẳng ? Chưa biết, nhưng sống là tranh đấu, không tranh đấu với người này thì tranh đấu với người khác. Chúng tôi bắt

buộc phải chấp nhận sự kiện có thể bị trả thù.

Tôi gạt bỏ quá khứ đen tối đi để hướng về tương lai.

Tôi nói nhỏ vào tai Kiều Xuân:

- Em yêu... Tất cả vốn liếng tiền bạc của anh chỉ có hai trăm năm mươi ngàn đồng. Đó là tổng số tiền vốn của anh trong đêm đầu tiên anh gặp em.

- Thì đã sao? Thế là nhiều rồi còn gì nữa?

Nàng ngồi sát vào tôi.

- Số tiền ấy chỉ vừa đủ để chúng mình sống qua một tuần trăng mật. Số tiền Ma Vương trả công anh đi lấy vòng Mãng Xà cho Y sẽ được gửi đến tặng Viện Bảo Tàng. Tên người tặng tiền sẽ là... Vô Danh.

- Tất nhiên là thế rồi - Nàng hôn tôi và dơ tay lên như muốn với lấy ngôi sao trên trời - Anh có thấy không? Chúng ta được tự do... Tự do thật sướng... Phải không anh?

Trước mắt chúng tôi, mờ mờ trong sương đêm, đã thấy ẩn hiện ánh sáng của những dãy đèn thành phố.

Ánh sáng lấp lánh trong màn đêm mờ đỏ gọi cho tôi nhớ đến một vật. Tôi thở dài:

- Bao nhiêu là bảo vật tiêu tan. Mất đi thật vô ích. Biết thế lúc đó mình lượm lấy cái vương miện trên ngai vàng. Bao nhiêu kim cương gắn ở đó. Có nó, ăn tiêu huy hoàng đến đời con, đời cháu mình cũng chưa hết của...

Bé Hiêu chọt quay lại bảo tôi:

- Ông muốn lấy cái vương miện đó ư? Có gì khó đâu...

Gã thò tay vào trong ngực áo:

- Vương miện của ông đây...

Tay gã rút ra cái vương miện đầy trân châu, kim cương rực rỡ đặt vào lòng Kiều Xuân. Ánh sáng phát ra từ những viên kim cương chiếu lên mặt chúng tôi. Chúng tôi nhìn ngây bảo vật tuyệt vời đó trong một lúc lâu không nói được nên lời. Dường như chúng tôi không tin là cái vương miện đắt giá nhất trái đất này lại nằm trong lòng Kiều Xuân thật.

Bằng giọng nói thản nhiên như đây là một chuyện thường, Bé Hiêu nói tiếp:

- Vương miện hơi bị méo một chút. Nhưng không hề hấn gì, sửa lại được ngay. Tôi vò cả cây vương miện, nhưng tiếc quá, tuột tay rơi mất. Không kịp mò tìm... Chúng mình chia nhau cái mào này vậy. Chia làm hai hoặc chia làm bốn. Ông và cô Kiều Xuân lấy hai phần. Tôi và Ma-Ri, vợ tôi, lấy hai phần. Tôi xin chia cho vợ tôi một phần vì lúc lấy cái mào này, tôi nghĩ đến nó. Dem về làm quà tặng nó. Chắc vợ tôi nó mừng lắm.

- Bé Hiêu... Tôi tặng riêng chú cái này...

Kiều Xuân nhô người lên, nàng hôn lên má Bé Hiêu.

Gã xúc động:

- Trời... Trời... Cô làm tôi nhớ vợ tôi quá...

Bây giờ, dẫy đèn hải cảng đã hiện rõ trước mắt chúng tôi. Chúng tôi sắp trở về với loài người bình thường và cuộc sống cũ. Tôi liệng khẩu súng và trái tạc đạn xuống biển và quay lại ôm Kiều Xuân trong vòng tay.

Bình minh sắp lên trên biển. Trời đã hừng đông. Cuộc sống đầy mật ngọt.

Làn môi Kiều Xuân còn ngọt hơn mật...

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>